POLIROM

F. Scott Fitzgerald

Povestiri cu Basil şi Josephine

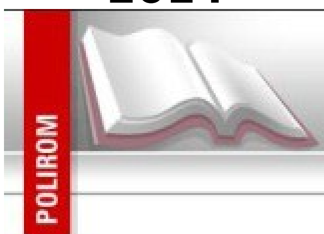
BIBLIOTECA POLIROM

F. Scott Fitzgerald

Povestiri cu Basil şi Josephine

Traducere din limba engleză şi note de
Mihaela Ghiţă

EDITURA POLIROM
2014

F. Scott Fitzgerald

The Basil and Josephine Stories

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN ePub: 978-973-46-4306-6

ISBN PDF: 978-973-46-4307-3

ISBN print: 978-973-46-4137-6

Coperta: Radu Răileanu

Foto copertă: © iStockphoto.com/HultonArchive

Partea întâi

Basil

Genul acela de petrecere

I

Când petrecerea s-a încheiat, un Stevens-Duryea de lux şi două Maxwell model 1909 stăteau trase lângă bordură, alături de un cupeu – băieţii s-au uitat cum Stevens-ul se umple de o gaşcă veselă de fetiţe şi demarează în trombă. Apoi au luat-o la vale pe stradă, în grupuri de câte trei sau patru, unii gălăgioşi, alţii tăcuţi şi gânditori. Chiar şi pentru nişte vârste ale mirării continue cum sunt cele de zece şi unsprezece ani, când procesele de asimilare se străduiesc din răsputeri să ţină pasul cu viaţa, fusese o după-amiază remarcabilă.

Aşa gândea Terrence R. Tipton, de ocupaţie actor, atlet, filatelist, erudit şi colecţionar de banderole de trabucuri. Era atât de entuziasmat, încât toată viaţa avea să-şi amintească limpede momentul când a ieşit din casă, parfumul serii de primăvară, felul în care, în drum spre maşină, Dolly Bartlett a întors capul după el, elegantă, voioasă şi strălucitoare. Ce a simţit semăna cu frica – destul de adecvat, având în vedere că una dintre nevoile irepresibile tocmai îşi ocupase locul în viaţa lui. Nebun din dragoste a devenit Terrence din clipa aceea, şi nu doar de la distanţă, ci ca unul care fusese chemat şi primit în sânul ei, care gustase din ea cu plăcere intensă şi căzuse în patima ei în mai puţin de-un ceas. Două întrebări îl preocupau apropiindu-se de casă – de cât timp dura totul şi când avea să se mai întâlnească cu senzaţia aceea.

Mama lui a întâmpinat un băieţel cam palid, cu păr blond deschis, aproape alb, trăsături fine şi ascuţite şi nişte ochi incredibil de verzi. Cum se simţea? Se simţea bine. Cum se distrase la familia Gilray? Bine. Voia să-i povestească şi ei? Nu prea avea ce să-i povestească.

— Nu ţi-ar plăcea şi ţie să dai o petrecere, Terrence? i-a sugerat ea. Tu ai fost la atâtea.

— Nu, mamă.

— Gândeşte-te cum ar fi – zece băieţi şi zece fetiţe, şi îngheţată, şi tort, şi jocuri.

— Ce fel de jocuri? a întrebat el, nu pentru că i-ar fi surâs ideea unei petreceri, ci din reflex la auzul cuvântului.

— Nu ştiu, vist sau hearts sau autori.

— Nu joacă ei din astea.

— Atunci ce altceva joacă?

— Nu ştiu, se prostesc doar. Oricum, nu vreau nici o petrecere.

Însă, brusc, dezavantajele vădite ale prezenţei unor fete în propria lui casă şi punerea în contact a lumii interioare cu cea exterioară, ca şi cum dintr-odată s-ar fi dărâmat zidul de la intrare – au fost estompate de dorinţa de-a se afla din nou aproape de Dolly Bartlett.

— Am putea rămâne singuri, fără nimeni prin preajmă? a întrebat el.

— Păi, eu, una, nu te-aş deranja, a spus doamna Tipton. Aş sta să pun lucrurile în mişcare, apoi mi-aş vedea de treabă.

— Aşa fac toate mamele.

Însă Terrence îşi amintea că unele dintre doamne stătuseră cu ei întreaga după-amiază şi ar fi fost absolut de neconceput ca mama lui să se afle prin apropiere.

La cină discuţia s-a reluat.

— Povesteşte-i tatei ce-ai făcut la familia Gilray, a spus maică-sa. Că doar n-ai uitat.

— Bineînţeles că n-am uitat, dar…

— Încep să cred că v-aţi jucat jocuri de-a pupatul, şi-a dat domnul Tipton cu părerea într-o doară.

— O, au avut un joc minunatËť, numit „Din palme clap-clap, din picioare trap-trap”, a spus Terrence indiscret.

— Cum vine ăsta?

— Păi, un băiat iese din cameră şi spune că cineva are o scrisoare. Nu, stai, ăla e „Poştaşul”. Oricum, băiatul trebuie să intre şi să ghicească cine a trimis după el. Dispreţuindu-se pentru trădarea faţă de acea experienţă fabuloasă, a încercat să încheie cu: ...după aia îngenunchează şi, dacă greşeşte, ceilalţi bat din palme şi-l scot afară din cameră. Îmi mai dai nişte sos, te rog?

— Şi dacă nu ghiceşte?

— Atunci trebuie să le îmbrăţişeze, a mormăit Terrence.

Acum totul suna atât de ruşinos, când în realitate fusese atât de minunat.

— Pe toate?

— Nu, numai pe una.

— Deci petrecere din asta voiai tu, a spus maică-sa, oarecum contrariată. Vai, Terrence.

— Ba nu, a protestat el. N-am spus că vreau aşa ceva.

— Dar nu voiai să stau şi eu cu voi.

— L-am cunoscut pe Gilray în centru, a spus domnul Tipton. Un tip destul de comun din nordul statului.

Această condescendenţă faţă de o distracţie care fusese populară pe vremea lui Washington la Mount

Vernon sintetiza atitudinea urbană faţă de modul de viaţă al Americii rurale. Aşa cum intenţionase domnul Tipton, remarca avu un efect asupra băiatului, însă nu cel scontat. Îl făcu pe Terrence, care avea dintr-odată nevoie de un colaborator flexibil, să se hotărască asupra unui băiat pe nume Joe Schoonover, ai cărui părinţi erau nou-veniţi în oraş. Imediat după cină a plecat pe bicicletă până acasă la Joe.

Propunerea lui era ca Joe să dea numaidecât o petrecere şi ca, în loc să joace doar vreo câteva jocuri de-a pupatul, să le joace întreaga după-amiază, cu o mică pauză pentru o gustare. Terrence îi înfăţişă orgia în culori tranşante, dar vii:

— Sigur că poţi s-o iei pe Gladys. Şi, când te plictiseşti de ea, poţi să o ceri pe Kitty sau pe cine vrei tu şi ele o să te ceară pe tine. O să fie minunat, ai să vezi!

— Şi dacă altcineva o cere pe Dolly Bartlett?

— Nu fi prost.

— Pun pariu că te-ai arunca în lac şi te-ai îneca.

— Ba nu!

— Ba da!

Era o discuţie dureroasă, însă rămânea chestiunea practică a obţinerii acordului doamnei Schoonover. Terrence a aşteptat afară, în lumina înserării, până când s-a întors Joe.

— Mama zice că e în regulă.

— Auzi, n-o să-i pese ce facem noi, nu-i aşa?

— De ce i-ar păsa? a întrebat Joe inocent. I-am povestit despre asta azi după-amiază şi a râs doar.

Terrence învăţa la Academia domnei Cary, unde îşi petrecea ceasuri cenuşii interminabile. Îşi dădea seama că nu avea mare lucru de învăţat acolo, iar indignarea şi-o manifesta prin obrăznicie, însă în dimineaţa petrecerii de la Joe Schoonover nu era decât un însingurat care stătea cuminte în banca lui, nedorindu-şi altceva decât să fie lăsat în pace.

— Aşadar, capitola Americii este Washington, a spus domnişoara Cole, iar capitola Canadei este Ottawa... şi capitola Americii Centrale...

— ...este Mexico City, a ghicit cineva.

— Nu are nici una, a spus Terrence absent.

— O, trebuie să aibă o capitolă, a replicat domnişoara Cole uitându-se la hartă.

— Ei bine, întâmplarea face să nu aibă una.

— Ajunge, Terrence. Te rog să treci Mexico City la capitola Americii Centrale. Bun, acum a mai rămas doar America de Sud.

Terrence a oftat.

— Nu are nici un sens să ne învăţaţi lucruri greşite, a sugerat el.

Zece minute mai târziu, întru câtva speriat, se prezenta în biroul directoarei, unde toate forţele nedreptăţii păreau că se aliaseră împotriva lui.

— Nu contează ce crezi tu, a spus doamna Cary. Domnişoara Cole este profesoara ta şi ai fost impertinent faţă de ea. Părinţii tăi vor să audă de treaba asta.

Era bucuros că taică-său era plecat de-acasă, însă – dacă doamna Cary telefona – era foarte posibil ca maică-sa să nu-l lase să meargă la petrecere. La prânz a ieşit pe poarta şcolii apăsat de ameninţarea acestei sorţi crude şi a fost asaltat de vocea lui Albert Moore, fiul celei mai bune prietene a maică-sii şi, ca atare, un potenţial duşman.

Albert a vorbit îndelung despre vizita la directoare, precum şi despre eventualele sale urmări, la care Terrence a remarcat că el, din cauza ochelarilor, avea patru organe de văz. Albert a replicat că Terrence nu deţine înţelepciunea universală. Trimiteri răstite la feline înspăimântate şi paranoici gigantici au animat discuţia şi curând au trecut la eschive şi fluturări violente din mâini, în timpul cărora – pur accidental, Terrence i-a dat un cap în nas lui Albert. I-a ţâşnit sângele. Albert urla de durere şi de groază, convins că sângele îi picura pe cravata galbenă. Terrence a dat să plece, s-a oprit, şi-a scos batista şi i-a azvârlit-o lui Albert ca să-şi oprească hemoragia, apoi a continuat să se îndepărteze de scena aceea groaznică, apucând-o pe străduţe lăturalnice şi peste garduri, fugind de propria faptă. Jumătate de ceas mai târziu, se înfiinţa la uşa din spate a casei lui Joe Schoonover, punând-o pe bucătăreasă să-l anunţe.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Joe.

— Nu m-am mai dus acasă. M-am bătut cu Albert Moore.

— Mamă... Şi-a dat jos ochelarii?

— Nu, de ce?

— E o infracţiune pasibilă de puşcărie să loveşti pe cineva cu ochelari. Hei, trebuie să mă-ntorc să termin de mâncat.

Amărât, Terrence a aşteptat aşezat pe o cutie până când Joe a revenit cu veşti demne de sfârşitul lumii.

— Nu ştiu ce să zic de jocurile de-a pupatul. Mama a spus că e o idee prostească.

Terrence a reuşit cu greu să-şi alunge din minte spectrul şcolii de corecţie.

— Mi-aş dori să se îmbolnăvească, a zis el absent.

— Să nu spui asta despre mama mea.

— Am vrut să zic că mi-aş dori să se îmbolnăvească sora ei, s-a corectat el. Aşa n-ar mai putea veni la petrecere.

— Şi eu îmi doresc asta, a reflectat Joe. Totuşi să nu fie foarte bolnavă.

— De ce n-o suni să-i spui că sora ei e bolnavă?

— Stă în Tonawanda. Ar trimite o telegramă – aşa a făcut o dată.

— Hai să mergem să-l întrebăm pe Palmer Grasu' de-o telegramă.

Palmer Grasu', băiatul omului de serviciu din cartier, era curier, avea cu câţiva ani mai mult ca ei, fuma ţigări şi înjura. A refuzat să livreze o telegramă contrafăcută, fiindcă şi-ar fi putut pierde slujba, însă pentru 25 de cenţi avea să le dea un formular gol şi s-o pună pe una dintre surorile lui mai mici s-o livreze. Banii jos în avans.

— Cred că pot să fac rost de ei, a spus Terrence gânditor.

L-au aşteptat în faţa unui bloc aflat la câteva cvartale depărtare. A lipsit vreo zece minute. Când s-a întors, avea un aer sfârşit şi, după ce le-a arătat moneda din palmă, s-a aşezat o clipă pe bordură, cu buzele strânse cu putere, şi le-a făcut semn să tacă.

— Cine ţi-a dat-o, Terrence?

— Mătuşă-mea, a mormăit el slab, apoi a adăugat: Pentru un ou.

— Ce ou?

— Un ou crud.

— Ai vândut nişte ouă? a întrebat Palmer Grasu'. Hei, ştiu eu de unde poţi face rost de ouă...

Terrence a oftat.

— A trebuit să-l mănânc crud. Mătuşă-mea e maniacă cu sănătatea.

— Măi să fie, n-am mai auzit de bani câştigaţi aşa uşor, a spus Grasu'. Şi am subt la ouă...

— Te rog, nu! l-a implorat Terrence, însă era prea târziu.

Acela era un ou fără valoare terapeutică – un ou sacrificat din iubire.

II

Aceasta era telegrama scrisă de Terrence:

Sunt bolnavă dar nu prea tare poţi veni îndată te rog

Sora ta iubitoare

La ora patru Terrence încă mai ştia – teoretic – că avea o familie, însă aceasta trăia undeva într-un trecut foarte îndepărtat. Mai ştia şi că păcătuise şi o vreme se plimbase pe alee îngânând iar şi iar „Cruce bună, adoarme-mă” pentru îndurarea lumească în chestiunea ochelarilor lui Albert Moore. Restul putea să aştepte până când avea să fie dat în vileag, de preferinţă după moartea lui.

Ora patru l-a găsit, împreună cu Joe, în oficiul familiei Schoonover, unde se hotărâseră să-şi petreacă ultima jumătate de ceas, prezenţa servitoarei dându-le un sentiment de siguranţă. Doamna Schoonover plecase, oaspeţii stăteau să apară dintr-o clipă într-alta – şi, ca şi cum ar fi fost înţelese, soneria de la intrare şi telefonul au sunat în acelaşi timp.

— Au venit, a şoptit Joe.

— Dacă sunt ai mei, a zis Terrence cu glas răguşit, spune-le că nu sunt aici.

— Nu sunt ai tăi – sunt invitaţii la petrecere.

— Vorbesc de telefon.

— Ai face mai bine să răspunzi. Joe a deschis uşa care dădea spre bucătărie, întrebând: N-ai auzit soneria, Irma?

— Am mâinile pline de aluat, la fel şi Essie. Mergi tu de vezi, Joe.

— În nici un caz.

— Atunci trebuie să aştepte. Da’ voi, băieţi, ce-aveţi? Nu vă ţin picioarele?

Încă o dată cele două somaţii răsunară prin casă, emfatice şi ameninţătoare.

— Joe, mergi tu să le spui alor mei că nu sunt aici, a zis Terrence încordat. Doar n-o să le spun *eu* că nu sunt aici, nu-i aşa? Nu-ţi ia mai mult de un minut. Le spui doar că nu-s aici.

— Trebuie să răspundem la uşă. Vrei să plece toată lumea acasă?

— Nu, nu vreau. Dar tu trebuie neapărat să...

Irma a ieşit din bucătărie ştergându-se pe mâini.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a zis ea, de ce nu mergeţi să răspundeţi la uşă înainte să plece copiii?

Au răspuns amândoi în acelaşi timp, total încurcaţi. Irma i-a scos din impas ridicând receptorul.

— Alo, a spus ea. Terrence, linişte că n-aud. Alo, alo... Nu mai e nimeni la telefon. Mai bine te-ai pieptăna, Terrence... Şi uită-te ce mâini ai!

Terrence s-a repezit la chiuvetă şi şi-a făcut în grabă de lucru cu săpunul de la bucătărie.

— Unde e pieptenele? a strigat el. Joe, unde-ţi ţii pieptenele?

— La etaj, bineînţeles.

Încă ud, Terrence s-a repezit în sus pe scări, dându-şi seama abia în faţa oglinzii că arăta întocmai ca un băiat care îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei pe stradă. A scotocit în pripă după o cămaşă curată de-a lui Joe; în timp ce se încheia, de pe treptele casei a răzbătut un vaiet...

— Terrence, au plecat. Nu mai e nimeni la uşă. Au plecat toţi acasă.

Copleşiţi, băieţii s-au repezit pe verandă. Undeva în josul străzii, două siluete mărunte se zăreau îndepărtându-se. Terrence şi Joe au strigat cu palmele făcute căuş. Siluetele s-au oprit, s-au întors, apoi – brusc – li s-au alăturat altele, o mulţime: de după colţ s-a ivit un cupeu care a tras în faţa casei. Petrecerea începuse.

La vederea lui Dolly Bartlett, Terrence a simţit cum i se urcă inima în gât, mai să-l sufoce, şi şi-a dorit să fie în altă parte. Nu era cineva cunoscut, cu siguranţă nu era fetiţa pe care o cuprinsese în braţe acum o săptămână. Se holba la ea ca la o fantomă. Nu ştiuse niciodată cum

arată, percepând-o aproape ca pe-o esenţă a timpului şi a vremii – dacă în aer pluteau gerul şi încântarea, atunci ea era ger şi încântare, dacă ferestrele luminate ale unei seri de vară ascundeau vreun mister, atunci ea era acel mister, dacă răsuna vreo muzică în stare să inspire, să întristeze sau să însufleţească, atunci ea era acea muzică, era „Red Wing” şi „Alice Where art thou going” şi „Light of the Silvery Moon”[1].

Pentru observatorii mai puţin înfierbântaţi, Dolly îşi purta părul de un blond copilăresc strâns în codiţe răsucite, avea trăsături regulate şi drăgălaşe de pisicuţă, iar picioarele şi le ţinea frumos încrucişate la glezne sau îi atârnau neajutorate pe lângă scaun. Era atât de desăvârşită la cei zece ani ai ei, atât de încrezătoare şi de plină de viaţă, încât avea mulţi iubiţi – o maestră precoce a privirilor pe sub gene, a zâmbetelor susţinute, a şoaptelor şi atingerilor delicate, arsenalul altor generaţii.

Împreună cu ceilalţi oaspeţi, Dolly a căutat gazda şi, negăsind-o, s-a strecurat în camera de zi, unde s-a alăturat corului stânjenit, şuşotind şi zâmbind. Băieţii s-au grupat şi ei pentru siguranţă, mai puţin doi pitici de opt ani, lipsiţi de complexe, care profitau de timiditatea tovarăşilor mai vârstnici pentru a se da mari, alergând încoace şi-ncolo şi râzând gros. Au trecut minute întregi fără să se întâmple nimic; Joe şi Terrence comunicau prin şoapte şuierate, buzele mişcându-li-se imperceptibil.

---

[1] Melodii populare la începutul secolului XX.

— Trebuie să-l începi tu, a murmurat Terrence.

— Ba tu să-l începi. A fost ideea ta.

— E petrecerea ta şi n-avem decât să plecăm acasă în loc să stăm degeaba aici toată după-amiaza. De ce nu le spui că începem să-l jucăm şi alegi pe cineva care să iasă din cameră.

Joe l-a privit suspicios.

— Nici să nu te gândeşti! Hai s-o convingem pe una dintre fete să înceapă. Roag-o tu pe Dolly.

— Nu vreau.

— Ce zici de Martha Robbie atunci?

Martha era un băieţoi care nu le inspira teamă, dar nici nu-i atrăgea în vreun fel; era ca şi cum s-ar fi rugat de o soră de-a lor. Au tras-o deoparte.

— Martha, uite ce e, nu le spui tu fetelor că vrem să jucăm „Poştaşul”?

Fata s-a smucit de lângă ei.

— În nici un caz, a strigat ea revoltată. Nici nu mă gândesc să fac aşa ceva.

Ca s-o dovedească, a fugit înapoi la fete şi-a început să le povestească.

— Dolly, ce crezi că mi-a cerut Terrence? Voia să...

— Taci din gură! a implorat-o el.

— ...ne jucăm de-a „Poşta”...

— Taci! Nu am vrut nimic de genul ăsta.

A sosit un alt oaspete. Pe treptele verandei a urcat un scaun cu rotile purtat de un şofer, iar în el şedea

Carpenter Moore, fratele mai mare al acelui Albert Moore căruia Terrence îi dăduse sângele în dimineaţa cu pricina. După ce-a intrat în casă, Carpenter l-a eliberat pe şofer şi s-a împins singur, cu îndemânare, până în mijlocul grupului, privind în jur dispreţuitor. Handicapul făcuse din el un tiran şi încurajase dezvoltarea unui caracter surprinzător de infect.

— Salutări la toată lumea, a spus el. Care mai e treaba, Joe, băiete?

Într-o clipă a dat cu ochii de Terrence şi, schimbând direcţia scaunului cu rotile, s-a tras lângă el.

— L-ai pocnit pe frate-meu în nas, a zis el pe un ton scăzut. Ai să vezi tu ce-o să păţeşti când maică-mea are să se vadă cu taică-tău.

Expresia feţei i s-a schimbat; a râs şi l-a lovit ca din joacă pe Terrence cu bastonul.

— Ei, ce faceţi pe-aici? Arătaţi toţi de parcă tocmai v-a murit pisica.

— Terrence vrea să jucăm „Din palme clap-clap, din picioare trap-trap”.

— Nu eu, a negat Terrence, adăugând grăbit: Joe a vrut să joace. E petrecerea lui.

— Ba nu, a spus Joe înfierbântat. A fost ideea lui Terrence.

— Unde-i mama ta? l-a întrebat Carpenter pe Joe. Ea ştie de treaba asta?

Joe a încercat să iasă din încurcătură.

— Nu-i pasă... adică, ne-a zis că ne putem juca de-a ce vrem.

Carpenter a pufnit batjocoritor.

— Pun pariu că n-a zis asta. Şi pun pariu că majoritatea părinţilor nu i-ar lăsa să joace jocul ăla greţos.

— M-am gândit că, dacă n-avem altceva de făcut..., a spus el cu glas stins.

— Aşa te-ai gândit tu? a strigat Carpenter. Ei, eu atât vreau să ştiu: ai mai fost vreodată la o petrecere?

— Am fost la...

— Atât să-mi spui: dacă zici că ai mai fost la petreceri, lucru de care mă îndoiesc, lucru de care mă îndoiesc serios, atunci ştii ce face lumea. Toată lumea, mai puţin cei care nu se comportă ca nişte gentlemeni.

— O, mai bine te-ai arunca în lac!

A urmat o tăcere înmărmurită, căci – de vreme ce Carpenter era paralizat de la brâu în jos şi nu s-ar fi putut arunca nici într-un lac ipotetic – exclamaţia a răsunat în urechile tuturor ca o zeflemea. Carpenter a ridicat bastonul, apoi l-a lăsat să cadă în clipa în care doamna Schoonover a intrat în încăpere.

— Ce jucaţi? a întrebat ea pe un ton blând. „Din palme clap-clap, din picioare trap-trap”?

III

Carpenter şi-a lăsat bastonul în poală. Dar el nu era nici pe departe cel mai uluit – Joe şi Terrence îşi închipuiseră că telegrama avusese efectul scontat, iar acum nu le mai rămânea decât să creadă că doamna Schoonover se prinsese de vicleşug şi se întorsese din drum. Însă pe chipul ei nu se citea nici o urmă de mânie sau de tulburare.

Carpenter şi-a revenit primul.

— Da, doamnă Schoonover. Tocmai ne pregăteam să începem. E rândul lui Terrence.

— Am uitat cum se joacă, a spus doamna Schoonover simplu, dar nu trebuie să cânte cineva la pian? Pot să fac eu treaba asta.

— Foarte bine, a exclamat Carpenter. Acum Terrence trebuie să ia o pernă şi să iasă în hol.

— Nu vreau, a spus Terrence intuind capcana. Să fie altcineva.

— Tu eşti, a insistat încrâncenat Carpenter. Acum o să facem un şir din canapele şi scaune.

Printre cei câţiva cărora le diplăcea întorsătura pe care o luaseră lucrurile se număra şi Dolly Bartlett. Fusese construită cu mare iscusinţă şi uimitoare bună ştiinţă în scopul de a stârni emoţie şi întregul ei mecanism se înfiora la gândul eşecului din după-amiaza aceea. Se simţea înşelată şi dezamăgită, dar nu prea avea ce face în afară de-a aştepta ca vreun mascul să iasă la interval.

Oricine ar fi fost acesta, ceva din Dolly i-ar fi răspuns numaidecât şi ea continua să spere că acel cineva avea să fie Terrence, care – în rolul lupului singuratic – exercita o atracţie romantică asupra ei. Şi-a ocupat locul în rând fără tragere de inimă, iar doamna Schoonover, la pian, a început să cânte „Every Little Movement has a Meaning all its Own”.

După ce Terrence a fost trimis cu forţa afară, pe hol, Carpenter Moore şi-a explicat planul. Faptul că nu mai participase la astfel de jocuri nu-l împiedica să cunoască regulile, însă ceea ce propunea el era cât se poate de neortodox.

— O să spunem că o fată are un mesaj pentru Terrence, însă fata aia o să fie fata de lângă voi, înţelegeţi? Deci fata dinaintea căreia îngenunchează sau face o plecăciune, oricare ar fi ea, o să spunem pur şi simplu că n-a ghicit, pentru că noi ne gândim la fata de-alături, înţelegeţi? Apoi, ridicând glasul, a zis: Intră, Terrence.

N-a urmat nici un răspuns şi, ieşind în hol, au descoperit că Terrence dispăruse. Nu ieşise pe nici una dintre cele două uşi, aşa că s-au împrăştiat prin toată casa căutându-l, în bucătărie, în sus pe scări şi în pod. Numai Carpenter rămăsese pe hol, împungând cu bastonul şirul de paltoane din garderob. Brusc, cineva a apucat scaunul cu rotile din spate şi l-a împins cu viteză

înăuntru, după care s-a auzit cheia răsucindu-se în broască.

Terrence a triumfat o clipă în tăcere. Coborând scările, Dolly Bartlett s-a luminat la vederea chipului său prăfuit şi crud.

— Terrence, unde-ai fost?

— Nu contează. Am auzit ce aveaţi de gând să faceţi.

— Carpenter e de vină. (S-a apropiat de el.) Eu aş vrea să jucăm de-adevăratelea.

— Ba n-ai vrea.

— Pariu c-aş vrea.

Dintr-odată în hol nu mai era aer. Apoi, brusc, tocmai în clipa în care ea şi-a desfăcut braţele, iar capetele li s-au aplecat la unison, din garderob au prins a se auzi ţipete înăbuşite şi bătăi în uşă. În aceeaşi clipă, de pe trepte s-a auzit vocea Marthei Robbie:

— Ai face bine s-o pupi, Terrence, a spus ea înţepată. N-am văzut în viaţa mea ceva mai greţos. Ştiu precis ce-o să fac în clipa asta.

Musafirii s-au strâns din nou la parter, Carpenter a fost eliberat, iar asaltul împotriva lui Terrence a fost reluat pe ritmurile piesei „Honey Boy”, interpretată la pian. Se atinsese de un olog sau, mă rog, de scaunul unui olog şi acum fugea iar prin încăpere, urmărit de tăvălugul implacabil pe care de data asta îl împingeau nişte mâini binevoitoare.

La uşa din faţă se întâmpla ceva. Telefonul Marthei Robbie o găsise pe maică-sa pe o verandă din apropiere, discutând cu alte câteva mame. Esenţa mesajului Marthei era că toţi băieţeii încercau să le îmbrăţişeze pe fetiţe cu forţa, că rămăseseră nesupravegheaţi şi că singurul băiat care se purtase ca un gentleman fusese încuiat într-un dulap. A adăugat şi detaliul realist că doamna Schoonover cânta chiar în acel moment la pian „I Wonder Who's Kissing Her Now"[2], iar faptul că ea însăşi rămăsese să asiste în continuare la această orgie l-a explicat prin aceea că fusese reţinută împotriva voinţei ei.

Opt tocuri nervoase au ţăcănit pe podeaua verandei, opt ochi neliniştiţi au înfruntat privirea doamnei Schoonover, care nu le mai întâlnise pe aceste doamne decât la biserică. În spatele ei, agitaţia din jurul lui Terrence ajunsese la apogeu. Doi băieţi încercau să-l ţină, iar el apucase bastonul lui Carpenter; legat prin intermediul acestuia de scaunul cu rotile, grupul se legăna încoace şi-ncolo, apoi scaunul s-a clătinat, s-a înălţat îngrijorător pe o parte şi s-a răsturnat, aruncându-l pe Carpenter pe podea.

Mamele, printre care şi cea a lui Carpenter, încremeniseră. Fetele au ţipat, băieţii din jurul scaunului s-au tras în lături în pripă. Atunci s-a întâmplat un lucru miraculos. Cu o răsucire extraordinară a trunchiului, Carpenter s-a apucat de scaun şi cu braţele

[2] „Mă întreb cine-o sărută acum".

supradezvoltate s-a tras încetişor în sus, până când a ajuns să stea drept, picioarele susţinându-i greutatea pentru prima oară în ultimii cinci ani.

Nu şi-a dat seama de acest lucru – în momentul respectiv nu se gândea deloc la el. Chiar când stătea acolo în picioare, în vreme ce întreaga încăpere îl privea cu răsuflarea tăiată, a urlat: „Îţi vin eu de hac, drăcia dracului!”, înaintând poticnit un pas, apoi încă unul, înspre Terrence. Doamna Moore s-a prăbuşit cu un geamăt, iar camera s-a umplut brusc de exclamaţii înnebunite:

— Carpenter Moore poate să meargă! Carpenter Moore poate să meargă!

IV

Alei şi bucătării, bucătării şi alei – între ele se desfăşurase Via Dolorosa a lui Terrence în ziua aceea. Din casa familiei Schoonover ieşise pe uşa din spate, ştiind că într-un fel sau altul avea să fie învinuit de recuperarea miraculoasă a lui Carpenter; în propria casă a intrat pe uşa de la bucătărie, zece minute mai târziu, după câteva „Tatăl nostru” rostite în grabă pe alee.

Helen, bucătăreasa, era în bucătărie, îmbrăcată în rochia ei bună.

— Carpenter Moore poate să meargă, a anunţat el trăgând de timp. După care a adăugat misterios: Nu ştiu ce-o să facă ai lui în privinţa asta. E gata cina?

— Nu se pune masa în seara asta decât pentru tine şi mâncarea te aşteaptă. Maică-ta a fost chemată la mătuşa ta, doamna Lapham. Ţi-a lăsat o scrisoare.

Era, desigur, un noroc chior, iar inima i-a venit la loc. Părea straniu că mătuşa lui se îmbolnăvise tocmai în ziua în care el născocise o boală pentru mătuşa lui Joe.

Dragul meu,

Nu-mi place că trebuie să te las singur, însă mătuşa Charlotte e bolnavă şi trebuie să iau troleibuzul până la Lockport. Zice că nu-i foarte grav, dar dacă a trimis o telegramă, poate fi orice. Mi-am făcut griji că n-ai apărut la prânz, însă mătuşa Georgie, care merge cu mine, spune că ai trecut pe la ea şi ai mâncat un ou crud, aşa că ştiu că eşti bine.

S-a oprit din citit în clipa în care i s-a revelat cumplitul adevăr. Telegrama fusese livrată, dar la adresa greşită.

— Şi tu trebuie să te grăbeşti să-ţi mănânci cina ca să te duc la familia Moore, a spus Helen. Trebuie să încui după tine.

— Eu să merg la familia Moore? a zis el nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

A sunat telefonul şi primul lui impuls a fost s-o zbughească afară pe uşă.

— E Dolly Bartlett, a spus Helen.

— Ce vrea?

— De unde să ştiu eu?

Bănuitor, s-a îndreptat către aparat.

— Terrence, poţi veni la noi la cină?

— Poftim?

— Mama vrea să vii la noi la cină.

În schimbul promisiunii făcute lui Helen că nu avea să-i mai spună niciodată „mecanic de bucătărie”, s-a convenit asupra micii schimbări de program. Era vremea ca lucrurile să se îndrepte. Într-o singură zi se făcuse vinovat de insolenţă şi falsificare şi îi atacase şi pe olog, şi pe orb. Era clar că pedeapsa avea să şi-o primească în viaţa asta. Dar în clipa aceea nu mai conta nimic – orice se putea întâmpla într-un singur ceas binecuvântat.

Detectivii de scandaluri

I

Era o după-amiază fierbinte de mai şi doamna Buckner s-a gândit că o carafă cu limonadă de fructe i-ar împiedica pe băieţi să se îndoape cu îngheţată la drogherie. Făcea parte din acea generaţie, pensionată între timp, pe care marea revoluţie din viaţa de familie americană avea s-o afecteze în mod neplăcut; dar la vremea aceea considera că relaţia copiilor ei cu ea era aceeaşi pe care o avusese ea cu părinţii ei, căci asta se întâmpla cu mai bine de douăzeci de ani în urmă.

Unele generaţii sunt apropiate de cele care le succed; între altele prăpastia este infinită şi de netrecut. Traversând curtea mare din spate cu o carafă cu limonadă de fructe în mână, doamna Buckner – o femeie de caracter, membră a înaltei societăţi dintr-un mare oraş din Vestul Mijlociu – traversa un veac întreg. Gândurile i-ar fi putut fi înţelese de către străbunica ei; ce se întâmpla într-o cămăruţă de deasupra grajdurilor ar fi depăşit puterea de înţelegere a amândurora. În ceea ce slujise cândva drept cameră de dormit pentru vizitiu, fiul ei şi un prieten nu se comportau normal, ci experimentau, ca să zicem aşa, în vid. Făceau primele încercări de combinaţii de idei şi de materiale pe care le găsiseră la îndemână – idei menite să devină, în anii de mai târziu, la început articulate, apoi uimitoare şi, în cele din urmă, la ordinea zilei. În momentul în care i-a chemat, băieţii cloceau, într-o tăcere dezarmantă, ouăle încă neeclozate ale ideilor de la mijlocul secolului XX.

Riply Buckner a coborât scara şi a luat limonada. Basil Duke Lee a urmărit distrat tranzacţia de la parter şi a spus:

— Mulţumim frumos, doamnă Buckner.

— Sunteţi siguri că nu e prea cald acolo sus?

— Nu, doamnă Buckner. E în regulă.

Era înăbuşitor de cald, dar ei nici nu băgau de seamă căldura şi au băut fiecare câte două pahare înalte cu limonadă, fără să ştie măcar că le era sete. Ascuns sub o

trapă decupată în podea, loc din care îl extrăseseră pentru moment, era un caiet de compunere, legat în imitaţie de piele roşie, ce le reţinea întreaga atenţie. Pe prima pagină scria, dacă pătrundeai secretul cernelii pe bază de zeamă de lămâie: „Carnetul cu scandaluri, scris de Riply Buckner jr. şi Basil D. Lee, detectivi de scandaluri”.

În acest caiet consemnaseră acele abateri de la conduita corectă ale concetăţenilor ce le ajunseseră la urechi. Unele dintre aceste gafe le aparţineau unor bărbaţi cărunţi, poveşti care deveniseră legendă în oraş şi ajunseseră în caietul de compuneri mulţumită unor dezgropări indiscrete ale trecutului la mesele în familie. Altele ţineau de nişte păcate mai interesante, confirmate sau doar zvonite, ale unor băieţi şi fete de vârsta lor. Unele însemnări ar fi fost citite de adulţi cu uluire, altele erau de natură să inspire mânie şi mai erau trei sau patru relatări contemporane care i-ar fi umplut pe părinţii copiilor implicaţi de groază şi deznădejde.

Una dintre relatările cele mai blânde, o chestiune pe care ezitaseră s-o consemneze, cu toate că îi şocase cu doar un an în urmă, era: „Elwood Leaming a văzut spectacolul burlesc de trei sau patru ori la Star”.

Alta, poate preferata lor datorită insolitului ei, preciza că: „H.P. Cramner a comis prin Est un furt pentru care ar putea face puşcărie şi a trebuit să vină aici” – H.P.

Cramner fiind acum unul dintre cei mai vârstnici şi mai „cu greutate” cetăţeni ai oraşului.

Singurul defect al caietului era că nu putea fi savurat decât cu ajutorul imaginaţiei, căci cerneala invizibilă trebuie să-şi păstreze secretele până în ziua în care, ţinând paginile aproape de foc, însemnările ies la iveală. Se impunea o inspecţie atentă pentru a stabili care pagini fuseseră folosite – deja o acuzaţie foarte gravă împotriva unui anumit cuplu se imprimase peste informaţia sinistră că doamna R.B. Cary suferea de tuberculoză, în vreme ce fiul ei, Walter Cary, fusese exmatriculat de la Şcoala Pawling. Scopul în sine al lucrării nu era şantajul. Caietul era păstrat cu sfinţenie pentru momentul în care vreunul dintre protagoniştii săi avea să le „facă ceva” lui Basil şi lui Riply. Faptul că-l aveau le dădea un sentiment de putere. Basil, de pildă, nu-l văzuse niciodată pe domnul H.P. Cramner schiţând măcar un singur gest ameninţător la adresa lui, dar să dea numai de înţeles că avea de gând să-i facă ceva lui Basil şi, păstrată acolo pentru a fi folosită împotriva lui, era o mărturie a trecutului său.

Se cuvine să spunem că, în acest moment, caietul iese complet din poveste. După ani de zile, un om de serviciu l-a găsit ascuns sub trapă şi, văzând că e gol după toate aparenţele, i l-a dat fetiţei lui; aşa că infracţiunile lui Elwood Leaming şi ale lui H.P. Cramner au fost în cele din urmă îngropate sub o transcriere citeaţă a Discursului lui Lincoln de la Gettysburg.

Caietul fusese ideea lui Basil. Dintre cei doi, el era cel cu mai multă imaginaţie şi, în majoritatea privinţelor, mai puternic. Era un băiat de paisprezece ani, cu ochi sclipitori şi păr castaniu, încă pirpiriu, isteţ şi puturos la şcoală. Personajul lui literar preferat era Arsène Lupin, gentlemanul spărgător, un fenomen romantic importat recent din Europa şi foarte admirat în plicticoasele prime decenii ale secolului.

Riply Buckner, şi el în pantaloni scurţi, aducea în acest parteneriat un simţ practic entuziast. Mintea lui funcţiona ca un trăgaci pentru imaginaţia lui Basil şi nici un plan nu era prea nebunesc ca să-i smulgă numaidecât un „S-o facem!”. De când nu mai jucau în cea de-a treia echipă de baseball a şcolii, unde fuseseră aruncător şi, respectiv, prinzător, destrămată după un sezon de aprilie ratat, îşi petrecuseră după-amiezile chinuindu-se să pună la punct un mod de viaţă care să se potrivească cu energiile misterioase ce clocoteau în ei. În ascunzătoarea de sub trapă erau nişte pălării „pe ochi” şi nişte eşarfe, nişte zaruri măsluite, jumătate de pereche de cătuşe, o scară din funie împletită strâns pentru evadări pe geamul din spate şi o trusă de machiaj conţinând două peruci de teatru vechi şi păr din crep de diverse culori – toate urmând a fi folosite când aveau să se hotărască ce fapte ilegale să comită.

Odată terminate limonadele, au dat drumul la „Home Runs” şi au purtat o discuţie dezorganizată, care a atins

subiecte precum infracţionalitatea, baseballul profesionist, sexul şi compania de teatru locală. Aceasta a fost întreruptă la auzul unor paşi şi al unor glasuri familiare pe străduţa învecinată.

Au investigat de la fereastră. Vocile le aparţineau lui Margaret Torrence, Imogene Bissel şi Connie Davies, care traversau străduţa dinspre curtea lui Imogene către cea a lui Connie, aflată la capătul cvartalului. Domnişoarele aveau treisprezece, doisprezece şi, respectiv, treisprezece ani şi se credeau singure, căci în timp ce mărşăluiau, intonau o parodie uşor cam îndrăzneaţă, într-un soi de chicotit şoptit, pentru ca pe final să răbufnească: „O, iu-*bi*-tă Cle-men-*tine*”.

Basil şi Riply s-au aplecat împreună pe fereastră, însă – amintindu-şi că erau amândoi în maiou – s-au tras la loc în spatele pervazului.

— V-am auzit! au strigat amândoi odată.

Fetele s-au oprit şi au râs. Margaret Torrence mesteca exagerat pentru a le arăta guma şi asta trebuia să însemne ceva. Basil a înţeles imediat.

— Încotro? a întrebat el.

— Acasă la Imogene.

Dăduseră iama în ţigările doamnei Bissel. Necugetarea implicită a fetelor îi interesa şi îi intriga pe cei doi băieţi, aşa că au prelungit conversaţia. Connie Davis fusese iubita lui Riply timp de un trimestru la şcoala de dans; Margaret Torrence jucase un rol în trecutul recent al lui

Basil; Imogene Bissel tocmai se întorsese după un an petrecut în Europa. În ultima lună, nici Basil, nici Riply nu se gândiseră la fete şi, înviorați astfel, şi-au dat seama că centrul lumii se mutase brusc din camera secretă la micul grup de afară.

— Haideţi sus, au sugerat ei.

— Ieşiţi voi. Coborâţi să mergem în grădina familiei Wharton.

— Bine.

Amintindu-şi în ultima clipă să ascundă Carnetul cu scandaluri şi cutia cu deghizări, băieţii au ieşit în goană, s-au suit pe biciclete şi au pornit-o pe străduţă.

Copiii familiei Wharton crescuseră de mult, însă curtea lor continua să fie unul dintre locurile alea predestinate unde tinerii se strâng după-amiaza. Avea multe avantaje. Era mare, deschisă către alte curţi pe părţi şi se putea intra în ea pe role sau pe biciclete direct din stradă. Înăuntru erau un balansoar vechi, un leagăn şi o pereche de inele zburătoare; dar fusese un loc de întâlnire şi înainte de-a fi instalate, căci avea o calitate ce îi atrăgea pe copii – lucrul acela care îi face pe tineri să se îngrămădească inextricabil pe trepte neconfortabile şi să părăsească locuinţele prietenilor pentru a se strânge în turmă pe proprietăţile izolate ale unor „oameni pe care nu-i ştie nimeni”. Curtea familiei Wharton reprezenta de multă vreme o soluţie fericită din toate punctele de vedere; era acoperită de umbră întreaga zi şi întotdeauna

ceva era înflorit, peste tot erau câini răbdători şi petice cafenii de gazon roase de nenumărate roţi de bicicletă şi de paşi târşâiţi. Într-o sărăcie lucie, la cincizeci de metri mai încolo, trăiau „irlandezii” – doar moşteniseră numele, căci acum cei mai mulţi erau de origine scandinavă – şi, când alte distracţii îşi pierdeau farmecul, câteva ţipete erau de-ajuns ca să-i facă pe câţiva să se năpustească în sus pe deal, fie pentru a le ţine piept, dacă erau destui, fie pentru a o lua la goană şi a se ascunde de ei prin case prietenoase, dacă lucrurile stăteau invers.

Era ora cinci şi o mică mulţime se strânsese pentru ceasul acela blând şi romantic de dinainte de cină – a cărui voluptate era întrecută doar de răstimpul apusului de vară ce îi urma. Basil şi Riply se plimbau fără ţintă pe biciclete, ieşind dintre copaci şi pierzându-se la loc pe după ei, odihnindu-se când şi când cu braţul pe umărul cuiva, ducându-şi mâna la ochi pentru a se feri de strălucirea de pe urmă a soarelui care, ca şi tinereţea însăşi, este prea puternică pentru a o înfrunta direct, trebuind atenuată până când se stinge de la sine.

Basil a tras lângă Imogene Bissel şi se balansa într-o doară pe o roată dinaintea ei. Ceva de pe chipul lui trebuie s-o fi atras, căci a ridicat ochii către el, l-a privit cu adevărat şi a surâs încetişor. Peste câţiva ani avea să fie o frumuseţe şi regina multor baluri. Acum, ochii mari, căprui, gura mare, frumos conturată şi roşeaţa de pe pomeţii ei ascuţiţi îi făceau chipul ca de gnom,

deranjându-i pe cei care îşi doreau ca un copil să arate ca un copil. Preţ de o clipă, lui Basil i s-a îngăduit o viziune asupra viitorului şi vraja vitalităţii ei l-a încolţit brusc. Pentru prima dată în viaţă a văzut într-o fată ceva cu totul opus şi complementar lui şi s-a simţit cuprins de o înfiorare caldă de plăcere amestecată cu durere. Era o experienţă limpede şi a conştientizat-o imediat. După-amiaza de vară s-a pierdut brusc în ea – aerul blând, gardurile vii umbroase şi răzoarele de flori, lumina portocalie a soarelui, râsetele şi glasurile, clinchetul unui pian peste drum –, mireasma a părăsit toate aceste lucruri şi s-a aşternut pe chipul lui Imogene pe când şedea acolo, uitându-se în sus la el şi zâmbind.

Preţ de o clipă a fost mai mult decât putea îndura. A alungat senzaţia, incapabil s-o înţeleagă până când n-o digera în intimitate. A dat un ocol rapid pe bicicletă, trecând pe lângă Imogene fără să se uite la ea. Când s-a întors după o vreme şi a întrebat-o dacă o putea însoţi până acasă, ea uitase momentul acela, dacă existase vreodată şi pentru ea, şi a părut aproape surprinsă. Au pornit-o în josul străzii, Basil mergând pe lângă bicicletă.

— Poţi să ieşi afară diseară? a întrebat el nerăbdător. O să fie o mulţime de lume în curte la familia Wharton.

— O s-o întreb pe mama.

— O să te sun. Nu vreau să merg dacă nu mergi şi tu.

— De ce?

Ea i-a zâmbit din nou, încurajator.

— Pentru că nu vreau.

— Dar de ce nu vrei?

— Ascultă, a spus el grăbit. Ce băieţi îţi plac mai mult decât mine?

— Nici unul. De tine şi de Hubert Blair îmi place cel mai mult.

Basil n-a simţit nici o împunsătură de gelozie auzindu-şi numele alături de-al lui Hubert. Nu aveai ce să faci în privinţa lui Hubert Blair decât să-l accepţi filozofic, aşa cum făceau şi alţi băieţi disecând inimile altor fete.

— Eu te plac pe tine cel mai mult dintre toate, a spus el extaziat.

Greutatea cerului acoperit cu nori rozalii de deasupra lui era de nesuportat. Plonja prin aerul plin de drăgălăşenie inefabilă, în vreme ce curenţi calzi îi răsăreau în sânge, iar el îi îndrepta – şi, odată cu ei, întreaga viaţă – ca pe un pârâu către fata asta.

Au ajuns în dreptul uşii garajului, aflată pe-o latură a casei ei.

— Nu intri, Basil?

— Nu. (A înţeles numaidecât că era o greşeală, însă de-acum o spusese. Prezentul intangibil îi scăpase. Totuşi a zăbovit.) Vrei să-ţi dau inelul cu emblema şcolii?

— Da, dacă vrei să mi-l dai.

— O să ţi-l dau diseară. Vocea i-a tremurat uşor când a adăugat: Adică, o să ţi-l dau la schimb.

— La schimb cu ce?

— Ceva.

— Ce?

Roşeaţa i s-a întins pe tot chipul – ştia.

— Ştii tu. Vrei să facem schimb?

Imogene s-a uitat în jur stânjenită. În tăcerea dulce ca mierea ce se aşternuse peste verandă, Basil îşi ţinea răsuflarea.

— Eşti îngrozitor, a şoptit ea. Poate... La revedere.

II

Acesta era cel mai frumos ceas al zilei, iar Basil se simţea fericit. Vara asta el, mama şi sora lui, mergeau la lacuri, iar în toamnă se ducea la şcoală. Apoi avea să meargă la Yale şi să devină un mare atlet şi, după aia – dacă cele două visuri ale sale s-ar fi împletit cronologic în loc să coexiste independent –, avea să devină un gentleman spărgător. Totul era în regulă. Avea atâtea lucruri îmbietoare la care să se gândească, încât îi venea greu să adoarmă seara.

Faptul că acum era nebun după Imogene Bissel nu însemna o distragere a atenţiei, ci un alt lucru bun. Încă nu era o emoţie violentă, ci doar un entuziasm strălucitor şi energic, care îl purta către curtea familiei Wharton în crepusculul de mai.

Era îmbrăcat cu hainele lui preferate – pantaloni bufanţi din doc alb, sacou pepit cu centură, guler răsfrânt detaşabil şi o cravată gri împletită. Cu părul negru ud şi

lucios, era un băieţaş tare chipeş când şi-a făcut apariţia pe peluza familiară, dar învăluită acum de un farmec nou şi s-a alăturat glasurilor din întunericul tot mai des. Erau acolo trei sau patru fete care locuiau în casele din vecinătate şi aproape de două ori mai mulţi băieţi; câţiva copii ceva mai mari, care decorau veranda laterală, alcătuiau un nucleu cald, îndepărtat, pe fundalul luminii veiozelor din casă, trimiţând când şi când valuri de râsete în noaptea şi aşa prea încărcată.

Plimbându-se de la un grup la altul în penumbră, Basil s-a asigurat că Imogene nu venise încă. Dând de Margaret Torrence, i-a spus pe un ton degajat:

— Mai ai inelul ăla vechi de la mine?

Margaret fusese iubita lui tot anul la şcoala de dans, lucru consfinţit prin faptul că dansaseră împreună cotilionul care încheiase sezonul. Spre sfârşit, povestea de iubire se cam răcise; chiar şi aşa, întrebarea fusese lipsită de eleganţă.

— Îl mai am pe undeva, a replicat Margaret într-o doară. De ce? Îl vrei înapoi?

— Cam aşa ceva.

— În regulă. Şi aşa nu l-am vrut niciodată. Tu m-ai obligat să-l iau, Basil. O să ţi-l dau înapoi mâine.

— Nu poţi să mi-l dai înapoi în seara asta? (Inima i-a tresărit la vederea unei siluete mărunte care intra pe poarta din spate.) Aş cam vrea să-l am în seara asta.

— O, bine, Basil.

A fugit peste stradă, până acasă la ea, iar Basil a urmat-o. Domnul şi doamna Torrence erau pe verandă şi, cât s-a dus Margaret sus după inel, şi-a domolit entuziasmul şi nerăbdarea şi a răspuns la întrebările legate de sănătatea părinţilor care le sunt atât de indiferente celor tineri. Apoi a simţit cum îngheaţă brusc, vorba i-a rămas suspendată în aer, iar ochii fixau o scenă care se contura peste drum.

Dintre umbrele aflate departe pe stradă, s-a desprins cu repeziciune, zburând parcă, o siluetă care a plutit până în dreptul peticului de lumină din faţa casei familiei Wharton. Silueta se mişca încoace şi-ncolo în figuri geometrice, într-o clipă împroşcând un val de scântei la impactul rotilelor cu asfaltul, în următoarea alunecând miraculos cu spatele şi descriind o curbă fantastică, cu un picior înălţat graţios în aer, până când tinerii s-au desprins din întuneric şi s-au apropiat în grup, îngrămădindu-se pe caldarâm să vadă mai bine. Basil a gemut încetişor când şi-a dat seama că, dintre toate serile posibile, Hubert Blair o alesese tocmai pe asta ca să-şi facă apariţia.

— Spuneai că mergeţi la lacuri vara asta, Basil. Aţi închiriat o vilă?

Basil şi-a dat seama după o clipă că domnul Torrence făcea a treia oară observaţia respectivă.

— O, da, domnule, a răspuns. Vreau să zic, nu. Stăm la club.

— Ce drăguţ are să fie! a exclamat doamna Torrence.

Peste drum a văzut-o pe Imogene stând sub stâlpul de felinar, iar în faţa ei – pe Hubert Blair, cu şapca elegantă potrivită pe-o parte, mişcându-se în cerc. Basil a tresărit când i-a auzit râsul satisfăcut. Nu şi-a dat seama de prezenţa lui Margaret până când fata n-a ajuns lângă el, îndesându-i inelul în palmă ca pe un ban contrafăcut. Basil a murmurat un rămas-bun distrat spre părinţii fetei şi, cu un aer pierit, a urmat-o peste stradă.

Rămânând în umbră, şi-a aţintit privirea nu asupra lui Imogene, ci a lui Hubert Blair. Hubert avea, fără îndoială, ceva rar. În ochii copiilor mai mici de cincisprezece ani, forma nasului este marca distinctivă a frumuseţii. Părinţii pot atrage atenţia asupra unor ochi frumoşi, a unui păr strălucitor sau a unui ten minunat, însă nasul şi încadrarea lui în ansamblul feţei sunt ceea ce remarcă adolescentul. Pe torsul zvelt, elegant, atletic, al lui Hubert Blair era aşezat un chip grăsuţ şi convenţional, iar pe chipul acesta era dăltuit nasul nostim, cârn, al unei fete Harrison Fisher[3].

Era încrezător; avea personalitate, nu era inhibat de îndoieli sau de toane. Nu mergea la şcoala de dans – părinţii lui se mutaseră în oraş cu doar un an în urmă –, dar i se dusese deja faima. Cu toate că cei mai mulţi dintre băieţi nu-l plăceau, se înclinau dinaintea

---

[3] Harrison Fisher (1877-1934) – grafician american, recunoscut pentru portretele feminine, creatorul celebrelor „Fete Harrison Fisher”.

virtuozităţii sale atletice, cât despre fete, fiecare mişcare, fiecare glumiţă, chiar nepăsarea lui, exercitau asupra lor o fascinaţie infinită. Basil observase asta şi înainte în câteva rânduri; acum comedia descurajantă a prins a se desfăşura încă o dată.

Hubert şi-a dat jos patinele, şi-a rostogolit una de-a lungul braţului şi a prins-o de curea înainte să aterizeze pe caldarâm; a smuls panglica din părul lui Imogene şi a fugit cu ea, ferindu-se de braţele ei în timp ce fata alerga după el, râzând vrăjită, de jur împrejurul curţii. A ridicat un picior dinaintea celuilalt şi s-a prefăcut că se sprijină cu cotul de un copac, a ratat copacul înadins şi s-a salvat graţios, în ultima clipă, de la cădere. La început, băieţii îl urmăreau circumspect. Dar după aceea au fost cuprinşi şi ei de freamăt, făcând tot soiul de cascadorii şi trucuri, care cum le trecea prin cap, până când cei de pe verandă şi-au întins gâturile, intrigaţi de animaţia bruscă din grădină. Însă Hubert a întors indiferent spatele propriului triumf. I-a luat pălăria lui Imogene şi a început să şi-o potrivească în tot soiul de unghiuri bizare pe creştet. Imogene şi celelalte fete îl priveau încântate.

Neputând să mai suporte greţosul spectacol, Basil s-a apropiat de grup şi a spus pe cel mai degajat ton de care se simţea în stare:

— Sal’tare, Hube!

Hubert a răspuns:

— Sal’tare, măi Basil Păcăliciul!

Şi şi-a potrivit pălăria altfel pe creştet, până când nici măcar Basil nu şi-a mai putut stăpâni un hohot de râs involuntar.

— Basil Păcăliciul! Sal'tare, Basil Păcăliciul!

Strigătul a dat înconjur grădinii. Basil a recunoscut cu reproş glasul lui Riply printre celelalte.

— Hube Tontul! a ripostat iute Basil, însă proasta lui dispoziţie a diminuat mult efectul insultei, deşi câţiva băieţi au repetat-o apreciativ.

Pe Basil l-a cuprins tristeţea şi, prin întunericul dens, silueta lui Imogene a început să capete un farmec nou, inaccesibil. Era un băiat romantic şi o înzestrase deja din plin în imaginaţia sa. Acum o ura pentru nepăsarea ei, însă se încăpăţâna să zăbovească pe lângă ea în speranţa deşartă că va recupera grăuntele de extaz pe care îl risipise atât de absurd în după-amiaza aceea.

A încercat să vorbească cu Margaret cu o însufleţire amăgitoare, dar ea nu s-a arătat impresionată. Prin întuneric răsunase deja un glas care chema un copil acasă. L-a cuprins panica; binecuvântatul ceas al serii de vară era pe sfârşite. Când grupul s-a dat în lături pentru a face loc unor trecători, a tras-o pe Imogene cu forţa deoparte.

— Îl am la mine, i-a şoptit. Uite-l. Pot să te conduc acasă?

Fata l-a privit nedumerită, iar mâna i s-a strâns automat în jurul inelului.

— Ce? O, i-am promis lui Hubert că îl las să mă ducă acasă. Văzându-i faţa, fata a ieşit din transă şi şi-a luat un ton indignat: Te-am văzut plecând cu Margaret Torrence imediat ce-am intrat în curte.

— Nu-i adevărat. M-am dus cu ea să-mi dea inelul.

— Ba da! Te-am văzut!

Privirea fetei s-a întors la Hubert Blair. Îşi pusese din nou patinele cu rotile şi acum executa mici sărituri ritmice şi piruete pe vârful picioarelor, ca un vraci care hipnotizează încet un trib african. Vocea lui Basil continua să explice şi să argumenteze, însă Imogene s-a îndepărtat. A urmat-o neajutorat. Acum, de peste tot răzbăteau chemări acasă şi răspunsuri îndărătnice.

— Bine, mamă!

— Vin imediat, mamă!

— Mamă, mă mai laşi, te rog, cinci minute?

— Trebuie să plec, a strigat Imogene. E aproape nouă.

Făcându-i cu mâna şi zâmbindu-i distrat lui Basil, a pornit-o pe stradă. Hubert mergea ţanţoş şi făcea giumbuşlucuri pe lângă ea, îi dădea ocol şi executa figuri fermecătoare dinaintea ei.

Abia după un minut Basil şi-a dat seama că o altă domnişoară i se adresa.

— Ce-i? a întrebat-o el cu un aer absent.

— Hubert Blair e cel mai drăguţ băiat din oraş, iar tu eşti cel mai îngâmfat, a repetat Margaret Torrence cu multă convingere.

A privit-o cu un soi de mirare îndurerată. Margaret a strâmbat din nas şi a pornit în direcţia chemărilor – insistente acum – care se auzeau de peste drum. Pe când Basil privea prostit în urma ei, ca mai apoi să vadă cum siluetele lui Imogene şi Hubert dispar după colţ, din cerul sufocant s-a auzit un bubuit îndepărtat şi o clipă mai târziu un strop solitar a căzut printre frunzele luminate de felinar, spărgându-se de trotuarul de la picioarele lui. Ziua avea să se sfârşească cu o ploaie.

III

Ploaia a început imediat şi Basil era deja ud până la piele – chiar dacă alerga – înainte să ajungă acasă, la opt cvartale mai încolo. Dar schimbarea vremii îi răscolise sufletul şi la fiecare câţiva paşi sărea în sus, înghiţind stropi de ploaie şi strigând tare „Io-o!”, ca şi cum el însuşi ar fi făcut parte din tulburarea înviorătoare, violentă, a nopţii. Imogene dispăruse, spălată precum praful zilei de pe trotuare. Frumuseţea ei avea să-i revină în minte pe o vreme mai bună, însă aici – în mijlocul furtunii – era singur cu sine. A simţit cum îl copleşeşte o senzaţie de putere extraordinară, aşa încât nu l-ar fi surprins câtuşi de puţin să se fi desprins pentru totdeauna de la pământ într-unul dintre salturile lui nebuneşti. Era un lup singuratic, neştiut de nimeni şi neîmblânzit: un prădător de noapte, demonic şi liber. Abia când a ajuns acasă a

început să se gândească, speculativ şi aproape fără urmă de patimă, la Hubert Blair.

S-a schimbat în pijama, şi-a pus halatul de casă şi a coborât în bucătărie, unde a dat peste un tort de ciocolată nou. A mâncat un sfert din el şi a băut aproape o sticlă întreagă de lapte. Când exaltarea i s-a mai domolit întru câtva, l-a sunat pe Riply Buckner.

— Am un plan, a spus el.

— Legat de ce?

— Cum să-i facem ceva lui H.B. cu D.S.

Riply a înţeles numaidecât la ce se referea. Hubert fusese atât de necugetat, încât mai vrăjise şi alte fete în afară de domnişoara Bissel în seara respectivă.

— O să trebuiască să-l cooptăm şi pe Bill Kampf, a spus Basil.

— În regulă.

— Ne vedem mâine în pauză... Noapte bună!

IV

Patru zile mai târziu, când domnul şi doamna George P. Blair terminau de mâncat, Hubert a fost chemat la telefon. Doamna Blair a profitat de absenţa lui pentru a-i vorbi soţului ei despre ce o frământase întreaga zi.

— George, băieţii ăia, sau ce-or fi fiind, au venit iarăşi aseară.

El s-a încruntat.

— I-ai văzut?

— I-a văzut Hilda. Aproape că l-a prins pe unul din ei. Vezi tu, i-am spus despre biletul pe care l-au lăsat marţea trecută, ăla în care scria: „Primul avertisment, D.S.”, aşa că îi aştepta pregătită. De data asta au sunat la uşa din spate şi ea s-a dus să răspundă direct de la chiuvetă, unde spăla vasele. Dacă n-ar fi avut mâinile pline de săpun, l-ar fi prins pe unul, pentru că l-a înşfăcat când i-a întins biletul, dar avea mâinile pline de clăbuc, aşa că i-a alunecat printre degete.

— Cum arăta?

— Zicea că se poate să fi fost un bărbat foarte scund, dar ea crede că era un băiat deghizat. S-a ferit ca un băiat, aşa a zis, şi i s-a părut că purta pantaloni scurţi. Biletul semăna cu celălalt. Pe el scria: „Al doilea avertisment. D.S.”.

— Dacă îl mai ai, aş vrea să mă uit la el după cină.

Hubert s-a întors de la telefon.

— Era Imogene Bissel, a spus. Vrea să mă duc până la ea. Merge mai multă lume acolo în seara asta.

— Hubert, l-a întrebat tatăl lui, cunoşti vreun băiat cu iniţialele D.S.?

— Nu, domnule.

— Te-ai mai gândit?

— Da, m-am gândit. Ştiam un băiat pe nume Sam Davis, dar nu l-am mai văzut de-un an.

— Cine era?

— O, un golan. Era la Şcoala nr. 44 când mergeam acolo.

— Îţi purta sâmbetele?

— Nu cred.

— Cine crezi c-ar putea face aşa ceva? Ştii de cineva care să-ţi poarte pică?

— Nu ştiu, tată, nu cred.

— Treaba asta nu-mi miroase a bine, a spus domnul Blair gânditor. Bineînţeles, se poate să nu fie decât nişte băieţi, însă ar putea fi...

A tăcut. Mai târziu a cercetat biletul. Era scris cu cerneală roşie şi într-un colţ avea un craniu cu două oase încrucişate, dar – cum literele erau de tipar – nu i-a spus absolut nimic.

Între timp, Hubert şi-a sărutat mama, şi-a potrivit elegant şapca pe-o parte şi, traversând bucătăria, a ieşit pe veranda din spate, vrând s-o apuce pe scurtătura obişnuită de-a lungul străduţei. Era o noapte luminoasă, cu lună, şi s-a oprit o clipă pe verandă să-şi lege şiretul. Dacă ar fi ştiut că telefonul pe care tocmai îl primise era o capcană, că nu venise din casa lui Imogene Bissel, că nici măcar nu fusese o voce de fată şi că nişte siluete întunecate şi diforme aşteptau pitite pe străduţă, chiar dincolo de poartă, n-ar mai fi ţâşnit atât de graţios şi de vioi pe trepte, cu mâinile în buzunare, şi nici n-ar mai fi fluierat prima măsură din „Grizzly Bear” în aerul aparent prietenos al serii.

Fluieratul lui trezea tot soiul de emoţii pe străduţă. Basil imitase prea devreme vocea de fată piţigăiată la telefon şi, cu toate că Detectivii de scandaluri dăduseră zor, pregătirile lor nu erau tocmai în regulă. Se despărţiseră. Basil, deghizat într-un stăpân de plantaţie de viţă veche, stătea chiar la poarta familiei Blair; Bill Kampf, cu o mustaţă ţigănească lungă, prinsă cu o sârmă de cartilajul nasului, se apropia în umbra gardului; însă Riply Buckner, cu o barbă de rabin, era stânjenit de o bucată de frânghie pe care tot încerca s-o înfăşoare şi mai avea câteva zeci de metri. Frânghia era o parte esenţială a planului lor, căci – după o chibzuire atentă – hotărâseră ce aveau să-i facă lui Hubert Blair. Aveau să-l lege, să-i pună căluş şi să-l vâre în propriul tomberon de gunoi.

La început ideea i-a îngrozit – avea să-i distrugă costumul, era groaznic de murdar şi s-ar fi putut sufoca. De fapt, tomberonul, simbol a tot ce era mai respingător, a câştigat disputa doar pentru că făcea ca, prin comparaţie, toate celelalte idei să pară banale. Au concediat obiecţiile – costumul se putea curăţa, tomberonul era locul potrivit pentru el şi, dacă nu puneau capacul, n-avea cum să se sufoce. Ca să se asigure, se duseseră la tomberonul de gunoi al familiei Buckner şi se uitaseră înăuntru, fascinaţi, închipuindu-şi-l pe Hubert printre cojile de legume şi de ouă. Apoi, în fine, cei doi îşi alungaseră cu totul ideea din minte, concentrându-se

cum să-l ademenească afară, pe alee, şi să-l încolţească odată ajuns acolo.

Fluieratul vesel al lui Hubert i-a luat prin surprindere şi fiecare a rămas încremenit, incapabil să comunice cu ceilalţi. Lui Basil i-a trecut prin minte că, dacă îl înşfăca pe Hubert fără să-l aibă pe Riply aproape ca să-i pună căluşul, aşa cum se înţeleseseră, ţipetele lui ar fi putut-o alarma pe bucătăreasa enormă, care mai că pusese mâna pe el. Gândul l-a făcut să şovăie. Chiar în clipa aceea Hubert a deschis poarta şi a ieşit în stradă.

Cei doi stăteau la vreun metru jumate unul de celălalt şi, dintr-odată, Basil a făcut o descoperire uimitoare. Şi-a dat seama că îi plăcea de Hubert Blair – tot atât cât îi plăcea de orice alt băiat pe care-l ştia. Nu avea nici cea mai mică dorinţă să pună mâna pe Hubert Blair şi să-l îndese în tomberon, cu şapca lui elegantă şi tot restul. În vreme ce mintea lui, zdruncinată de situaţia în care se afla, se lupta cu acest gând supărător, a făcut stânga-mprejur, a ţâşnit afară de pe alee şi a luat-o la fugă în susul străzii.

Preţ de o clipă, apariţia l-a speriat pe Hubert, dar când a văzut că se întoarce şi se îndepărtează, a prins curaj şi a început s-o urmărească. După cincizeci de metri, văzând că distanţa dintre ei se măreşte, a decis s-o lase baltă şi, întorcându-se pe alee, a pornit-o zorit către celălalt capăt al străzii, unde a dat nas în nas cu un străin cam pipernicit şi păros.

Bill Kampf, având o gândire mai puţin complicată decât a lui Basil, nu avea nici un fel de scrupule. Se hotărâse ca Hubert să fie îndesat într-un tomberon de gunoi şi, cu toate că el nu avea absolut nimic cu Hubert, ideea i se întipărise în minte şi avea de gând să-i dea curs. Era un tip instinctiv – un vânător, adică – şi, de îndată ce o creatură căpăta înfăţişarea unei prăzi, o urmărea fără mustrări de conştiinţă până când nu se mai zbătea.

Dar fusese martor la fuga inexplicabilă a lui Basil şi, presupunând că îşi făcuse apariţia tatăl lui Hubert, care acum se afla, probabil, exact în spatele lui, s-a întors şi a zbughit-o la vale pe alee. Acolo s-a întâlnit cu Riply Buckner, care – fără a mai aştepta să întrebe care era pricina zorului – i s-a alăturat plin de însufleţire. Hubert s-a trezit din nou că fuge după ei, ca mai apoi, hotărând o dată pentru totdeauna s-o lase baltă, să se întoarcă în pas alergător către casă.

Între timp, Basil descoperise că nu era urmărit şi, la adăpostul întunericului, s-a întors pe alee. Nu era speriat – pur şi simplu nu fusese în stare să acţioneze. Aleea era pustie; nu se zăreau nici Bill, nici Riply. L-a văzut pe domnul Blair venind până la poarta din spate, deschizând-o, uitându-se în susul şi în josul aleii şi intrând din nou în casă. Basil s-a apropiat. Din bucătărie răzbătea larmă – vocea lui Hubert, puternică şi lăudăroasă, a doamnei Blair, înspăimântată, şi cele două slujnice suedeze care

punctau totul cu râsete isterice. Apoi, printr-o fereastră deschisă, l-a auzit pe domnul Blair vorbind la telefon:

— Vreau să vorbesc cu şeful poliţiei. Domnule comandant, la telefon George P. Blair... Domnule comandant, e o bandă de huligani pe-aici care...

Basil a rupt-o la fugă, smulgându-şi perciunii sudişti în timp ce alerga.

V

Imogene Bissel, care tocmai împlinise treisprezece ani, nu era obişnuită să primească vizite după lăsarea întunericului. Petrecea o seară plictisită şi solitară trecând în revistă facturile lunare împrăştiate pe biroul maică-sii, când i-a auzit pe Hubert Blair şi pe tatăl lui în timp ce erau primiţi în hol.

— M-am gândit să-l aduc eu însumi, îi spunea domnul Blair mamei ei. Se pare că în seara asta pe aleea noastră s-a aciuat o gaşcă de huligani.

Doamna Bissel n-o vizitase pe doamna Blair şi era foarte surprinsă de vizita neaşteptată. Ba chiar i-a trecut prin minte gândul lipsit de generozitate că acesta era un preambul grosolan, întreprins de domnul Blair în numele soţiei sale.

— Nu mai spuneţi! a exclamat ea. Imogene o să fie încântată să-l vadă pe Hubert, sunt convinsă... Imogene!

— E clar că huliganii ăştia îl pândeau pe Hubert, a reluat domnul Blair. Dar el e un băiat destul de curajos şi

a reuşit să-i alunge. Oricum, n-am vrut să-l las să vină singur până aici.

— Bineînţeles, a aprobat ea.

Dar tot nu reuşea să înţeleagă de ce trebuia să vină Hubert. Era un băiat destul de plăcut, însă cu siguranţă că Imogene îl văzuse de-ajuns în ultimele trei după-amiezi. De fapt, doamna Bissel era de-a dreptul iritată şi în tonul ei nu se simţea aproape nici o urmă de căldură când l-a invitat pe domnul Blair înăuntru.

Stăteau tot în hol, iar domnul Blair tocmai începea să-şi dea seama că lucrurile nu erau tocmai în regulă, când s-a auzit din nou soneria. În momentul în care s-a deschis uşa, în prag stătea Basil Lee, roşu la faţă şi cu răsuflarea întretăiată.

— Ce mai faceţi, doamnă Bissel? Bună, Imogene! a strigat el pe un ton exagerat de însufleţit. Unde e petrecerea?

Unui observator neutru formula de salut i-ar fi părut cumva brutală şi nefirească, însă auditoriul era deja dezorientat.

— Nu e nici o petrecere, a spus Imogene mirată.

— Cum? a exclamat Basil cu gura căscată într-o expresie de groază exagerată, iar vocea i-a tremurat uşor. Vrei să zici că nu m-ai sunat să-mi spui să vin încoace la o petrecere?

— Vai, bineînţeles că nu, Basil!

Imogene era încântată de sosirea neaşteptată a lui Hubert şi i-a trecut prin minte că Basil inventase scuza asta ca să-i strice bucuria. Dintre toţi cei prezenţi, ea era cel mai aproape de adevăr; însă subestima stringenţa motivului lui Basil, care nu era gelozia, ci o spaimă soră cu moartea.

— Pe *mine* m-ai sunat, nu-i aşa, Imogene? a întrebat Hubert încrezător.

— Vai, nu, Hubert! N-am sunat pe nimeni.

În mijlocul unui cor de proteste uluite, s-a auzit din nou sunând la uşă şi noaptea prolifică i-a produs pe Riply Buckner jr. şi pe William S. Kampf. Ca şi Basil, erau cam şifonaţi şi gâfâiau. Pe acelaşi ton nepoliticos şi categoric, au întrebat unde se ţinea petrecerea, insistând cu o vehemenţă stranie că Imogene tocmai îi invitase la telefon.

Hubert a râs, ceilalţi au început şi ei să râdă şi tensiunea s-a risipit. Pentru că îl credea pe Hubert, Imogene a început să-i creadă pe toţi. Neputând să se mai abţină în prezenţa acestui auditoriu neaşteptat, Hubert a izbucnit într-o relatare a uimitoarei lui aventuri.

— Cred că e o bandă care ne pândeşte pe toţi! a exclamat el. Când am ieşit, nişte tipi mă aşteptau la noi pe alee. Era un tip masiv cu favoriţi cărunţi, dar când m-a văzut, a luat-o la sănătoasa. Apoi am mers mai departe pe alee şi mai erau o mulţime, străini sau ceva de genul ăsta, dar când m-am luat după ei, au rupt-o la fugă. Am

încercat să-i prind, însă cred că erau speriaţi de-a binelea, pentru că fugeau prea repede pentru *mine*, dacă vă puteţi închipui aşa ceva.

Atât de prinşi erau Hubert şi tatăl lui de poveste, încât n-au observat că trei dintre ascultătorii lor se învineţeau la faţă şi nici n-au băgat de seamă râsul răsunător cu care a fost întâmpinată sugestia politicoasă a domnului Bissel de a da, totuşi, o petrecere.

— Spune-le despre ameninţări, Hubert, i-a sugerat domnul Blair. Vedeţi, Hubert primise nişte ameninţări. Aţi primit şi voi ameninţări, băieţi?

— Eu da, a răspuns Basil din senin. Acum vreo săptămână am primit un soi de ameninţare pe o bucată de hârtie.

Preţ de o clipă, când privirea îngrijorată i se opri asupra lui Basil, pe domnul Blair îl încercă nu neapărat un sentiment de suspiciune, ci mai degrabă o presimţire vagă. Poate că înfăţişarea ciudată a sprâncenelor lui Basil, de care atârnau încă şuviţe de păr din crep, l-a trimis cu gândul la ciudatele evenimente din seara respectivă. A clătinat din cap contrariat. După care gândurile i-au alunecat înapoi, liniştitor, la curajul lui Hubert şi la prezenţa lui de spirit.

Între timp, Hubert, care epuizase adevărul, sonda tărâmul imaginarului.

— Am spus: „Deci tu eşti ăla care îmi tot trimite ameninţări” şi el a dat un croşeu de stânga, iar eu m-am

ferit şi i-am dat unul de dreapta. Cred că l-am nimerit, căci a ţipat şi a luat-o la fugă. Măiculiţă, cum mai fugea! Ar fi trebuit să-l vezi, Bill – alerga la fel de repede ca tine.

— Era înalt? a întrebat Basil suflându-şi nasul zgomotos.

— Sigur! Aproape cât tata.

— Şi ceilalţi erau înalţi?

— Sigur! Erau destul de înalţi. N-am stat să văd. Doar am strigat la ei: „Tăiaţi-o de-aici, adunătură de huligani. Dacă nu, vă arăt eu vouă!”. Au dat să se bată, dar i-am tras unuia un croşeu de dreapta şi n-au mai aşteptat restul.

— Hubert zice că el crede că erau italieni, a intervenit domnul Blair. Nu aşa ziceai, Hubert?

— Arătau ciudat, a spus Hubert. Unul dintre tipi arăta a italian.

Doamna Bissel i-a condus în sufragerie, unde pusese să se aducă nişte prăjitură şi suc de struguri. Imogene s-a aşezat lângă Hubert.

— Acum povesteşte-mi tot, Hubert, a spus ea împreunându-şi mâinile cu grijă.

Hubert a reluat întreaga păţanie. Acum apăruse şi un cuţit la cingătoarea unuia dintre complotişti. Tratativele lui Hubert cu răufăcătorii se lungeau, crescând în volum şi în virulenţă. Le spusese la ce să se aştepte dacă se puneau cu el. Ei începuseră să-şi scoată cuţitele, dar se gândiseră mai bine şi aleseseră să se bată.

În mijlocul acestui recital, de la celălalt capăt al mesei s-a auzit un fornăit ciudat, însă – când Imogene s-a uitat într-acolo – Basil întindea jeleu pe o bucată de prăjitură cu cafea, iar ochii îi sclipeau inocent. Un minut mai târziu însă, sunetul s-a repetat şi de data asta a zărit o expresie vizibil maliţioasă pe chipul lui.

— Mă întreb ce-ai fi făcut tu, Basil, a spus ea tăios. Pun pariu că ai mai fugi şi-acum!

Basil a băgat bucata de prăjitură în gură şi în clipa următoare s-a înecat cu ea – un accident pe care Bill Kampf şi Riply Buckner l-au găsit teribil de amuzant. Amuzamentul lor, prilejuit de tot soiul de incidente întâmplătoare de la masă, părea să crească pe măsură ce povestea lui Hubert continua. Aleea gemea de răufăcători de-acum şi, în vreme ce Hubert continua să le ţină piept în ciuda sorţilor potrivnici, Imogene devenea tot mai agitată – fără să-şi dea câtuşi de puţin seama că povestea o plictisea. Dimpotrivă, de fiecare dată când Hubert îşi amintea un nou episod şi relua istorisirea, îi arunca o privire înveninată lui Basil, iar aversiunea ei creştea.

Când s-au mutat în bibliotecă, Imogene s-a dus la pian, unde s-a aşezat singură, în vreme ce băieţii s-au strâns în jurul lui Hubert, pe canapea. Spre întristarea ei, păreau mulţumiţi să-l asculte la nesfârşit. Din când în când scoteau nişte chiţăieli ciudate, însă ori de câte ori povestea se împotmolea, se rugau de el să le mai povestească.

— Spune mai departe, Hubert. Care dintre ei ziceai că alerga la fel de repede ca Bill Kampf?

S-a bucurat când, după jumătate de oră, s-au ridicat cu toţii să plece.

— E o treabă ciudată de la un cap la celălalt, spunea domnul Blair. Nu-mi place. Mâine o să pun un detectiv să investigheze povestea asta. Ce voiau cu Hubert? Ce aveau de gând să-i facă?

Nici unul n-a făcut vreo sugestie. Chiar şi Hubert tăcea, contemplându-şi posibila soartă cu o groază plină de respect. În pauzele din poveste, discuţia se îndreptase spre subiecte colaterale, precum crimele şi fantomele, şi toţi băieţii intraseră într-o stare de panică. De fapt, fiecare ajunsese să creadă, într-un grad mai mare sau mai mic, că o bandă de răpitori pândea în vecinătate.

— Nu-mi place, a repetat domnul Blair. De fapt, o să vă conduc pe toţi acasă.

Basil a întâmpinat propunerea lui cu uşurare. Seara fusese un succes nebun, însă furiile odată stârnite scapă uneori de sub control. Nu avea chef să umble singur pe stradă în seara asta.

Pe hol, Imogene, profitând de faptul că mama ei îşi lua un rămas-bun exasperat de la domnul Blair, i-a făcut semn lui Hubert s-o urmeze înapoi în bibliotecă. Presimţind ceva, Basil a devenit brusc atent şi a ascultat. S-au auzit o şoaptă şi o mică încăierare, urmate de un sunet indiscret, dar inconfundabil. Basil a ieşit pe uşă cu

colţurile gurii lăsate în jos. Măsluise abil cărţile, dar Viaţa scosese chiar la urmă un as din mânecă.

O clipă mai târziu au plecat cu toţii, ţinându-se aproape unii de alţii, aruncând priviri precaute în urmă şi înainte la fiecare colţ de stradă. Ce se aşteptau Basil, Riply şi Bill să vadă când se uitau cu atenţie în lungul aleilor, pe după copacii întunecaţi sau dincolo de garduri nu ştiau – cel mai probabil, pe aceiaşi *desperados* hirsuţi şi diformi care îl pândiseră pe Hubert Blair în seara respectivă.

VI

O săptămână mai târziu, Basil şi Riply au auzit că Hubert plecase la mare cu mama lui pentru tot restul verii. Lui Basil îi părea rău. Ar fi vrut să deprindă de la Hubert câteva dintre manierele elegante pe care cei de-o vârstă cu el le găseau atât de fascinante şi care s-ar fi putut dovedi atât de utile în toamnă, când avea să plece la şcoală. În amintirea lui, a învăţat să se sprijine de un copac şi să-l rateze şi să rostogolească o patină de-a lungul braţului şi îşi purta şapca *à la* Hubert, potrivită elegant pe-o parte.

Asta n-a durat decât o vreme. Într-un târziu şi-a dat seama că, deşi băieţii şi fetele îl ascultau întotdeauna când vorbea, iar buzele li se mişcau într-adevăr drept răspuns la mişcarea propriilor buze, n-aveau să-l privească niciodată cum îl priveau pe Hubert. Aşa că a

renunţat la chicotitul zgomotos care o enerva cumplit pe maică-sa şi-a început iar să-şi poarte şapca dreaptă pe cap.

Însă schimbarea din el era mai profundă. Nu mai era sigur că voia să fie un gentleman spărgător, deşi continua să le citească aventurile cu sufletul la gură. Aşteptând la poarta lui Hubert, pentru o clipă se simţise moralmente singur; şi şi-a dat seama că, orice combinaţii avea să facă din materialul pe care i-l punea la dispoziţie viaţa, ele trebuiau să se înscrie în limitele legii. Şi, după încă o săptămână, şi-a dat seama că nu-l mai întrista pierderea lui Imogene. Când s-au întâlnit, a văzut-o în ea doar pe fetiţa cunoscută pe care o ştia dintotdeauna. Momentul extatic din după-amiaza aceea fusese o naştere prematură, o emoţie rămasă dintr-o primăvară care era deja pe terminate.

Nu ştia că doamna Blair fugise din oraş de teama lui şi că, din cauza lui, un poliţist făcuse o mulţime de ronduri de noapte. Tot ce ştia era că dorinţele vagi şi tulburi a trei luni lungi de primăvară se împliniseră cumva. În acea ultimă săptămână ele au ajuns la apogeu – s-au aprins, au explodat şi au ars. Chipul îi era întors acum fără regret către infinitele promisiuni ale verii.

O noapte la bâlci

I

Cele două oraşe erau despărţite doar de un râu peste care trecea un pod solid; cozile lor, ce se răsfrângeau peste maluri, se întâlneau şi se împleteau şi la îmbinare, sub privirile geloase ale fiecăreia dintre ele, se întindea, toamnă de toamnă, Bâlciul statal. Datorită amplasării avantajoase şi a superiorităţii agricole a statului, bâlciul era unul dintre cele mai splendide din toată America. Erau expoziţii imense de grâne, vite şi maşini agricole; aveau loc curse de cai şi curse de automobile şi, în ultima vreme, se aduceau aeroplane care chiar se desprindeau de la pământ; pe o alee centrală zgomotoasă erau o mulţime de curse, aduse din Coney Island, care te învârteau cu viteză prin aer şi mai aveau şi un spectacol de dans din buric cu gemete şi clinchete de clopoţei. Ca un compromis între lucrurile serioase şi cele triviale, în fiecare seară, în Piaţa principală, avea loc un mare spectacol de artificii, care culmina cu o reprezentare a Bătăliei de la Gettysburg.

La sfârşitul unei după-amiezi de septembrie toride, doi băieţi de cincisprezece ani, sătui întru câtva de mâncare şi apă gazoasă şi istoviţi după opt ore de mers încontinuu, ieşeau din Sala de jocuri. Cel cu ochi negri, frumoşi şi curioşi era, potrivit grandioasei inscripţii din numărul de anul trecut al Istoriei străvechi, „Basil Duke Lee, Holly

Avenue, St. Paul, Minnesota, Statele Unite, America de Nord, Emisfera vestică, Pământul, Universul”. Cu toate că era o idee mai scund decât tovarăşul lui, părea mai înalt, căci ţâşnea, ca să zicem aşa, din pantalonii scurţi, în vreme ce Riply Buckner jr. avansase la cei lungi în săptămâna de dinainte. Acest eveniment, atât de simplu şi de natural, avea un efect tulburător asupra prieteniei intime dintre cei doi, care dăinuia de câţiva ani.

În toată această perioadă, Basil, membrul plin de imaginaţie al asocierii, fusese partenerul dominant şi decalajul pricinuit de cei şaizeci de centimetri de serj albastru îl umplea de o spaimă perplexă – ba chiar, în public, Riply Buckner începuse să se arate vădit indiferent la plăcerea companiei lui Basil. Trecerea la pantaloni lungi păruse să promită o eliberare de constrângerile şi complexele copilăriei şi compania unuia care era încă, potrivit dovezii reprezentate de pantalonii scurţi, un băieţel îi amintea în mod neplăcut cât de recentă era propria metamorfoză. Refuza să recunoască acest lucru, însă o anumită irascibilitate faţă de Basil, o anumită tendinţă de a-l umili cu un râs superior se manifestaseră întreaga după-amiază. Basil resimţea acut diferenţa. În luna august, în urma unui consiliu de familie, se hotărâse că, deşi avea să plece pe Coasta de Est la şcoală, era prea mic pentru pantaloni lungi. Ripostase crescând aproape patru centimetri în două săptămâni, fapt ce contribuise la consolidarea reputaţiei lui de inconsecvent,

dar care îi îngăduia să spere că maică-sa putea fi convinsă într-un final.

Ieşind din cortul sufocant în lumina apusului, băieţii au şovăit, măsurând din priviri drumul aglomerat cu expresii ce trădau deopotrivă o oarecare plictiseală, dar şi un dor nedesluşit. Nu aveau chef să se ducă acasă înainte să fie nevoie, însă în acelaşi timp ştiau că îşi astâmpăraseră, pe moment, apetitul pentru spectacol; îşi doreau ca restul zilei să abordeze un alt ton, o direcţie diferită. Lângă ei se afla spaţiul de parcare, doar o curte modestă – şi, în timp ce zăboveau nehotărâţi – le atrase privirile o maşinuţă roşie, a cărei apropiere de sol era un indiciu al vitezei de mişcare, dar şi al vitezei vieţii. Era o Blatz Wildcat şi în următorii cinci ani avea să reprezinte visul câtorva milioane de băieţi americani. Ocupanta ei, într-o postură ce trăda o epuizare distantă, punctată de scaunul rabatat, era o fată blondă, cu un chip vesel de copil.

Cei doi băieţi se uitau la ea cu ochi mari. Le-a aruncat o singură privire rece, pentru ca apoi să-şi reia preocuparea de a sta tolănită într-o Blatz Wildcat şi de a se uita trufaş la cer. Băieţii au schimbat o privire, însă n-au schiţat nici un gest de a se îndepărta. Se uitau la fată – când simţeau că privirile le erau surprinse, plecau ochii şi se făceau că se uită la maşină.

După câteva minute şi-a făcut apariţia un tânăr cu un ten foarte rozaliu şi păr rozaliu, cu costum şi pălărie galbene, care îşi trăgea pe mâini nişte mănuşi galbene, şi

s-a suit în maşină. A urmat un şir de explozii înspăimântătoare; apoi, cu un răpăit egal, insolent, percutant şi electrizant ca o tobă, venit dinspre disjunctorul deschis, maşina, fata şi tânărul, pe care l-au recunoscut ca fiind Speed Paxton, s-au îndepărtat lin.

Basil şi Riply au făcut stânga-mprejur şi au pornit alene, adânciţi în gânduri, înspre Aleea principală. Ştiau că Speed Paxton – fiul nebun şi răsfăţat al unui berar local – era un tip îngrozitor, însă îl invidiau: să demareze în lumina apusului, într-un astfel de car triumfal, pentru ca mai apoi să se piardă în liniştea şi taina nopţii având-o lângă el pe misterioasa fată cu chip de copil. Probabil tocmai această invidie i-a făcut să strige atunci când au zărit un băiat înalt, de vârsta lor, care ieşea din poligonul de trageri.

— O, El! Sal’tare, El! Stai aşa!

Elwood Leaming s-a întors din drum şi i-a aşteptat. Dintre băieţii buni din oraş, el era desfrânatul – băuse bere, învăţase de la şoferi, slăbise deja din pricina fumatului. Salutul lor entuziast a fost întâmpinat cu expresia dură, înţeleaptă, a unui om hârsit, care îi privea printre pleoapele întredeschise.

— Bună, Rip. Bate palma, Rip. Sal’tare, Basil, bătrâne. Bate palma.

— Ce faci, El? a întrebat Riply.

— Nimic. Voi ce faceţi?

— Nimic.

Elwood Leaming şi-a îngustat şi mai mult ochii, a părut să reflecteze şi apoi a clămpănit hotărât din dinţi.

— Ei bine, ce ziceţi să agăţăm câte ceva? a sugerat el. Am văzut nişte chestii destul de tari pe aici în după-amiaza asta.

Riply şi Basil au tras aer în piept înfioraţi. Cu un an în urmă fuseseră şocaţi că Elwood intra la spectacolele burleşti de la Star – şi acum le deschidea uşa către propria lui viaţă năvalnică.

Responsabilitatea maturităţii sale nou-dobândite îl obliga pe Riply să pară cel mai entuziast.

— Eu sunt de acord, a spus el pe un ton însufleţit.

I-a aruncat o privire lui Basil.

— Şi eu sunt de acord, a mormăit Basil.

Riply a râs, mai mult ca să-şi ascundă nervozitatea decât în semn de dispreţ.

— Poate-ar fi mai bine să mai creşti înainte, Basil. (S-a uitat la Elwood, căutându-i aprobarea.) Mai bine ai sta pe-aici până când ajungi bărbat.

— Ia, gura! i-a tăiat-o Basil. De când porţi pantalonii ăia? De o săptămână numai!

Dar şi-a dat seama că o prăpastie îl despărţea de cei doi şi, mergând pe lângă ei, avea senzaţia că e a cincea roată la căruţă.

Elwood Leaming îi conducea, privind în stânga şi-n dreapta cu aerul unui colonist inteligent şi experimentat. Câteva perechi de fete ieşite la plimbare i-au întâlnit

privirea matură şi i-au zâmbit încurajator, însă el nu le-a găsit pe gustul lui – prea grase, prea banale sau prea inabordabile. În acelaşi timp le-au picat la toţi ochii pe două care mergeau agale puţin mai în faţă şi au iuţit pasul, Elwood cu un aer încrezător, Riply imitându-l timorat, iar Basil cuprins brusc de un entuziasm nebun.

Ajunseseră în dreptul lor. Basil îşi simţea inima în gât. S-a uitat în altă parte când a auzit vocea lui Elwood.

— Bună, fetelor! Ce mai faceţi?

Aveau să cheme poliţia? Oare mama lui şi mama lui Riply aveau să apară brusc de după colţ?

— Bună şi ţie, puştiule!

— Încotro mergeţi, fetelor?

— Nicăieri.

— Păi, hai să mergem împreună.

Apoi s-au strâns toţi la un loc, iar Basil s-a simţit uşurat descoperind că, la urma urmei, nu erau decât nişte fete de vârsta lui. Erau drăguţe, cu tenul curat şi buze roşii şi părul strâns într-un stil matur. Pe una a plăcut-o imediat mai mult – vorbea mai încet şi era timidă. Basil s-a bucurat când l-a văzut pe Elwood luând-o înainte cu cea mai îndrăzneaţă şi lăsându-i pe el şi pe Riply în urmă cu cealaltă.

Primele lumini ale serii începeau să licărească palid; mulţimea de după-amiază se rărise puţin, iar aleile, golite de oameni, erau încărcate de mirosurile amestecate de floricele de porumb şi de alune, de melasă, de praf şi de

crenvurşti, punctate nesupărător de cel de animale şi de fân. Roata gigantică, înţesată de lumini, se învârtea alene pe fundalul amurgului; câteva vagonaşe goale zdrăngăneau deasupra, în *montagne russe*. Căldura se domolise şi în aer se simţea emoţia înviorătoare a toamnei nordice.

Au continuat să meargă. Basil simţea că trebuie să existe un mod de-a intra în vorbă cu fata, dar nu-i reuşea nimic care să aducă cu felul sensibil şi tainic al lui Elwood Leaming de a-i vorbi fetei din faţă – ca şi cum şi-ar fi descoperit întâmplător o înrudire de spirit şi suflet. Aşa încât, pentru a rupe tăcerea absolută – căci contribuţia lui Riply se limita doar la câte un acces ocazional de râs prostesc –, Basil s-a prefăcut interesat de obiectivele pe lângă care treceau şi a încercat să comenteze pe marginea lor.

— Acolo e viţelul cu şase picioare. L-ai văzut?

— Nu, nu l-am văzut.

— Acolo se plimbă roată motociclistul ăla. Ai intrat?

— Nu, n-am intrat.

— Uite! Încep să umfle balonul. Mă întreb la ce oră încep focurile de artificii.

— Ai fost să vezi focurile de artificii?

— Nu. Merg mâine-seară. Tu?

— Eu da, am fost în fiecare seară. Frate-meu lucrează acolo. E unul din ăia care le aprind.

— O!

S-a întrebat dacă fratelui ei îi păsa că fusese agăţată de nişte necunoscuţi. S-a mai întrebat şi dacă se simţea la fel de ridicol ca şi el. Se făcea târziu, iar el promisese să ajungă acasă înainte de şapte şi jumătate, altfel risca să nu i se mai dea voie să iasă afară a doua zi. L-a ajuns pe Elwood din urmă.

— Hei, El. Unde mergem? a întrebat.

Elwood s-a întors către el şi i-a făcut cu ochiul.

— Mergem până la Moara veche.

— O!

Basil s-a tras la loc, dându-şi seama că, în absenţa lui, Riply şi fata ajunseseră braţ la braţ. A simţit un fior de gelozie şi a cercetat-o din nou, cu şi mai multă admiraţie, găsind-o mai drăguţă decât crezuse. Ochii ei, negri şi misterioşi, păreau să se fi înviorat odată cu strălucirea crescândă a luminilor; în ei licărea promisiunea exaltării, aşa cum în aerul nopţii plutea promisiunea răcorii.

I-a trecut prin minte să o apuce de celălalt braţ, dar era prea târziu; ea şi Riply râdeau împreună de ceva – sau, mai degrabă, degeaba. Ea îl întrebase de ce râdea tot timpul, iar el râsese din nou drept răspuns. Apoi amândoi râdeau zgomotos, când şi când, împreună.

Basil i-a aruncat o privire dezgustată lui Riply.

— N-am mai auzit în viaţa mea un râs atât de tâmpit, i-a spus el indignat.

— Zău? a chicotit Riply Buckner. Zău aşa, băieţel?

S-a încovoiat de râs, iar fata i s-a alăturat. Cuvântul „băieţel” l-a copleşit pe Basil ca un duş rece. În entuziasmul lui, uitase ceva, ca un olog care ar uita de şchiopătatul lui doar ca să-şi amintească de el când începea să fugă.

— Te crezi atât de mare! a izbucnit el. De unde ai pantalonii ăia? De unde ai pantalonii ăia?

A încercat să spună asta cu avânt şi se pregătea să adauge: „Sunt pantalonii lui taică-tău”, când şi-a amintit că şi tatăl lui Riply, la fel ca al lui, era mort.

Cuplul din faţă a ajuns la intrarea în Moara veche şi i-a aşteptat. Era o oră neaglomerată şi vreo şase bărci se izbeau de pontonul de lemn, legănate de refluxul blând al râului artificial. Elwood şi fata lui s-au aşezat pe locurile din faţă, iar el a cuprins-o imediat cu braţul pe după umeri. Basil a ajutat-o pe cealaltă să se aşeze în spate, dar – abătut – n-a opus nici o rezistenţă atunci când Riply şi-a făcut loc şi s-a aşezat între ei.

Au pornit plutind, pentru a intra imediat într-un întuneric lung şi răsunător. Undeva departe, un grup dintr-o barcă din faţă cânta. Vocile se auzeau când îndepărtat şi romantic, când mai aproape şi mai misterios în momentul în care canalul cotea înapoi, iar bărcile au trecut una pe lângă cealaltă, despărţite doar de un văl invizibil.

Cei trei băieţi ţipau şi strigau, Basil încercând, prin varietatea de vociferări, să-l întreacă pe Riply în ochii

fetei, dar după câteva clipe nu se mai auzea nici un sunet în afară de vocea lui şi de izbiturile continue ale bărcii de pontoanele de lemn şi a ştiut, fără a trebui să se uite, că Riply o cuprinsese pe fată pe după umeri.

Au intrat în strălucirea roşiatică a unui decor menit să sugereze iadul, cu demoni rânjiţi şi focuri de hârtie sinistre – a distins siluetele lui Elwood şi a fetei sale cum şedeau cu obrajii lipiţi –, apoi au alunecat la loc în întuneric, cu apa care plescăia încetişor şi barca ai cărei ocupanţi cântau când aproape de ei, când departe. O vreme, Basil s-a prefăcut interesat de cealaltă barcă, strigându-i pe cei dinăuntru, comentând pe marginea apropierii lor. Apoi a descoperit că barca putea fi clătinată şi s-a lăsat în voia acestei distracţii jalnice, până când Elwood Leaming s-a întors furios la el şi a ţipat:

— Hei, ce încerci să faci?

Au ajuns în cele din urmă înapoi la intrare şi cele două cupluri s-au despărţit. Basil a sărit pe mal cu un aer nefericit.

— Mai dă-ne nişte bilete, a strigat Riply. Vrem să mai facem o tură.

— Eu nu, a spus Basil afişând o indiferenţă elaborată. Trebuie să mă duc acasă.

Riply a început să râdă batjocoritor şi victorios. Fata râdea şi ea.

— Păi, la revedere, băieţel, a strigat Riply hohotind.

— Tacă-ţi fleanca! La revedere, Elwood.

— La revedere, Basil.

Barca pornea deja; umerii fetelor erau din nou cuprinşi de braţele băieţilor.

— La revedere, băieţel!

— La revedere, boule! a strigat Basil. De unde ai pantalonii? De unde ai pantalonii?

Însă barca se făcuse deja nevăzută dincolo de gura întunecată a tunelului, lăsând în urmă ecoul râsului zeflemitor al lui Riply.

II

E o tradiţie străveche ca toţi băieţeii să fie obsedaţi de ideea de a fi mari. Asta pentru că, din când în când, dau glas exasperării pricinuite de constrângerile tinereţii, în vreme ce perioadele lungi de timp când sunt mai mult decât fericiţi să fie băieţi îşi găsesc expresia în fapte şi nu în vorbe. Uneori Basil îşi dorea să fie puţin mai mare, însă doar atât. Chestiunea pantalonilor lungi nu i se păruse vitală – şi-i dorea, dar, ca ţinută, nu aveau o semnificaţie atât de romantică precum un echipament de fotbal, de pildă, sau o uniformă de ofiţer, sau chiar precum jobenul din mătase şi pelerina purtate de gentlemenii spărgători când colindau străzile New Yorkului noaptea, în căutarea prăzii.

Dar, când s-a trezit a doua zi dimineaţă, deveniseră cea mai mare necesitate a vieţii lui. Fără ei, se simţea izolat de cei de-o vârstă cu el, ridiculizat de un băiat

căruia îi fusese şef până deunăzi. Faptul că seara trecută nişte puicuţe i-l preferaseră pe Riply nu avea, în sine, nici o importanţă, însă Basil era foarte competitiv şi îi displăcea să fie nevoit să se bată cu o mână legată la spate. Simţea că situaţii asemănătoare aveau să apară şi la şcoală, iar gândul ăsta îi era insuportabil. La micul dejun a abordat-o pe maică-sa, într-o stare de agitaţie nebună.

— Asta-i bună, Basil! a protestat ea surprinsă. Când am discutat despre asta, am crezut că nu-ţi păsa cine ştie ce.

— Trebuie să-i am, a declarat el. Mai bine mor decât să plec la şcoală fără ei.

— Mă rog, nu e cazul să te porţi prosteşte.

— E adevărat – mai bine mor. Dacă nu pot avea pantaloni lungi, nu văd ce rost mai are să plec la şcoală.

Era atât de agitat, încât viziunea morţii lui a început s-o tulbure cu adevărat pe maică-sa.

— Te rog să termini cu prostiile şi să vii să-ţi iei micul dejun. Poţi merge în dimineaţa asta să-ţi cumperi o pereche de la Barton Leigh.

Înmuiat, dar în continuare sfâşiat de stringenţa dorinţei lui, Basil măsura încăperea cu pasul.

— Fără ei, un băiat e complet neajutorat, a declarat cu vehemenţă. (Fraza i-a plăcut şi a amplificat-o.) Fără ei, un băiat e pur şi simplu neajutorat. Mai bine mor decât să plec la şcoală...

— Basil, nu mai vorbi aşa. Sigur s-a luat cineva de tine în legătură cu treaba asta.

— Nu s-a luat nimeni de mine, a negat el indignat. Absolut nimeni!

După micul dejun, slujnica l-a chemat la telefon.

— Riply la telefon, a spus o voce şovăielnică. (Basil a înregistrat indiferent informaţia.) Nu eşti supărat în legătură cu aseară, nu-i aşa? a întrebat Riply.

— Cine? Eu? Nu. Cine-a zis că sunt supărat?

— Nimeni. Mă rog, ascultă, ştii că mergem diseară să vedem artificiile.

— Da.

Tonul lui Basil era în continuare rece.

— Ei bine, una dintre fetele alea – aia pe care a luat-o Elwood – are o soră care e şi mai drăguţă decât ea, o să iasă şi ea diseară şi ai putea s-o iei tu. Ne-am gândit să ne întâlnim pe la opt, pentru că artificiile nu încep înainte de nouă.

— Să facem ce?

— Păi, am putea să mergem iar la Moara veche. Aseară ne-am mai dat de trei ori.

S-a lăsat un moment de tăcere. Basil s-a uitat să vadă dacă uşa dinspre maică-sa era închisă.

— Ai pupat-o pe a ta? a întrebat el în receptor.

— Clar! (Pe fir a răzbătut fantoma unui râs tâmpit.) Ascultă, El crede că poate să vină cu maşina. Am putea trece să te luăm pe la şapte.

— Bine, a spus Basil îmbufnat, apoi a adăugat: În dimineaţa asta merg în oraş să-mi iau nişte pantaloni lungi.

— Serios? (Basil a auzit iarăşi un râs fantomatic.) Păi, bine atunci, să fii gata diseară la şapte.

Unchiul lui îl aştepta la magazinul de haine Barton Leigh la ora zece, iar Basil a simţit o undă de vinovăţie la gândul că îşi supusese familia la atâta efort şi cheltuială. La sfatul unchiului, s-a hotărât într-un târziu la două costume – unul ciocolatiu închis de zi şi unul bleumarin pentru ocazii. Mai aveau nevoie de nişte ajustări, dar s-au înţeles ca unul dintre costume să fie livrat musai în după-amiaza respectivă.

Mustrarea de cuget pricinuită de extravaganţa sa l-a făcut să scutească banii de tramvai mergând pe jos din centru. Când trecea pe Crest Avenue, s-a oprit gânditor să sară peste hidrantul înalt din faţa casei familiei Van Schellinger, întrebându-se dacă mai făceai aşa ceva când purtai pantaloni lungi şi dacă avea s-o mai facă vreodată. A sărit de două sau trei ori, ca într-un soi de ceremonial de adio, şi cu asta se îndeletnicea atunci când limuzina familiei Van Schellinger a intrat pe alee şi a tras în faţa uşii principale.

— Ah, Basil! a strigat o voce.

Un chip proaspăt şi delicat, îngropat pe jumătate sub un morman de bucle aproape albe, era întors către el de

pe porticul de granit al celei de-a doua vile din oraş ca mărime.

— Bună, Gladys.

— Vino un pic aici, Basil.

Băiatul s-a supus. Gladys Van Schellinger era cu un an mai mică decât el – o fată cuminte, bine educată, care – aşa cum o cerea tradiţia locală – era crescută pentru a se mărita pe Coasta de Est. Avea o guvernantă şi se juca întotdeauna numai cu câteva fetiţe, fie la ea acasă, fie acasă la ele, şi nu i se îngăduia libertatea degajată de care se bucurau copiii dintr-un oraş din Vestul Mijlociu. Nu venea niciodată la locuri de întâlnire precum cel din curtea familiei Wharton, unde ceilalţi jucau jocuri după-amiaza.

— Basil, voiam să te întreb ceva: mergi diseară la Bâlciul statal?

— Păi, merg, cum să nu.

— Ei bine, nu ţi-ar plăcea să vii şi să stai în loja noastră să vezi focurile de artificii?

Pe moment a analizat oferta. Voia să accepte, dar se simţea în mod straniu forţat să refuze – să renunţe la o plăcere pentru a porni în căutarea unei aventuri care, dacă stătea bine să se gândească, nu-l interesa câtuşi de puţin.

— Nu pot. Îmi pare grozav de rău.

O umbră de nemulţumire a trecut peste chipul lui Gladys.

— Aşa deci? Păi, să treci pe la mine curând, Basil. Peste câteva săptămâni plec pe Coasta de Est la şcoală.

A pornit-o în susul străzii, nemulţumit. Gladys Van Schellinger nu fusese niciodată iubita lui – n-avusese niciodată vreun iubit –, însă plecarea lor la şcoală în acelaşi timp îl făcea să simtă o apropiere faţă de ea – ca şi cum ar fi fost amândoi selectaţi pentru strălucitoarea aventură a Estului, aleşi împreună pentru un destin înălţător, care transcendea faptul că ea era bogată, iar el ducea doar un trai decent. Îi părea rău că nu putea sta cu ea în loja familiei în seara aceea.

Pe la ora trei, Basil – citind *Jerseul stacojiu*[4] la el în cameră – a început să fie atent de fiecare dată când se auzea clopoţelul de la intrare. Mergea până în capul scării, se apleca peste balustradă şi striga:

— Hilda, a venit un pachet pentru mine?

Iar la patru, nemulţumit de indiferenţa ei, de lipsa ei de înţelegere pentru lucrurile importante, de încetineala cu care mergea să deschidă şi apoi se întorcea de la uşă, s-a mutat la parter şi a început să deschidă el însuşi. Dar n-a venit nimic. A sunat la magazinul Barton Leigh, unde i-a răspuns un funcţionar ocupat:

— O să primiţi costumul. Vă garantez că o să primiţi costumul.

---

[4] *The Crimson Sweater* – roman al scriitorului american de ficţiune pentru copii Ralph Henry Barbour (1870-1944).

Dar nu s-a încrezut în cinstea slujbaşului, aşa că a ieşit afară, pe verandă, şi-a început să aştepte căruţa cu marfă de la Barton Leigh.

Mama lui a sosit acasă la cinci.

— Probabil erau mai multe modificări de făcut decât au crezut, a sugerat ea îndatoritor. Probabil ai să-l primeşti mâine-dimineaţă.

— Mâine-dimineaţă! a exclamat el incredul. Trebuie să am costumul ăla în seara asta.

— Ce să zic, eu n-aş fi prea dezamăgită în locul tău, Basil. Toate magazinele închid la cinci jumate.

Basil a măsurat cu o privire agitată Holly Avenue. Apoi şi-a pus şapca şi a luat-o la fugă după tramvaiul de la colţul străzii. O clipă mai târziu, un gând precaut l-a hotărât să facă la fel de grăbit cale întoarsă.

— Dacă sosesc, reţine-i, i-a dat el instrucţiuni maică-sii ca un bărbat care se gândea la toate.

— În regulă, i-a promis ea sec. Aşa o să fac.

Era mai târziu decât credea. A trebuit să aştepte un tramvai şi, când a ajuns la Barton Leigh, a văzut îngrozit că uşile erau încuiate şi obloanele trase. A oprit un angajat întârziat tocmai când ieşea şi i-a explicat vehement că trebuia numaidecât să aibă costumul în seara aceea. Angajatul nu ştia despre ce-i vorba. Era cumva Basil domnul Schwartze?

Nu, Basil nu era domnul Schwartze. După o discuţie vagă, în care a încercat să-l convingă pe angajat că cel

care îi promisese costumul trebuia concediat, Basil a pornit abătut către casă.

Nu voia să meargă la bâlci fără costum – nu avea să mai meargă deloc. Avea să stea acasă, în vreme ce alţi băieţi mai norocoşi aveau să pornească în aventură de-a lungul marelui său Drum alb. Fete misterioase, tinere şi necugetate, aveau să alunece lin alături de ei prin întunericul fermecat al Morii vechi, dar – din pricina prostiei, a egoismului şi a necinstei unui slujbaş dintr-un magazin de îmbrăcăminte – el nu avea să fie acolo. Peste o zi sau două bâlciul se va încheia... pentru totdeauna... fetele acelea – dintre toate fetele câte existau cele mai intangibile, sora aceea despre care se zicea că ar fi cea mai drăguţă dintre toate – aveau să dispară din viaţa lui de-a pururi. Aveau să demareze în maşini Blatz Wildcat, în lumina lunii, fără ca Basil să le fi sărutat. Nu, toată viaţa lui – deşi avea să obţină concedierea angajatului: „Acum înţelegeţi cum m-a afectat greşeala dumneavoastră” – avea să privească înapoi, cu infinit regret, la ceasul acela de neînlocuit. Ca noi toţi, era incapabil să înţeleagă că şi mai târziu l-ar fi putut anima dorinţe asemănătoare cu cele care îl încercau acum.

A ajuns acasă; pachetul nu sosise. S-a foit posomorât prin casă, consimţind ca la şase şi jumătate să ia cina împreună cu mama sa, cu coatele pe masă.

— Nu ţi-e foame deloc, Basil?

— Nu, mersi, a spus el absent, având impresia că i se oferise ceva.

— La şcoală pleci abia peste două săptămâni. Ce importanţă are...

— A, nu de asta n-am chef să mănânc. Am avut un soi de durere de cap toată după-amiaza.

Spre sfârşitul mesei, privea distrat nişte felii de pandişpan; cu un aer de somnambul, a mâncat trei.

La şapte a auzit sunetele care ar fi trebuit să prevestească o noapte de exaltare romantică.

Maşina familiei Leaming a tras în faţă şi, o clipă mai târziu, Riply Buckner suna la uşă. Basil s-a ridicat cu un aer mohorât.

— Mă duc eu, i-a spus el Hildei. Şi apoi maică-sii, cu o undă de reproş rece: Te rog să mă scuzi un minut. Nu vreau decât să le spun că nu pot merge la bâlci în seara asta.

— Dar bineînţeles că poţi merge, Basil. Nu fi ridicol. Doar pentru că...

Abia o mai auzea. Deschizând uşa, a dat nas în nas cu Riply, care aştepta pe trepte. În spatele lui se zărea limuzina familiei Leaming, o berlină veche, tremurând pe fondul luminii aruncate de luna plină.

Trop-trop-trop! Căruţa de marfă de la Barton Leigh urca strada. Trop-trop! Din ea a sărit un bărbat, a aruncat o ancoră de fier pe caldarâm, a pornit în goană de-a

lungul străzii, s-a întors să plece, apoi s-a răsucit pe călcâie, venind către ei cu o cutie lungă, dreptunghiulară.

— Trebuie să aştepţi o clipă, striga Basil nebuneşte. N-are de ce să fie vreo problemă. O să mă îmbrac în bibliotecă. Uite ce e, dacă eşti prietenul meu, o să mă aştepţi un minut. (A ieşit afară, pe verandă.) Hei, El, tocmai am primit… trebuie să mă schimb. Mai puteţi aştepta un minut, nu-i aşa?

Scânteia unei ţigări a licărit în întuneric în timp ce El vorbea cu şoferul; maşina s-a oprit oftând din tremurat, iar cerul s-a umplut brusc de stele.

III

Din nou la bâlci – dar acesta se deosebea de cel de după-amiază aşa cum o fată se deosebeşte ziua de înfăţişarea strălucitoare pe care o afişează noaptea. Substanţa chioşcurilor din carton şi a palatelor din ipsos dispăruse, rămânând doar formele. Conturate de lumini, aceste forme promiteau lucruri mai misterioase şi mai captivante decât în realitate, iar oamenii care se plimbau alene pe reţeaua de mici bulevarde împrumutau ceva din aceste calităţi, cu chipurile lor care punctau semiîntunericul, singure sau în pâlcuri.

Băieţii s-au grăbit către locul de întâlnire, găsindu-le pe fete în umbra deasă a Templului grâului. Siluetele lor tocmai se strânseseră într-un grup când Basil şi-a dat seama că ceva nu era în regulă. Din ce în ce mai îngrozit,

a cercetat fiecare chip pe rând şi, în timp ce se făceau prezentările, a înţeles oribilul adevăr – sora cea mică era, în realitate, o sperietoare, îndesată şi ponosită, cu un ten pătat care se iţea pe după o mască de pudră roz ieftină şi o gură strâmbă care se chinuia să ia o formă fermecătoare.

Ca prin ceaţă, a auzit-o pe fata lui Riply spunând:

— Nu ştiu dacă ar trebui să merg cu voi. Aveam un soi de întâlnire cu un alt tip pe care l-am cunoscut în după-amiaza asta.

A măsurat din priviri strada, neliniştită, în vreme ce Riply, uluit şi înspăimântat, a încercat să o prindă de braţ.

— Haide, a îndemnat-o el. Nu ţi-ai dat întâlnire cu mine mai întâi?

— Dar nu ştiam dacă ai să vii sau nu, a spus ea încăpăţânată.

Elwood şi cele două surori s-au alăturat rugăminţilor.

— Poate aş putea merge să mă dau în Roata mare, a zis ea în silă, dar nu la Moara veche. Tipul s-ar supăra.

Lovitura a făcut să se clatine încrederea lui Riply; a rămas cu gura căscată, în vreme ce mâna lui pipăia disperată braţul fetei. Basil se uita, cu o politeţe chinuitoare, când la propria iubită, când la celelalte, cu o expresie de infinit reproş. Numai Elwood dăduse lovitura şi era mulţumit.

— Să mergem să ne dăm în roată, a spus el nerăbdător. Doar n-o să stăm aici toată noaptea.

La chioşcul de bilete, recalcitranta Olive a şovăit încă o dată, încruntându-se şi aruncând priviri neliniştite în jur, ca şi cum ar mai fi sperat ca rivalul lui Riply să-şi facă apariţia.

Dar când vagonaşele au coborât şi s-au oprit în loc, s-a lăsat convinsă să urce într-unul şi cele trei perechi, cu tot cu supărările lor, au fost înălţate în aer.

Pe măsură ce vagonaşul se ridica tot mai sus, urmând curbura imaginară a cerului, lui Basil i-a trecut prin minte cât de mult i-ar fi plăcut să se dea în roată într-o altă companie, sau singur chiar, bâlciul ce sclipea tot mai îmbietor la picioarele lui, catifelarea întunericului ce se îngâna cu lumina, străpuns ici-colo de ultimele ei pusalţii. Dar nu era în stare să rănească pe cineva pe care îl considera inferior. După un minut, s-a întors către fata de lângă el.

— Locuieşti în St. Paul sau în Minneapolis? a întrebat el protocolar.

— În St. Paul. Merg la Şcoala nr. 7. (Brusc, fata s-a tras mai aproape de el.) Pun pariu că nu eşti atât de molâu, l-a încurajat ea.

A cuprins-o pe după umeri şi a descoperit că erau călduţi. Au ajuns din nou în punctul cel mai de sus al roţii, iar cerul se întindea pe deasupra capetelor lor şi din nou au alunecat în jos, însoţiţi de răbufnirile de muzică de la flaşnetele îndepărtate. Ferindu-şi cu grijă privirea, Basil a

tras-o la pieptul lui şi, pe când se înălţau din nou în întuneric, s-a aplecat şi a sărutat-o pe obraz.

Semnificaţia atingerii l-a tulburat, dar cu coada ochiului i-a zărit chipul – s-a simţit recunoscător atunci când de jos s-a auzit un gong şi maşinăria s-a oprit încet.

Cele trei perechi abia se regăsiseră afară, când Olive a scos un scâncet de încântare.

— Uite-l! a strigat ea. Ăla e tipul, Bill Jones, pe care l-am cunoscut după-amiază şi cu care mi-am dat întâlnire.

Un băiat de vârsta lor se apropia de ei, păşind ca un ponei de circ şi învârtind pe deget, cu îndemânarea unui tambur major, un mic baston de trestie. Dincolo de numele fals prudent, cei trei băieţi l-au recunoscut pe prietenul şi tovarăşul lor – însuşi fascinantul Hubert Blair.

S-a apropiat şi i-a salutat pe toţi cu un chicotit prietenos. Şi-a scos şapca, a răsucit-o, i-a dat drumul, a prins-o în aer şi şi-a potrivit-o elegant pe-o parte.

— De asta îmi eşti, i-a spus lui Olive. Am aşteptat aici cincisprezece minute în seara asta.

S-a prefăcut c-o bate cu bastonul; ea a chicotit încântată. Hubert Blair avea exact acel ton pe care toate fetele de paisprezece ani şi unele femei mature mai necoapte îl găsesc irezistibil. Era un gimnast desăvârşit, iar corpul lui se afla într-o continuă şi graţioasă mişcare; avea un nas nostim şi elegant, un râs dezarmant şi un talent fin de a măguli. Când a scos din buzunar o caramelă, şi-a pus-o pe frunte, a scuturat-o şi a prins-o în

gură, a devenit evident pentru orice observator imparţial că Riply n-avea s-o mai vadă pe Olive în seara aceea.

Atât de fascinaţi erau membrii grupului, încât n-au remarcat cum ochii lui Basil se luminează de speranţă, pentru ca apoi băiatul să facă patru paşi în spate cu şiretenia unui gentleman spărgător, iar trunchiul să i se contorsioneze prin despărţitura unui perete de cort, pierzându-se în spaţiul pustiu al unei expoziţii de Secerători şi Tractoare. Simţindu-se în sfârşit la adăpost, Basil s-a mai destins şi, în timp ce reflecta la neputinţa lui Riply de a-şi da seama de responsabilităţile ce îi reveneau, se încovoia de râs în întuneric.

IV

Zece minute mai târziu, într-o zonă izolată a bâlciului, un tânăr îşi croia drum cu repeziciune către spectacolul focurilor de artificii, învârtind pe degete, în timp ce înainta, un baston de trestie cumpărat de curând. Câteva fete l-au privit cu interes, dar a trecut pe lângă ele trufaş; sătul de oameni pentru moment – un moment pe care aproape că îl ratase în agitaţia vieţii –, se bucura de pantalonii cei lungi.

Şi-a cumpărat un bilet la peluză şi s-a luat după mulţime de-a lungul pistei de curse, căutându-şi secţiunea. Câţiva soldaţi unionişti mutau tunurile de colo-colo pregătind Bătălia de la Gettysburg şi, oprindu-se să

se uite la ei, s-a auzit strigat de Gladys Van Schellinger din loja din spate.

— Aaa, Basil, nu vrei să vii să stai cu noi?

S-a întors şi a fost tras înăuntru. Basil a schimbat amabilităţi cu domnul şi doamna Van Schellinger, fiind cordial prezentat altor câţiva oameni drept „băiatul lui Alice Riley”, şi i s-a adus un scaun care a fost aşezat în faţă, lângă Gladys.

— Aaa, Basil, a şoptit ea radioasă. Nu-i aşa că e distractiv?

Hotărât lucru, aşa era. S-a simţit inundat de un val de destoinicie. Cum ar fi putut prefera cineva compania fetelor ălora de rând era, în acest moment, de neînţeles.

— Basil, n-o să fie distractiv să plecăm pe Coasta de Est? Poate o să mergem cu acelaşi tren.

— De-abia aştept, a încuviinţat el pe un ton grav. Mi-am pus pantaloni lungi. Trebuia să-mi cumpăr ca să pot pleca la şcoală.

Una dintre doamnele din lojă s-a aplecat către el.

— O ştiu foarte bine pe mama ta, a zis ea. Şi îl mai ştiu şi pe un alt prieten de-al tău. Sunt mătuşa lui Riply Buckner.

— A, da!

— Riply e un băiat atât de drăguţ, a spus doamna Van Schellinger zâmbind.

Şi în clipa aceea, ca şi când pomenirea numelui său l-ar fi invocat, Riply Buckner şi-a făcut din senin apariţia.

De-a lungul pistei de curse pustii acum şi puternic iluminate înainta un cortegiu scurt şi grotesc, o caricatură liliputană a vieţii de noapte. În frunte mărşăluiau Hubert Blair şi Olive, el ţopăind şi învârtindu-şi bastonul ca un tambur-major în hohotele ei de râs recunoscătoare. În urma lor veneau Elwood Leaming şi tânăra lui, atât de aproape unul de celălalt, încât abia mergeau, după toate aparenţele strâns îmbrăţişaţi. Şi, încheind fără glorie parada, veneau Riply şi fosta parteneră a lui Basil, care o întrecea pe Olive în sonorităţile zgomotoase.

Basil îl privea fascinat pe Riply, care afişa o expresie stranie. Uneori, se alătura corului general al procesiunii cu câte un hohot prostesc, alteori o expresie chinuită îi trecea peste chip, ca şi cum s-ar fi îndoit că, la urma urmei, seara era una reuşită.

Procesiunea atrăgea o mulţime de priviri – aşa încât nici măcar Riply nu şi-a dat seama de atenţia deosebită care i se acorda dinspre loja respectivă, cu toate că a trecut la un metru şi jumătate de ea. Deja era prea departe ca să mai poată auzi, când un oftat înfiorat a traversat loja şi au început nişte şoapte discrete.

— Ce fete ciudate, a spus Gladys. Băiatul ăla din faţă era Hubert Blair?

— Da.

Basil asculta un crâmpei de conversaţie ce se auzea din spatele lui:

— Maică-sa o să audă sigur de treaba asta dimineaţă.

Cât timp Riply se mai zărea încă, Basil fusese chinuit de ruşine pentru el, însă acum se simţea străbătut de un nou val de destoinicie, mai puternic decât primul. Rememorarea incidentului l-ar fi făcut cu adevărat fericit, dacă n-ar fi existat riscul ca mama lui Riply să nu-l lase să plece la şcoală. Şi, câteva minute mai târziu, chiar şi gândul ăsta părea suportabil. Dar Basil nu era un băiat rău. Cruzimea naturală a speciei lui faţă de cei blestemaţi nu era încă mascată de ipocrizie, asta era tot.

Bătălia de la Gettysburg s-a sfârşit apoteotic, pe acordurile piesei „Dixie”[5] şi ale „Drapelului bătut cu stele”. Ajuns afară, lângă maşinile care aşteptau, Basil s-a trezit că se duce glonţ la mătuşa lui Riply.

— Cred că ar fi o... greşeală să-i spuneţi mamei lui Riply. N-a făcut nimic rău. El...

Iritată de evenimentul serii, femeia l-a privit cu ochi indiferenţi, trufaşi.

— O să fac cum am să cred de cuviinţă, a spus ea scurt.

Basil s-a încruntat. Apoi s-a răsucit pe călcâie şi s-a urcat în limuzina familiei Van Schellinger.

Aşezat lângă Gladys pe locurile strâmte, a simţit brusc că o iubeşte. Din când în când mâna i se legăna încetişor peste a ei şi simţea cum legătura caldă a faptului că

[5] „Dixie” sau „I Wish I Was in Dixie” – celebru cântec american; „The Star-Spangled Banner” – imnul Statelor Unite ale Americii.

aveau să plece împreună la şcoală se strânge în jurul lor, trăgându-i mai aproape.

— Nu poţi veni să mă vezi mâine? l-a îndemnat ea. Mama o să fie plecată şi mi-a zis că pot chema pe cine vreau eu.

— Bine.

Când maşina a încetinit în faţa casei lui Basil, ea s-a aplecat iute către el.

— Basil...

El a aşteptat. Îi simţea respiraţia caldă pe obraz. Voia ca fata să se grăbească, altfel – atunci când motorul avea să se oprească – părinţii, care moţăiau pe bancheta din spate, ar fi putut auzi ce-i spunea. În clipa aceea i se părea frumoasă; trăsăturile ei vagi şi banale erau compensate de delicateţea ei desăvârşită, de luxul rafinat al vieţii ei.

— Basil... Basil, mâine, când vii, îl aduci cu tine şi pe Hubert Blair?

Şoferul a deschis portiera, iar domnul şi doamna Van Schellinger s-au trezit tresărind. Când maşina a demarat din nou, Basil a rămas în drum, urmărind-o din priviri până când a dispărut după colţ.

Un băiat foarte obraznic

I

Era un restaurant ascuns de pe Broadway, în toiul nopţii, şi înăuntru se strânsese un grup misterios şi strălucitor de aristocraţi, diplomaţi şi membri ai lumii interlope. Cu câteva minute înainte, vinul spumant curgea în valuri şi o fată dansa lasciv pe masă, însă acum toată lumea tăcea şi aştepta cu sufletul la gură. Toate privirile erau îndreptate către bărbatul mascat, dar foarte îngrijit, în frac şi cu joben, care stătea indiferent în cadrul uşii.

— Nu vă mişcaţi, vă rog, a spus pe un ton bine-crescut, cultivat, care avea, totuşi, o notă de duritate. Chestia asta din mâna mea s-ar putea... descărca.

Privirea i-a rătăcit de la o masă la alta, oprindu-se asupra ticălosului cu chip palid şi mohorât aflat mai sus, asupra lui Heatherly, plăcuta agentă secretă a unei puteri străine, pentru ca apoi să întârzie o clipă în plus, poate ceva mai îmblânzită, asupra mesei la care fata cu păr negru şi ochi întunecaţi şi trişti şedea de una singură.

— Acum, că mi-am atins scopul, s-ar putea să vă intereseze cine sunt.

În ochii tuturor s-a zărit un licăr de nerăbdare. Pieptul fetei cu ochi negri s-a ridicat aproape imperceptibil şi o mică explozie de parfum discret s-a înălţat în aer.

— Sunt chiar gentlemanul imposibil de prins, Basil Lee, cunoscut mai bine sub numele de „Umbra”.

Scoţându-şi jobenul, a făcut o reverenţă ironică. Apoi, într-o clipită, s-a răsucit pe călcâie şi a dispărut în noapte.

— Mergi la New York numai o dată pe lună, spunea Lewis Crum, şi atunci trebuie să iei un institutor cu tine.

Încetişor, privirea lui Basil Lee s-a întors de la hambarele şi reclamele din zona rurală a statului Indiana la interiorul trenului Broadway Limited. Efectul hipnotic al stâlpilor de telegraf care se perindau cu repeziciune s-a risipit şi chipul impasibil al lui Lewis Crum a prins contur pe fundalul husei albe a banchetei de vizavi.

— L-aş fenta pur şi simplu pe institutor când aş ajunge la New York, a spus Basil.

— Da, sunt convins!

— Pariu că aşa aş face.

— Încearcă şi-o să vezi tu.

— Ce vrei să spui repetând tot timpul că o să văd, Lewis? Ce-o să văd?

În clipa asta, ochii săi de un albastru închis îl ţintuiau pe tovarăşul lui plictisiţi şi nerăbdători. Cei doi nu aveau nimic în comun, în afara vârstei – cincisprezece ani – şi a prieteniei de-o viaţă dintre taţii lor, care nu înseamnă absolut nimic. De asemenea, plecau din acelaşi oraş din Vestul Mijlociu, Basil pentru primul an, iar Lewis pentru al doilea, la aceeaşi şcoală de pe Coasta de Est.

Dar, contrar obiceiului, Lewis-veteranul era nefericit, în vreme ce Basil-neofitul radia. Lewis ura şcoala. Devenise

complet dependent de influenţa unei mame foarte inimoase şi energice şi, pe măsură ce o simţea îndepărtându-se de el, era tot mai copleşit de tristeţe şi de dorul de casă. Basil, pe de altă parte, se hrănise cu atâta intensitate cu toate poveştile despre viaţa de internat, încât nu doar că nu îi era dor de acasă, ci îl încerca un sentiment plăcut de recunoaştere şi familiaritate. Ba mai mult, însufleţit de sentimentul că, făcând scandal, făcea ce trebuie, cu o seară înainte, la Milwaukee, îi aruncase pieptenele lui Lewis din tren absolut fără nici un motiv.

Lui Lewis, exaltarea neştiutoare a lui Basil i se părea de prost gust – încercarea lui instinctivă de-a o domoli nu făcuse decât să agraveze enervarea reciprocă.

— Îţi spun eu ce-o să vezi! i-a răspuns el pe un ton ameninţător. O să te prindă că fumezi şi o să-ţi interzică să ieşi.

— Ba nu, pentru că n-o să fumez. O să mă antrenez la fotbal.

— Fotbal! Ce să zic!

— Zău, Lewis, ţie nu-ţi place nimic, aşa-i?

— Nu-mi place fotbalul. Nu-mi place să ies afară şi să mă întorc cu un ochi scos.

Lewis vorbea agresiv, căci mama lui îi canonizase toate şovăielile drept simţ practic. Răspunsul lui Basil, rostit pe un ton pe care el îl considera prietenos, era genul de remarcă de la care pornesc duşmăniile pe viaţă.

— Probabil ai fi mult mai popular la şcoală dacă ai juca fotbal, i-a sugerat el pe un ton condescendent.

Lewis nu se considera nepopular. De fapt, nu vedea deloc lucrurile în felul ăsta. Era uluit.

— Aşteaptă numai! a ţipat el furios. O să-ţi scoată ei toată obrăznicia aia din cap!

— Calmează-te, a spus Basil netezindu-şi netulburat cutele primei lui perechi de pantaloni lungi. Calmează-te.

— Cred că toată lumea ştie că ai fost cel mai obraznic băiat de la Şcoala de zi!

— Calmează-te, a repetat Basil, dar cu mai puţină convingere. Te rog frumos să te calmezi.

— Cred că ştiu ce-a scris în ziarul şcolii despre tine...

Şi pe Basil îl părăsise calmul.

— Dacă nu te calmezi, a spus el pe un ton sumbru, o să-ţi arunc şi periile din tren!

Monstruoasa ameninţare şi-a atins scopul. Lewis s-a afundat pe locul lui, gâfâind şi bombănind, dar vizibil mai calm. Aluzia se referea la unul dintre cele mai ruşinoase episoade din viaţa tovarăşului său. Într-un periodic editat de băieţii de la fosta lui şcoală apăruse, la rubrica Anunţuri personale:

> *Dacă cineva binevoieşte să-l otrăvească pe tânărul Basil sau să găsească orice altă modalitate de a-i închide gura, toată şcoala şi eu însumi îi vom fi foarte recunoscători.*

Cei doi băieţi şedeau acolo, clocotind în tăcere. Apoi, hotărât, Basil a încercat să îngroape această nefericită amintire din trecut. Toate astea aparţineau altor vremuri. Poate că fusese puţin cam obraznic, dar acum îl aştepta un nou început. O clipă mai târziu amintirea dispăru şi, odată cu ea, trenul şi prezenţa jalnică a lui Lewis. Aerul Estului îl învălui din nou cu o nostalgie infinită. Din lumea imaginară îl strigă cineva; un bărbat stătea lângă el, cu o mână pe umărul lui îmbrăcat în jerseul de fotbal.

— Lee!

— Da, domnule.

— Acum totul depinde de tine. â€Nţeles?

— Da, domnule.

— Bine, atunci, spuse antrenorul. Intră pe teren şi câştigă!

Basil şi-a smuls jerseul de pe trupul tineresc şi a ţâşnit pe teren. Mai erau două minute de joc, iar scorul era 3 – 0 pentru duşman, însă la vederea tânărului Lee, ţinut pe tuşă tot anul din pricina unui plan diabolic pus la cale de Dan Haskins, bătăuşul şcolii, şi de Weems Lingăul, un val de speranţă cuprinse tribunele echipei St. Regis.

— 33-12-16-22! urlă Brown Piticul, mijlocaşul ofensiv minuscul.

Era semnalul lui...

— O, Doamne! zise Basil cu glas tare, uitând de neplăcerile de mai devreme. Ce bine-ar fi dacă am ajunge totuşi azi.

II

Şcoala St. Regis, Eastchester

18 noiembrie, 19–

Dragă mamă,

Nu am multe de spus astăzi, dar m-am gândit să-ţi scriu despre banii mei de buzunar. Toţi băieţii primesc mai mult decât mine, pentru că trebuie să ne cumpărăm o mulţime de mărunţişuri, de exemplu şireturi de pantofi etc. La şcoală e în continuare foarte drăguţ şi mă distrez bine, dar sezonul de fotbal s-a terminat şi nu prea ai ce face pe-aici. Săptămâna asta mă duc la New York să văd un spectacol. Nu ştiu încă la care anume, dar o să fie probabil Fata quacker[6] *sau* Băieţelul Blue[7]*, căci amândouă sunt foarte bune. Dr. Bacon e foarte amabil şi în sat este un doctor bun. Gata acum că trebuie să învăţ la algebră.*

Fiul tău afectuos,

Basil D. Lee

---

[6] *The Quaker Girl* – comedie muzicală edwardiană în trei acte; a avut premiera pe Broadway în 1911.

[7] *Little Boy Blue* – operetă în două acte.

Pe când vâra scrisoarea în plic, un băieţel uscăţiv îşi făcu apariţia în sala de studiu unde şedea Basil şi rămase în picioare privindu-l fix.

— Bună, a spus Basil încruntându-se.

— Te-am căutat, a zis băieţelul rar şi hotărât. Te-am căutat peste tot – am fost la tine în cameră şi în sala de sport şi mi-au zis că probabil te-ai furişat aici.

— Ce vrei? l-a întrebat Basil.

— Ho cu tata, Bossy!

Basil a sărit în picioare. Băieţelul s-a tras un pas în spate.

— Hai, dă-mi una! a ciripit el nervos. Hai, dă-mi una, pentru că sunt jumate cât tine, Bossy.

Basil a tresărit.

— Mai zi-mi o dată aşa şi te plesnesc.

— Ba n-o să mă plesneşti. Brick Wales a zis că, dacă te mai atingi vreodată de unul din noi…

— Dar nu m-am atins de nici unul din voi.

— Nu ne-ai fugărit pe toţi într-o zi şi Brick Wales n-a…

— Zi odată, ce vrei? a strigat Basil exasperat.

— Te cheamă Dr. Bacon. M-au trimis după tine şi cineva a zis că poate te-ai furişat aici.

Basil a vârât scrisoarea în buzunar şi a ieşit urmat de băieţel şi de ocările lui. A traversat un coridor lung, plin de mireasma aceea descrisă cel mai bine ca aducând cu mirosul de caramele vechi atât de tipică şcolilor de băieţi,

a urcat un şir de trepte şi a bătut la o uşă banală, dar înspăimântătoare.

Dr. Bacon şedea la biroul lui. Era un preot episcopal de cincizeci de ani, chipeş, roşcat, al cărui interes iniţial faţă de băieţi era acum temperat de cinismul plin de lehamite care e soarta tuturor directorilor de şcoală şi care se depune pe ei ca un mucegai. Au existat unele preliminarii înainte ca Basil să fie invitat să ia loc – ochelarii cu rame aurii au trebuit ridicaţi de te miri unde de un şnur negru şi fixaţi asupra lui Basil ca să se asigure că nu era vreun impostor; mari teancuri de hârtii de pe birou au trebuit răscolite, nu în căutarea a ceva, ci aşa cum ai amesteca nervos un pachet de cărţi.

— Azi-dimineaţă am primit o scrisoare de la mama ta... vai, Basil. (Folosirea prenumelui său ajunsese să-l sperie pe Basil. Nimeni altcineva din şcoală nu-i spusese altfel decât Bossy sau Lee.) Crede că notele tale sunt slabe. Îmi închipui că ai fost trimis aici cu preţul unui... vai... sacrificiu şi se aşteaptă...

Lui Basil i s-a strâns inima de ruşine, nu din pricina notelor proaste, ci a felului brutal în care fusese adusă în discuţie starea lui materială precară. Ştia că era unul dintre cei mai săraci băieţi într-o şcoală pentru bogaţi.

Poate că vreo sensibilitate latentă l-a făcut pe Dr. Bacon să-şi dea seama de stânjeneala lui; a mai frunzărit o dată hârtiile şi a reluat pe un alt ton.

— Mă rog, nu de asta am trimis după tine în după-amiaza asta. Săptămâna trecută ai cerut voie să mergi la New York sâmbătă, la un matineu. Domnul Davis îmi spune că, aproape pentru prima oară de când a început şcoala, de mâine nu mai eşti consemnat.

— Aşa este, domnule.

— Ăsta nu e un istoric bun. Chiar şi aşa, te-aş lăsa să mergi la New York dacă s-ar putea. Din păcate, sâmbăta asta nu e nici un pedagog disponibil.

Basil îl privea cu gura căscată.

— Dar, Dr. Bacon, ştiu două grupuri care merg. N-aş putea merge cu unul dintre ele?

Dr. Bacon şi-a frunzărit foarte repede documentele.

— Din păcate, unul e alcătuit din băieţi un pic mai mari decât tine, iar celălalt a făcut aranjamente de acum câteva săptămâni.

— Dar grupul care se duce să vadă *Fata quaker* cu domnul Dunn?

— Ăsta e grupul de care vorbesc. Ei zic că grupul lor este complet şi şi-au cumpărat bilete împreună.

Dintr-odată, Basil a înţeles. Privirea lui l-a făcut pe Dr. Bacon să continue grăbit:

— Poate aş putea face ceva. Bineînţeles, trebuie să fie mai mulţi băieţi în grup, aşa încât cheltuielile pedagogului să se împartă între ei. Dacă mai găseşti încă doi băieţi care ar vrea să alcătuiască un grup împreună cu tine şi

îmi dai numele lor până la ora cinci, îl trimit pe domnul Rooney cu voi.

— Vă mulţumesc, a spus Basil.

Dr. Bacon a şovăit. Sub crusta de cinism aşternută în lungii ani de carieră, un instinct l-a îndemnat să studieze cazul neobişnuit al acestui băiat şi să descopere ce anume îl făcea cel mai detestat copil din şcoală. Băieţii şi pedagogii păreau să manifeste o mare ostilitate faţă de el şi, cu toate că Dr. Bacon avusese de-a face cu multe infracţiuni şcolăreşti, nu reuşise să identifice cauza ei nici de unul singur, nici cu ajutorul unor elevi de clasa a VI-a în care avea încredere. Poate nu era un singur lucru, ci o combinaţie de lucruri; era – cel mai probabil – una dintre chestiunile alea intangibile care ţin de personalitate. Însă îşi amintea că, atunci când îl văzuse prima dată, îl găsise neobişnuit de încântător.

A oftat. Uneori lucrurile astea se rezolvau de la sine. Nu-i stătea în fire să se repeadă cu capul înainte.

— Hai să pregătim o foaie matricolă mai bună pe care să o trimitem acasă luna viitoare, Basil.

— Da, domnule.

Basil a fugit până jos, în sala de recreere. Era miercuri şi majoritatea băieţilor plecaseră deja în satul Eastchester, unde Basil, care era în continuare consemnat, nu avea voie să-i urmeze. Când s-a uitat la cei care mai rămăseseră împrăştiaţi pe lângă mesele de biliard şi lângă pian, şi-a dat seama că avea să fie dificil

să convingă pe cineva să-l însoţească. Fiindcă Basil ştia foarte bine că era cel mai nepopular băiat din şcoală.

Asta începuse aproape imediat. Într-o zi, la nici două săptămâni de la sosirea lui, o gaşcă de băieţi mai mici, puşi probabil de cineva, s-a strâns brusc în jurul lui şi a început să-i spună „Bossy”. În următoarele două săptămâni s-a bătut de două ori, iar în ambele ocazii mulţimea îi ţinea vehement şi elocvent partea celuilalt băiat. Curând după aceea, când nu făcea decât să se înghiontească, întocmai ca tot restul lumii, ca să intre în sala de mese, Carver, căpitanul echipei de fotbal, s-a întors către el şi, apucându-l de ceafă, l-a ţinut aşa şi l-a făcut cu ou şi cu oţet.

S-a apropiat inocent de un grup aflat lângă pian şi i s-a spus: „Pleacă de-aici. Nu vrem să stai lângă noi”.

După o lună a început să înţeleagă adevărata dimensiune a lipsei lui de popularitate şi asta l-a şocat. Într-o zi, după o umilinţă groaznic de amară, a urcat în camera lui şi a plâns. O vreme a încercat să se ţină deoparte, dar asta n-a ajutat la nimic. A fost acuzat că se furişează pe ici-pe colo, ca şi cum ar fi pus la cale cine ştie ce misiune abjectă. Confuz şi nefericit, îşi privea chipul în oglindă, încercând să descopere acolo secretul antipatiei lor – în expresia ochilor, în zâmbetul lui.

Acum înţelegea că, într-un anumit fel, procedase greşit de la început – se lăudase, fusese considerat fricos la fotbal, le spusese oamenilor unde greşesc, la ore îşi

etalase bagajul impresionant de cunoştinţe generale. Dar încercase să se îndrepte şi nu izbutea să priceapă de ce nu reuşea să-şi ispăşească greşelile. Probabil că era prea târziu. Avea să fie ostracizat de-a pururi.

Într-adevăr, devenise ţapul ispăşitor, ticălosul de serviciu, buretele care absorbea toată răutatea şi irascibilitatea din afară – aşa cum cel mai speriat dintr-un grup pare să absoarbă toată frica celorlalţi, pare să se teamă cât pentru toţi. Faptul, evident pentru toată lumea, că încrederea absolută în sine cu care venise la St. Regis în septembrie se năruise complet nu făcea decât să agraveze lucrurile. Băieţi care cu câteva luni înainte n-ar fi îndrăznit să ridice vocea la el îl necăjeau acum fără teama de-a fi pedepsiţi.

Excursia la New York ajunsese să însemne totul pentru el – o evadare din nefericirea vieţii lui de zi cu zi, precum şi o mostră a mult aşteptatului rai al iubirii. Amânarea ei săptămână după săptămână din pricina păcatelor lui – era prins constant citind după stingere, de exemplu, împins de ticăloşia lui să caute astfel de paliative – îi adâncise într-atât dorinţa, încât ajunsese să-l macine ca o foame arzătoare. Nu suporta să fie împiedicat să meargă şi se muncea cu lista scurtă a băieţilor care l-ar fi putut însoţi. Pe aceasta se aflau Gaspar Grasu’, Treadway şi Bugs Brown. O incursiune rapidă în camerele lor a dovedit că toţi profitaseră de permisiunea de miercurea pentru a-şi petrece după-amiaza în Eastchester.

Basil n-a şovăit. Avea timp până la cinci şi singura lui şansă era să meargă după ei. Nu era prima dată când încălca restricţia de-a părăsi incinta internatului, cu toate că ultima tentativă se sfârşise dezastruos şi dusese la o prelungire a detenţiei. Intrând în camera lui, a îmbrăcat un pulover gros – un palton i-ar fi putut trăda intenţiile –, şi-a pus sacoul la loc pe deasupra şi a ascuns o şapcă în buzunarul de la spate. Apoi a coborât şi, cu un fluierat aparent lipsit de griji, a pornit-o peste peluză, în direcţia sălii de sport. Odată ajuns acolo, s-a oprit o vreme, părând că se uită la propria imagine reflectată în geamuri, mai întâi în cel dinspre alee, apoi în cel aflat către colţul clădirii. De aici a intrat repede, dar nu prea repede, într-un crâng de liliac. Apoi a ţâşnit pe după colţ, de-a lungul unei peluze întinse care nu se vedea de la nici o fereastră şi, dând în lături firele unui gard de sârmă ghimpată, s-a strecurat pe sub el şi a ieşit pe terenul proprietăţii învecinate. Pe moment era liber. Şi-a pus şapca să-l apere de vântul rece de noiembrie şi a pornit-o pe drumul de opt sute de metri până în oraş.

Eastchester era o comunitate periferică de agricultori care avea şi o făbricuţă de pantofi. Localurile care deserveau muncitorii de la fabrică erau şi cele frecventate de băieţi – un cinematograf şi un bufet pe roţi cunoscute sub numele de „Câinele” şi „Bomboneria bostoniană”. Basil a încercat mai întâi la Câinele şi a dat imediat de un potenţial candidat.

Era Bugs Brown, un băiat isteric, predispus la crize, pe care toată lumea îl evita cu încăpăţânare. Ani mai târziu avea să ajungă un avocat eminent, însă la vremea aceea băieţii de la St. Regis îl considerau nebun sadea din pricina sunetelor stranii cu care îşi calma nervozitatea întreaga zi.

Umbla cu băieţi mai mici decât el, care nu aveau prejudecăţile celor mai în vârstă. Când a intrat Basil, se afla în compania câtorva.

— Uu-ii! a strigat el. I-i-i! (Şi-a dus mâna la gură şi s-a lovit repede de câteva ori peste ea, scoţând un „ua-ua-ua”.) E Bossy Lee! E Bossy Lee! E Boss-Boss-Boss-Bossy Lee!

— Stai aşa, Bugs, a spus Basil neliniştit, pe jumătate speriat că Bugs avea să-şi piardă în cele din urmă minţile înainte ca el să fi apucat să-l convingă să meargă în oraş. Auzi, Bugs, ascultă. Nu face asta, Bugs – stai aşa. Poţi să mergi la New York sâmbătă după-amiază?

— Uu-ii! a strigat Bugs spre disperarea lui Basil. Uu-iii!

— Zău aşa, Bugs, spune-mi, poţi să mergi? Am putea merge împreună dacă ai avea cum.

— Trebuie să merg la doctor, a răspuns Bugs, calm dintr-odată. Vrea să vadă cât de nebun sunt.

— Nu-l poţi convinge să te examineze altă dată? a întrebat Basil fără voioşie.

— Ui-iiii! a strigat Bugs.

— Bine, atunci, a spus grăbit Basil. L-ai văzut pe Gaspar Grasu’ prin oraş?

Bugs era pierdut într-un nor de zgomote stridente, însă cineva îl văzuse pe Gaspar Grasu’; Basil a fost îndrumat către Bomboneria bostoniană.

Aceasta era un paradis ţipător de zahăr ieftin. Mirosul, greu şi greţos, gândit să producă o sudoare lipicioasă pe palmele unui adult, plutea sufocant peste tot cartierul şi te întâmpina de la uşă, ca un avertisment moral dur. Înăuntru, sub un desen din muşte care aducea cu o bucată de dantelă neagră, un şir de băieţi se înfruptau din nişte cine copioase, alcătuite din banana split, nuci glazurate cu sirop de arţar şi îngheţată cu bezea, ciocolată şi nuci. Basil l-a găsit pe Gaspar Grasu’ la o masă aşezată într-o parte.

Gaspar Grasu’ a devenit brusc candidatul cel mai improbabil, dar şi cel mai dorit. Era considerat un tip de treabă – ba chiar era atât de amabil, încât se purtase frumos cu Basil şi îi vorbise politicos toată toamna. Basil şi-a dat seama că aşa se purta cu toţi, însă era posibil ca Grasu’ să-l placă într-adevăr, aşa cum îl plăcea toată lumea pe vremuri, şi îşi dorea cu disperare să încerce. Însă asta era, fără îndoială, doar o presupunere şi, apropiindu-se de masă şi văzând mutrele acre pe care ceilalţi doi băieţi le întorceau către el, lui Basil i-a pierit speranţa.

— Auzi, Grasu'..., a început el şi a şovăit. Apoi a spus dintr-o suflare: Sunt consemnat, dar am fugit pentru că trebuia să te văd. Dr. Bacon mi-a spus că mă lasă să merg la New York sâmbătă dacă reuşesc să mai conving doi băieţi să mă însoţească. L-am întrebat pe Bugs Brown, dar el nu poate să meargă, aşa că m-am gândit să te întreb pe tine.

S-a întrerupt, îngrozitor de stânjenit, şi-a aşteptat. Din senin, cei doi băieţi care erau cu Grasu' au izbucnit în râs.

— Bugs nu era suficient de nebun!

Gaspar Grasu' a şovăit. Nu putea merge la New York sâmbătă şi, în mod normal, ar fi refuzat fără să-l jignească. Nu avea nimic cu Basil; de fapt, nu avea nimic cu nimeni; dar băieţii nu pot rezista mult la presiunea opiniei publice şi el s-a lăsat influenţat de râsul dispreţuitor al celorlalţi.

— Nu vreau să merg, a spus el pe un ton indiferent. De ce vrei să mă întrebi tocmai pe *mine*?

Apoi, pe jumătate ruşinat, a scos un chicot dispreţuitor şi s-a aplecat asupra îngheţatei.

— M-am gândit şi eu să te întreb, a spus Basil.

Răsucindu-se repede pe călcâie, s-a dus la tejghea şi, cu un glas dogit şi straniu, a cerut o îngheţată de căpşuni. A mâncat-o cu gesturi mecanice, auzind din când în când şoapte şi râsete înfundate dinspre masa din spate. Încă zăpăcit, a dat să plece fără să plătească, dar vânzătorul l-

a chemat înapoi, ceea ce a stârnit şi mai multe râsete batjocoritoare.

O clipă a ezitat dacă să se întoarcă la masă şi să-l pocnească pe unul dintre băieţii ăia în nas, însă n-a văzut nici un câştig în asta. Ei ar fi spus adevărul – că o făcuse pentru că nu putuse convinge pe nimeni să meargă la New York. Strângând pumnii cu o furie neputincioasă, a ieşit din magazin.

A dat imediat de al treilea candidat, Treadway. Acesta ajunsese la St. Regis mult după începerea anului şcolar şi fusese repartizat în aceeaşi cameră cu Basil cu o săptămână în urmă. Faptul că Treadway nu asistase la umilinţele pe care le îndurase în acea toamnă îl încuraja pe Basil să se comporte firesc în preajma lui, iar relaţiile dintre ei fuseseră, dacă nu apropiate, cel puţin liniştite.

— Hei, Treadway, a strigat el, încă tulburat de povestea de la Bombonerie. Poţi să mergi la un spectacol la New York sâmbătă după-amiază?

S-a oprit, dându-şi seama că Treadway era însoţit de Brick Wales, un băiat cu care se bătuse şi unul dintre cei mai mari duşmani ai lui. Mutându-şi privirea de la unul la celălalt, Basil a zărit o expresie de nerăbdare pe chipul lui Treadway şi una distantă pe cel al lui Brick Wales şi a înţeles ce trebuie să se fi întâmplat. Pe măsură ce începea să se acomodeze cu viaţa de la şcoală, lui Treadway i se deschideau ochii asupra situaţiei colegului său de cameră. Exact ca Gaspar Grasu', mai degrabă

decât să se recunoască drept un candidat eligibil pentru o solicitare atât de personală, a preferat să se dezică de relaţiile de prietenie.

— Nici într-o mie de ani, a spus el sec. La revedere.

Cei doi au trecut pe lângă el, intrând în Bombonerie.

Dacă s-ar fi confruntat cu manifestările astea de dispreţ – cu atât mai amare cu cât erau complet lipsite de patimă – în septembrie, le-ar fi găsit insuportabile. Dar de atunci reuşise să-şi croiască o carapace de duritate, care – deşi nu-i sporea cu nimic farmecul – îl scutea de anumite chinuri. Nefericit şi deznădăjduit, aproape plângând, a făcut câţiva paşi în sensul opus, până când a simţit că-şi poate controla contorsiunile violente ale feţei. Apoi a apucat-o pe un drum ocolitor către şcoală.

Ajungând la proprietatea învecinată, a vrut să intre înapoi pe unde ieşise. Tocmai când să treacă printr-un gard viu, a auzit zgomot de paşi apropiindu-se pe trotuar şi a încremenit, temându-se să nu fie pedagogii. Vocile se auzeau tot mai tare; înainte să-şi dea seama, asculta cu o fascinaţie îngrozită:

— ...deci, după ce-a încercat la Bugs Brown, tâmpitul l-a rugat pe Gaspar Grasu' să meargă cu el, iar Grasu' i-a zis: „La ce mă întrebi pe mine?”. Aşa i-ar trebui, să nu convingă pe nimeni să meargă cu el.

Era glasul mohorât, dar triumfător al lui Lewis Crum.

III

Ajuns în camera lui, Basil a găsit un pachet pe pat. Ştia ce conţine şi îl aşteptase cu nerăbdare vreme îndelungată, însă acum era atât de deprimat, încât l-a deschis indiferent. Înăuntru era o serie de opt reproduceri color după fetele lui Harrison Fisher, pe „hârtie lucioasă, fără scris şi reclame, potrivite pentru înrămat”.

Posterele se intitulau „Dora”, „Marguerite”, „Babette”, „Lucille”, „Gretchen”, „Rose”, „Katherine” şi „Mina”. Pe două dintre ele – „Marguerite” şi „Rose” – Basil le-a cercetat, le-a rupt încet şi le-a azvârlit în coşul de gunoi, aşa cum scapi de exemplarele nereuşite de căţei abia fătaţi. Pe celelalte le-a prins în piuneze prin cameră, la distanţă unul de altul. Apoi s-a întins pe pat şi-a început să se uite la ele.

Dora, Lucille şi Katherine erau blonde; Gretchen era şatenă; Babette şi Mina erau brunete. După câteva minute şi-a dat seama că cel mai des se uita la Dora şi la Babette şi, într-o măsură mai mică, la Gretchen, cu toate că boneta olandeză a acesteia din urmă i se părea lipsită de romantism şi risipea orice urmă de mister. Babette, o minionă brunetă, cu ochi violeţi şi o pălărie care îi stătea fixă pe cap, îl atrăgea cel mai mult; în final, ochii i s-au oprit asupra ei.

„Babette”, a şoptit pentru sine, „frumoasă Babette”.

Numele acela, atât de melancolic şi de evocator, la fel ca melodiile „Velia” sau „I’m Going to Maxime’s”

ascultate la patefon, l-a făcut să se înmoaie şi, întorcându-se pe burtă, a început să plângă în pernă. S-a prins cu mâinile de zăbrelele patului şi, suspinând şi sforţându-se, a început să vorbească singur printre sughiţuri: cât de mult îi ura şi pe cine ura – a înşirat vreo douăsprezece nume – şi ce urma să le facă atunci când avea să ajungă mare şi tare. În alte astfel de momente îl recompensase întotdeauna pe Gaspar Grasu' pentru amabilitatea lui, însă acum era şi el la fel ca toţi ceilalţi. Basil se năpustea asupra lui, cărându-i pumni fără milă, sau râdea batjocoritor când trecea pe lângă băiatul ajuns orb şi cerşetor.

S-a stăpânit când l-a auzit pe Treadway intrând, dar nu s-a mişcat şi nici n-a spus nimic. A ascultat cum celălalt se mişcă prin cameră şi după o vreme şi-a dat seama că se auzeau neobişnuit de multe dulapuri deschise şi sertare de birou trase. Basil s-a întors pe spate, ascunzându-şi chipul pătat de lacrimi cu braţul. Treadway căra un teanc de cămăşi.

— Ce faci? l-a întrebat Basil.

Colegul de cameră l-a privit rece.

— Mă mut cu Wales, a spus el.

— O!

Treadway şi-a văzut mai departe de împachetat. A scos din cameră o valiză plină, apoi încă una, a dat jos nişte fanioane şi şi-a târât cufărul pe coridor. Basil l-a urmărit cum îşi strânge obiectele de toaletă într-un

prosop şi aruncă o ultimă privire prin camera goală acum ca să se asigure că n-a uitat nimic.

— La revedere, i-a spus el lui Basil, cu chipul complet lipsit de expresie.

— La revedere.

Treadway a ieşit. Basil s-a întors la loc pe burtă şi şi-a vârât capul în pernă.

— O, biată Babette! plângea el răguşit. Micuţa mea Babette! Micuţa mea Babette!

Babette, zveltă şi nostimă, îl privea cochet de pe perete.

IV

Dr. Bacon, intuind situaţia dificilă în care se găsea Basil şi poate şi amploarea nefericirii sale, a aranjat să poată merge, până la urmă, în excursie la New York. A mers însoţit de domnul Rooney, care era antrenorul de fotbal şi profesorul de istorie. La douăzeci de ani, domnul Rooney ezitase o vreme între a intra în poliţie şi a merge cu bursă la un mic colegiu din New England; de fapt, era un tip dificil, iar Dr. Bacon plănuia să scape de el la Crăciun. Dispreţul domnului Rooney faţă de Basil se întemeia pe comportamentul ambiguu şi inconsecvent al acestuia pe terenul de fotbal în ultimul sezon – acceptase să-l ducă la New York din motive numai de el ştiute.

Basil şedea umil lângă el în tren, privind peste trupul masiv al domnul Rooney la Sound[8] şi la ogoarele necultivate ale ţinutului Westchester. Domnul Rooney a terminat de citit ziarul, l-a împăturit şi s-a cufundat într-o tăcere iritată. Mâncase mult la micul dejun şi lipsa timpului nu-i îngăduise să consume totul prin exerciţiu fizic. Şi-a amintit că Basil era un băiat obraznic şi venise vremea să i se ceară socoteală. Tăcerea asta ireproşabilă îl enerva.

— Lee, a spus el din senin, mimând prost un interes prietenos, de ce nu te deştepţi tu?

— Poftim, domnule? se trezi Basil tresărind din transa emoţionată în care se adâncise întreaga dimineaţă.

— Am întrebat de ce nu te deştepţi, a spus domnul Rooney pe un ton cam agresiv. Vrei să fii calul de bătaie al întregii şcoli cât timp înveţi aici?

— Nu, nu vreau.

Pe Basil îl trecură fiorii. Nu puteau fi uitate toate astea măcar o zi?

— Nu trebuie să fii atât de obraznic tot timpul. De câteva ori, la ora de istorie, mi-a venit să-ţi rup gâtul.

Basil nu ştia ce să răspundă.

— Şi după aia, la fotbal, a reluat domnul Rooney, n-aveai nici un pic de vână. Puteai să joci mai bine decât

---

[8] Long Island Sound – estuar al Oceanului Atlantic amplasat în nordul insulei Long Island.

toţi ceilalţi la un loc când voiai, ca în meciul împotriva echipei a doua de la Pomfret, dar ţi-ai pierdut curajul.

— N-ar fi trebuit să dau probe pentru echipa a doua, a răspuns Basil. Eram prea uşor. Ar fi trebuit să rămân la a treia.

— Ţi-a fost frică, ăsta a fost necazul. Trebuie să te deştepţi. La ore te gândeşti mereu la altceva. Dacă nu înveţi, n-ai să ajungi niciodată la colegiu.

— Sunt cel mai mic băiat din clasa a V-a, i-a retezat-o Basil sec.

— Te crezi deştept, ha?

I-a aruncat o privire feroce lui Basil. Apoi a părut să-i vină în minte ceva care l-a făcut să-şi schimbe atitudinea şi o vreme au călătorit în tăcere. Când trenul a început să traverseze aglomerările de la periferia New Yorkului, domnul Rooney a vorbit din nou, pe un ton mai blând şi cu aerul că ar fi cântărit îndelung chestiunea.

— Lee, o să am încredere în tine.

— Da, domnule.

— Mergi să iei ceva de mâncare pentru prânz şi după aia te poţi duce la spectacol. Am şi eu nişte treburi de rezolvat şi, când termin, o să încerc să ajung la spectacol. Dacă nu reuşesc, ne vedem oricum la intrare.

Lui Basil i-a tresăltat inima de bucurie.

— Da, domnule.

— Nu vreau să sufli o vorbă despre asta la şcoală. Vreau să zic, despre faptul că merg să-mi rezolv nişte probleme personale.

— Nu, domnule.

— O să vedem noi dacă îţi poţi ţine gura măcar o dată, a spus el degajat. Apoi a adăugat pe un ton profesoral: Şi fără băutură, s-a înţeles?

— O, în nici un caz, domnule!

Ideea îl şoca pe Basil. Nu pusese în viaţa lui gura pe băutură, nici măcar nu se gândise la asta, în afara şampaniei intangibile şi nealcoolizate din visele lui cu baruri.

La sfatul domnului Rooney, s-a dus să mănânce de prânz la hotelul Manhattan, aflat în apropierea gării, unde a comandat un sendviş cu pâine prăjită, nişte cartofi prăjiţi şi un *parfait* de ciocolată. Cu coada ochiului îi urmărea pe newyorkezii nepăsători, veseli, blazaţi, aşezaţi la mesele învecinate, învestindu-i cu un romantism ce îi flata pe aceşti potenţiali concetăţenii ai lui din Vestul Mijlociu. Se eliberase de gândul la şcoală ca de o povară; îl mai urmărea doar ca un zgomot de fundal, slab şi îndepărtat. Ba chiar a amânat momentul deschiderii scrisorii primite în dimineaţa aceea, peste care a dat în buzunar, pentru că îi fusese trimisă pe adresa şcolii.

Voia încă un *parfait* de ciocolată, dar – nevrând să-l deranjeze pe chelnerul ocupat, a deschis scrisoarea şi a întins-o dinaintea lui. Era de la maică-sa.

Dragă Basil,

Îţi scriu în mare grabă, căci nu am vrut să te sperii telegrafiindu-ţi. Bunicul pleacă la băi în străinătate şi vrea să mergem şi noi doi cu el. Ideea e că ai să mergi la şcoală la Grenoble sau la Montreux până la sfârşitul anului şi ai să înveţi limbi străine şi o să fim aproape unul de celălalt. Asta dacă vrei, bineînţeles. Ştiu cât de mult îţi place la St. Regis şi să joci fotbal şi baseball şi bineînţeles că acolo n-o să ai parte de aşa ceva; însă ar fi o schimbare plăcută, chiar dacă asta ar însemna să intri la Yale cu un an întârziere. Ca de obicei, vreau să faci exact cum doreşti. Noi vom pleca de acasă aproape de îndată ce vei primi scrisoarea şi vom veni să stăm la Waldorf, în New York, unde ne poţi vizita câteva zile, chiar dacă te hotărăşti să rămâi. Gândeşte-te, dragule.

Toată dragostea băiatului meu iubit,

mama

Basil s-a ridicat de pe scaun mânat de gândul nedesluşit de a merge la Waldorf şi a cere să fie încuiat acolo în siguranţă până când avea să sosească maică-sa. Apoi, simţindu-se împins să facă un gest oarecare, a

ridicat glasul şi, pe una dintre primele lui tonalităţi de bas, a tunat fără să se jeneze de ospătar:

— Gata cu St. Regis! Gata cu St. Regis!

Aproape că se sufoca de fericire.

„O, Doamne!”, a strigat în sinea lui. „O, drace! O, Doamne! O, Doamne!”

Gata cu Dr. Bacon şi cu domnul Rooney, cu Brick Wales şi cu Gaspar Grasu’. Gata cu Bugs Brown, cu consemnarea şi cu porecla de „Bossy”. Nu mai era nevoie să-i urască, fiindcă nu erau decât nişte umbre nevolnice în lumea încremenită de care se desprindea, alunecând pe lângă ea şi făcându-i cu mâna din mers. „Adio!” Îi compătimea. „Adio!”

Numai zarva de pe Fourty-second Street a reuşit să-i stăvilească euforia melancolică. Cu mâna pe geantă de teama hoţilor de buzunare omniprezenţi, înainta precaut către Broadway. Ce zi! Avea să-i spună domnului Rooney – dar asta-i bună, nici măcar nu trebuia să se mai întoarcă vreodată la şcoală! Sau poate că ar fi fost mai bine să se întoarcă şi să-i anunţe ce urma să facă, în vreme ce ei aveau să rămână captivi în rutina groaznică, jalnică, de la şcoală.

A găsit teatrul şi a pătruns în foaierul învăluit în atmosfera parfumată şi feminină a matineului. În timp ce scotea biletul, privirea i-a fost atrasă de un profil sculptural aflat la câţiva paşi de el. Îi aparţinea unui tânăr blond, de vreo douăzeci de ani, cu bărbia bine conturată

şi nişte ochi cenuşii, trufaşi. O clipă creierul lui Basil a scotocit cu disperare, până când s-a oprit asupra unui nume – nu doar un nume – o legendă, un semn din ceruri. Ce zi! Nu-l mai văzuse niciodată pe tânăr, dar din miile de poze cu el era convins – dincolo de orice îndoială – că era Ted Fay, căpitanul echipei de fotbal de la Yale, care aproape că-i bătuse de unul singur pe cei de la Harvard şi Princeton toamna trecută. Basil a simţit un soi de durere dulce. Profilul s-a răsucit, mulţimea s-a mişcat din loc – eroul dispăruse. Dar Basil avea să ştie în orele următoare că era şi Ted Fay acolo.

În semiîntunericul încărcat de foşnete, şoapte şi parfum dulceag al teatrului, a citit programul. Acesta era cel mai frumos spectacol dintre toate câte existau şi, înainte să se ridice cortina, programul însuşi avea ceva sacru – un preambul la senzaţiile de mai târziu. Dar când s-a ridicat cortina, pliantul s-a transformat în maculatură, pe care a azvârlit-o indiferent pe podea.

Actul I. Parcul unui orăşel de lângă New York.

Era prea strălucitor şi captivant ca să poată fi înţeles cu totul de la prima vizionare şi s-a derulat atât de repede, încât din prima clipă Basil a simţit că îi scapă lucruri; avea s-o convingă pe maică-sa să îl mai aducă o dată când venea – săptămâna viitoare – mâine.

Trecu o oră. În acest moment, totul era foarte trist – un soi de tristeţe veselă, e drept, dar tot trist. Fata – bărbatul. Ce îi despărţea chiar şi acum? O, acele tragice greşeli şi neînţelegeri. Cât de trist! Nu puteau să se privească în ochi şi *să vadă*?

Actul s-a încheiat într-o explozie de lumini şi sunete, de hotărâre, anticipare şi necazuri iminente.

Basil a ieşit. S-a uitat după Ted Fay şi i s-a părut că-l zăreşte sprijinindu-se cam îmbufnat de peretele capitonat din fundul teatrului, dar nu era sigur. A cumpărat ţigări şi şi-a aprins una, însă după primul fum i s-a părut că aude muzică şi s-a repezit înapoi înăuntru.

Actul II. Foaierul hotelului Astor.

Da, era, într-adevăr, precum cântecul acela – „Un trandafir frumos în noapte”. Valsul a înviorat-o, a purtat-o cu el până într-un punct de frumuseţe dureroasă, după care i-a îngăduit să alunece înapoi la viaţă pe acordul ultimelor măsuri, asemenea unei frunze care pluteşte către pământ. Viaţa înaltei societăţi a New Yorkului! Cine o putea învinovăţi dacă se lăsa furată de toată acea strălucire, dispărând în zorii luminoşi de dincolo de cadrul auriu al ferestrelor sau în muzica îndepărtată şi fermecătoare de dincolo de uşa care se deschidea către sala de bal? Obiectul admiraţiei întregului oraş sclipitor.

Trecu jumătate de oră. Marea ei iubire i-a adus flori asemenea ei, iar ea i le-a aruncat dispreţuitor la picioare. A râs întorcându-se către celălalt şi a început să danseze – să danseze nebuneşte, sălbatic. Stai aşa! Falsetul delicat al cornilor, nota joasă şi unduioasă a instrumentelor cu coarde. Iată-l din nou, subtil şi dureros, măturând scena ca un val uriaş de emoţie, prinzând-o din urmă ca pe-o frunză neajutorată în vânt:

Trandafir, trandafir frumos în noapte
Când luna de primăvară străluceşte,
Tu ai să-nfloreşti

Câteva minute mai târziu, simţindu-se ciudat de tulburat şi de exaltat, Basil a ieşit afară cu restul mulţimii. Primul lucru asupra căruia i-au căzut ochii a fost spectrul aproape uitat şi acum metamorfozat într-o manieră curioasă al domnului Rooney.

De fapt, domnul Rooney se făcuse pulbere. Mai întâi, purta o altă pălărie, mult mai mică, decât atunci când se despărţise de Basil la prânz. Apoi, chipul lui îşi mai pierduse din buhăială, căpătând o paloare pură, delicată chiar, şi îşi purta cravata, ba chiar şi nişte porţiuni din cămaşă, pe dinafara paltonului inexplicabil de ud şi de boţit. Cum de ajunsese domnul Rooney în halul ăla în scurtul răstimp de patru ceasuri se putea explica doar prin presiunea pe care o exercită izolarea într-o şcoală de

băieţi asupra unui spirit înfocat şi iubitor de activităţi în aer liber ca al lui. Domnul Rooney se născuse să trudească sub cerul liber şi, poate pe jumătate intenţionat, se îndrepta către destinul lui inevitabil.

— Lee, a spus el nedesluşit. Trebuie să te deştepţi. O să te fac eu să te deştepţi.

Pentru a evita perspectiva ameninţătoare de-a fi făcut să se deştepte în foaierul teatrului, Basil a schimbat stânjenit subiectul.

— Nu veniţi la spectacol? a întrebat el insinuând, în chip flatant pentru domnul Rooney, că acesta ar fi fost în vreun fel în stare să intre la spectacol. E minunat.

Domnul Rooney şi-a scos pălăria, dezvăluind un păr încâlcit şi ud. Undeva în adâncul minţii lui o imagine a realităţii se lupta să prindă contur.

— Trebuie să ne întoarcem la şcoală, a spus el pe un ton sumbru şi neconvingător.

— Dar mai e un act, a protestat Basil îngrozit. Trebuie să rămân să văd ultimul act.

Clătinându-se pe picioare, domnul Rooney s-a uitat la Basil, înţelegând vag că se pusese singur la mâna băiatului.

— Bine, a consimţit el. Mă duc să mănânc ceva. Te aştept alături.

S-a întors brusc, s-a împleticit câţiva paşi şi a virat ameţit către un bar lipit de teatru. Vizibil tulburat, Basil a intrat înapoi.

Actul III. Grădina de pe terasa casei domnului Van Astor. Noapte.

Trecu jumătate de oră. În final totul avea să fie în regulă. Actorul de comedie era în formă maximă acum, cu adecvarea veselă a râsului ce le urmează lacrimilor, şi pe cerul tropical strălucitor plutea promisiunea fericirii. Un minunat duet tânguios şi apoi, brusc, momentul prelung de frumuseţe incomparabilă se termină.

Basil intră în foaier şi rămase pe gânduri în timp ce mulţimea ieşea pe lângă el. Scrisoarea maică-sii şi spectacolul îi curăţaseră gândurile de amărăciune şi răzbunare – redevenise el însuşi şi voia să facă ce trebuie. Se întrebă dacă să-l ducă pe domnul Rooney înapoi la şcoală însemna să facă ce trebuie. O porni către cârciumă, încetini când ajunse în dreptul ei şi, deschizând încet uşa batantă, aruncă o privire înăuntru. Nu apucă să vadă decât că domnul Rooney nu se afla printre cei care beau la bar. Merse puţin înainte pe stradă, apoi se întoarse şi mai încercă o dată. Era ca şi cum uşile ar fi fost nişte dinţi gata să-l sfârtece, căci avea groaza demodată a băiatului din Vestul Mijlociu faţă de ideea de cârciumă. A treia oară reuşi. Domnul Rooney dormea dus la o masă din fundul încăperii.

Din nou în stradă, Basil se plimbă în sus şi-n jos, reflectând. Avea să-i acorde domnului Rooney jumătate

de ceas. Dacă la sfârşitul acelui răstimp nu ieşea, avea să se întoarcă la şcoală. La urma urmei, domnul Rooney îi purtase sâmbetele întreg sezonul de fotbal – Basil nu făcea altceva decât să se spele pe mâini de toată tărăşenia, aşa cum, într-o zi sau două, avea să se spele pe mâini de toată povestea cu şcoala.

Dăduse câteva ture în sus şi-n jos când, uitându-se în lungul unei alei paralele cu teatrul, privirea i-a fost atrasă de firmă: „Intrarea în scenă”. Avea să se uite la actorii care ieşeau.

Aşteptă. Pe lângă el treceau o mulţime de femei, dar erau zilele de dinainte de „glorificare”[9], aşa că le luă pe tipele alea şterse drept garderobiere sau ceva asemănător. Apoi, brusc, a ieşit o fată însoţită de un bărbat, iar Basil s-a întors şi a fugit câţiva paşi pe stradă, ca şi cum s-ar fi temut să nu-l recunoască, fiindcă fata – o frumuseţe strălucitoare de nouăsprezece ani – era Ea şi tânărul de alături era Ted Fay.

Braţ la braţ, au trecut pe lângă el, iar Basil i-a urmat ca hipnotizat. Pe când mergeau, fata se apleca spre Ted Fay într-un fel care le dădea un aer de intimitate fascinant. Au traversat Broadway-ul, intrând în hotelul Knickerbocker şi, aflat la câţiva metri în urma lor, Basil a apucat să-i vadă păşind într-un salon încăpător, pregătit pentru ceaiul de

[9] Aluzie la pelicula *Glorifying the American Girl* (1929), o comedie muzicală avându-i ca protagonişti pe artiştii din Ziegfeld Follies, o serie de reprezentaţii celebre de pe Broadway.

după-amiază. S-au aşezat la o masă pentru doi, au vorbit nehotărâţi cu un ospătar, după care, rămaşi în sfârşit singuri, s-au aplecat nerăbdători unul către celălalt. Basil a observat că Ted Fay ţinea mâna înmănuşată a fetei într-a lui.

Salonul de ceai era despărţit de culoarul principal doar printr-un gard de pini în ghivece. Basil a înaintat de-a lungul lui, până în dreptul unui divan care era aproape lipit de masa lor, şi s-a aşezat.

Glasul ei era scăzut şi şovăitor, mai puţin sigur decât fusese în timpul spectacolului, şi foarte trist.

— Bineînţeles, Ted.

Vreme îndelungată, pe măsură ce conversaţia lor continua, ea a repetat „Bineînţeles, Ted” sau „Dar nu e adevărat, Ted”. Glasul lui Ted Fay era prea scăzut ca să-i audă cuvintele.

— ...zice că luna viitoare şi refuză să fie dus cu vorba... Într-un fel, îmi este, Ted. Mi-e greu să-ţi explic, dar a făcut totul pentru mama şi pentru mine... Nu are nici un rost să mă mai amăgesc. Era un rol garantat şi toate fetele pe care le-a distribuit în el au dat lovitura pe loc... E foarte atent. A făcut totul pentru mine.

Intensitatea trăirii îi ascuţea lui Basil auzul – acum îl putea auzi şi pe Ted Fay:

— Şi zici că mă iubeşti.

— Dar nu înţelegi că i-am promis că mă mărit cu el acum mai bine de un an?

— Spune-i adevărul – că mă iubeşti pe mine. Şi cere-i să te elibereze.

— Nu suntem într-o comedie muzicală, Ted.

— Asta a fost o răutate, a spus el cu amărăciune.

— Îmi pare rău, dragul meu Ted, dar mă scoţi din minţi ţinând-o aşa întruna. Mă faci să-mi fie îngrozitor de greu.

— Eu o să plec oricum din New Haven.

— Ba nu. O să rămâi şi o să joci baseball în primăvara asta. Zău aşa, eşti un ideal pentru toţi băieţii ăia! Zău, dacă...

El a râs scurt.

— Cine s-a găsit să vorbească despre idealuri.

— De ce nu? Eu o să mă achit de obligaţia faţă de Beltzman; trebuie să accepţi şi tu, aşa cum am făcut-o şi eu, că nu putem fi împreună.

— Jerry! Gândeşte-te la ce faci! Toată viaţa mea, ori de câte ori am să aud valsul ăla...

Basil s-a ridicat în picioare, a traversat grăbit coridorul şi recepţia şi a ieşit din hotel. Se afla într-o stare de derută emoţională îngrozitoare. Nu înţelegea tot ce auzise, dar din privirea aruncată pe furiş în intimitatea celor doi, care aveau întreaga lume ce-o putea concepe scurta lui experienţă de viaţă la picioare, pricepuse că pentru toţi viaţa era o luptă care, de la distanţă, putea părea uneori fabuloasă, dar care era întotdeauna dificilă, surprinzător de simplă şi un pic tristă.

Cei doi aveau să-şi vadă de viaţă. În primăvara aceea Ted Fay avea să se întoarcă la Yale, să-i îndese fotografia în sertarul de la birou şi să înscrie *home run*[10]-uri cu bazele pline – la 08:30 cortina avea să se ridice, iar ea urma să simtă că din viaţa ei dispăruseră căldura şi tinereţea de care avusese parte până în după-amiaza aceea.

Afară se întunecase, iar Broadway-ul ardea ca o pădure în flăcări pe măsură ce Basil înainta către punctul lui cel mai luminos. Ridica privirea către planurile de strălucire care se intersectau deasupra cu un sentiment nedesluşit de aprobare şi proprietate. Avea să-l tot vadă de acum, să-şi aşeze inima neliniştită pe neliniştea mai vastă a unei naţiuni întregi – avea să vină ori de câte ori reuşea să scape de la şcoală.

Dar toate astea se schimbaseră – pleca în Europa. Brusc, Basil şi-a dat seama că nu avea să plece în Europa. Nu se putea sustrage de la făurirea propriului destin doar pentru a îndulci câteva luni de durere. Cucerirea lumilor succesive pe care le închipuiau şcoala, colegiul şi New Yorkul – ei bine, acesta era adevăratul lui vis, pe care îl nutrise din copilărie până în adolescenţă, şi, din pricina batjocurii câtorva băieţi, fusese pe punctul de-a se dezice de el şi de-a se ascunde umilit pe străduţa din dos!

---

[10] Modalitate de-a marca în baseball, atunci când jucătorul aflat la bătaie loveşte mingea cu destulă forţă încât să aibă timp să facă un circuit complet al celor patru baze.

Tremura violent, ca un câine care iese din apă, şi în clipa aceea şi-a adus aminte de domnul Rooney.

Câteva minute mai târziu a intrat în bar şi, însoţit de privirile întrebătoare ale barmanului, s-a dus la masa unde domnul Rooney continua să doarmă. Basil l-a scuturat blând la început, apoi ferm. Domnul Rooney s-a mişcat şi a dat cu ochii de Basil.

— Tre' să te deştepţi, a bolborosit el. Deşteaptă-te şi lasă-mă-n pace.

— Sunt deştept, a spus Basil. Zău aşa, sunt deştept, domnule Rooney. Trebuie să veniţi cu mine la toaletă să vă spălaţi şi după aia o să mai puteţi dormi pe tren, domnule Rooney. Haideţi, domnule Rooney, vă rog...

V

A urmat o lungă perioadă dificilă. Basil a fost din nou consemnat în decembrie şi nu i s-a mai dat voie să iasă până în martie. Mama indulgentă nu-l deprinsese să fie consecvent în muncă şi numai viaţa mai putea îndrepta asta, dar el a luat-o de la capăt de nenumărate ori, a dat greş şi a încercat iarăşi.

După Crăciun s-a împrietenit cu un băiat nou, pe nume Maplewood, însă s-au certat dintr-o prostie; şi, de-a lungul trimestrului de iarnă, când o şcoală de băieţi este izolată, iar cruzimea naturală a atmosferei sale este domolită doar de sporturile de sală, Basil a fost îngrozitor de dispreţuit şi de umilit pentru păcatele lui reale sau

închipuite şi şi-a petrecut mai tot timpul singur. Pe de altă parte, îi avea pe Ted Fay şi pe Trandafirul din noapte la patefon – „Ori de câte ori voi auzi acel vals” –, luminile New Yorkului din amintire şi gândul la ce avea să facă la fotbal toamna viitoare, mirajul strălucitor al universităţii Yale şi făgăduiala primăverii care plutea în aer.

Gaspar Grasu’ şi alţi câţiva băieţi se purtau frumos cu el acum. Odată, când el şi Grasu’ s-a întâmplat să se întoarcă împreună acasă din centru, au purtat o discuţie lungă despre actriţe – o discuţie pe care Basil a avut înţelepciunea să n-o ia drept cine ştie ce după aceea. Dintr-odată, băieţii mai mici au decis să-l accepte şi un pedagog care până atunci nu-l suferea a pus mâna pe umărul lui în drum spre clasă. Toţi aveau să uite într-un târziu – poate peste vară. În septembrie veneau alţi băieţi noi; la anul avea s-o pornească cu dreptul.

Într-o după-amiază, prin februarie, când jucau baschet, s-a întâmplat un lucru fantastic. El şi Brick Wales jucau înaintaşi în echipa secundă şi, în furia încăierării, sala de sport răsuna de pleoscăitul loviturilor cu palma şi de ţipete ascuţite.

— Arunc-aici!

— Bill! Bill!

Basil driblase mingea, iar Brick Wales, liber, ţipa să i-o arunce.

— Aici! Lee! Hei! Lee-y!

Lee-y!

Basil s-a înroşit şi a dat o pasă greşită. Fusese strigat cu un diminutiv. Era un paliativ, însă tot era mai bun decât goliciunea seacă a numelui de familie sau decât o poreclă de batjocură. Brick Wales şi-a văzut mai departe de joc, nefiind conştient că făcuse ceva special sau că îşi adusese contribuţia la evenimentele prin care un alt băiat avea să fie salvat din ceata ursuzilor, a egoiştilor, a neurastenicilor şi a nefericiţilor. Nu ne e dat nouă să înţelegem momentele acelea rare când oamenii sunt complet deschişi şi cea mai uşoară atingere îi poate nimici sau vindeca. O clipă prea târziu şi nu mai putem ajunge la ei pe lumea asta. Nici cele mai eficiente doctorii nu-i vor mai putea lecui, aşa cum tăişurile noastre cele mai ascuţite nu-i vor putea ucide.

Lee-y! De-abia putea fi pronunţat. Dar în seara aceea, când s-a dus la culcare, gândindu-se la el şi strângându-l fericit la piept, Basil a adormit dus.

Se crede minunat

I

După examenele susţinute dinaintea comisiei colegiului în luna iunie, Basil Duke Lee şi alţi cinci băieţi de la Şcoala St. Regis s-au urcat în tren cu destinaţia Vest. Doi au coborât la Pittsburgh, unul a apucat-o către St. Louis şi doi s-au dat jos în Chicago; din clipa aceea, Basil a rămas singur. Era prima dată în viaţă când simţea

nevoia de linişte, însă acum se bucura cât putea de mult de ea, căci – deşi lucrurile se mai îndreptaseră spre sfârşit – avusese un an foarte nefericit la şcoală.

Purta o pereche de pantofi cu carâmb deschis extrem de joşi, la modă în al doisprezecelea an al secolului, şi un costum albastru care îi rămăsese cam scurt. Pe dinăuntru era, pe rând, un spirit fără trup, aproape inconştient de propria persoană, care se mişca într-o ceaţă de impresii şi emoţii, şi un individ extrem de competitiv, care se chinuia cu disperare să controleze avalanşa de evenimente ce alcătuiau treptele evoluţiei lui de la copil la bărbat. Credea că totul era o chestiune de efort – principiul pe care se baza la vremea aceea educaţia americană –, iar ambiţia lui fantastică îl împingea constant să aibă aşteptări exagerate. Voia să fie un sportiv minunat, popular, sclipitor şi veşnic fericit. În anul acela de şcoală, unde fusese pedepsit pentru „obrăznicia" lui, pentru cei cincisprezece ani în care fusese răsfăţat cât cuprinde acasă, devenise inutil de introspectiv, iar asta îl împiedica să fie atent la ceilalţi, lucru care e începutul înţelepciunii. Era evident că, înainte de-a reuşi să facă faţă lumii, avea să ştie că se luptase.

Şi-a petrecut după-amiaza în Chicago, plimbându-se şi evitându-i pe membrii lumii interlope. Şi-a cumpărat o poveste cu detectivi intitulată „În toiul nopţii" şi, la ora cinci, şi-a recuperat valiza de la biroul de la bagaje şi s-a suit în trenul care circula pe ruta Chicago – Milwaukee –

St. Paul. Imediat a dat peste o veche cunoştinţă, aflată şi ea în drum spre casă de la şcoală.

Margaret Torrence avea paisprezece ani şi era o fată serioasă, considerată frumoasă în virtutea unui soi de tradiţie, căci fusese o fetiţă foarte frumoasă. Cu un an şi jumătate mai înainte, după o încăierare tăcută, Basil reuşise să o sărute pe frunte. Acum s-au regăsit cu enorm de multă bucurie, pentru o clipă, fiecare întruchipând pentru celălalt ideea de acasă, cerurile senine ale trecutului, după-amiezile de vară care îi aşteptau.

În seara aceea a stat cu Margaret şi cu mama ei în vagonul-restaurant. Margaret şi-a dat seama că nu mai era băiatul tupeist din urmă cu un an; inteligenţa lui sclipitoare era îmblânzită, iar aerul respectuos pe care îl afişa – un indiciu al descoperirii făcute recent, că alţii aveau voinţe la fel de puternice ca a lui şi mai multă autoritate – lui Margaret îi părea o tristeţe fermecătoare. Basil se afla încă în acea perioadă de acalmie ce urmează după o luptă. Margaret îl plăcuse întotdeauna – era una dintre acele fete serioase, conştiincioase, care îl iubeau uneori şi cărora nu le putea niciodată răspunde cu aceeaşi iubire –, iar acum de-abia aştepta să le poată spune oamenilor cât de atrăgător devenise.

După cină s-au întors în vagonul deschis şi s-au aşezat pe platforma goală, în vreme ce trenul îi purta către Vest printre fermele întinse şi întunecate. Au vorbit despre

cunoscuţi, despre unde fuseseră în vacanţa de Paşti, despre spectacolele pe care le văzuseră la New York.

— Basil, o să ne luăm un automobil, a spus ea, şi o să învăţ să conduc.

— Asta e bine.

Se întrebă dacă bunicul lui avea să-l lase să conducă automobilul electric în vara aceea.

Lumina din interior cădea pe chipul ei fraged, iar el a vorbit precipitat, purtat de valul de fericire care îl inunda la gândul că mergea acasă:

— Ştii ceva? Ştii că eşti cea mai drăguţă fată din oraş?

În clipa când în inima lui Margaret remarca se înceţoşa cotropită de noaptea tulburătoare, a apărut doamna Torrence s-o cheme la culcare.

Basil a mai rămas singur pe platformă o vreme, aproape fără să-şi dea seama că fata plecase, împăcat cu sine pentru încă un ceas şi mulţumit că totul avea să rămână vag şi nedesluşit până a doua zi.

II

Dintre toate vârstele, cea de cincisprezece ani este cel mai dificil de localizat – e greu s-o identifici cu precizie şi să zici: „Aşa eram”. Tristul Jacques[11] nici măcar n-o pomeneşte şi tot ce ştim este că undeva între vârsta de

[11] Posibilă referire la scriitorul Ring Lardner (1885-1993), prieten apropiat al lui Fitzerald, care îi schiţează un portret emoţionant în colecţia de eseuri *The Lost City: Personal Essays. 1920-1940*. Opera sa este inspirată din experienţele copilăriei şi adolescenţei.

treisprezece ani, sfârşitul copilăriei, şi cea de şaptesprezece, când eşti un soi de imitaţie de tânăr, există o perioadă în care tinereţea oscilează de la un ceas la altul între cele două lumi – împinsă fără încetare înainte spre experienţe fără precedent şi chinuindu-se în zadar să se întoarcă la vremurile acelea când nu trebuia să plăteşti pentru nimic. Din fericire, nici unul dintre cei de acelaşi leat nu-şi aminteşte mai multe decât noi despre cum ne purtam în zilele acelea; chiar şi aşa, cortina este pe punctul de-a fi trasă în lături pentru a ne dezvălui nebunia lui Basil din vara aceea.

Mai întâi, Margaret Torrence, într-unul din momentele acelea de idealism de care sunt cuprinse până şi cele mai pragmatice fete, era de părerea fermă că Basil e minunat. După ce tot anul la şcoală îşi exersaseră convingerile şi neavând mare lucru în care să creadă în momentul acela, prietenele ei au acceptat lucrul ăsta ca atare. Basil a devenit brusc o legendă. Când îl întâlneau pe stradă fetele, izbucneau în chicote de râs, însă el nu bănuia absolut nimic.

Într-o seară, la o săptămână de când se întorsese acasă, el şi Riply Buckner au mers la o sindrofie care se ţinea după cină pe veranda lui Imogene Bissel. Când au intrat pe alee, Margaret şi încă două fete s-au strâns brusc într-o parte, şuşotind spasmodic, şi s-au alergat una pe alta prin curte scoţând nişte ţipete ciudate – o treabă inexplicabilă, care s-a încheiat abia când Gladys Van

Schellinger şi-a făcut apariţia într-o limuzină, însoţită drăgăstos şi impresionant de slujnica maică-sii.

Toţi se purtau uşor stângaci unii cu alţii. Cei care fuseseră la şcoală pe Coasta de Est simţeau o oarecare superioritate, ce era însă mai mult decât contrabalansată de faptul că în perioada cât fuseseră plecaţi se înfiripaseră poveşti de dragoste şi avuseseră loc dispute din gelozie şi aventuri de care ei nici nu aveau habar.

După îngheţata servită la ora nouă, şedeau laolaltă pe treptele calde într-o confuzie tăcută, aflată undeva la mijloc între tachinarea copilărească şi cochetăria adolescentină. Cu un an în urmă, băieţii ar fi dat ture cu bicicleta prin curte, însă acum toţi începuseră să aştepte să se întâmple ceva.

Ştiau cu toţii că ceva are să se întâmple, fetele cele mai urâte şi băieţii cei mai sfioşi, cu toţii prinseseră a asocia cu ceilalţi lumea romantică a nopţii de vară ce le strivea dulce simţurile. Glasurile lor pluteau într-un soi de armonie frântă până la urechile doamnei Bissel, care citea în dreptul unei ferestre deschise.

— Nu, fii atent. Ai s-o rupi, Ba-sil!

— Rip-ly!

— Bineînţeles că da.

Râsete.

...În golful cu lună

Le auzeam glasurile strigând...[12]

— Ai văzut...

— Nu face asta, Connie. Nu! Mă gâdili. Fii atentă!

Râsete.

— Mergeţi mâine la lac?

— Mergem vineri.

— Elwood a venit acasă.

— Elwood a venit acasă?

...mi-ai frânt inima...

— Fii atent!

— Atenţie!

Basil şedea lângă Riply pe balustradă, ascultându-l pe Joe Gorman. Era una dintre marile suferinţe ale vieţii lui că nu putea cânta „cât să nu fugă lumea” şi a fost cuprins brusc de admiraţie pentru Joe Gorman, desluşind în personalitatea lui limpezimea încântătoare a acelor sunete care pluteau atât de încrezător prin aerul nopţii.

Ele îi aminteau lui Basil de o noapte şi mai strălucitoare şi de alte fete mai îndepărtate şi mai minunate. Când vocea s-a stins i-a părut rău. A urmat rearanjarea scaunelor şi s-a aşternut o linişte pragmatică – începuse jocul străvechi al Adevărului.

— Care e culoarea ta preferată, Bill?

[12] Versuri din şlagărul „Moonlight Bay”, lansat în 1912.

— Verdele, şopteşte un prieten.

— Şşş! Lasă-l pe el.

Bill zice:

— Albastrul.

— Care e numele tău de fată preferat?

— Mary, zice Bill.

— Mary Haupt! Bill e îndrăgostit de Mary Haupt!

Mary era o fată saşie, întruchiparea a tot ce poate fi mai respingător.

— Pe cine ţi-ar plăcea cel mai mult să pupi?

După o clipă de tăcere, un chicot înfundat străpunse întunericul.

— Pe mama.

— Nu, pe ce fată?

— Pe nici una.

— Nu-i corect. Gaj! Haide, Margaret.

— Spune adevărul, Margaret.

Ea spuse adevărul şi o clipă mai târziu Basil se uita surprins în jos din locul unde şedea cocoţat; tocmai aflase că era băiatul ei preferat.

— O, ce să zic! exclamă el sceptic. Ce să zic! Cum rămâne cu Hubert Blair?

Începu o trântă sportivă cu Riply Buckner şi în clipa următoare căzură amândoi de pe balustradă. Jocul se transformă într-o cercetare amănunţită a inimii atent supravegheate a lui Gladys Van Schellinger.

— Care e sportul tău preferat?

— Crichetul.

Ceilalţi îi întâmpinară răspunsul cu hlizeli discrete.

— Băiatul preferat.

— Thurston Kohler.

Un murmur de dezamăgire.

— Cine-i ăsta?

— Un băiat din Est.

Asta era clar o tentativă de eschivare.

— Cine-i băiatul tău preferat de-aici?

Gladys şovăi.

— Basil, spuse ea într-un târziu.

Chipurile întoarse spre balustradă erau mai puţin răutăcioase de data asta, mai puţin ironice. Basil concedie chestiunea cu un „Da, cum să nu! Siigur!”. Dar îl încerca un plăcut sentiment de apreciere, o desfătare familiară.

Locul lui Gladys a fost luat de Imogene Bissel, o bruneţică frumoasă şi cea mai populară fată din grup. Interlocutorii se săturaseră de preferinţe gastronomice, aşa că prima întrebare a mers drept la subiect.

— Imogene, te-ai pupat vreodată cu un băiat?

— Nu.

Un ţipăt incredul.

— Nu m-am pupat! declară ea indignată.

— Bine, atunci ai fost pupată vreodată?

Roşie la faţă, dar calmă, încuviinţă din cap, adăugând:

— N-am avut ce face.

— De cine?

— Nu spun.

— O-ho-ho! N-o fi Hubert Blair?

— Care e cartea ta preferată, Imogene?

— *Beverly din Graustark*[13].

— Fata preferată?

— Passion Johnson?

— Cine-i asta?

— O, o fată de la şcoală.

Din fericire, doamna Bissel plecase de la fereastră.

— Cine e băiatul tău preferat?

Imogene răspunse fără ezitare:

— Basil Lee.

De data asta se aşternu o tăcere admirativă. Basil nu era surprins – nu suntem niciodată surprinşi de propria noastră popularitate –, dar ştia că acestea nu erau fetele inefabile plăsmuite din lecturi şi chipuri întâlnite în trecere, ale căror glasuri le auzise o clipă în cântecul lui Joe Gorman. Şi atunci când, brusc, s-a auzit telefonul sunând înăuntru pentru a chema o fată acasă, iar fetele, ciripind ca nişte păsărele, s-au îngrămădit în limuzina lui Gladys Van Schellinger, el a zăbovit în întuneric ca să nu pară că se dădea mare. Apoi, poate pentru că nutrea ideea vagă că, reuşind să-l cunoască pe Joe Gorman

---

[13] *Beverly of Graustark* (1904) de George Barr McCutcheon, autor american celebru pentru seria de romane a căror acţiune se petrece în Graustark, o ţară est-europeană imaginară.

foarte bine, ar fi putut ajunge să cânte ca el, s-a apropiat de el şi l-a invitat să meargă la Lambert la un suc.

Joe Gorman era un băiat înalt, cu sprâncene decolorate şi o faţă apatică, intrat în „gaşca” lor abia de curând. Nu-l plăcea pe Basil, care – credea el – îl tratase de sus anul trecut, dar era dornic să acumuleze cunoştinţe utile şi în acel moment era copleşit de succesul lui Basil la fete.

La Lambert era o atmosferă veselă, cu fluturi de noapte mari care se izbeau de uşa cu plasă şi perechi apatice, în rochii albe şi costume subţiri, împrăştiate pe la măsuţe. În timp ce îşi beau sucul, Joe i-a propus lui Basil să-şi petreacă noaptea la el; Basil a obţinut permisiunea prin telefon.

Ieşind din magazinul puternic luminat în întunericul de-afară, Basil se cufundă într-un spaţiu ireal, în care părea să se vadă pe sine din exterior, iar plăcutele evenimente ale serii începură să capete o altă importanţă.

Dezarmat de ospitalitatea lui Joe, s-a apucat să discute chestiunea.

— A fost ciudat ce s-a întâmplat în seara asta, a zis el cu un chicot batjocoritor.

— Ce anume?

— Păi, toate fetele alea care au spus că sunt băiatul lor preferat.

Remarca l-a iritat pe Joe.

— E o chestie ciudată, a continuat Basil. La şcoală am fost cam nepopular o vreme, pentru că eram obraznic,

bănuiesc. Dar chestia e că unii băieţi au succes la băieţi şi alţii au succes la fete.

Se lăsase la mâna lui Joe, însă nu-şi dădea seama de asta; Joe însuşi era conştient doar de o anumită dorinţă de-a schimba subiectul.

— Când îmi iau maşină, a sugerat Joe în camera lui, le-am putea invita pe Imogene şi pe Margaret la plimbare.

— De acord.

— Tu ai putea-o lua pe Imogene, iar eu pe Margaret sau pe cine-aş vrea. Bineînţeles, ştiu că nu mă plac aşa cum te plac pe tine.

— Ba sigur că te plac. Doar că n-ai intrat de mult timp în gaşca noastră.

Pentru Joe era un subiect sensibil şi remarca nu i-a făcut plăcere. Însă Basil a reluat:

— Trebuie să fii mai politicos cu cei în vârstă dacă vrei să fii popular. În seara asta nu ai salutat-o pe doamna Bissel.

— Mi-e foame, a spus Joe grăbit. Hai să coborâm în cămară să căutăm ceva de mâncare.

Numai în pijamale, au coborât la parter. Mai ales ca să-l descurajeze pe Basil să aprofundeze subiectul, Joe s-a apucat să cânte încetişor:

O, păpuşă frumoasă,
Mare, minunată...

Însă seara, venind după luna de umilinţă forţată de la şcoală, s-a dovedit prea mult pentru Basil. A devenit uşor nesuferit. În bucătărie, având impresia că i se ceruse sfatul, a început iar:

— De exemplu, n-ar trebui să porţi cravatele alea albe. Nimeni care merge la şcoală pe Coasta de Est nu poartă aşa ceva. Joe, uşor îmbujorat, s-a întors dinspre răcitor şi Basil a avut o presimţire rea, însă a continuat spunând: De exemplu, trebuie să-i convingi pe ai tăi să te trimită la şcoală în Est. Ţi-ar prinde grozav. Mai ales dacă vrei să mergi la colegiu pe Coasta de Est, trebuie mai întâi să mergi la şcoală în Est. Te dau ăia pe brazdă.

Simţind că nu exista nici un motiv să fie dat pe brazdă, Joe găsi aluzia nepotrivită. Pe deasupra, în momentul acela nu i se părea că Basil ar fi evoluat în vreun fel.

— Vrei pui rece sau şuncă?

Şi-au tras scaunele mai aproape de masa din bucătărie.

— Lapte?

— Mersi.

Ameţit de cele trei mese copioase pe care le mâncase de la cină, Basil se înfierbânta pe măsură ce aprofunda subiectul. I-a construit viaţa lui Joe încetul cu încetul, l-a transformat dintr-un ţopârlan din Vestul Mijlociu într-un estic care deborda de *savoir-faire*[14] şi care atrăgea fetele ca un magnet. Intrând în cămară să ducă laptele înapoi,

---

[14] Pricepere (în fr., în orig.).

Joe s-a oprit lângă fereastra deschisă ca să ia o gură de aer proaspăt; Basil l-a urmat.

— Chestia e că, dacă un băiat nu se dă pe brazdă la şcoală, îl dau ăia pe brazdă la colegiu, spunea el.

Împins de un instinct disperat, Joe a deschis uşa şi a ieşit pe veranda din spate. Basil l-a urmat. Casa era aşezată pe marginea coastei ocupate de cartierul rezidenţial, iar cei doi băieţi rămaseră tăcuţi o vreme, admirând luminile răzleţe ale oraşului ce se întindea la picioarele lor. În faţa misterului vieţilor necunoscute care îşi croia drum pe străzile de dedesubt, Basil simţea cum sensul vorbelor lor păleşte.

Dintr-odată s-a întrebat ce spusese şi de ce i se păruse că ar fi important şi, când Joe s-a pornit să cânte iar încetişor, dispoziţia liniştită de la începutul serii – ce era mai bun, mai înţelept şi mai trainic în el – a ieşit din nou la suprafaţă. Măgulirea, vanitatea, infatuarea ultimului ceas dispărură şi, când vorbi din nou, aproape că şoptea:

— Hai să ne plimbăm prin cartier.

Simţeau trotuarul cald sub tălpile goale. Nu trecuse de miezul nopţii, însă piaţa era pustie în afara siluetelor lor palide, aproape nedesluşite în întunericul înstelat. Râdeau zgomotos de propria îndrăzneală. La un moment dat, o umbră de om, încălţată cu nişte pantofi zgomotoşi, traversă strada mult în faţă, dar sunetul nu făcu decât să le sporească inconsistenţa. Lunecând rapid de-a lungul luminişurilor tăiate de felinarele cu gaz printre copaci,

dădură ocol cvartalului, iuţind pasul când se apropiau de casa familiei Gorman, ca şi cum s-ar fi pierdut cu adevărat în visul unei nopţi de vară.

Urcând iar în camera lui Joe, şedeau treji pe întuneric.

„Am vorbit prea mult”, se gândi Basil. „Probabil că am făcut-o pe şeful şi l-am cam enervat. Dar când ne-am plimbat prin cartier, se poate să fi uitat tot ce-am spus.”

Din păcate, Joe nu uitase nimic – în afara sfaturilor pe care i le oferise cu generozitate Basil.

„N-am mai întâlnit pe nimeni atât de înfumurat”, îşi spuse clocotind de furie. „Se crede minunat. Îşi închipuie că fetele-s moarte după el.”

III

Vara adusese un element extrem de important – dintr-odată, cea mai tare chestie în gaşca lui Basil era să ai un automobil. Distracţia nu părea să se mai găsească decât la distanţe mari, lângă lacurile din suburbii sau la cluburile rurale îndepărtate. Plimbarea prin centru încetă să mai fie un amuzament legitim. Dimpotrivă, dacă între casele a doi prieteni nu erau decât două străzi, drumul până acolo trebuia musai făcut într-o maşină. În jurul celor cu automobile începură să se formeze grupuri de adepţi, care deja exercitau, cel puţin aşa i se părea lui Basil, o putere deranjantă.

În dimineaţa unei petreceri la lac l-a sunat pe Riply Buckner.

— Hei, Rip, cum ajungi la Connie diseară?

— Cu Elwood Leaming.

— Are mult loc?

Riply păru oarecum încurcat.

— Păi, nu cred că are. Vezi tu, el o ia pe Margaret Torrence şi eu o iau pe Imogene Bissel.

— Aha!

Basil se încruntă. Ar fi trebuit să aranjeze treaba asta acum o săptămână. Un moment mai târziu îl sună pe Joe Gorman.

— Mergi la familia Davies diseară, Joe?

— Păi, da.

— Ai loc în maşină… vreau să zic, mă iei şi pe mine?

— Păi, cred că da.

În glasul lui se simţea o răceală evidentă.

— Eşti sigur că ai destul loc?

— Sigur. Ajungem la tine la opt fără un sfert.

Basil începu pregătirile la cinci. Pentru a doua oară în viaţă se bărbieri şi încheie operaţiunea făcându-şi o tăietură mică şi dreaptă sub nas. Sângera abundent, dar – la sfatul Hildei, slujnica – reuşi într-un târziu să oprească hemoragia cu bucăţele de hârtie igienică. Avu nevoie de o mulţime de bucăţele; aşa că, pentru a putea respira pe nas, ajustă hârtia cu o foarfecă şi, cu această mustaţă cam ciudată din hârtie şi sânge închegat lipită de buza de sus, se foia nerăbdător prin casă.

La şase îşi îndreptă din nou atenţia asupra ei, înmuind hârtia şi tamponându-şi tăietura care sângera necontenit. Până la urmă se prinse, dar când o strigă imprudent pe maică-sa, rana se deschise la loc şi hârtia igienică îşi reintră în rol.

La opt fără un sfert, îmbrăcat în sacou albastru şi pantaloni albi din flanelă, îşi mai presără un strat de pudră peste pată, şterse cu grijă surplusul cu colţul batistei şi ieşi în grabă la maşina lui Joe Gorman. Conducea chiar Joe, iar alături, pe locurile din faţă, şedeau Lewis Crum şi Hubert Blair. Basil s-a urcat singur pe bancheta mare din spate şi au mers fără oprire până afară din oraş, pe Black Bear Road, cu fundul întors către el şi vorbind cu glas scăzut. La început a crezut că aveau să mai ia şi alţi băieţi; acum era şocat şi o clipă s-a gândit să se dea jos din maşină, dar asta ar fi însemnat că se simţise jignit. Dispoziţia, ca şi faţa, i s-a întunecat puţin şi a stat acolo, fără să vorbească sau să i se vorbească, tot restul drumului.

O jumătate de ceas mai târziu, în raza lor vizuală se ivi casa familiei Davies, un bungalow imens, cu o mulţime de camere, ce ocupa o mică peninsulă în mijlocul lacului. Forma îi era conturată de felinare ce tremurau în linii scânteietoare pe apa colorată în auriu şi roz şi, pe măsură ce se apropiau, note joase de serpent şi tobe pluteau către ei dinspre peluză.

Înăuntru, Basil o căută pe Imogene. Era înconjurată de o mulţime de băieţi care aşteptau să le rezerve un dans, însă ea l-a zărit pe Basil; inima i-a sărit din piept când fata i-a aruncat un surâs complice.

— Tu îl poţi avea pe al patrulea, Basil, şi pe al unsprezecelea şi pe al doilea suplimentar... Cum ţi-ai făcut rana aia la buză?

— M-am tăiat la bărbierit, a spus el grăbit. Dar cum rămâne cu cina?

— Păi, trebuie să iau masa cu Riply, pentru că el m-a adus.

— Ba nu trebuie, a asigurat-o Basil.

— Ba da, trebuie, a insistat Riply, aflat în apropiere. De ce nu iei masa cu iubita ta?

Dar Basil nu avea nici o iubită, deşi în acest moment nu-şi dădea seama de asta.

După al patrulea dans, Basil a condus-o pe Imogene la debarcader, unde au găsit locuri într-o barcă cu motor.

— Şi acum ce facem? a întrebat ea.

Basil nu ştia. Dacă i-ar fi plăcut cu adevărat de ea, ar fi ştiut. Când mâna ei i s-a odihnit pe genunchi o clipă, n-a observat. În schimb vorbea. I-a povestit cum jucase ca aruncător în echipa secundă de baseball a şcolii şi cum o dată îi bătuse pe cei din echipa întâi într-o partidă de cinci runde. I-a spus că unii băieţi au succes la alţi băieţi şi alţii au succes la fete – el, de exemplu, avea succes la fete. Pe scurt, şi-a uşurat sufletul.

Într-un târziu, simţind probabil că vorbise exagerat de mult despre sine, i-a spus brusc că era preferata lui.

Imogene şedea acolo, suspinând încetişor în bătaia lunii. Într-o altă barcă, pierdută în întuneric dincolo de debarcader, se afla un grup de patru tineri. Joe Gorman cânta:

„Iubitul meu...
...dulce ca mierea,
Mi-a câştigat...”

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să ştii, i-a spus Basil lui Imogene. M-am gândit că poate crezi că-mi place de altă fată. Alaltăseară nu mi-a venit rândul la „Adevăr sau provocare”.

— Ce? a întrebat Imogene într-o doară.

Uitase de alaltăseară, uitase de toate celelalte seri în afară de asta şi nu se gândea decât la magia din vocea lui Joe Gorman. Următorul dans era al lui; avea s-o înveţe versurile de la un cântec nou. Basil se purta cam ciudat, zicându-i toate treburile astea. Era chipeş şi atrăgător şi aşa mai departe, însă Imogene abia aştepta să se termine dansul. Nu se distra deloc.

Muzica a izbucnit înăuntru – melodia „Everybody’s Doing It”, cântată cu multe tresăriri nervoase de viori.

— O, ascultă! a strigat ea ridicându-se în picioare şi pocnind din degete. Ştii să dansezi pe muzică *rag*[15]?

— Ascultă, Imogene – îşi dăduse pe jumătate seama că ceva îi scăpase printre degete – hai să sărim peste dansul ăsta. Poţi să-i spui lui Joe c-ai uitat.

Ea s-a ridicat grăbită.

— O, nu, nu pot!

Basil a urmat-o fără chef în casă. Lucrurile nu merseseră cum trebuie – iar vorbise prea mult. Aşteptă îmbufnat al unsprezecelea dans pentru a-şi revizui comportamentul. Acum credea că e îndrăgostit de Imogene. Amăgirea aceea îl făcea să simtă un nod în gât, o imitaţie de alean şi dorinţă.

Înainte de al unsprezecelea dans şi-a dat seama că se organiza un soi de petrecere din care era el era exclus înadins. Câţiva băieţi şopteau între ei şi se certau, iar când se apropia, se aşternea o tăcere nefirească. L-a auzit pe Joe Gorman spunându-i lui Riply Buckner:

— N-o să lipsim decât trei zile. Dacă Gladys nu poate merge, de ce n-o inviţi pe Connie? Însoţitoarele o să... – a schimbat vorba când l-a zărit pe Basil – ...şi o să mergem cu toţii la Smith la o îngheţată cu suc de fructe.

Mai târziu, Basil l-a tras deoparte pe Riply Buckner, dar n-a reuşit să scoată nimic de la el: Riply nu uitase

---

[15] Gen muzical extrem de popular între anii 1895-1918, cu ritm sincopat, considerat un precursor al jazzului.

tentativa lui Basil de a i-o fura pe Imogene în seara aceea.

— Nu vorbeam despre nimic, a insistat el. Mergem la Smith, zău... Cum te-ai tăiat la buză?

— M-am tăiat la bărbierit.

Când i-a venit rândul să danseze cu Imogene, ea a fost şi mai confuză decât mai devreme, purtând conversaţii misterioase cu diverse fete în timp ce se mişcau prin încăpere, prinşi în ritmul convulsiv al piesei „Grizzly Bear”. A condus-o din nou la barcă, însă de data asta era ocupată, aşa că s-au plimbat în sus şi-n jos pe debarcader, în timp ce el se chinuia să-i vorbească, iar ea fredona:

„Iubitul meu dulce ca mierea...”

— Imogene, ascultă. Ce voiam să te întreb mai devreme în barcă e legat de seara când am jucat „Adevăr sau provocare”. Chiar ai vorbit serios atunci?

— O, ce-ţi veni să vorbeşti despre jocul ăla ridicol?

Îi ajunsese la urechi, şi nu doar o dată, că Basil se credea minunat – veste care se răspândise cu aceeaşi volatilitate ca şi zvonul despre farmecul lui cu două săptămâni în urmă. Lui Imogene îi plăcea să fie de acord cu toată lumea – şi fusese de acord cu câţiva băieţi înverşunaţi, care susţineau că Basil era îngrozitor. Şi îi

venea greu să-l suporte din pricina propriei lipse de loialitate.

Însă Basil credea că doar ghinionul făcuse ca pauza să se încheie înainte să-şi fi atins ţelul; deşi nu ştia ce-şi dorise.

În cele din urmă, în timpul pauzei, Margaret Torrence, pe care o neglijase, i-a spus adevărul.

— Mergi la petrecerea itinerantă până la râul St. Croix? l-a întrebat ea, ştiind prea bine că nu fusese invitat.

— Ce petrecere?

— Joe Gorman o organizează. Eu merg cu Elwood Leaming.

— Nu, nu merg, a răspuns el ţâfnos. N-aş putea merge.

— O!

— Nu-mi place de Joe Gorman.

— Cred că nici lui nu-i prea place de tine.

— De ce? Ce-a zis?

— O, nimic.

— Ce-a zis? Spune-mi ce-a zis.

Un minut mai târziu i-a spus, dând impresia că nu-i făcea nici o plăcere:

— Păi, el şi Hubert Blair au zis că te crezi minunat.

Pe Margaret a încercat-o un sentiment neplăcut. Dar şi-a amintit că Basil nu-i ceruse decât un dans.

— Joe a spus că tu i-ai zis că toate fetele te cred minunat.

Basil a priceput: Joe Gorman pusese la cale totul, profitând de faptul că el vorbise prea mult – o pornire pe care prietenii lui adevăraţi o toleraseră întotdeauna –, ca să-l distrugă. Lumea se umpluse brusc de ticăloşi. Hotărî să plece acasă.

La garderobă îl acostă Bill Kampf:

— Bună, Basil, ce-ai păţit la buză?

— M-am tăiat la bărbierit.

— Zi, mergi la petrecerea asta pe care-o organizăm săptămâna viitoare?

— Nu.

— Păi, uite. Am o verişoară de la Chicago care vine să stea la noi şi mama a zis că pot invita un băiat peste weekend. O cheamă Minnie Bibble.

— Minnie Bibble? repetă Basil, cumva revoltat.

— M-am gândit că poate mergi şi tu la petrecerea aia, dar Riply Buckner mi-a zis să te întreb şi m-am gândit...

— Trebuie să rămân acasă, s-a grăbit Basil să răspundă.

— O, zău aşa, Basil, a insistat Bill. Nu-s decât două zile şi e o fată drăguţă. Ţi-ar plăcea de ea.

— Nu ştiu, a ezitat Basil. Îţi spun eu cum facem, Bill. Trebuie să iau tramvaiul până acasă. O să vin la tine peste weekend dacă mă duci acum cu maşina la Wildwood.

— Sigur.

Basil a ieşit pe verandă şi s-a dus la Connie Davies.

— La revedere, i-a spus el. (Oricât s-ar fi străduit, glasul îi suna încordat şi arogant.) M-am simţit fantastic.

— Îmi pare rău că pleci atât de devreme, Basil. Dar în sinea ei şi-a spus: „E prea înfumurat ca să se simtă bine. Se crede minunat”.

De pe verandă o putea auzi pe Imogene râzând la capătul debarcaderului. A coborât în tăcere treptele şi a pornit-o de-a lungul aleii ca să se întâlnească cu Bill Kampf, ocolindu-i pe departe pe cei care se plimbau, ca şi cum s-ar fi temut că vederea lui le-ar fi stricat dispoziţia.

Fusese o noapte cumplită.

Zece minute mai târziu, Bill l-a lăsat lângă tramvaiul care staţiona. Câţiva întârziaţi de pe la picnicuri s-au suit în el, iar tramvaiul a pornit clătinându-se şi zăngănind prin noapte spre St. Paul.

Curând, două fete care şedeau vizavi de Basil începură să-i arunce tot soiul de priviri şi să-şi dea coate, însă el nu le băgă în seamă – se gândea cât de rău are să le pară la toţi – lui Imogene şi Margaret, lui Joe, Hubert şi Riply.

„Uită-te la el!”, aveau să-şi spună toţi copleşiţi de regret. „Preşedinte al Statelor Unite la douăzeci şi cinci de ani! Vai, dacă nu ne-am fi purtat atât de urât cu el în seara aia!”

Se credea minunat!

IV

Erminie Gilberte Labouisse Bibble era surghiunită. Părinţii ei o aduseseră de la New Orleans la Southampton în mai, nădăjduind că viaţa activă în aer liber, potrivită pentru o fată de cincisprezece ani, avea să-i abată gândurile de la dragoste. Dar, şi în Nord, şi în Sud, în jurul ei zbura un roi de săgeţi tinere. Înainte de întâi iunie era „logodită”.

Să nu se înţeleagă de-aici că trăsăturile cam dure ale domnişoarei Bibble de la douăzeci de ani se întrezăreau deja. Emana o prospeţime strălucitoare; chipul ei le amintise unor tineri care nu erau nici pe departe analfabeţi de violete albastre umede, de ferestre albastre ce dădeau spre un suflet luminos, din care se zăreau rozele proaspete ale zilei.

Era surghiunită. Mergea la Parcul Naţional Glacier ca să uite. Era scris ca în drumul ei să i se înfăţişeze lui Basil ca parte a unui ritual de iniţiere, făcându-l să-şi abată atenţia de la propria persoană şi oferindu-i o primă perspectivă orbitoare asupra universului iubirii.

La început a văzut în el un băiat chipeş şi liniştit, cu un aer preocupat, ce era dovada faptului că redescoperise recent că alţii aveau voinţe mai puternice decât a lui şi mai multă autoritate. Lui Minnie, întocmai ca lui Margaret Torrence cu câteva luni în urmă, aerul ăsta îi părea o tristeţe fermecătoare. La cină se arătă politicos faţă de doamna Kampf într-o manieră curtenitoare pe care o

moştenea de la tatăl lui şi ascultă teoria domnului Bibble pe tema cuvântului „creol” cu un interes atât de vădit şi cu atâta plăcere, încât domnul Bibble îşi spuse: „Uite un băiat de capul căruia *e* ceva”.

După cină, Minnie, Basil şi Bill au plecat cu bicicletele până în satul Black Bear, la cinema, şi idila însăşi a împrumutat din farmecul şi personalitatea lui Minnie.

De mulţi ani, toate idilele lui Minnie semănau între ele. S-a uitat la Basil – o privire deschisă, de copil; apoi a făcut ochii mai mari, ca şi cum ar fi avut un soi de presimţire comică, şi a zâmbit... a zâmbit...

Din pricina trăsăturilor aparte ale chipului ei şi fără legătură cu starea sufletească, efectul zâmbetului a fost, în ciuda candorii sale, unul de invitaţie efervescentă. Ori de câte ori îi apărea pe chip, Basil părea să se umfle brusc şi să se înalţe, un pic mai sus de fiecare dată, pentru a coborî la loc atunci când zâmbetul, neavând încotro decât să se transforme într-o strâmbătură, alegea în schimb să se topească. Era ca un drog. În curând, Basil nu-şi mai dorea nimic altceva decât să-l privească cu o încântare veselă.

Apoi a vrut să vadă cât de mult se putea apropia de el.

Există o anumită etapă într-un flirt tineresc când prezenţa unui al treilea e stimulatoare. Înainte ca ziua a doua să fi început cu adevărat, înainte ca Minnie şi Basil să fi depăşit stadiul complimentelor grosolane pe tema frumuseţii şi a farmecului neîntrecut al fiecăruia dintre ei,

amândoi se gândeau deja la momentul când aveau să scape de gazda lor, Bill Kampf.

La sfârşitul după-amiezii, când se aşternuse prima boare de răcoare a serii, iar ei se simţeau înviorați de înot, s-au aşezat într-un balansoar capitonat, căptuşit până sus cu perne şi umbrit de viţa-de-vie deasă de pe verandă; Basil a cuprins-o cu braţul şi s-a aplecat către obrazul ei, însă Minnie a reuşit să facă în aşa fel încât să-i atingă buzele fragede în loc.

Au stat acolo vreme de un ceas, în timp ce vocea lui Bill răzbătea până la ei, când de pe debarcader, când din salonul de deasupra, când din pagoda de la capătul grădinii, iar trei cai înşeuaţi îşi rodeau zăbalele în grajd şi peste tot de jur împrejurul lor albinele trudeau printre flori. Apoi Minnie a revenit la realitate şi s-au lăsat găsiţi.

— Măi să fie, vă căutam!

Iar Basil, nefăcând altceva decât să-şi fluture braţele şi să-şi pună asta în minte, a plutit miraculos până la etaj ca să se pieptene pentru cină.

„Hotărât lucru, e o fată minunată. O, Doamne, e cu siguranţă o fată minunată!”

Nu trebuia să-şi piardă capul. La cină şi după aceea a ascultat cu o atenţie respectuoasă neabătută în timp ce domnul Bibble vorbea despre spărgătorul de grevă.

— Dar vă plictisesc. Voi, copiii, sigur vreţi să rămâneţi singuri.

— Nicidecum, domnule Bibble. Eram foarte interesat – zău.

— Ei, mergeţi şi distraţi-vă. Nu mi-am dat seama cum a trecut timpul. În zilele noastre se întâmplă atât de rar să dai peste un tânăr bine-crescut şi cu o judecată sănătoasă, încât un bătrân ca mine poate vorbi la nesfârşit.

Bill a mers cu Basil şi cu Minnie până la capătul debarcaderului.

— Sper că mâine vom avea o zi bună de navigat. Eu tre' să merg până-n sat să iau pe cineva pentru echipaj. Vreţi să veniţi cu mine?

— Eu o să mai stau aici puţin şi după aia mă duc la culcare, a spus Minnie.

— Bine. Tu vrei să vii, Basil?

— Păi, sigur, dacă vrei să mă iei, Bill.

— Trebuie să stai pe o velă pe care o iau s-o duc la reparat.

— Nu vreau să te încurc.

— Nu mă încurci. Mă duc să aduc maşina.

Când Bill a plecat, s-au uitat unul la celălalt disperaţi. Dar el s-a întors abia un ceas mai târziu – se întâmplase ceva cu vela sau cu maşina care durase multă vreme. Rămăsese numai ameninţarea, care făcea totul mai intens şi mai palpitant, că *avea* să sosească din clipă în clipă.

Curând s-au urcat în barca cu motor şi au stat strânşi unul într-altul, murmurând:

— Toamna asta...

— Când ai să vii la New Orleans...

— Când o să mă duc la Yale peste doi ani...

— Când o să vin în Nord la şcoală...

— Când o să mă întorc de la Parcul Glacier...

— Mai sărută-mă o dată...

— Eşti îngrozitor. Ştii că eşti îngrozitor?... Eşti absolut îngrozitor...

Apa clipocea lovind pilonii; uneori barca se izbea încetişor de debarcader; Basil a dezlegat o frânghie şi a împins-o, aşa că s-au îndepărtat legănându-se de debarcader şi au devenit o insuliţă în noapte...

...a doua zi dimineaţă, în timp ce Basil îşi făcea bagajul, ea a deschis uşa de la camera lui şi s-a oprit alături de el. Chipul îi radia de emoţie; purta o rochie albă, apretată.

— Basil, ascultă! Trebuie să-ţi spun: după micul dejun tata vorbea cu unchiul George şi i-a zis că n-a mai întâlnit niciodată un băiat aşa de amabil, de liniştit şi de echilibrat ca tine, iar vărul Bill trebuie să înveţe luna asta, aşa că tata l-a întrebat pe unchiul George dacă crede că ai tăi te-ar lăsa să mergi cu noi la Parcul Glacier două săptămâni să-mi ţii de urât.

S-au prins de mâini şi au dansat încântaţi de jur împrejurul camerei.

— Nu spune nimănui despre asta, pentru că-mi închipui că va trebui să-i scrie mamei tale şi toate alea. Basil, nu-i aşa că-i minunat?

Astfel, la unsprezece, când a plecat Basil, despărţirea lor nu a avut nici o urmă de nefericire. Domnul Bibble, care mergea în sat să-şi ia un ziar, avea să-l însoţească pe Basil la tren şi, până când maşina s-a pierdut în zare, ochii celor doi tineri au strălucit, iar în fluturarea de rămas-bun a mâinilor lor se ascundea un secret.

Basil s-a lăsat pe spate în scaun, radiind de fericire. S-a destins – faptul că vizita se dovedise un succes era atât de plăcut. O iubea – îl iubea până şi pe tatăl ei, care şedea alături, tatăl ei care era atât de norocos să fie atât de aproape de ea, să se îmbete de zâmbetul acela.

Domnul Bibble şi-a aprins un trabuc.

— Ce vreme frumoasă, a spus el. E plăcută până la sfârşitul lui octombrie.

— Minunată, a încuviinţat Basil. Abia aştept luna octombrie acum, că merg la şcoală pe Coasta de Est.

— Te pregăteşti pentru colegiu?

— Da, domnule; mă pregătesc pentru Yale. (Un alt gând plăcut îi trecu prin minte. Şovăi, însă ştia că domnul Bibble, care îl simpatiza, avea să-i împărtăşească bucuria.) Mi-am dat examenele preliminare în primăvara asta şi tocmai m-au anunţat că am trecut şase din şapte.

— Bravo ţie!

Basil şovăi din nou, apoi continuă:

— Am luat A la Istorie antică şi B la Istoria Angliei şi la Engleză A. Şi am luat C la Algebră A şi B la Latină A şi B. Am picat la Franceză A.

— Bravo! a spus domnul Bibble.

— Ar fi trebuit să trec la toate, a continuat Basil, dar la început nu am învăţat cum trebuie. Eram cel mai mic băiat din clasă şi mi se cam suise la cap treaba asta.

Domnul Bibble trebuia să ştie că nu lua vreun nerod cu el la Parcul Naţional Glacier. Domnul Bibble a tras lung din trabuc.

Gândindu-se mai bine, Basil hotărî că ultima lui remarcă nu sunase cum trebuie, aşa că o îndulci puţin:

— Nu neapărat că mi se suise la cap, dar n-a fost niciodată nevoie să învăţ foarte mult, pentru că la engleză de obicei citisem deja majoritatea cărţilor şi citisem o mulţime şi la istorie. S-a întrerupt, după care a încercat din nou: Vreau să zic, când spui că unui băiat i s-a suit la cap, te gândeşti la unul care umblă de colo-colo plin de el, zicând: „Uite câte ştiu eu!”. Ei, eu nu eram aşa. Vreau să zic, nu credeam că ştiu totul, dar eram cam...

În timp ce căuta cuvântul care îi scăpa, domnul Bibble a spus „Hmm!” şi a arătat cu trabucul către un punct de pe lac.

— Uite o barcă, a spus el.

— Aşa e, a încuviinţat Basil. Nu ştiu prea multe despre navigat. Nu mi-a plăcut niciodată. Sigur, am ieşit de multe

ori în larg, am stat la cârmă şi tot restul, dar cel mai adesea trebuie să şezi de pomană. Mie îmi place fotbalul.

— Hmm! a spus domnul Bibble. Când eram de vârsta ta, ieşeam zilnic cu cuterul în Golf.

— Cred că e distractiv dacă îţi place, recunoscu Basil.

— A fost cea mai fericită perioadă din viaţa mea.

Se zărea gara. Lui Basil îi trecu prin minte că trebuia să facă un ultim gest prietenos.

— Fiica dumneavoastră e cu siguranţă o fată atrăgătoare, domnule Bibble, a spus el. De regulă mă înţeleg bine cu fetele, însă de obicei nu-mi plac foarte mult. Dar sunt de părere că fiica dumneavoastră e cea mai atrăgătoare fată pe care am cunoscut-o în viaţa mea. Apoi, când maşina s-a oprit, l-a încercat o presimţire şi ceva l-a îmboldit să adauge cu un chicot dispreţuitor: La revedere. Sper că n-am vorbit prea mult.

— Deloc, a spus domnul Bibble. Mult noroc. La revedere!

Câteva minute mai târziu, când trenul lui Basil plecase, domnul Bibble îşi cumpăra un ziar de la chioşc şi îşi ştergea deja fruntea din pricina căldurii de iulie.

„Da, domnule! Asta a fost o lecţie despre cum să nu te pripeşti niciodată!”, îşi spunea vehement. „Închipuie-ţi că ar fi trebuit să-l asculţi pe puştiul ăla obraznic flecărind întruna despre sine tot drumul până la Parcul Glacier! Slavă Domnului pentru călătoria asta!”

Ajuns acasă, Basil s-a aşezat pur şi simplu şi s-a pus pe aşteptat. Refuza cu orice chip să iasă din casă, în afară de câte un drum scurt până la drogherie după răcoritoare, de unde se întorcea alergând cât îl ţineau picioarele. Ţârâitul telefonului sau al soneriei îl electriza, ca mai apoi să-l facă să încremenească.

În după-amiaza aceea a compus un minunat poem geografic, pe care i l-a expediat lui Minnie:

Dintre toate florile
frumoase ale Parisului,
Dintre toţi trandafirii roşii
din Roma,
Dintre-ale Vienei lacrimi
ascunse,
Tristeţea ce-nsoţeşte-al tău
drum,
Gândul mă duce la noaptea
aceea pe mal,
Sub luna lucind şi sub stele,
Şi la aleanul cu miros de
parfum,
La acordul chitarelor
spaniole.

Însă lunea a trecut, după care şi aproape toată ziua de marţi, şi n-a primit nici o veste. Apoi, târziu în după-

amiaza celei de-a doua zile, în timp ce se plimba fără ţintă dintr-o cameră în alta, uitându-se pe ferestre la strada pustie, l-a sunat Minnie:

— Alo?

Inima îi bătea nebuneşte.

— Basil, plecăm în după-amiaza asta.

— Plecăm! a repetat el absent.

— O, Basil, îmi pare atât de rău. Tata s-a răzgândit şi nu mai vrea să luăm pe nimeni cu noi în Vest.

— Aa!

— Îmi pare atât de rău, Basil.

— Probabil nu m-ar fi lăsat să merg.

A urmat un moment de tăcere. Simţind-o la celălalt capăt al firului, abia putea respira, darămite să mai şi vorbească.

— Basil, mă auzi?

— Da.

— S-ar putea să ne întoarcem tot pe-aici. Oricum, nu uita că urmează să ne vedem în iarna asta la New York.

— Da, a spus el, după care a adăugat brusc: Poate că n-o să ne mai vedem niciodată.

— Sigur c-o să ne vedem. Mă cheamă, Basil. Trebuie să închid. La revedere.

S-a aşezat jos, lângă telefon, înnebunit de durere. Slujnica l-a găsit jumătate de ceas mai târziu, aplecat peste masa din bucătărie. Ştia ce se întâmplase de parcă i-ar fi spus Minnie. Făcuse aceeaşi veche greşeală,

reuşind să distrugă în numai jumătate de ceas impresia creată în trei zile de eforturi. Nu l-ar fi consolat să-şi dea seama că tot răul era spre bine. La un moment dat pe parcursul călătoriei i-ar fi trecut şi lucrurile ar fi putut sfârşi mai prost, deşi – probabil – nu atât de trist. Acum nu se putea gândi decât că o pierduse.

Stătea întins pe pat, uluit, înşelat, nefericit, dar nu înfrânt. De fiecare dată, aceeaşi vitalitate care îl împinsese către nenorocire îl ajuta să se scuture de sânge ca de apă nu ca să uite, ci ca să-şi poarte rănile spre noi dezastre şi noi ispăşiri – către destinul său necunoscut.

Două zile mai târziu, maică-sa i-a spus că bunicul îi dădea voie să folosească automobilul electric ori de câte ori stătea degeaba după-amiaza, cu condiţia să aibă grijă să-i încarce bateriile şi să-l spele o dată pe săptămână. Două ceasuri mai târziu, ieşea cu el, alunecând pe Crest Avenue la viteza maximă de care era în stare şi încercând să se lase pe spate, ca într-un Stutz Bearcat. Imogene Bissel i-a făcut cu mâna din faţa casei, iar el a frânat nesigur.

— Ai maşină!

— E a bunicului, a spus el modest. Credeam că eşti la petrecerea aia de la St. Croix.

Ea a clătinat din cap.

— Nu m-a lăsat mama – n-au mers decât câteva fete. A avut loc un accident mare în Minneapolis şi mama nu

mă mai lasă nici măcar să mă sui într-o maşină dacă şoferul nu are peste optsprezece ani.

— Ascultă, Imogene, crezi că mama ta s-a referit şi la automobilele electrice?

— Vai, nu m-am gândit la asta... nu ştiu. Aş putea merge s-o întreb.

— Spune-i mamei tale că nu prinde mai mult de douăzeci de kilometri la oră, i-a strigat el din urmă.

Un minut mai târziu, Imogene alerga veselă pe alee.

— Mă lasă să merg, Basil! a strigat ea. Mama n-a auzit de vreun automobil electric implicat într-un accident. Ce vrei să facem?

— Orice, a spus el pe un ton indiferent. N-am vorbit serios când am zis că maşina prinde doar douăzeci de kilometri la oră. Prinde şi douăzeci şi cinci. Auzi, hai să mergem până la Smith să bem nişte cruşon.

— Vai, Basil Lee!

Umbra captivă

I

Basil Duke Lee închise uşa de la intrare în urma lui şi aprinse lumina din sufragerie. Glasul somnoros al mamei lui răzbătu de la etaj.

— Basil, tu eşti?

— Nu, mamă, e un hoţ.

— Mi se pare că ora douăsprezece e cam târziu pentru un băiat de cincisprezece ani.

— Am fost până la Smith să bem un suc.

Ori de câte ori îi dădea o nouă sarcină, Basil era „un băiat de aproape şaisprezece ani”, însă când venea vorba de o favoare, era „un băiat de cincisprezece ani”.

Se auziră paşi la etaj, iar doamna Lee, în chimono, coborî până în capul scărilor.

— Ţie şi lui Riply v-a plăcut piesa?

— Da, foarte mult.

— Despre ce era vorba?

— O, despre un tip. Era doar o piesă obişnuită.

— Nu avea un titlu?

— *Eşti mason?*.

— Aha. (Maică-sa şovăi, cercetându-i cu atenţie chipul concentrat şi nerăbdător, ţinându-l pe loc.) Nu vii la culcare?

— Mă duc să-mi iau ceva de mâncare.

— Iar?

Pe moment nu răspunse. Stătea dinaintea bibliotecii cu uşi de sticlă din camera de zi, studiindu-i conţinutul cu ochi strălucitori.

— O să montăm o piesă, a spus el din senin. Eu o s-o scriu.

— Păi, asta e foarte drăguţ. Te rog să nu stai mult. Şi aseară te-ai culcat târziu şi ai cearcăne.

Extrase din bibliotecă volumul *Van Bibber şi ceilalţi*[16], din care citi mâncând o farfurie plină cu căpşuni îndulcite cu un sfert de kilogram de frişcă. Întors în camera de zi, s-a aşezat câteva minute la pian ca să digere, în timp ce privea coperta colorată a unei piese din *Fiii din miez de noapte*, care înfăţişa trei bărbaţi – în ţinută de seară şi cu joben – hoinărind veseli pe Broadway, pe fundalul luminilor strălucitoare din Times Square.

Basil ar fi negat sceptic insinuarea că aceasta era, în momentul respectiv, opera lui de artă preferată. Dar aşa era.

A urcat la etaj. Dintr-un sertar al biroului a scos un caiet de compunere şi l-a deschis.

Basil Duke Lee

Şcoala St. Regis

Eastchester, Conn.

Anul cinci franceză

şi, pe pagina următoare, sub Verbele neregulate:

PREZENT

je connais nous con

tu connais

il connaît

[16] *Van Bibber and Others* (1892) – volum al jurnalistului şi dramaturgului american Richard Harding Davis (1864-1916).

A dat pagina.

Domnul Washington Square

O comedie muzicală de

Basil Duke Lee

Pe muzică de Victor Herbert

Actul I

Veranda Clubului Milionarilor, lângă New York. Preludiu coral, Leilia şi Debutantele:

Nu cântăm încet, nu cântăm nici tare,

Căci nimeni n-a mai auzit un preludiu coral.

Suntem o gaşcă foarte veselă,

Dar nimeni n-a mai auzit un preludiu coral.

Suntem doar o gaşcă de debutante

Vesele cât încape.

Suntem cele mai deştepte, cele mai frumoase

Din înalta societate.

Dar nimeni n-a mai auzit un preludiu coral.

LEILIA *(făcând un pas în faţă):* Ei bine, fetelor, domnul Washington Square a fost astăzi pe-aici?

Basil a dat pagina. Întrebarea Leiliei nu primea răspuns. În schimb, cu litere mari, urma un titlu nou-nouţ.

HÂC! HÂC! HÂC!

O farsă amuzantă într-un act

de

Basil Duke Lee

Scena

Un apartament elegant în apropiere de Broadway, New York City. E aproape miezul nopţii. În timp ce cortina se ridică, se aude o bătaie în uşă şi, câteva minute mai târziu, intră un bărbat chipeş, în ţinută de seară, împreună cu un însoţitor. E evident băut, căci vorbeşte împleticit, are nasul roşu şi de-abia se poate ţine pe picioare. Aprinde lumina şi vine în centrul scenei.

STUYVESANT: Hâc! Hâc! Hâc!

O'HARA *(însoţitorul lui)*: Begorra, n-ai zis nimic altceva toată seara.

Basil a dat o pagină, apoi încă una, citind grăbit, dar nu fără interes.

PROFESORUL DOVLEAC: Acum, dacă eşti într-adevăr un bărbat educat, aşa cum susţii, poate îmi poţi spune care este latinescul pentru „acesta”.

STUYVESANT: Hâc! Hâc! Hâc![17]

PROFESORUL DOVLEAC: Corect. Foarte bine. Eu...

Hâc! Hâc! Hâc! s-a încheiat în mijlocul propoziţiei. Pe pagina următoare, scris cu o mână atât de hotărâtă de parcă ultimele două lucrări nu se poticniseră în drum, se afla începutul subliniat de câteva ori al alteia:

Umbra captivă

O farsă melodramatică în trei acte

de

Basil Duke Lee

Scena

Toate cele trei acte au loc în biblioteca din casa familiei Van Baker din New York. Aceasta este bine mobilată, cu o veioză roşie într-o parte, suliţe încrucişate, coifuri şi aşa mai departe pe pereţi şi un divan, având un aer de peşteră orientală.

La ridicarea cortinei, domnişoara Saunders, Leilia Van Baker şi Estella Carrage şed la masă. Domnişoara Saunders este o fată bătrână, de vreo patruzeci de ani, foarte pisicoasă. Leilia este drăguţă, cu părul închis la

[17] Joc de cuvinte – în engleză, interjecţia *hic*, ce denotă sughiţul, are aceeaşi formă cu termenul latinesc *hic* (acesta, aici).

culoare. Estella are părul blond. Cele două formează o combinaţie frapantă.

Umbra captivă umplu restul caietului şi se întinse şi pe câteva coli libere de la sfârşit. Când se întrerupse, Basil rămase o vreme pe gânduri. La New York, aceasta fusese o stagiune de „piese cu escroci”, iar în centrul atenţiei lui se aflau senzaţia, cadenţa, imaginea exactă şi vie a celor două pe care le văzuse. La vremea aceea, piesele fuseseră extraordinar de sugestive, deschizând calea către o lume mai mare şi mai strălucitoare decât ele însele, care exista dincolo de ferestrele şi de uşile lor, iar această lume sugerată, mai degrabă decât orice dorinţă conştientă de-a imita „Ofiţer 666”[18], fusese cea care îi inspirase opera aflată în faţa lui. Apoi notă cu litere mari ACTUL II în capul paginii unui blocnotes nou şi se puse pe scris.

Trecu o oră. De câteva ori apelase la o colecţie de cărţi cu bancuri şi la o veche *Antologie a vorbelor de duh şi a umorului*, care îmbălsăma poantele victoriene răsuflate cu episcopul Wilberforce şi Sydney Smith. În clipa când, în poveste, o uşă se deschise încetişor, auzi un scârţâit puternic pe scări. Sări în picioare, îngrozit şi tremurând, însă nimic nu se clintea; doar un fluture alb se izbea de uşa cu plasă, un orologiu bătea jumătatea de ceas

[18] *Officer 666* – comedie de succes scrisă de Augustin McHugh; a avut premiera pe Broadway în 1912.

undeva, în cealaltă parte a oraşului, o pasăre îşi scutura aripile într-un copac afară.

Mergând către baie la patru şi jumătate, îşi dădu seama cu groază că la fereastră se iviseră deja zorii albăstrui. Stătuse treaz toată noaptea. Îşi aminti că cei care pierdeau nopţile înnebuneau şi, pironit de frică în mijlocul holului, încerca din răsputeri să se asculte, să vadă dacă îşi pierdea sau nu minţile. Lucrurile din jur păreau nefiresc de ireale şi, alergând ca lovit de streche până la el în dormitor, se apucă să-şi smulgă hainele, disperat să prindă din urmă noaptea care dispărea. Dezbrăcat, mai aruncă o ultimă privire către manuscrisul stivuit – avea în minte întreaga scenă următoare. Ca o concesie făcută nebuniei incipiente, se vârî în pat şi mai scrise vreo jumătate de oră.

A doua zi dimineaţă târziu, îl trezi brusc una dintre nemiloasele surori scandinave care – teoretic – erau servitoarele familiei Lee.

— Ora unsprezece! ţipă ea. Şi cinci chiar!

— Lasă-mă-n pace! bombăni Basil. De ce-ai venit să mă trezeşti?

— E cineva jos. (Basil deschise ochii.) Aseară ai mâncat toată frişca, a continuat Hilda. Mama ta n-a mai avut ce să-şi pună în cafea.

— Toată frişca! ţipă el. Asta-i bună, eu am văzut că mai era.

— Aia era smântână.

— E îngrozitor, exclamă ridicându-se în capul oaselor. Îngrozitor!

O clipă, femeia savură uluirea lui. Apoi spuse:

— Riply Buckner te aşteaptă jos.

Şi ieşi închizând uşa.

— Zi-i să urce! strigă în urma ei. Hilda, de ce nu stai niciodată să asculţi? Am primit vreo scrisoare?

Nici un răspuns. O clipă mai târziu, în cameră intră Riply.

— Doamne, mai eşti încă în pat?

— Am scris la piesă toată noaptea. Aproape am terminat Actul II.

A făcut semn către birou.

— Despre asta vreau să vorbim, a spus Riply. Mama crede c-ar trebui s-o cooptăm şi pe domnişoara Halliburton.

— Ca ce chestie?

— Ca să fie acolo.

Cu toate că domnişoara Halliburton era o persoană plăcută, care îndeplinea în acelaşi timp funcţia de profesoară de franceză şi de bridge, de însoţitoare şi de prietenă a copiilor, Basil simţea că supervizarea de către ea ar fi dat proiectului o notă neprofesionistă.

— Nu s-ar băga, a continuat Riply, evident citând-o pe maică-sa. Eu o să fiu directorul de producţie, iar tu o să regizezi piesa, exact cum am vorbit, dar ar fi bine s-o

avem pe post de sufleor şi să păstreze ordinea la repetiţii. Mamele fetelor o să fie încântate de chestia asta.

— Bine, s-a învoit Basil fără tragere de inimă. Acum hai să vedem pe cine băgăm în distribuţie. Mai întâi, îl avem pe protagonist – un gentleman spărgător căruia i se zice „Umbra”. Dar la sfârşit se dovedeşte că, de fapt, e un tânăr de lume care face chestia asta în urma unui pariu şi nu e deloc un spărgător.

— Ăsta eşti tu.

— Nu, ăsta eşti tu.

— Ei, hai! Tu eşti cel mai bun actor, a protestat Riply.

— Nu, eu o să iau un rol mai mic ca să pot regiza.

— Păi, eu nu sunt şi directorul de producţie?

Alegerea actriţelor, despre care se presupunea că erau toate doritoare, s-a dovedit o chestiune dificilă. Într-un târziu s-au hotărât asupra lui Imogene Bissel pentru rolul feminin principal; Margaret Torrence avea s-o joace pe prietena ei, iar Connie Davies avea să fie domnişoara Saunders, „o fată bătrână foarte pisicoasă”.

La sugestia lui Riply că celelalte fete nu se vor bucura să fie lăsate pe dinafară, Basil a mai introdus o slujnică şi o bucătăreasă, care aveau doar „să privească din bucătărie”. A respins hotărât propunerea lui Riply de a mai băga două sau trei slujnice, „un soi de cusătoreasă” şi o asistentă medicală. Într-o casă atât de încărcată de prezenţe feminine, nici cel mai discret gentleman spărgător n-ar fi avut loc să se mişte de colo-colo.

— Îţi spun eu care sunt cei doi oameni pe care n-o să-i distribuim, a spus Basil gânditor, Joe Gorman şi Hubert Blair.

— N-aş juca eu dacă l-am băga pe Hubert Blair, declară Riply.

— Nici eu.

Succesul aproape miraculos al lui Hubert la fete le provocase multă suferinţă din gelozie lui Basil şi lui Riply.

Se apucară să citească cu glas tare viitoarea distribuţie şi imediat proiectul primi întâia lovitură. Imogene Bissel pleca la Rochester, în Minnesota, ca să se opereze – să i se scoată apendicele – şi n-avea să se întoarcă decât peste trei săptămâni.

Stătură să se gândească.

— Ce zici de Margaret Torrence?

Basil clătină din cap. Şi-o imagina pe Leilia Van Baker mai puţin comună şi mai dezgheţată decât Margaret Torrence. Nu că Leilia ar fi avut cine ştie ce substanţă, nici măcar pentru Basil – nici măcar cât fetele lui Harrison Fisher prinse în piuneze pe peretele din camera lui de la internat. Dar nu era Margaret Torrence. Nu era genul de fată cu care te puteai vedea sigur dacă sunai cu jumătate de oră înainte la telefon.

Basil înlătură o candidată după alta. Într-un târziu, un chip îi trecu pe dinaintea ochilor, aparent fără legătură cu subiectul, dar atât de insistent, încât în cele din urmă rosti numele.

— Evelyn Beebe.

— Cine?

Cu toate că Evelyn Beebe n-avea decât şaisprezece ani, nurii ei precoce îi înlesniseră accesul într-o gaşcă de tineri mai mari, iar lui Basil îi părea de aceeaşi vârstă cu eroina lui, Leilia Van Baker. Chestia asta semăna un pic cu a o invita pe Sarah Bernhardt să joace, dar odată ce-i veni în minte numele ei, celelalte opţiuni păliră.

La prânz au sunat la uşa familiei Beebe, încremenind de jenă când Evelyn le-a deschis chiar ea şi, cu o politeţe care masca surpriza, i-a invitat înăuntru.

Dintr-odată, prin draperia de la sufragerie, Basil a zărit şi a recunoscut un tânăr în pantaloni bufanţi de golf.

— Cred că mai bine nu intrăm, a spus el repede.

— O să venim altă dată, a adăugat Riply.

Au pornit amândoi grăbiţi către uşă, însă ea le-a aţinut calea.

— Nu fiţi prostuţi, a insistat. E doar Andy Lockheart.

Doar Andy Lockheart – câştigătorul Campionatului de Golf al Vestului la optsprezece ani, căpitanul echipei de baseball a studenţilor din anul I, chipeş, bun la orice ar fi încercat, simbolul viu al lumii splendide, strălucitoare, de la Yale. Vreme de un an Basil îi imitase mersul şi se chinuise în van să cânte la pian după ureche, aşa cum reuşea Andy Lockheart.

Nefiind în stare să evadeze, cei doi au fost împinşi în încăpere. Dintr-odată, planul lor li se părea obraznic şi absurd.

Intuindu-le starea, Evelyn a încercat să-i liniştească tachinându-i uşor.

— Păi, era şi vremea să treci pe la mine, i-a spus ea lui Basil. În fiecare seară am stat acasă şi te-am aşteptat, de când cu petrecerea aia de la familia Davies. De ce n-ai mai trecut niciodată pe-aici?

Basil o privi absent, incapabil să zâmbească măcar, şi îngăimă:

— Da, sigur.

— Să ştii că da. Ia loc şi spune-mi de ce m-ai neglijat! Îmi închipui că amândoi i-aţi făcut curte frumoasei Imogene Bissel.

— Aş! Am înţeles..., spuse Basil. Am auzit de undeva că e plecată să facă un soi de apendicită... vreau să zic...

Vocea nu i se mai auzi în clipa în care Andy Lockheart începu să interpreteze la pian un şir de acorduri contemplative, care se prelungiră într-o *maxixe*, un copil vitreg extravagant al tangoului. Împingând în lături un covor şi suflecându-şi puţin poalele, Evelyn schiţă un cerc pe podea ţăcănind din tocuri.

Băieţii şedeau pe sofa ca nişte perne neînsufleţite, privind-o. Era aproape frumoasă, cu trăsături largi şi o culoare proaspătă în obraji, în spatele cărora sufletul părea să-i tremure uşor de râs. Vocea şi trupul ei mlădios

imitau întruna, caricaturizându-le fără încetare, fiecare sunet şi mişcare din preajmă, până când chiar şi cei care n-o plăceau se vedeau nevoiţi să recunoască sincer că „Evelyn putea să te facă oricând să râzi”. Acum îşi încheie dansul prefăcându-se că se împiedică şi afişând un aer uluit când se prinse cu mâinile de pian, iar Basil şi Riply chicotiră. Văzând că le-a mai trecut stânjeneala, a venit să se aşeze lângă ei, iar ei au râs din nou când Evelyn a spus:

— Vă rog să mă iertaţi că m-am pierdut cu firea.

— Vrei să joci în rolul principal dintr-o piesă pe care o s-o montăm? o întrebă Basil cuprins de un soi de disperare subită. O jucăm la Şcoala Martindale, în beneficiul Fondului pentru bebeluşi.

— Basil, mă iei prea repede.

Andy Lockheart se întoarse de la pian.

— Ce-o să montaţi – un spectacol cu comici deghizaţi în negri?

— Nu, e o piesă cu escroci care se cheamă *Umbra captivă*. O să ne îndrume domnişoara Halliburton.

Dintr-odată şi-a dat seama cât de convenabil era să ai un astfel de nume în spatele căruia să te poţi adăposti.

— De ce nu montaţi ceva gen *Secretarul personal*[19]? l-a întrerupt Andy. Aia e o piesă bună pentru voi. Noi am jucat-o în ultimul meu an de şcoală.

---

[19] *The Private Secretary* (1883) – farsă populară în trei acte de sir Charles Henry Hawtrey.

— O, nu, am stabilit deja, a spus Basil grăbit. O să montăm piesa asta scrisă de mine.

— Tu ai scris-o? a exclamat Evelyn.

— Da.

— Dumnezeule mare! a zis Andy şi-a început să cânte iar.

— Uite ce e, Evelyn, a spus Basil. Nu durează decât trei săptămâni şi ai avea rolul feminin principal.

Ea râse.

— O, nu, n-aş putea. De ce n-o întrebaţi pe Imogene?

— E bolnavă, ţi-am zis. Ascultă...

— Sau pe Margaret Torrence?

— Nu vreau pe nimeni altcineva în afară de tine.

Francheţea acestei pledoarii o mişcă şi o clipă şovăi. Însă eroul Campionatului de Golf al Vestului se întoarse de la pian cu un zâmbet răutăcios pe chip şi Evelyn clătină din cap.

— Nu pot, Basil. S-ar putea să trebuiască să plec în Est cu ai mei.

Basil şi Riply se ridicară cu părere de rău.

— Doamne, mi-aş dori să joci în piesă, Evelyn.

— Şi eu mi-aş dori să pot.

Basil şovăi, gândind febril, dorindu-şi-o mai mult ca niciodată; de fapt, fără ea, nici măcar nu mai merita să meargă înainte cu piesa. Brusc, pe buze i se înfiripă un tertip disperat:

— Cu siguranţă ai fi minunată. Vezi tu, în rolul principal masculin o să joace Hubert Blair.

O privi cu răsuflarea tăiată şi o văzu cum şovăie.

— La revedere, spuse el.

Fata îi conduse până la uşă şi apoi ieşi cu ei pe verandă, încruntându-se uşor.

— Cât ziceai că o să dureze repetiţiile? întrebă ea gânditoare.

II

Într-o seară de august, trei zile mai târziu, Basil le citi piesa actorilor care făceau parte din distribuţie pe veranda domnişoarei Halliburton. Avea emoţii şi la început era întrerupt de câte un „Mai tare!” sau „Nu atât de repede!”. Tocmai când publicul era gata să râdă la schimbul de replici dintre cei doi escroci – schimb de replici pe care îl folosiseră şi Weber şi Fields[20] – îl întrerupse sosirea întârziată a lui Hubert Blair.

Hubert avea cincisprezece ani. Era un băiat cam superficial, în afară de două sau trei calităţi pe care le poseda într-o măsură extraordinară. Însă o virtute sugerează prezenţa altora, iar tinerele dădeau întotdeauna curs până şi celui mai mic capriciu al lui, îndurându-i nestatornicia şi refuzând să se lase convinse că nepăsarea lui naturală n-ar putea fi înfrântă. Erau

---

[20] Joe Weber (1867-1942) şi Lew Fields (1867-1941) – celebru cuplu de actori de vodevil americani.

orbite de încrederea lui ostentativă în sine, de candoarea de heruvim care ascundea un talent iscusit de-a se purta cu oamenii şi de graţia lui fizică extraordinară. Cu picioare lungi, frumos proporţionat, avea un simţ al echilibrului de acrobat, tipic bărbaţilor mici de statură. Se mişca întruna, ceea ce era o încântare pentru ochi, iar Evelyn Beebe nu era singura fată mai mare care întrezărise în el o promisiune misterioasă şi care îl privise multă vreme cu ceva mai mult decât simplă curiozitate.

Acum stătea în prag, iar chipul lui rotund şi nostim afişa o falsă expresie de respect.

— Vă rog să mă scuzaţi, a spus. Aici este Prima Biserică Episcopală Metodistă? (Toată lumea a râs, chiar şi Basil.) N-am ştiut. Am crezut că poate mă aflu în biserica bună, dar am greşit strana.

S-a râs iarăşi, puţin cam forţat. Basil a aşteptat până când Hubert şi-a ocupat locul lângă Evelyn Beebe. Apoi a reînceput să citească, în vreme ce ceilalţi priveau fascinaţi cum Hubert încerca să se legene pe picioarele din spate ale scaunului. Scârţâitul experimentului continuă pe fundalul lecturii. Abia când Basil strigă disperat: „Aici intri tu, Hube!”, atenţia participanţilor se întoarse la piesă.

Basil a citit mai bine de un ceas. La sfârşit, când a închis caietul de compunere şi a ridicat timid privirea, s-a auzit un ropot spontan de aplauze. Îşi urmase modelele îndeaproape şi, în ciuda tuturor caraghioslâcurilor,

rezultatul era chiar interesant – era o piesă de teatru. După aceea a rămas în urmă, vorbind cu domnişoara Halliburton, şi a mers pe jos până acasă, fremătând de încântare şi repetând puţin libretul de unul singur în noaptea de august.

Prima săptămână de repetiţii se rezumă la du-te-vino-ul lui Basil între sală şi scenă ţipând: „Nu, uite care e treaba, Connie; tu trebuie să intri aşa”. Apoi începură să se întâmple lucruri. Doamna Van Schellinger veni într-o zi la repetiţii şi, întârziind după spectacol, anunţă că n-o putea lăsa pe Gladys să joace într-o „piesă cu infractori”. Teoria ei era că acest element putea fi eliminat – de pildă, cei doi escroci comici puteau fi înlocuiţi cu doi fermieri amuzanţi.

Basil o ascultă îngrozit. După plecarea ei, o asigură pe domnişoara Halliburton că n-avea să schimbe nimic. Din fericire, Gladys o juca pe bucătăreasă, un rol intercalat, care putea fi scos cu uşurinţă, însă absenţa ei avea să fie resimţită în alt mod. Fata era calmă şi maleabilă, „cea mai bine-crescută fată din oraş” şi, după retragerea ei, în timpul repetiţiilor se dezlănţuiră certurile. Aceia care nu aveau decât replici de genul „O s-o întreb pe doamna Van Baker, domnule” în Actul I şi „Nu, coniţă” în Actul III începură să devină neliniştiţi între una şi cealaltă. Aşa încât acum repetiţiile se transformaseră în: „Fă, te rog, câinele ăla să tacă ori trimite-l acasă!” sau: „Unde e slujnica aia? Trezeşte-te, Margaret, pentru numele lui

Dumnezeu!” sau: „Ce-i aşa al naibii de amuzant de vă hliziţi atâta?”.

Din ce în ce mai des, principala problemă era strunirea cu tact a lui Hubert Blair. Dincolo de refuzul de a-şi învăţa replicile, era un protagonist satisfăcător, însă în afara scenei devenea o pacoste. Îi oferea o reprezentaţie privată nesfârşită lui Evelyn Beebe, fugărind-o drăgăstos prin sală sau aruncând peste umăr alune ce aterizau misterios pe scenă. Rugat să facă linişte, bombănea: „O, mai tacă-ţi gura”, destul de tare încât Basil să ghicească ce spusese, dar nu să şi audă.

Însă Evelyn Beebe întrunea toate aşteptările lui Basil. Când urca pe scenă, te ţinea cu răsuflarea tăiată, iar Basil, dându-şi seama de asta, îi îmbunătăţi rolul. Era invidios pe amuzamentul pe jumătate sentimental pe care ea şi Hubert îl împărtăşeau în timpul scenelor comune şi simţea o gelozie nedesluşită, impersonală, văzându-i cum pleacă aproape în fiecare seară cu maşina lui Hubert.

Într-o după-amiază, după vreo două săptămâni de la începerea repetiţiilor, Hubert a întârziat un ceas, a tândălit tot actul întâi şi apoi a informat-o pe domnişoara Halliburton că pleacă acasă.

— De ce? a întrebat Basil.

— Am nişte treburi de făcut.

— Sunt importante?

— Ce te interesează pe tine?

— Bineînţeles că mă interesează, s-a înfierbântat Basil, la care domnişoara Halliburton a intervenit:

— N-are nici un rost să ne enervăm. Ce vrea Basil să zică, Hubert, e că, în cazul în care nu e ceva foarte important... Cum să spun, toţi renunţăm la plăcerile noastre pentru ca piesa asta să fie un succes.

Hubert asculta vizibil plictisit.

— Trebuie să merg cu maşina în centru să-l iau pe tata.

I-a aruncat o privire rece lui Basil, ca şi cum l-ar fi provocat să nege adevărul explicaţiei lui.

— Atunci de ce-ai întârziat o oră? a întrebat Basil.

— Pentru că a trebuit să fac ceva pentru mama.

În jurul lor se strânsese deja un grup, iar el se uita împrejur cu un aer triumfător. Era una dintre acele scuze sacre şi numai Basil îşi dădea seama că e o minciună.

— O, prostii! a spus el.

— Poate aşa crezi tu... Bossy.

Basil a făcut un pas spre el. Ochii îi scăpărau scântei.

— Ce-ai zis?

— Am zis „Bossy”. Nu aşa ţi se spune la şcoală?

Aşa era. Porecla îl urmărise până acasă. Chiar în timp ce pălea de furie, se simţi cuprins de un val uriaş de neputinţă la gândul că trecutul pândea întotdeauna de undeva din apropiere. Chipurile de la şcoală îl înconjurau, rânjind şi holbându-se. Hubert a râs.

— Ieşi afară! a spus Basil cu glas sugrumat. Hai! Ieşi imediat!

Hubert a râs din nou, dar când Basil a mai făcut un pas spre el, s-a tras în spate.

— Oricum nu vreau să joc în piesa ta. N-am vrut niciodată.

— Atunci ieşi din sală.

— Stai puţin, Basil!

Domnişoara Halliburton rămânea panicată în preajma lor. Hubert a râs iar şi s-a uitat în jur după şapcă.

— N-aş vrea să joc în piesa ta prăfuită, a spus el.

S-a răsucit încet şi nonşalant pe călcâie şi a ieşit agale pe uşă.

În după-amiaza aceea i-a citit Riply Buckner rolul, dar atmosfera de la repetiţie a fost una încărcată. Interpretării domnişoarei Beebe i-a lipsit verva obişnuită, iar ceilalţi stăteau grămadă şi şuşoteau, amuţind brusc când se apropia Basil. După repetiţie, domnişoara Halliburton, Riply şi Basil au ţinut o şedinţă. Când Basil a refuzat categoric să preia rolul principal, au decis să-l convoace pe un oarecare Mayall De Bec, pe care Riply îl ştia vag şi care îşi făcuse o reputaţie jucând în câteva producţii la Liceul Central.

Dar a doua zi s-a abătut o lovitură devastatoare. Îmbujorată şi stânjenită, Evelyn le-a spus lui Basil şi domnişoarei Halliburton că ai ei îşi schimbaseră planurile – că plecau pe Coasta de Est săptămâna următoare şi că

n-avea să mai poată lua parte la piesă. Basil înţelese. Numai Hubert o făcuse să rămână atâta timp.

— La revedere, a spus el pe un ton mohorât.

Deznădejdea lui vădită a făcut-o să se ruşineze şi a încercat să se explice.

— Zău, nu pot face nimic. O, Basil, îmi pare atât de rău!

— N-ai putea să mai rămâi o săptămână cu mine după ce pleacă ai tăi? a întrebat domnişoara Halliburton cu inocenţă.

— Imposibil. Tata vrea să mergem toţi împreună. Ăsta e singurul motiv. Dacă n-ar fi asta, aş rămâne.

— Bine, a spus Basil. La revedere.

— Basil, nu eşti supărat, nu-i aşa? (O cuprinse un val de remuşcare.) Aş face orice ca să ajut. Săptămâna asta o să vin la repetiţii până când găsiţi altă fată şi după aia o să încerc s-o ajut cât pot de mult. Dar tata spune că trebuie neapărat să mergem.

În după-amiaza aceea, Riply se chinui în van să-i ridice moralul lui Basil după repetiţie, făcându-i sugestii pe care el le concedia dispreţuitor. Margaret Torrence? Connie Davies? Abia dacă erau în stare să joace rolurile pe care le aveau. Lui Basil i se părea că proiectul se năruia chiar sub ochii lui.

Când a ajuns acasă era încă devreme. Şedea abătut la fereastra din camera lui, uitându-se la băieţelul familiei Barnfield, care se juca de unul singur în curtea vecină.

Maică-sa a venit la cinci şi i-a observat numaidecât mâhnirea.

— Teddy Barnfield are oreion, a spus ea în încercarea de a-i distrage atenţia. De asta se joacă acolo de unul singur.

— Zău? a răspuns el apatic.

— Nu e deloc periculos, dar e foarte contagios. Tu ai făcut când aveai şapte ani.

— Hmm.

Ea şovăi.

— Îţi faci griji în legătură cu piesa ta? S-a întâmplat ceva?

— Nu, mamă. Vreau doar să fiu singur.

După o vreme s-a ridicat şi a plecat să-şi ia un lapte cu malţ de la chioşcul de răcoritoare de după colţ. Îi venise ideea să treacă pe la domnul Beebe şi să-l roage să-şi amâne călătoria pe Coasta de Est. Dacă ar fi putut şti sigur că ăsta era adevăratul motiv al lui Evelyn.

Vederea fratelui de nouă ani al lui Evelyn pe stradă îi întrerupse şirul gândurilor.

— Bună, Ham. Am auzit că plecaţi.

Ham dădu afirmativ din cap.

— Plecăm săptămâna viitoare. Mergem la mare.

Basil îl privi plin de curiozitate, ca şi cum, datorită apropierii de Evelyn, ar fi deţinut cheia înduplecării ei.

— Acum unde mergi? îl întrebă el.

— Mă duc să mă joc cu Teddy Barnfield.

— Ce? exclamă Basil. Vai, nu ştii…

Se opri. Îi veni o idee nebunească, criminală; în minte îi pluteau vorbele maică-sii: „Nu e deloc periculos, dar e foarte contagios”. Dacă micul Ham Beebe făcea oreion, iar Evelyn *nu putea* pleca...

Se hotărî repede.

— Teddy se joacă în curtea din spate, îl anunţă el. Dacă vrei să-l vezi fără să mai intri în casă, poţi s-o iei pe strada asta şi să ieşi direct în alee.

— Bine. Mersi, zise Ham încrezător.

Basil se uită un minut după el, până când băiatul o coti pe alee, pe deplin conştient că acesta era cel mai îngrozitor lucru pe care-l făcuse în viaţă.

III

O săptămână mai târziu doamna Lee ceru să se pună masa devreme – toate felurile preferate ale lui Basil: carne de vită afumată cu sos, cartofi prăjiţi, felii de piersici cu frişcă şi tort de ciocolată.

O dată la câteva minute, Basil spunea: „Doamne! Mă întreb cât o fi ora” şi ieşea pe hol să se uite la ceas.

— Ceasul ăla merge bine? întrebă cuprins brusc de îndoială.

Era prima dată când îl preocupa chestiunea.

— Perfect. Dacă mănânci atât de repede, ai să faci indigestie şi după aia n-ai să mai poţi juca cum trebuie.

— Ce părere ai de program? întrebă el a treia oară. Riply Buckner jr. prezintă comedia lui Basil Duke Lee, *Umbra captivă*.

— Cred că e foarte drăguţ.

— N-o prezintă el de-adevăratelea.

— Sună foarte bine, totuşi.

— Mă întreb cât o fi ora, repetă el.

— Tocmai ai zis că e şase şi zece.

— Păi, cred că ar trebui să plec.

— Mănâncă-ţi piersicile, Basil. Dacă nu mănânci, n-ai să poţi juca.

— Nu trebuie să joc, spuse el răbdător. Nu am decât un rol mărunt şi n-ar conta…

Era prea dificil să încerce să-i explice.

— Te rog să nu-mi zâmbeşti când intru în scenă, mamă, îi ceru el. Poartă-te ca şi cum aş fi oricine altcineva.

— Nu am voie nici măcar să-ţi zic „îmi pare bine de cunoştinţă”?

— Ce?

Nu pricepuse gluma. Îşi luă la revedere. Străduindu-se din greu să-şi digere nu cina, ci inima, care cumva îi alunecase în stomac, porni către Şcoala Martindale. Văzându-i luminile galbene ce se iveau în noapte, emoţia lui deveni insuportabilă; clădirea nu semăna câtuşi de puţin cu cea în care intrase atât de relaxat vreme de trei săptămâni. Paşii îi răsunau simbolic şi de rău augur pe

holul pustiu; sus nu era decât omul de serviciu, care aşeza rândurile de scaune, iar Basil se plimbă pe scena goală până când apăru cineva. Era Mayall De Bec, băiatul înalt, isteţ, nu foarte plăcut, pe care îl importaseră de pe Lower Crest Avenue ca să joace rolul principal. Mayall, care nu avea deloc emoţii, încercă să stea de vorbă cu Basil. Voia să ştie dacă credea că Evelyn Beebe s-ar supăra în cazul în care trecea s-o vadă la un moment dat după ce se termina spectacolul. Basil nu credea. Mayall îi zise că avea un prieten al cărui tată era proprietarul unei fabrici de bere şi care conducea o maşină cu doisprezece cilindri.

— Doamne! exclamă Basil.

La şapte fără un sfert participanţii sosiră în grupuri – Riply Buckner împreună cu şase băieţi pe care îi strânsese pe post de controlori de bilete şi plasatori; domnişoara Halliburton, străduindu-se să pară foarte calmă şi serioasă; Evelyn Beebe, care intră ca şi cum s-ar fi abandonat cu totul şi a cărei privire aruncată lui Basil părea să spună: „Ei bine, se pare că, până la urmă, merg până la capăt cu treaba asta”.

Mayall De Bec trebuia să-i machieze pe băieţi, iar domnişoara Halliburton, pe fete. Basil ajunse curând la concluzia că domnişoara Halliburton nu ştia nimic despre machiaj, dar consideră că era o dovadă de diplomaţie, având în vedere starea de epuizare în care se găsea femeia, să nu-i spună nimic, ci să ducă fiecare fată la

Mayall pentru retuşuri după ce termina domnişoara Halliburton.

O exclamaţie venită din partea lui Bill Kampf, care stătea în dreptul unei crăpături din cortină, îl făcu pe Basil să se ducă lângă el. Un bărbat înalt şi chel, cu ochelari, intrase şi fusese condus la un loc din mijlocul sălii, unde răsfoia programul. El reprezenta publicul. Dincolo de ochii aceia care aşteptau, deodată atât de misterioşi şi de nepătruns, se afla secretul eşecului sau succesului piesei. Bărbatul termină de citit programul, îşi scoase ochelarii şi se uită în jur. Intrară două bătrâne şi doi băieţei, urmaţi imediat de alţi doisprezece.

— Hei, Riply, strigă Basil încetişor. Spune-le să-i aşeze pe copii în faţă.

Riply, care se opintea să intre în uniforma lui de poliţist, ridică privirea, iar mustaţa lungă şi neagră de pe buza de sus îi tremură de indignare.

— Am avut eu grijă de nu ştiu când.

Sala, care se umplea rapid, se animase de zumzetul conversaţiilor. Copiii din primele rânduri săreau pe scaune şi toţi vorbeau şi se strigau unii pe alţii, mai puţin cele câteva duzini de bucătărese şi slujnice care şedeau perechi, ţepene şi tăcute, prin sală.

Apoi, brusc, totul era gata. Incredibil. „Opriţi! Opriţi!”, vru Basil să zică. „Nu se poate să fie gata. Trebuie să mai fie ceva – întotdeauna mai era ceva”, însă sala, peste care se aşternuse întunericul, pianul şi vioara din

orchestra lui Geyer, care cânta „Aşteaptă-mă în umbră”, îl contraziceau. Domnişoara Saunders, Leilia Van Baker şi prietena ei, Estella Carrage, îşi ocupaseră deja locurile pe scenă, iar domnişoara Halliburton stătea în culise, cu exemplarul sufleorului în mână. Muzica se sfârşi brusc şi murmurul din primele rânduri se stinse.

„O, Doamne!”, îşi spuse Basil. „O, Dumnezeule mare!”

Cortina se ridică. De undeva răsună o voce limpede. Să fi fost vreunul dintre necunoscuţii de pe scenă?

Ba da, domnişoară Saunders. Îţi spun că aşa am să fac!

Dar, domnişoară Leilia, nu consider că ziarele sunt o lectură potrivită pentru tinere în vremurile astea.

Nu-mi pasă. Vreau să citesc despre acest minunat gentleman spărgător căruia i se spune „Umbra”.

Piesa se desfăşura cu adevărat. Aproape înainte să-şi dea seama, un val de râsete străbătu publicul când Evelyn o imită pe domnişoara Saunders pe la spate.

— Pregăteşte-te, Basil, şopti domnişoara Halliburton.

Basil şi Bill Kampf, escrocii, îl apucară fiecare de câte un braţ pe Victor Van Baker, dezmăţatul fiu al familiei, şi se pregătiră să-l ajute să intre pe uşa din faţă.

Lui Basil i se păru straniu de firesc să se afle pe scenă, cu toate privirile acelea aţintite încurajator asupra sa.

Chipul maică-sii pluti pe lângă el, alături de altele pe care le recunoscu şi şi le aminti.

Bill Kampf se împotmoli la o replică, iar Basil îl scoase rapid din încurcătură şi continuă.

DOMNIŞOARA SAUNDERS: Deci eşti consilier municipal în Circumscripţia şase?

RABBIT SIMMONS: Da, doamnă.

DOMNIŞOARA SAUNDERS (*clătinând pisicos din cap*): Ce anume este un consilier municipal, mai precis?

NEGUSTORUL DE PORŢELANURI RUDD: Un consilier municipal este ceva între un politician şi un pirat.

Era una dintre replicile lui Basil de care se simţea foarte mândru – dar dinspre public n-a răzbătut nici un sunet, nici un zâmbet. O clipă mai târziu, Bill Kampf şi-a şters absent fruntea cu batista şi apoi s-a holbat la ea, uimit de petele roşii de machiaj de pe pânză, iar publicul a vuit. Aşa era în teatru.

DOMNIŞOARA SAUNDERS: Asta înseamnă că crezi în spirite, domnule Rudd.

NEGUSTORUL DE PORŢELANURI RUDD: Da, doamnă. Cu siguranţă cred în spirtoase. Aveţi vreunul?

Veni prima scenă importantă. În decorul cufundat în întuneric se înălţă încet o fereastră, iar Mayall De Bec, „în

ţinută de seară”, sări pervazul. Tocmai traversa scena pe vârfuri când a intrat Leilia Van Baker. Pe moment se sperie, însă el o asigură că era un prieten al fratelui ei, Victor. Stătură de vorbă. Fata îi povesti naiv, dar însufleţit, despre admiraţia pe care i-o purta Umbrei, despre ale cărei fapte citise. Spera, totuşi, ca Umbra să nu vină acolo în seara aceea, căci bijuteriile familiei se aflau toate în seiful din dreapta.

Necunoscutului îi era foame. Întârziase la cină, aşa că nu mâncase nimic în seara aceea. Dorea nişte biscuiţi cu lapte? I-ar fi plăcut. Abia ieşise fata din cameră, că el era deja în genunchi dinaintea seifului, făcându-şi de lucru cu încuietoarea, descurajat de cuvântul „Prăjitură” scris pe uşa lui. Aceasta se dădu în lături, însă el auzi paşi şi apucă s-o închidă la loc tocmai când Leilia se întorcea cu biscuiţii şi laptele.

Se mişcau încet, vădit atraşi unul de celălalt. Domnişoara Saunders intră pisiceşte şi Leilia i-o prezentă Umbrei. Evelyn o imită din nou pe la spate, iar publicul vui. Alţi ocupanţi ai casei apărură pe rând şi ea îi prezentă necunoscutului.

Ce-i asta? Se auzi o bătaie în uşă şi Mulligan, poliţistul, dădu buzna înăuntru.

> Tocmai am fost informaţi de Biroul Central că infama Umbră a intrat pe această fereastră! Nu părăseşte nimeni casa în seara asta!

Cortina căzu. Publicul din primele rânduri – fraţii şi surorile mai mici ai artiştilor – îşi manifesta zgomotos entuziasmul. Actorii făcură o plecăciune.

O clipă mai târziu, Basil se trezi singur pe scenă cu Evelyn Beebe. Aducând cu o păpuşă extenuată din pricina machiajului, se sprijinea de masă.

— Sal’tare, Basil, spuse ea.

Nu îl iertase încă de tot pentru că o forţase să se ţină de cuvânt după ce oreionul frăţiorului ei îi făcuse să-şi amâne excursia pe Coasta de Est, iar Basil o evitase plin de tact, însă acum se întâlniră în strălucirea binevoitoare a exaltării şi succesului.

— Ai fost minunată, îi spuse. Minunată!

Basil şovăi o clipă. N-o putea mulţumi niciodată, căci Evelyn voia pe cineva ca ea, cineva care îi stimula simţurile, ca Hubert Blair. Intuiţia îi spunea că Basil era cam neimportant; în plus, încercările lui continue de a-i face pe oameni să gândească şi să simtă, o deranjau şi o plictiseau. Însă, brusc, în lumina strălucitoare a serii, s-au aplecat unul spre celălalt şi s-au sărutat calm, iar din clipa aceea, pentru că nu aveau în comun nici cât să aibă de la ce se certa, au rămas prieteni pe viaţă.

Când s-a ridicat cortina pentru actul al doilea, Basil a coborât un şir de trepte şi a urcat un altul până în fundul sălii, unde a rămas să privească din întuneric. Râdea pe

înfundate odată cu publicul, savurând piesa ca şi cum n-ar mai fi văzut-o niciodată.

În actele al doilea şi al treilea era câte o scenă foarte asemănătoare. În fiecare dintre ele, Umbra, rămasă singură pe scenă, era întreruptă de domnişoara Saunders. Mayall De Bec, care nu avusese decât zece zile de repetiţii, le confunda uneori, însă Basil era complet nepregătit pentru ce s-a întâmplat. Când a intrat Connie, Mayall şi-a spus replica din actul al treila şi, fără să vrea, Connie i-a răspuns cu a ei din acelaşi act.

Alţii care intrau pe scenă erau luaţi de valul de emoţie şi derută şi, dintr-odată, toată lumea juca actul al treilea în mijlocul actului al doilea. Totul s-a întâmplat atât de repede, încât, preţ de o clipă, Basil a avut doar senzaţia vagă că ceva era în neregulă. Apoi a coborât şi a urcat un şir de trepte până în culise, strigând:

— Coborâţi cortina! Coborâţi cortina!

Băieţii care stăteau acolo înspăimântaţi s-au repezit la frânghii. Într-o clipă, Basil, cu răsuflarea tăiată, se afla dinaintea publicului.

— Doamnelor şi domnilor, a spus el, au avut loc nişte schimbări în distribuţie şi ceea ce tocmai s-a întâmplat a fost o greşeală. Cu îngăduinţa dumneavoastră, am vrea să reluăm scena.

A intrat la loc în culise, însoţit de râsete şi aplauze.

— În regulă, Mayall! a strigat el surescitat. Eşti singur pe scenă. Replica ta e: „Vreau doar să mă asigur că

bijuteriile sunt la locul lor”, iar a lui Connie e: „Te rog, nu mă băga în seamă”. Bine! Ridicaţi cortina!

Într-o clipită lucrurile s-au îndreptat. Cineva i-a adus nişte apă domnişoarei Halliburton, care era pe punctul să leşine şi, la sfârşitul actului, au ieşit încă o dată cu toţii la rampă. Peste alte douăzeci de minute, totul se terminase. Protagonistul o strânse pe Leilia Van Baker la piept, mărturisindu-i că el era Umbra, şi „încă o Umbră captivă”; cortina se ridica şi cobora iar şi iar; domnişoara Halliburton era târâtă cu forţa pe scenă, iar plasatorii traversau spaţiile dintre rânduri încărcaţi de flori. Apoi totul se destinse, iar artiştii se amestecară fericiţi cu publicul, râzând şi dându-se mari, în timp ce erau felicitaţi din toate părţile. Un bătrân pe care Basil nu-l ştia veni la el şi îi strânse mâna, spunând: „O să mai audă lumea de dumneata cândva, tinere” şi un reporter de la ziar îl întrebă dacă era adevărat că nu avea decât cincisprezece ani. Poate fusese o experienţă neplăcută şi descurajantă pentru Basil, dar acum totul trecuse. Chiar în timp ce mulţimea se risipea şi ultimii rămaşi îi vorbeau şi plecau, simţea un mare gol în inimă. Se terminase, nu mai rămăsese nimic – toată munca aia, tot interesul, toată implicarea. Era o senzaţie de pustiire ce aducea cu frica.

— Noapte bună, domnişoară Halliburton. Noapte bună, Evelyn.

— Noapte bună, Basil. Felicitări, Basil. Noapte bună.

— Unde-i haina mea? Noapte bună, Basil.

— Lăsaţi costumele pe scenă, vă rog. Trebuie să le returnăm mâine.

Plecă aproape ultimul, după ce se urcă pe scenă o clipă şi privi sala goală. Maică-sa îl aştepta şi se întoarseră acasă pe jos în prima noapte rece din an.

— Păi, eu cred că a mers foarte bine. Tu ai fost mulţumit? (Basil întârzie o clipă cu răspunsul.) N-ai fost mulţumit de cum au mers lucrurile?

— Ba da.

Basil îşi feri chipul.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Apoi a adăugat: Nimănui nu-i pasă, aşa-i?

— La ce te referi?

— La tot.

— Fiecăruia îi pasă de altceva. Mie îmi pasă de tine, de pildă.

S-a ferit instinctiv de mâna întinsă ca să-l mângâie.

— O, nu. Nu la asta mă refeream.

— Eşti surmenat, dragule, asta-i tot.

— Nu sunt surmenat. Doar că mă simt un pic trist.

— N-ar trebui să te simţi trist. Păi, mi-au zis mie oamenii după spectacol...

— O, s-a terminat cu asta. Nu mai vorbi despre asta. Să nu-mi mai pomeneşti niciodată despre asta.

— Atunci de ce eşti trist?

— O, mă gândesc la un băieţel.

— Ce băieţel?

— O, micul Ham. N-ai cum să înţelegi.

— Când ajungem acasă, vreau să faci o baie fierbinte ca să te linişteşti.

— Bine.

Dar, când au ajuns acasă, Basil a adormit imediat pe canapea. Maică-sa a şovăit. Apoi, acoperindu-l cu o pătură şi cu o cuvertură, i-a vârât o pernă sub cap, în ciuda protestelor lui, şi s-a dus sus.

A îngenuncheat vreme îndelungată lângă pat.

— Ajută-l, Doamne! Ajută-l, s-a rugat ea, pentru că are nevoie de un ajutor pe care eu nu i-l mai pot da.

Viaţa perfectă

I

Când s-a întors în sala de mese, puţin cam obosit, dar simţind cum hainele atârnă răcoroase şi lejere pe el după duş, toată şcoala s-a ridicat în picioare, l-a aplaudat şi l-a ovaţionat până când s-a strecurat până la scaunul lui. De la un capăt la altul al mesei, oamenii se aplecau spre el şi-i zâmbeau.

— Bravo, Lee. Nu e vina ta că n-am câştigat.

Basil ştia că fusese bun. Până la fluierul final a simţit cum energia cheltuită era înlocuită miraculos după fiecare efort excepţional. Dar nu şi-a dat seama de succesul lui imediat şi în minte îi veneau doar nişte episoade răzleţe, precum cel în care talonerul ăla păros de la Exeter s-a

îndreptat de şale în rând şi a spus: „Să punem mâna pe mijlocaşul ăla! E galben de frică”. Basil i-a strigat şi el: „Bunică-ta-i galbenă de frică !”, iar celălalt a rânjit binevoitor, ştiind că nu era adevărat. În ora aceea splendidă trupurile nu aveau nici greutate, nici forţă; Basil se lăsa strivit de grămezi întregi de adversari, se azvârlea dinaintea lor fără să simtă duritatea impactului, nerăbdător doar să se ridice în picioare şi să domine din nou cei doi acri de gazon. La sfârşitul primei reprize, a scăpat liber până la linia de şaizeci de yarzi şi pentru un *touchdown*[21], dar s-a auzit fluierul final şi nu s-a pus. Acela a fost momentul de vârf al jocului pentru St. Regis. Cum adversarii aveau fiecare cam cu cinci kilograme mai mult, în ultimul sfert al reprizei a doua s-au pierdut cu firea, iar cei de la Exeter au marcat două *touchdown*-uri, fericiţi să înfrângă o şcoală care nu avea decât o sută treizeci şi cinci de elevi.

După prânz, când toată şcoala mărşăluia afară din sala de mese, antrenorul de la Exeter a venit la Basil şi i-a spus:

— Lee, cred că ăsta a fost aproape cel mai bun joc pe care l-am văzut la un mijlocaş de şcoală, şi am văzut o mulţime.

[21] Modalitate de-a marca în fotbalul american, trecând mingea dincolo de linia de apărare a echipei adverse, ce aduce 6 puncte şi posibilitatea unuia suplimentar.

Dr. Bacon i-a făcut semn cu mâna. Stătea de vorbă cu doi foşti absolvenţi care veniseră de la Princeton special pentru meci.

— A fost un meci foarte palpitant, Basil. Suntem toţi foarte mândri de echipă şi... ei... mai ales de tine. Apoi, ca şi cum lauda asta ar fi fost o lipsă de tact, s-a grăbit să adauge: Şi de toţi ceilalţi.

L-a prezentat pe Basil celor doi absolvenţi. De unul dintre ei, John Granby, Basil auzise. Se spunea despre el că era un „tip tare” la Princeton – serios, corect, chipeş, cu un zâmbet prietenos şi ochi albaştri mari. Absolvise St. Regis înainte să vină Basil.

— Frumos lucrat, Lee! (Basil a scos exclamaţiile de dezaprobare cuvenite.) Mă întreb dacă ai un minut după-amiază să stăm de vorbă puţin.

— Cum să nu, domnule. (Basil era flatat.) Oricând doriţi.

— Păi, zic să facem o plimbare pe la trei. Trenul meu pleacă la cinci.

— Cu mare plăcere.

Pluti până în camera lui din Casa Clasei a VI-a. Cu un an în urmă fusese, probabil, cel mai nepopular băiat de la St. Regis – „Bossy” Lee. Acum ceilalţi îi mai ziceau aşa numai uneori, când uitau, şi chiar şi atunci se corectau imediat.

Când a trecut pe lângă Casa Mitchell, un puşti s-a aplecat pe fereastră şi i-a strigat: „Bravo!”. Grădinarul

negru, care tundea un gard viu, a chicotit şi i-a strigat: „Mai-mai că i-ai bătut de unu’ singur!”. Domnul Hicks, pedagogul, i-a strigat: „Ar fi trebuit să-ţi acorde *touchdown*-ul ăla! Aia a fost o mârşăvie!” când Basil a trecut pe lângă uşa lui. Era o zi geroasă de octombrie, colorată cu o negură albăstruie de vară târzie, o vreme care îl făcea să viseze la măreţii viitoare, la descinderi triumfale asupra oraşelor, la întâlniri romantice cu fete misterioase şi foarte puţin muritoare. Ajuns în camera lui, a alunecat într-un vis agitat, în care se plimba încoace şi-ncolo, repetându-şi bucăţi de fraze: „la un mijlocaş de şcoală, şi am văzut o mulţime”... „Bunică-ta-i galbenă de frică!”... „Mai ieşi o dată în ofsaid şi îţi trag un şut în fundu’ ăla gras de nu te vezi!”.

Brusc s-a rostogolit în pat, scuturat de râs. Cel ameninţat chiar îşi ceruse scuze între sferturi – era Pork Corrigan, care nu mai devreme de anul trecut îl fugărise două etaje pe scări.

La trei s-a întâlnit cu John Granby şi împreună au pornit pe Grunwald Pike, urmând un zid roşiatic lung şi jos, care – în dimineţile frumoase – îl trimitea întotdeauna pe Basil cu gândul la o expediţie plină de aventuri, precum cea din *Drumul mare*[22]. John Granby a vorbit o vreme despre Princeton, dar când şi-a dat seama că Yale

[22] *The Broad Highway* (1910) – roman al scriitorului englez Jeffery Farnol; în 1911 a fost cea mai bine vândută carte de ficţiune din Statele Unite.

era un ideal abstract adânc înrădăcinat în inima lui Basil, s-a dat bătut. O clipă mai târziu, pe chip i s-a aşternut o expresie pierdută, un surâs ce părea o reflexie a unei alte lumi, una mai luminoasă.

— Lee, iubesc Şcoala St. Regis, a spus el brusc. Mi-am petrecut cei mai fericiţi ani din viaţă aici. Am faţă de ea o datorie de care nu mă voi putea achita niciodată. (Basil n-a răspuns, iar Granby s-a întors dintr-odată către el.) Mă întreb dacă îţi dai seama ce-ai putea face aici.

— Ce? Eu?

— Mă întreb dacă îţi dai seama ce efect a avut jocul minunat pe care l-ai făcut azi-dimineaţă asupra întregii şcoli.

— N-a fost aşa grozav.

— E tipic pentru tine să spui aşa ceva, a declarat Granby emfatic, dar nu-i adevărat. Mă rog, n-am venit aici să te ridic în slăvi. Totuşi mă întreb dacă înţelegi câtă putere ai să faci bine. Mă refer la puterea pe care o ai de a-i influenţa pe toţi băieţii ăştia să ducă o viaţă curată, corectă, decentă.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, a spus Basil, luat uşor prin surprindere. Nu m-am gândit niciodată la...

Granby l-a bătut elegant pe umăr.

— Începând din dimineaţa asta ai căpătat o responsabilitate de care nu poţi fugi. Începând din dimineaţa asta fiecare băiat din şcoală care fumează în spatele sălii de sport şi duhneşte a tutun e un pic şi

responsabilitatea ta; fiecare blestem şi fiecare înjurătură sau obiceiul de a-şi însuşi bunul altuia atunci când fură lapte şi mâncare din cămară noaptea devin un pic şi responsabilitatea ta.

S-a întrerupt. Basil privea drept în faţă, încruntat.

— Doamne! a exclamat el.

— Vorbesc serios, a continuat Granby, iar ochii îi sclipeau. Ai o ocazie pe care puţini băieţi o au. O să-ţi povestesc o istorioară. La Princeton am cunoscut doi băieţi care îşi distrugeau vieţile din cauza băuturii. Aş fi putut să spun: „Nu e treaba mea” şi să-i las în legea lor să se facă praf, dar când mi-am cercetat mai atent sufletul, mi-am dat seama că nu pot. Aşa că m-am dus la ei cu inima deschisă şi le-am spus-o verde-n faţă, iar băieţii ăia doi – sau cel puţin unul dintre ei – nu s-au mai atins de o picătură de alcool din ziua aia.

— Dar nu cred că la noi la şcoală bea cineva, a obiectat Basil. Mă rog, era un tip, pe nume Bates, pe care l-au exmatriculat anul trecut...

— N-are importanţă, l-a întrerupt John Granby. Fumatul duce la băut şi băutul duce la... altele.

Vreme de un ceas Granby a vorbit, iar Basil l-a ascultat; zidul roşiatic ce mărginea şoseaua şi crengile încărcate cu mere de deasupra capetelor lor păreau să-şi piardă consistenţa cu fiecare minut ce trecea pe când gândurile i se îndreptau către sine. Era profund tulburat de ceea ce i se părea a fi minunatul altruism al acestui

tânăr care lua pe umerii săi poverile altora. Granby a pierdut trenul, dar a spus că nu conta dacă reuşise să sădească în sufletul lui Basil sentimentul responsabilităţii.

Basil s-a întors în cameră uluit, trezit la realitate şi convins. Până acum se considerase întotdeauna destul de rău; mai mult, ultimul personaj cu care reuşise să se identifice fusese Hairbreadth Harry[23] din suplimentul de benzi desenate când avea zece ani. Deşi medita adesea, reflecţiile lui erau întunecate şi îngrozitoare, nefiind vreodată legate de probleme morale. Adevăratul factor restrictiv în ceea ce-l privea era frica – frica de a fi descalificat din cursa către împlinire şi putere.

Însă această întâlnire cu John Granby venise într-un moment important. După triumful de dimineaţă, viaţa de la şcoală nu părea să mai aibă mare lucru de oferit – şi iată, totuşi, ceva nou. Să fie desăvârşit, minunat şi pe dinăuntru, şi pe dinafară – cum spusese Granby, să încerce să ducă viaţa perfectă. Granby îi înfăţişase viaţa perfectă, nu fără să stăruie asupra recompenselor materiale, precum autoritatea şi influenţa pe care urma să le exercite la colegiu, iar imaginaţia lui Basil mergea deja foarte departe în viitor. Când avea să fie ultimul ales în Skull and Bones[24] la Yale şi să clatine din cap cu un

[23] Protagonistul unei serii de benzi desenate realizate de C.W. Kahles.

[24] Societate secretă de la Universitatea Yale. Anual cincisprezece dintre cei mai merituoşi studenţi din anul întâi sunt invitaţi să adere şi ultimul ales devine „regele” anului său de studii.

surâs trist şi tandru, cam ca al lui John Granby, arătând către un alt tânăr care şi-o dorea mai mult, mulţimea adunată avea să izbucnească în plâns. Apoi, după şcoală, când – la douăzeci şi cinci de ani – avea să se adreseze naţiunii de pe estrada inaugurală amplasată pe treptele Capitoliului şi de jur împrejurul lui oamenii aveau să-şi înalţe chipurile pline de admiraţie şi de iubire...

În timp ce medita, a dat gata pe negândite jumătate de duzină de biscuiţi săraţi şi o sticlă cu lapte, rămase în urma descinderii de noaptea trecută asupra cămării. Şi-a dat vag seama că acesta era unul dintre lucrurile la care renunţa, dar îi era foarte foame. Totuşi şi-a întrerupt respectuos şirul gândurilor până când a terminat de mâncat.

Dincolo de fereastră, fascicule de lumină de la farurile maşinilor sfâşiau amurgul de toamnă. În maşinile astea se aflau mari jucători de fotbal şi debutante splendide, aventuriere misterioase şi spioni internaţionali – oameni bogaţi, veseli, strălucitori, care mergeau la întâlniri fabuloase în New York, la serate dansante elegante şi în restaurante secrete sau în grădini amenajate pe acoperişuri sub clar de lună. Basil a oftat; poate că mai târziu avea să se dedice şi unor astfel de lucruri romantice. Să fie în stare de o conversaţie spumoasă şi în acelaşi timp să fie puternic, serios şi tăcut. Să fie generos, deschis şi altruist şi totuşi să rămână cumva misterios, sensibil şi chiar un pic melancolic. Să fie întunecat şi

luminos în acelaşi timp. Să reuşească să le armonizeze, să le contopească pe toate într-un singur om – ah, asta îi rămânea de făcut. Numai gândul unei asemenea perfecţiuni îi cristaliza vitalitatea într-o ambiţie exaltată. Încă o clipă inima lui a urmărit farurile care goneau către metropolă; apoi s-a ridicat hotărât, a stins ţigara de pervaz şi, aprinzând lampa de la capul patului, a început să noteze un set de cerinţe pentru viaţa perfectă.

II

O lună mai târziu, George Dorsey, care se achita de obligaţia de a-i face maică-sii turul şcolii, ajunse în zona relativ izolată a terenurilor de tenis şi îi sugeră numaidecât să se odihnească pe o băncuţă.

Până în acel moment conversaţia lor se limitase la câteva indicaţii rostite cu glas răguşit: „Aia e sala de sport”... „Ăla e Cucu Conklin, care predă franceza. Toată lumea îl urăşte”... „Te rog să nu-mi spui *frate* de faţă cu băieţii”. Acum chipul lui îşi luă aerul preocupat tipic adolescenţilor în prezenţa părinţilor. Se destinse. Aştepta să i se pună întrebări.

— Acum, în legătură cu Ziua Recunoştinţei, George. Cine e băiatul ăsta pe care îl aduci acasă?

— Îl cheamă Basil Lee.

— Spune-mi ceva despre el.

— Nu e nimic de spus. E doar un băiat din clasa a VI-a, de vreo şaisprezece ani.

— E un băiat de treabă?

— Da. Locuieşte în St. Paul, Minnesota. L-am invitat cu mult timp în urmă.

O anumită reticenţă din glasul fiului ei o făcu pe doamna Dorsey curioasă.

— Vrei să spui că îţi pare rău că l-ai invitat? Nu-ţi mai place de el?

— Ba sigur că-mi place.

— Pentru că n-are rost să aduci pe cineva care nu-ţi place. Ai putea pur şi simplu să-i explici că mama ta a făcut alte planuri.

— Dar îmi place de el, a insistat George, apoi a adăugat nesigur: Însă de la o vreme a început să se poarte ciudat.

— Cum adică?

— Nu ştiu, doar că e bizar.

— Dar în ce fel, George? Nu vreau să aduci acasă un ciudat.

— Nu e chiar ciudat. Doar că îi trage pe băieţi deoparte şi vorbeşte cu ei. După aia le zâmbeşte într-un fel.

Doamna Dorsey era uluită.

— Le zâmbeşte?

— Da. Îi trage prin câte un colţ şi le vorbeşte până când nu mai pot îndura, iar după aia le zâmbeşte – buzele i se răsfrânseră într-o grimasă stranie – aşa.

— Despre ce vorbeşte?

— O, despre înjurat şi fumat, despre scrisorile pe care le trimit acasă şi o mulţime de lucruri de genul ăsta. Nimeni nu-l bagă în seamă, în afară de un băiat pe care l-a convins să facă la fel. I s-a urcat la cap sau ceva de genul ăsta pentru că era atât de bun la fotbal.

— Păi, dacă nu vrei să vină, atunci hai să nu-l primim.

— O, nu, a strigat George cuprins de panică. Trebuie să-l chem. L-am invitat.

Evident, Basil nu avea cunoştinţă de conversaţia respectivă atunci când, o săptămână mai târziu, într-o dimineaţă, şoferul familiei Dorsey le-a luat bagajele în gara Grand Central. Peste oraş plutea o lumină vineţie, iar trecătorii scoteau aburi îngheţaţi pe gură. De jur împrejurul lor, clădirile ţâşneau către ceruri, străpungând o mulţime de planuri, cel de la bază de culoarea iernatică a zâmbetului unui bătrân, apoi mai departe, prin diagonale de auriu diluat, tivit cu violet acolo unde cornişele se proiectau pe bolta încremenită.

Într-un De Ville englezesc lung şi jos – primul de acest fel pe care Basil îl vedea în viaţa lui – şedea o fată cam de vârsta sa. Când s-au apropiat, a acceptat indiferentă sărutul fratelui ei, l-a salutat rece pe Basil cu un semn din cap şi a murmurat un „‘m-pare bine” fără să zâmbească. N-a mai spus nimic altceva, părând adâncită în gânduri. La început, poate din pricina sfielii ei exagerate, lui Basil nu i-a făcut cine ştie ce impresie, dar înainte să ajungă

acasă la familia Dorsey şi-a dat seama că era una dintre cele mai drăguţe fete pe care le văzuse până atunci.

Avea un chip enigmatic. Genele lungi se lăsau blând peste obrajii palizi, aproape atingându-i, ca şi cum ar fi vrut să ascundă imensa plictiseală din ochii ei, dar când zâmbea, faţa i se lumina de o prietenie înfocată şi adorabilă, care parcă spunea: „Haide, te ascult. Sunt fascinată. Aştept – de-o veşnicie, vai – doar acest moment cu tine”. Apoi îşi reamintea că era timidă sau plictisită; surâsul îi dispărea, ochii cenuşii se închideau din nou pe jumătate. Aproape înainte să înceapă, momentul se sfârşea, lăsând în urmă o curiozitate stăruitoare şi nesatisfăcută.

Casa familiei Dorsey se afla pe Fifty-third Street. La început Basil a fost uimit de îngustimea frontonului de piatră albă şi apoi de felul în care spaţiul era folosit până la ultimul centimetru în interior. Camerele de oaspeţi se întindeau pe toată lăţimea casei, ferestrele sufrageriei sclipeau în lumina solară artificială, un mic lift străbătea cele cinci etaje într-o linişte respectuoasă. Pentru Basil, acest lux compact ascundea o lume în întregime nouă. Totul era atât de emoţionant şi de romantic, încât simţea că un singur pas pe această insulă era mai preţios decât toată devălmăşia răsfirată a casei lui James J. Hill din St. Paul. În exaltarea lui, uitase pe moment de şcoală. Se simţea însufleţit de aceeaşi dorinţă de noi experienţe pe care i-o treziseră celelalte vizite la New York. În

strălucirea dură a întregului Fifth Avenue, în fata aceasta care nu avea chef să irosească alte vorbe în afară de un „‘m-pare bine” mecanic, în casa perfect rânduită, nu recunoştea nimic şi ştia că, atunci când nu recunoştea nimic în jur, de obicei era rost garantat de aventură.

Dar starea sufletească din ultima lună nu trebuia abandonată cu atâta uşurinţă. Acum avea un nou ideal, care venea pe primul loc. Nu trebuia să treacă nici o zi în care să nu fie – aşa cum zicea John Granby – „cinstit cu sine”, iar asta însemna să-i ajute pe alţii. În aceste cinci zile putea lucra mult la George Dorsey; în plus, s-ar fi putut ivi şi alte oportunităţi. Între timp, cu conştiinţa că împăca şi capra, şi varza, şi-a despachetat sacul de voiaj şi s-a pregătit de prânz.

S-a aşezat lângă doamna Dorsey, care l-a găsit cam prea prietenos, cum erau adesea cei din Vestul Mijlociu, dar politicos şi, după toate aparenţele, destul de echilibrat mintal. I-a spus că voia să se facă preot – nici el nu s-a crezut când a spus-o, dar şi-a dat seama că asta i-a trezit interesul doamnei Dorsey, aşa că a lăsat-o cum era.

După-amiaza fusese deja organizată; mergeau să danseze – căci erau vremurile de aur: Maurice[25] dansa

[25] Maurice Mouvet – celebru dansator de origine belgiană de la începutul secolului XX, care a introdus tangoul în saloanele de dans americane.

tangou în *Over the River*, soţii Castle[26] executau o secvenţă de paşi rapizi în actul al treilea din *The Sunshine Girl* – paşi care i-au conferit dansului modern o poziţie socială şi au plasat-o pe fata cuminte în restaurant, iniţiind astfel o revoluţie profundă în viaţa americanilor. Marele, bogatul imperiu deborda de energie şi era pregătit pentru puţină distracţie – nici prea plebee, nici prea pretenţioasă.

Pe la ora trei se strânseseră şapte tineri şi toţi urcară într-o limuzină care avea să-i ducă la Emil. Printre ei se numărau două fete elegante, anemice, de şaisprezece ani – una dintre ele purta un nume de răsunet în lumea finanţelor – şi doi studenţi în primul an la Harvard, care schimbau glumiţe între ei şi nu erau atenţi decât la Jobena Dorsey. Basil se aştepta ca imediat toţi să înceapă să pună întrebările obişnuite: „La ce şcoală mergi?” şi „O, îl cunoşti pe Cutare?”, moment în care grupul avea să se mai destindă, dar nu se întâmplă nimic de genul ăsta. Atmosfera era impersonală; se îndoia că ceilalţi patru oaspeţi ştiau cum îl cheamă. „Ba chiar”, şi-a spus el, „e ca şi cum toţi aşteaptă ca altcineva să se facă de râs.” Şi în treaba asta era ceva nou şi de nerecunoscut; şi-a închipuit că era ceva tipic New Yorkului.

[26] Vernon şi Irene Castle – celebru cuplu de dansatori de salon americani cărora li se datorează popularitatea dansului la începutul secolului trecut; au făcut faimos foxtrotul.

Au ajuns la Emil. Numai în unele restaurante pariziene, unde argentinienii îşi execută piruetele lor neobosite, mai supravieţuieşte ceva din nebunia dansului care exista înainte de război. La vremea aceea, el nu era un acompaniament pentru băut sau făcut dragoste sau întâmpinat zorii, ci un scop în sine. Agenţi de bursă sedentari, bunicuţe de şaizeci de ani, veterani sudişti, politicieni venerabili şi oameni de ştiinţă, bolnavi de ataxie locomotorie nu doar că voiau toţi să danseze, ci să danseze frumos. În sufletele altă dată cumpătate încolţeau ambiţii fantastice, familii pudice de generaţii erau cuprinse de un exhibiţionism violent. Nulităţi cu picioare lungi deveneau celebre peste noapte şi existau locuri de întâlnire unde puteau relua dansul, dacă doreau, a doua zi dimineaţă. O alunecare lină sau un pas greşit puteau hotărî viitorul unei cariere sau puteau face şi desface logodne, în timp ce englezul înalt şi fata cu bonetă olandeză dădeau tonul.

Când intrară în cabaret, Basil se simţi cuprins de un atac de panică – dansul modern era unul dintre lucrurile împotriva cărora John Granby obiectase cu cea mai mare străşnicie.

L-a abordat pe George Dorsey în garderobă.

— E un om în plus. Crezi că s-ar supăra cineva dacă aş dansa numai vals? Nu mă pricep la nimic altceva.

— Sigur. Eu n-am nimic împotrivă. (George l-a privit curios.) Doamne, te-ai lăsat chiar de toate?

— Nu, nu de toate, a răspuns Basil stânjenit.

Ringul era deja aglomerat. Oameni de toate vârstele şi categoriile sociale îşi târşâiau încordaţi picioarele încoace şi-ncolo pe ritmurile frenetice, tulburătoare, ale piesei „Too Much Mustard”. Brusc, celelalte trei cupluri se ridicară, lăsându-l pe Basil singur la masă. Privea, chinuindu-se să se prefacă a dezaproba totul, dar a fi prea politicos s-o arate. Totuşi, având atâtea de văzut, era greu să-şi păstreze această atitudine şi admira fascinat picioarele energice ale Jobenei când un tânăr chipeş, de vreo nouăsprezece ani, s-a aşezat lângă el la masă.

— Scuză-mă, a spus cu o politeţe exagerată. Asta e masa domnişoarei Jobena Dorsey?

— Da.

— Sunt aşteptat. Mă cheamă De Vinci. Nu mă întreba dacă sunt rudă cu pictorul.

— Pe mine mă cheamă Lee.

— Bine, Lee. Ce vrei să bei? Ce bei? (Chelnerul veni cu o tavă, iar De Vinci se uită dezgustat la conţinutul ei.) Ceai... numai ceai... Chelner, adu-mi un Bronx dublu... Tu, Lee? Un Bronx dublu şi pentru tine?

— O, nu, mersi, s-a grăbit Basil să răspundă.

— Unul, atunci, chelner.

De Vinci oftă. Avea înfăţişarea inconfundabilă a unui bărbat care băuse întruna de câteva zile.

— Ce câine frumos sub masa aia de acolo. N-ar trebui să lase lumea să fumeze dacă intră cu câini.

— De ce?

— Nu le face bine la ochi.

Derutat, Basil reflectă la această observaţie.

— Dar nu-mi vorbi despre câini, a spus De Vinci oftând din greu. Încerc să mă abţin să mă gândesc la câini.

Îndatoritor, Basil a schimbat subiectul, întrebându-l dacă e student.

— Am fost. Două săptămâni. (Ca să fie mai convingător, De Vinci a ridicat două degete.) Am trecut repede prin Yale. Primul exmatriculat din generaţia ‘15 de la Sheff[27].

— Îmi pare rău, a spus Basil sincer. (A tras adânc aer în piept, iar gura i s-a strâmbat într-un zâmbet amabil.) Părinţilor tăi probabil nu le-a picat deloc bine.

De Vinci l-a privit lung, ca pe deasupra unor ochelari, însă înainte de-a apuca să răspundă, dansul s-a terminat şi ceilalţi s-au întors la masă.

— Salutare, Skiddy.

— Măi să fie, Skiddy!

Toţi îl ştiau. Unul dintre studenţii de anul întâi i-a făcut loc lângă Jobena şi au început să vorbească între ei pe un ton scăzut.

---

[27] Yale Scientific School, fondată în 1847, a fost rebotezată Sheffield Scientific School în 1861, după numele unui sponsor generos.

— Skiddy De Vinci, i-a şoptit George lui Basil. El şi Jobena s-au logodit vara trecută, dar cred că ea a rupt-o cu el. (George a clătinat din cap.) Obişnuiau să meargă cu automobilul electric al maică-sii până la Bar Harbor; era greţos.

Dintr-odată, Basil radia de entuziasm, de parcă îl aprinsese cineva ca pe un felinar electric. S-a uitat la Jobena – chipul ei, imuabil, s-a luminat preţ de o clipă, însă de data asta surâsul îi era trist; se mai citea pe el o prietenie profundă, dar nu şi încântarea. Se întrebă dacă lui Skiddy De Vinci îi păsa că o rupsese cu el. Poate, dacă se îndrepta, se lăsa de băut şi se întorcea la Yale, avea să se răzgândească.

Muzica reîncepu. Basil se uita stânjenit în ceaşca de ceai.

— Ăsta e un tangou, a spus George. Ai voie să dansezi tangou, nu-i aşa? E în regulă; e spaniol.

Basil reflectă.

— Sigur că ai voie, a insistat George. E spaniol, îţi zic eu. Nu te opreşte nimeni să dansezi dacă e un dans spaniol, nu-i aşa?

Unul dintre boboci îi privi curios. Basil se aplecă peste masă şi o invită pe Jobena la dans.

Ea îi şopti ceva lui De Vinci înainte să se ridice; apoi, ca să compenseze mica impoliteţe, îi zâmbi larg lui Basil. Pe când se îndreptau către ring, băiatul simţea că pluteşte.

Din senin, fata făcu o remarcă scandaloasă, iar Basil tresări şi aproape că se împiedică, întrebându-se dacă auzise bine.

— Pun pariu că ai sărutat vreo mie de fete la vremea ta, a spus ea, cu gura aia.

— Ce?!

— Nu-i aşa?

— O, nu, a declarat Basil. Zău, eu...

Pleoapele şi genele îi coborâră din nou indiferent; îngâna melodia formaţiei:

Tangoul te face să te încălzeşti
Te-apleci, te legeni şi pluteşti
Nu e nimic până în zare...

Care era aluzia – că era în regulă să te săruţi, admirabil chiar? Îşi aminti ce-i spusese John Granby: „De fiecare dată când te săruţi cu o fată se poate s-o împingi pe drumul pierzaniei”.

Se gândi la propriul trecut – o după-amiază pe veranda familiei Kampf cu Minnie Bibble, un drum spre casă de la lacul Black Bear cu Imogene Bissel pe bancheta din spate a maşinii, un şir de diverse incidente la jocurile de-a „Poştaşul”, pupături copilăreşti depuse pe câte un nas sau o ureche reticente.

Gata cu astea; n-o să mai sărute niciodată o altă fată până când n-avea s-o găsească pe cea care urma să-i

devină soţie. Îl îngrijora faptul că o fată pe care o găsea atât de drăguţă lua chestiunea asta în glumă. Fiorul straniu care îl încercase când îl auzise pe George spunând despre ea că făcuse lucruri „greţoase” cu Skiddy De Vinci în automobilul lui electric se transformă în indignare – o indignare care creştea constant. Era sinistru – o fată de nici şaptesprezece ani.

Brusc, i-a trecut prin cap că poate asta era responsabilitatea lui, ocazia lui. Dacă reuşea să-i sădească în minte ideea zădărniciei tuturor acestor lucruri, a nefericirii la care se expunea, vizita lui la New York n-ar fi fost în van. Putea să se întoarcă la şcoală fericit, ştiind că îi adusese unei fete liniştea de care nu avusese parte niciodată.

De fapt, cu cât se gândea mai mult la Jobena şi la Skiddy De Vinci în automobilul electric, cu atât se înfuria mai tare.

La cinci au plecat de la Emil ca să meargă la Castle House. Burniţa uşor şi străzile luceau. În exaltarea de-a ieşi în lumina amurgului, Jobena şi-a strecurat iute braţul prin cel al lui Basil.

— Suntem prea mulţi pentru maşina asta. Hai să luăm birja.

I-a dat adresa unui septuagenar îmbrăcat în verde decolorat şi portierele înclinate s-au închis în urma lor, izolându-i de ploaie.

— M-am săturat de ei, şopti ea. Chipurile alea goale, în afară de-al lui Skiddy, iar peste încă un ceas el n-o să mai fie în stare nici să lege două vorbe. Începe să-l apuce tristeţea după câinele lui, Coajă-de-ou, care a murit luna trecută, şi ăsta e întotdeauna un semn. Tu simţi vreodată fascinaţia pe care o trezeşte cineva care e sortit pierzaniei; ce nu se abate de la calea pe care i-a fost dat să meargă, fără să se plângă vreodată, fără să spere; doar resemnat cu toate?

Inima lui pură se revoltă auzind-o.

— Nimeni nu trebuie să se distrugă singur, o asigură el. Oricine poate întoarce foaia, pur şi simplu.

— Nu şi Skiddy.

— Oricine, insistă el. Tot ce ai de făcut este să te hotărăşti şi să îţi propui să duci o viaţă mai bună, apoi ai să fii surprins cât de uşor este şi cât de fericit poţi deveni.

Fata nu părea să-l audă.

— Nu-i plăcut să mergem aşa, în birjă, cu ploaia bătând înăuntru şi noi doi aici în spate – s-a întors către el şi i-a zâmbit –, împreună?

— Ba da, a spus Basil absent. Ideea e că toată lumea ar trebui să încerce să-şi facă viaţa perfectă. Nu e niciodată prea devreme să începi; de fapt, trebuie să începi pe la unsprezece sau doisprezece ani ca să reuşeşti să-ţi faci viaţa cu adevărat perfectă.

— Adevărat, a spus ea. Într-un fel, viaţa lui Skiddy este perfectă. Nu-şi face niciodată gânduri, nu regretă nimic.

Ai putea să-l trimiţi înapoi în timp pe vremea… o, înapoi în secolul al XVIII-lea sau când erau fanţi şi amorezi… şi s-ar integra perfect.

— Nu asta am vrut să spun, a zis Basil cuprins de panică. Nu la asta mă refer când vorbesc de viaţa perfectă.

— Te referi la ceva mai autoritar, a sugerat ea. Mi-am închipuit eu când ţi-am văzut bărbia aia. Pun pariu că obţii tot ce vrei.

Îl privi din nou şi se aplecă spre el.

— Nu înţelegi…, începu el.

Fata îi puse mâna pe braţ.

— Stai o clipă; aproape am ajuns. Hai să nu intrăm încă. E aşa de drăguţ cu luminile care se aprind şi înăuntru o să fie atât de cald şi de aglomerat. Spune-i să mai meargă câteva străzi. Am remarcat că n-ai dansat decât de câteva ori – îmi place asta. Urăsc bărbaţii care sar în sus cum începe să se audă muzica, de parcă ar fi viaţa lor în joc. E adevărat că nu ai decât şaisprezece ani?

— Da.

— Pari mai mare. Chipul tău ascunde atâtea…

— Nu înţelegi…, reluă Basil disperat.

Ea i se adresă prin trapă birjarului:

— Ia-o pe Broadway până îţi zicem noi să opreşti. Luând din nou loc pe banchetă, repetă visătoare: Viaţa perfectă. Mi-ar plăcea să am o viaţă perfectă. Mi-ar plăcea să sufăr, dacă aş găsi ceva pentru care să merite

să suferi, şi mi-ar plăcea să nu fac niciodată nimic abject sau mărunt sau meschin, doar păcate mari.

— O, nu! spuse Basil îngrozit. Nu se poate să gândeşti aşa; e groaznic. Zău, nu e bine să vorbeşti aşa – o fată de şaisprezece ani. Trebuie... trebuie să te limpezeşti... trebuie să te gândeşti mai mult la viaţa de apoi. (Basil tăcu, aşteptându-se pe jumătate ca fata să-l întrerupă, însă Jobena tăcea.) Uite, până acum o lună fumam chiar şi douăsprezece sau cincisprezece ţigări pe zi, asta dacă nu mă antrenam la fotbal. Obişnuiam să blestem şi să înjur şi alor mei nu le scriam decât din când în când, aşa că trebuiau să-mi telegrafieze uneori ca să vadă dacă sunt bolnav. Eram iresponsabil. N-am crezut niciodată că aş putea duce o viaţă perfectă până când n-am încercat.

S-a întrerupt, copleşit de emoţie.

— N-ai crezut? a întrebat Jobena şoptit.

— Niciodată. Eram la fel ca toţi ceilalţi, doar că mai rău. Mă sărutam cu fete fără să mă gândesc la asta.

— Ce... ce te-a făcut să te schimbi?

— Un tip pe care l-am cunoscut. (Dintr-odată se întoarse către ea şi, cu un efort, reuşi să afişeze o caricatură a zâmbetului dulce şi trist al lui John Granby.) Jobena, tu... tu eşti o fată bună în sinea ta. M-a întristat mult să te văd astăzi după-amiază fumând tutun şi dansând dansuri moderne lascive, care sunt de-a dreptul o barbarie. Şi felul în care vorbeşti despre sărutat. Dacă întâlneşti un bărbat care s-a păstrat pur şi nu s-a pupat cu

nimeni în afară de ai lui, iar tu o să trebuiască să-i mărturiseşti că ţi-ai făcut de cap şi te-ai purtat greţos?

Fata se lăsă brusc pe spate şi spuse prin ochiul de geam:

— Poţi întoarce acum. La adresa pe care ţi-am dat-o.

— Trebuie să încetezi. (Basil îi zâmbi din nou, chinuindu-se şi luptându-se să o ajute să se ridice la un nivel mai înalt.) Promite-mi că ai să încerci. Nu e atât de greu. Iar mai târziu, când o să apară un bărbat cinstit şi de încredere şi o să-ţi zică: „Vrei să te măriţi cu mine?”, o să-i poţi spune că n-ai dansat niciodată dansuri moderne lascive, în afară de tangou spaniol şi vals Boston, şi că nu te-ai sărutat cu nimeni – adică, de la şaisprezece ani încolo –, poate că nici n-o să fie nevoie să-i spui că te-ai sărutat vreodată cu cineva.

— Asta ar însemna să mint, zise ea şi vocea îi sună straniu. N-ar trebui să-i spun adevărul?

— I-ai putea spune că la vremea aia nu ştiai ce faci.

— O!

Spre regretul lui Basil, birja trase în faţă la Castle House. Jobena intră în grabă şi, ca să se revanşeze pentru absenţa ei, tot restul după-amiezii îşi revărsă întreaga atenţie asupra lui Skiddy şi a studenţilor de la Harvard. Dar nu era nici o îndoială că reflecta intens – la fel cum făcuse şi el cu o lună în urmă. Dacă ar mai fi avut încă puţin timp la dispoziţie, ar fi reuşit să-şi încheie pledoaria dovedindu-i ce influenţă poate avea cel care duce o viaţă

perfectă asupra altora. Trebuia să pândească ocazia a doua zi.

Însă a doua zi aproape că n-a văzut-o deloc. A ieşit la prânz şi n-a mai apărut la întâlnirea cu Basil şi George după matineu; au aşteptat degeaba o oră la rotiseria Biltmore. La cină au venit musafiri, iar Basil a început să simtă o undă de iritare când fata s-a făcut nevăzută imediat după masă. S-o fi speriat oare cu seriozitatea lui? În cazul ăsta era cu atât mai necesar s-o vadă, s-o liniştească, s-o lege de el cu firul invizibil al ţelului nobil. Poate... poate ea era fata ideală cu care avea să se însoare într-o zi. La gândul acesta minunat, întreaga lui fiinţă a fost invadată de extaz. A plănuit în minte anii de aşteptare în care aveau să se ajute unul pe celălalt să ducă viaţa perfectă, fără ca vreunul dintre ei să se sărute vreodată cu altcineva – avea să insiste asupra acestui lucru, nu încăpea nici o discuţie; ea trebuia să promită nici să nu se mai vadă cu Skiddy De Vinci –, după care aveau să urmeze căsnicia şi o viaţă plină de sens, perfecţiune, faimă şi iubire.

Cei doi băieţi merseră din nou la teatru în seara aceea. Când se întoarseră acasă, puţin după unsprezece, George urcă la etaj să-i ureze noapte bună maică-sii, lăsându-l pe Basil să exploreze răcitorul. Cămara pe care o avea de traversat era întunecoasă şi, în timp ce pipăia după comutator, tresări auzindu-şi numele rostit de un glas din bucătărie:

— Domnul Basil Duke Lee.

— Mie mi s-a părut de treabă. (Basil recunoscu vorba tărăgănată a lui Skiddy De Vinci.) Nu-i decât un puşti.

— Dimpotrivă, e un mic îngâmfat afurisit, a spus Jobena pe un ton hotărât. Mi-a ţinut morala clasică despre fumat, dansat, sărutat şi despre bărbatul ăla cinstit şi de încredere care o să apară într-o zi – ştii, tipul ăla cinstit şi de încredere despre care vorbesc toţi. Bănuiesc că se referea la propria persoană, pentru că mi-a spus că el duce viaţa perfectă. Vai, era totul atât de insinuant şi de îngrozitor, că mi s-a făcut pur şi simplu rău, Skiddy. Pentru prima dată în viaţa mea m-am simţit tentată să-mi iau un cocteil.

— O, e doar un puşti, a zis Skiddy împăciuitor. E o fază. O să-i treacă.

Basil asculta îngrozit – faţa îi ardea şi rămăsese cu gura căscată. Voia mai mult decât orice să fugă, dar uluirea îl ţintuise de podea.

— Ce cred eu despre bărbaţii virtuoşi nu poate fi pus pe hârtie, spuse Jobena o clipă mai târziu. Bănuiesc că sunt rea din fire, Skiddy; cel puţin, toate întâlnirile mele cu tineri cinstiţi m-au făcut să fiu aşa.

— Atunci ce zici, Jobena?

Urmă o tăcere lungă.

— Treaba asta m-a marcat, spuse ea într-un târziu. Ieri mă gândeam că am terminat-o cu tine, Skiddy, dar de când s-a întâmplat chestia asta, am avut o viziune în care

o mie de domni Basil Duke Lee, toţi maturi, îmi cereau să le împărtăşesc viaţa perfectă. Refuz... hotărât. Dacă vrei, mă mărit cu tine în Greenwich mâine.

III

La unu lumina mai ardea încă în camera lui Basil. Plimbându-se încolo şi-ncoace ca un leu în cuşcă, formula pledoarie după pledoarie în apărarea sa, cu Jobena în rolul ticăloasei, însă toate se frângeau de stânca umilinţei lui amare. „Un mic îngâmfat afurisit” – vorbele acelea, rostite cu convingere şi dispreţ, îi alungaseră principiile nobile ale lui John Granby din minte. Era sclavul admiraţiei şi, în ultimele douăzeci şi patru de ore, personalitatea Jobenei devenise cea mai puternică forţă din viaţa sa; în adâncul inimii lui credea că ceea ce spusese ea era adevărat.

Se trezi în dimineaţa Zilei Recunoştinţei cu cearcăne mari. Sacul de voiaj, pregătit pentru plecarea imediată, îi reaminti dezastrul de noaptea trecută şi, cum stătea întins fixând tavanul, relaxat de somn, lacrimi uriaşe îi împăienjeniră ochii. Un bărbat mai matur s-ar fi putut adăposti în spatele nobleţei intenţiilor care-l animau, însă Basil nu avea un astfel de refugiu. Vreme de şaisprezece ani mersese înainte fără direcţie, datorită combativităţii sale înnăscute şi a faptului că nici un bărbat mai matur, în afară de John Granby, nu-i cucerise imaginaţia. Acum John Granby dispăruse în întuneric, iar lui Basil i se părea firesc

să-şi croiască drum către îndreptare prin propriile forţe, fără ajutorul cuiva.

De un lucru era sigur – Jobena nu trebuia să se mărite cu Skiddy De Vinci. Asta era o responsabilitate pe care nu i-o putea arunca lui în cârcă. Dacă era nevoie, avea să meargă la tatăl ei şi să-i spună ce ştia.

Când ieşi din camera lui, jumătate de ceas mai târziu, se întâlni cu ea în hol. Purta un deux-pieces albastru, elegant, cu o fustă strâmtă şi un guleraş din pânză la gât. Ochii i s-au deschis puţin când i-a urat politicos bună dimineaţa.

— Trebuie să-ţi vorbesc, i-a spus el grăbit.

— Îmi pare nespus de rău. (Spre marea lui stânjeneală, i-a aruncat un zâmbet, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.) Mă grăbesc foarte tare.

— E ceva foarte important. Ştiu că nu mă placi...

— Ce prostie! a chicotit amuzată. Bineînţeles că te plac. Cine ţi-a băgat ideea asta ridicolă în cap?

Înainte să-i poată răspunde, fata i-a făcut grăbită cu mâna şi a fugit pe scări.

George plecase în oraş, iar Basil şi-a petrecut dimineaţa plimbându-se printre fulgii mari şi greoi din Central Park, repetând ce avea să-i spună domnului Dorsey.

„Pe mine nu mă afectează, dar nu suport să ştiu că unica dumneavoastră fiică îşi iroseşte viaţa cu un bărbat fără căpătâi. Dacă aş avea o fiică gata să-şi arunce viaţa

la coş, eu mi-aş dori să-mi spună cineva şi de aceea am venit la dumneavoastră. Bineînţeles, după asta nu mai pot rămâne în casa dumneavoastră, aşa că îmi iau rămas-bun.”

La douăsprezece şi un sfert, aşteptând nerăbdător în salon, l-a auzit pe domnul Dorsey intrând. A alergat până la parter, dar domnul Dorsey urcase deja în lift şi închisese uşa. Răsucindu-se pe călcâie, Basil se luă la întrecere cu maşinăria până la etajul trei şi îl ajunse din urmă în hol.

— În legătură cu fiica dumneavoastră, începu el emoţionat. În legătură cu fiica dumneavoastră...

— Ei, zise domnul Dorsey, s-a întâmplat ceva cu Jobena?

— Vreau să vă vorbesc despre ea.

Domnul Dorsey râse.

— Ai de gând s-o ceri de soţie?

— O, nu.

— Atunci ce zici să stăm de vorbă după cină, când o să fim cu burţile pline de curcan şi umplutură şi o să ne simţim fericiţi?

L-a bătut cu palma pe umăr şi a intrat în camera lui.

Era o cină festivă în familie şi, la adăpostul conversaţiei, Basil o supraveghe atent pe Jobena, încercând să-i ghicească intenţia disperată după îmbrăcăminte şi după expresia chipului. Era expertă în a-şi ascunde adevăratele sentimente, aşa cum descoperise

în dimineaţa aceea, însă o dată sau de două ori văzu cum îi alunecă privirea către ceasul de la mână şi ochii îi capătă o expresie pierdută.

După masă au urmat cafeaua servită în bibliotecă şi ceea ce lui Basil i se părea o sporovăială interminabilă. Când Jobena s-a ridicat dintr-odată şi a ieşit din încăpere, Basil s-a repezit la fel de grăbit lângă domnul Dorsey.

— Ei bine, tinere, ce pot face pentru dumneata?

— Păi..., şovăi Basil.

— Acum e un moment bun să-mi spui, când mă simt sătul şi fericit.

— Păi..., se poticni iarăşi Basil.

— Nu fi timid. E ceva legat de Jobena mea.

Dar lui Basil i se întâmplase ceva ciudat. Într-un moment brusc de detaşare, se văzu din exterior – se văzu cum se furişează lângă domnul Dorsey, într-o casă în care era oaspete, să-i vorbească de rău fata.

— Păi..., repetă el pierdut.

— Întrebarea e: o poţi întreţine? spuse domnul Dorsey binedispus. Iar a doua întrebare e: o poţi stăpâni?

— Am uitat ce voiam să spun, zise Basil dintr-o suflare.

Ieşi în grabă din bibliotecă, cu mintea răvăşită. Repezindu-se la etaj, ciocăni la uşa Jobenei. Nu răspunse nimeni, aşa că o deschise şi aruncă o privire înăuntru. Camera era goală, dar pe pat stătea o valiză pe jumătate plină.

— Jobena, a strigat el neliniştit.

Nici un răspuns. O slujnică aflată în trecere i-a spus că duduia Jobena îşi făcea onduleuri Marcel în camera mamei ei.

Basil s-a repezit pe scări şi şi-a pus în grabă paltonul şi pălăria, chinuindu-se să-şi amintească adresa unde îl lăsaseră pe Skiddy De Vinci cu două seri în urmă. Convins că avea să recunoască imobilul, merse cu taxiul în Lexington Avenue, încercă la trei uşi şi începu să tremure de emoţie când descoperi numele „Leonard Edward Davies De Vinci” pe o plăcuţă de lângă o sonerie. Când a sunat, s-a auzit zăvorul de la o uşă interioară.

Nu avea nici un plan. Nefiind în stare să gândească limpede, nutrea ideea nedesluşită şi melodramatică să-l pocnească, să-l lege şi să-l lase să zacă acolo până când trecea totul. Skiddy avea cu douăzeci de kilograme mai mult ca el, urma să fie o misiune extrem de dificilă.

Skiddy îşi făcea bagajele – paltonul pe care l-a azvârlit în grabă peste valiză nu a reuşit s-o ascundă de privirile lui Basil. Pe măsuţa de toaletă murdară era o sticlă de whisky deschisă, iar lângă ea – un pahar pe jumătate plin.

Chinuindu-se să-şi ascundă surprinderea, îl invită pe Basil să ia loc.

— Trebuia să vin să te văd – Basil se strădui să-şi ia un ton calm – în legătură cu Jobena.

— Jobena? (Skiddy se încruntă.) Ce-i cu ea? Ea te-a trimis aici?

— O, nu. (Basil înghiţi în sec, trăgând de timp.) M-am gândit... poate mi-ai putea da un sfat... vezi tu, nu cred că mă place şi nu ştiu de ce.

Faţa lui Skiddy se destinse.

— Prostii! Bineînţeles că te place. Bei ceva?

— Nu. Cel puţin nu acum.

Skiddy îşi termină băutura. După o mică ezitare, îşi luă paltonul de pe valiză.

— Nu te superi dacă îmi fac în continuare bagajul, aşa-i? Plec din oraş.

— Te rog.

— Mai bine ai bea ceva.

— Nu. Nu beau decât apă. Deocamdată.

— Când începi să te îngrijorezi degeaba, cel mai bun lucru pe care-l poţi face este să bei ceva.

A sunat telefonul şi Skiddy a răspuns, lipindu-şi receptorul de ureche.

— Da... Nu pot vorbi acum... Da... Ne vedem la cinci jumate atunci. Acum e vreo patru... O să-ţi explic de ce când ne vedem... La revedere.

A închis.

— Era de la birou, a spus cu o nonşalanţă afectată... Nu bei un păhărel?

— Nu, mersi.

— Nu-ţi face niciodată griji. Distrează-te.

— E greu să fii invitat într-o casă şi să ştii că cineva nu te place.

— Dar te place, zău. Mi-a spus-o chiar ea zilele trecute.

Discutară problema în vreme ce Skiddy împacheta. Era puţin ameţit şi extrem de agitat şi o singură întrebare pusă pe tonul serios potrivit îl făcea să bată câmpii la nesfârşit. Basil nu pusese la cale nici un plan în afară de-a rămâne cu Skiddy şi de-a aştepta cea mai bună ocazie să dea totul pe faţă.

Dar n-avea să fie uşor să rămână cu Skiddy; începea să-l îngrijoreze insistenţa lui Basil. Într-un târziu a închis valiza cu un ţăcănit categoric, a dat pe gât o duşcă bună şi a spus:

— Păi, cred că ar trebui s-o iau din loc.

Ieşiră împreună şi Skiddy opri un taxi.

— Încotro mergi? întrebă Basil.

— La periferie... Vreau să zic, în centru.

— Merg şi eu cu tine, se oferi Basil. Am putea bea ceva la... Biltmore.

Skiddy şovăi.

— Te las acolo, spuse el.

Când au ajuns la Biltmore, Basil nu a schiţat nici un gest să se dea jos din maşină.

— Intri şi tu cu mine, nu? a întrebat el pe un ton surprins.

Skiddy s-a uitat încruntat la ceas.

— Nu prea am timp.

Lui Basil i-a picat faţa; s-a lăsat pe spate pe banchetă.

— Păi, n-are nici un rost să merg singur, pentru că par cam tânăr şi n-o să mă servească nimeni dacă nu sunt însoţit de un bărbat mai în vârstă.

Pledoaria a funcţionat. Skiddy s-a dat jos din maşină, spunând:

— Va trebui să mă grăbesc. Au intrat împreună în bar.

— Ce doriţi?

— Ceva tare, a spus Basil, aprinzându-şi prima ţigară după o lună.

— Două cocteiluri Stinger[28], a comandat Skiddy.

— Hai să bem ceva cu adevărat tare.

— Fă-le duble, atunci.

Basil trase cu coada ochiului la ceas. Era cinci şi douăzeci. Aşteptând până când Skiddy dădea pe gât băutura, îi făcu semn chelnerului să le mai aducă un rând.

— O, nu! strigă Skiddy.

— Fac eu cinste. Trebuie să mai bei unul.

— Tu nici nu te-ai atins de al tău.

Basil sorbi din băutura lui, pe care o găsi oribilă. Descoperi că noua porţie de alcool îl făcuse pe Skiddy să se destindă puţin.

— Tre' să plec, spuse el mecanic. Am o treabă importantă.

Lui Basil îi veni o idee.

— Mă gândesc să-mi cumpăr un câine, anunţă el.

---

[28] Băutură alcoolică preparată dintr-un amestec de cremă de mentă, brandy şi gheaţă.

— Nu vorbi despre câini, zise Skiddy pe un ton plângăcios. Am avut o experienţă îngrozitoare cu un câine. Abia mi-am revenit.

— Povesteşte-mi.

— Nici nu-mi place să vorbesc despre asta; a fost îngrozitor.

— Cred că un câine e cel mai bun prieten pe care îl poate avea omul, spuse Basil.

— Chiar? (Skiddy plesni tăblia mesei cu palma desfăcută.) Şi eu cred la fel, Lee.

— Nimeni nu te iubeşte cum te iubeşte un câine, continuă Basil privind melancolic în zare.

Sosi al doilea rând de cocteiluri duble.

— Să-ţi povestesc despre câinele meu pe care l-am pierdut, zise Skiddy. (Se uită la ceas.) Am întârziat, dar un minut acolo n-o să conteze, dacă spui că-ţi plac câinii.

— Îmi plac mai mult decât orice pe lume. (Basil ridică primul pahar, încă pe jumătate plin.) Să bem în cinstea celui mai bun prieten al omului – câinele.

Băură. Lui Skiddy îi dăduseră lacrimile.

— Stai să-ţi spun. L-am crescut pe Coajă-de-ou de pui. Era o frumuseţe – un Airedale. Taică-su fusese McTavish VI.

— Sunt sigur că era o frumuseţe.

— Era! Stai să-ţi spun...

Pe când se încingea la vorbă, Basil îşi împinse al doilea pahar cu băutură spre Skiddy, care îl apucă imediat de

picior. Surprinzând privirea barmanului, comandă încă două. Ceasul arăta şase fără cinci.

Skiddy îi dădea înainte. Tot restul vieţii după aceea, vederea unei povestiri cu câini într-o revistă avea să-i provoace un puseu de greaţă lui Basil. La şase şi jumătate, Skiddy s-a ridicat nesigur.

— Tre’ să plec. Am o întâlnire importantă. O să fie furioasă.

— Bine. O să ne oprim la bar şi o să mai bem un rând.

Barmanul se ştia cu Skiddy şi stătură de vorbă câteva minute, căci timpul nu părea să mai conteze. Skiddy a băut un pahar cu vechiul lui prieten ca să-i ureze noroc cu o ocazie foarte importantă. Apoi a mai băut unul.

La opt fără un sfert, Basil îl ghidă pe Leonard Edward Davies De Vinci afară din barul hotelului, lăsându-i valiza în grija barmanului.

— Treabă importantă, bombăni Skiddy în timp ce făceau semn unui taxi.

— Foarte importantă, încuviinţă Basil. Am eu grijă să ajungi acolo.

Când maşina a tras lângă ei, Skiddy s-a prăvălit înăuntru, iar Basil i-a dat şoferului adresa.

— La revedere şi mersi! strigă entuziasmat Skiddy. Poate intrăm să mai bem o dată în cinstea celui mai bun prieten al omului.

— O, nu, spuse Basil. E prea important.

— Ai dreptate. E prea important.

Taxiul demară, iar Basil îl urmări cu privirea până când se pierdu după colţ. Skiddy mergea până în Long Island să viziteze mormântul lui Coajă-de-ou.

IV

Basil nu mai băuse niciodată şi acum, simţindu-se uşurat şi victorios, cele trei cocteiluri pe care le dăduse cu forţa pe gât i se urcau cu iuţeală la cap. În drum spre casa familiei Dorsey, îşi azvârli capul pe spate, hohotind de râs. Îşi recăpătă respectul de sine pe care îl pierduse cu o seară în urmă; simţea cum palpită de încrederea pe care ţi-o dă puterea.

Când îi deschise slujnica, îşi dădu seama instinctiv că cineva stătea în capătul holului. Aşteptă până când slujnica se făcu nevăzută, apoi se duse la uşa de la garderobă şi o deschise. Jobena şedea lângă valiza ei, cu o expresie de nerăbdare amestecată cu spaimă. Îl amăgea cumva propria euforie sau, când a dat cu ochii de el, chipul i s-a luminat de uşurare?

— Bună.

Fata îşi dădu jos paltonul şi îl atârnă în cui, ca şi cum de asta s-ar fi aflat acolo, apoi ieşi la lumină. Chipul ei, palid şi minunat, îşi recăpătă calmul, de parcă s-ar fi aşezat şi şi-ar fi împreunat mâinile.

— Te căuta George, spuse ea pe un ton indiferent.

— Zău? Am fost cu un prieten.

Cu o expresie surprinsă, adulmecă aroma vagă a cocteilurilor.

— Dar prietenul meu s-a dus să vadă mormântul câinelui său, aşa că am venit acasă.

Ea încremeni brusc.

— Ai fost cu Skiddy?

— Îmi povestea despre câinele lui, spuse Basil pe un ton serios. La urma urmei, câinele e cel mai bun prieten pe care îl poate avea un om.

Fata se aşeză şi îl privi cu ochii mari.

— Skiddy a leşinat?

— S-a dus să vadă un câine.

— Tâmpitul! a strigat ea.

— Îl aşteptai? Aia e valiza ta?

— Nu-i treaba ta.

Basil scoase valiza din debara şi o băgă în lift.

— N-o să ai nevoie de ea în seara asta, a spus el.

Ochii fetei se umplură de lacrimi mari de disperare.

— N-ar trebui să bei, spuse ea cu glasul frânt. Nu vezi ce-a făcut băutura din el?

— Cel mai bun prieten al omului e un Stinger.

— N-ai decât şaisprezece ani. Presupun că tot ce mi-ai spus în după-amiaza aia n-a fost decât o glumă. Vreau să zic, despre viaţa perfectă.

— Doar o glumă, încuviinţă el.

— Am crezut că vorbeşti serios. Nu mai vorbeşte nimeni serios?

— Îmi place de tine mai mult decât de orice altă fată pe care am cunoscut-o, spuse Basil încetişor. Acum vorbesc serios.

— Şi mie mi-a plăcut de tine, până când ai spus treaba aia despre cum mă sărut eu cu toţi.

Basil s-a apropiat de ea, s-a aplecat şi i-a luat mâna într-a lui.

— Hai să ducem valiza sus până nu intră slujnica.

S-au urcat în liftul întunecos şi au închis uşa.

— E un întrerupător pe undeva, a spus ea.

Continuând s-o ţină de mână în întuneric, a tras-o mai aproape şi a cuprins-o cu braţul pe după mijloc.

— Doar de data asta, n-avem nevoie de lumină.

În tren, la întoarcere, George Dorsey luă o hotărâre bruscă. Buzele i se strânseră.

— Nu vreau să zic nimic, Basil... (Şovăi.) Dar, uite ce e... Ai băut ceva de Ziua Recunoştinţei?

Basil s-a încruntat şi a dat din cap în semn că da.

— Uneori simt nevoia, spuse el grav. Nu ştiu de ce. Ai mei au murit toţi din cauza băuturii.

— Doamne! exclamă George.

— Dar m-am lăsat. I-am promis Jobenei că nu mă mai ating de nimic până la douăzeci şi unu de ani. Crede că, dacă o ţin tot aşa, băutura o să-mi distrugă viaţa.

George rămase tăcut o clipă.

— Despre ce vorbeaţi voi doi în ultimele zile? Doamne, credeam că ideea era să mă vizitezi *pe mine*.

— E... un soi de secret, spuse Basil calm. Uite ce zic eu: dacă n-avem nimic bun de mâncare la cină, hai să vorbim cu Sam să lase fereastra de la cămară descuiată în seara asta.

Croindu-şi drum înainte

I

Basil Duke Lee şi Riply Buckner jr. şedeau pe treptele de la intrarea casei familiei Lee, învăluiţi în auriul melancolic al unei după-amiezi de sfârşit de vară. Înăuntru ţârâitul telefonului răsună ca o promisiune misterioasă.

— Credeam că te duci acasă, spuse Basil.

— Credeam că tu te duci.

— Mă duc.

— Şi eu.

— Păi, de ce nu pleci, atunci?

— Păi, de ce nu pleci tu?

— Plec.

Râseră, sfârşind cu un soi de gâlgâituri înăbuşite. Când telefonul se auzi din nou, Basil se ridică.

— Trebuie să învăţ la trigonometrie înainte de cină.

— Chiar mergi la Yale în toamnă? îl întrebă Riply sceptic.

— Da.

— Toată lumea zice că e o prostie să mergi la facultate la şaisprezece ani.

— Fac şaptesprezece în septembrie. Pe curând. Te sun diseară.

Basil o auzi pe maică-sa vorbind la telefonul de la etaj şi îşi dădu imediat seama de tulburarea din glasul ei.

— Da... E absolut îngrozitor, Everett!... Da... O, Doamne!

După un minut a tras concluzia că erau grijile obişnuite legate de afaceri şi s-a dus în bucătărie să ia o gustare. Când s-a întors, a dat nas în nas cu maică-sa, care se grăbea pe trepte. Clipea des şi îşi pusese pălăria invers – semnul obişnuit că era agitată.

— Trebuie să mă duc până la bunicul.

— Ce s-a întâmplat, mamă?

— Unchiul Everett crede că am pierdut o mulţime de bani.

— Cât? întrebă Basil speriat.

— Douăzeci şi două de mii de dolari fiecare. Dar nu suntem siguri.

Maică-sa ieşi.

„Douăzeci şi două de mii de dolari!”, repetă el uluit.

Ideile lui despre bani erau vagi şi cumva vesele, dar remarcase că în timpul meselor în familie veşnica dezbatere dacă blocul de pe Third Street avea să fie

vândut Căilor Ferate fusese înlocuită de discuţii neliniştite despre Compania de Utilităţi Publice din Vest.

La şase şi jumătate, maică-sa l-a sunat să-i spună să mănânce; şi, tot mai neliniştit, s-a aşezat singur la masă, fără ca romanul *The Mississippi Bubble*, deschis lângă farfurie, să-i distragă atenţia. Doamna Lee s-a întors la şapte, profund tulburată şi nefericită, şi – trântindu-se pe un scaun de lângă el – i-a oferit prima informaţie exactă legată de finanţe: ea, tatăl ei şi fratele ei Everett pierduseră la un loc ceva mai mult de optzeci de mii de dolari. Era cuprinsă de panică şi se uita înnebunită prin sufragerie, ca şi cum banii s-ar fi scurs pe undeva chiar şi acolo şi ar fi vrut să reducă de îndată pierderile.

— Trebuie să încetez să mai vând titluri, altfel n-o să mai rămânem cu nimic, declară ea. Asta înseamnă că nu ne mai rămân decât trei mii pe an – îţi dai seama, Basil? Nu văd cum mi-aş mai putea permite să te trimit la Yale.

Inima i se făcu ghem; viitorul care strălucise mereu dinaintea lui ca un far liniştitor se aprinse o ultimă dată în toată splendoarea şi apoi se stinse. Maică-sa se cutremură, apoi clătină din cap categoric.

— Va trebui să te gândeşti să mergi la o universitate de stat.

— Doamne! exclamă Basil.

Deşi îi părea rău să-i vadă chipul şocat, încremenit, maică-sa îi vorbi pe tonul cam aspru al celor care refuză să cedeze.

— Îmi pare nespus de rău. Tatăl tău voia să mergi la Yale. Dar toată lumea spune că, dacă pun la socoteală hainele şi biletele de tren, asta mă ajunge sigur la două mii pe an. Bunicul tău m-a ajutat să te trimit la St. Regis, însă a zis mereu că ar trebui să mergi la o universitate de stat.

După ce-a urcat tulburată în camera ei cu o ceaşcă de ceai, Basil a rămas pe gânduri în salonul cufundat în întuneric. În momentul de faţă pierderea nu însemna decât un singur lucru pentru el: până la urmă nu avea să mai meargă la Yale. Doar propoziţia asta, desprinsă de semnificaţia ei, îl copleşea – de atâtea ori anunţase pe un ton indiferent: „Mă duc la Yale” –, însă treptat îşi dădea seama câte vise calde şi familiare se duseseră pe apa sâmbetei. Yale reprezenta Estul îndepărtat, pe care îl iubise cu nostalgie încă de când citise primele cărţi despre mari oraşe. Dincolo de gările mohorâte din Chicago şi de focurile nocturne din Pittsburgh, în statele vechi se întâmpla ceva care îi făcea inima să bată nebuneşte de exaltare. Rezona cu agitaţia imensă, neîntreruptă, a New Yorkului, cu zilele şi nopţile metropolitane încordate ca nişte strune. Nu era nevoie să-ţi imaginezi nimic odată ajuns acolo, căci oraşul însuşi era alcătuit din ţesătura basmelor – viaţa era la fel de însufleţită şi de plină de satisfacţii cum e în cărţi şi în vise.

Dar, mai întâi, ca un soi de poartă către viaţa aceea mai profundă, mai bogată, venea Yale. Numele îi evoca

amintirea unei echipe eroice, aliniate dinaintea propriei porţi inexpugnabile în amurgul rece de noiembrie, şi pe aceea de mai târziu, a câtorva nobili impecabili, cu jobene şi bastoane, care stăteau în picioare în barul hotelului Manhattan. Şi, amestecată cu victoriile şi recompensele de care avusese parte, cu strădaniile şi succesele lui, viziunea fetei ineluctabile, incomparabile.

Păi, atunci de ce să nu muncească pentru a se putea întreţine la Yale? Într-o clipită, ideea devenise realitate. Începu să se plimbe prin cameră cu paşi repezi, spunându-şi destul de tare: „Bineînţeles, asta trebuie să fac”. Repezindu-se la etaj, bătu la uşa mamei lui şi o anunţă cu voce profetică:

— Mamă, ştiu ce-o să fac! O să muncesc ca să-mi plătesc studiile la Yale.

Basil se aşeză pe pat şi ea reflectă plină de îndoială. Bărbaţii din familia ei nu se mai dovediseră descurcăreţi de câteva generaţii încoace, iar ideea o speria.

— Nu prea-mi pari genul de băiat căruia îi place să muncească, spuse ea. În plus, băieţii care muncesc ca să se întreţină în facultate au burse şi premii, iar tu n-ai fost un elev prea silitor.

Basil se enervă. Era gata să intre la Yale cu un an înaintea colegilor lui şi reproşul ei i se părea nedrept.

— Şi unde-ai să munceşti? întrebă ea.

— O să fiu fochist, răspunse Basil imediat. Şi-o să deszăpezesc trotuare. Cred că asta fac cei mai mulţi – şi-o

să dau meditaţii. Mi-ai putea da banii de care aş avea nevoie ca să merg la o universitate de stat?

— Va trebui să ne mai gândim.

— Zău, nu-ţi face nici un fel de griji, spuse el pe un ton categoric, pentru că, dacă mă întreţin singur la Yale, e aproape ca şi cum n-ai fi pierdut banii ăia.

— De ce nu începi prin a-ţi găsi ceva de făcut în vara asta?

— Mâine o să-mi găsesc de lucru. Poate reuşesc să strâng suficient cât să nu trebuiască să mă ajuţi tu. Noapte bună, mamă.

În camera lui, se opri numai cât să declame sumbru dinaintea oglinzii că avea să se întreţină singur la Yale şi, ducându-se la raftul cu cărţi, scoase jumătate de duzină de volume prăfuite de Horatio Alger[29], nedeschise de ani de zile. Apoi, aşa cum, după război, tinerii consultau Compendiul de Afaceri al lui George Washington, se aşeză la birou şi începu să dea paginile din *Născut să se înalţe*[30].

II

Două zile mai târziu, după ce fusese ocărât de portarii, comisionarii şi telefonistele de la *Press*, *Evening News*,

---

[29] Horatio Alger jr. (1832-1899) – autor american prolific, cunoscut pentru romanele despre tineri săraci care îşi croiesc o viaţă de bunăstare prin muncă, cinste şi curaj.

[30] *Bound to Rise or Up the Ladder* – roman din seria *Luck and Pluck*, publicat în 1873, al scriitorului Horatio Alger jr.

Socialist Gazette şi de la o fiţuică de scandal numită *Courier* şi fusese asigurat că nimeni nu avea nevoie de un reporter de „şaptesprezece ani, practic”, după ce îndurase toate infamiile rezervate unui tânăr dintr-o ţară liberă care încearcă să-şi plătească singur studiile la Yale, Basil Duke Lee, prea „înfumurat” să apeleze la părinţii prietenilor lui, obţinu o slujbă la Căile Ferate, cu ajutorul lui Eddie Parmelee, care locuia peste stradă de el.

A doua zi dimineaţă, la 06:30, cu un pachet pentru prânz şi o salopetă nouă, care îl costase patru dolari, păşea timorat în atelierele mecanice de la depoul Great Northern. Era ca şi când ar fi intrat într-o şcoală nouă, doar că nimeni nu-l băga în seamă şi nici nu-l întreba dacă avea de gând să se înscrie în echipa şcolii. Perforă cartela de pontaj, lucru care îi dădu un sentiment ciudat, şi – fără măcar ca maistrul să-l îndemne să „intre pe teren şi să câştige” – se trezi pus să care scânduri pentru acoperişul unui vagon.

Se făcu douăsprezece; nu se întâmplase nimic. Soarele ardea cu putere şi îl dureau mâinile şi spatele, însă nici un eveniment semnificativ nu tulburase plictiseala dimineţii. Mezina preşedintelui nu trecuse pe-acolo, târâtă de un cal în galop; nici măcar vreun şef de echipă aflat în trecere prin curte nu îl remarcase cu o privire aprobatoare. Fără să se lase descurajat, îşi văzu de treabă – nu te puteai aştepta să se întâmple cine ştie ce în prima dimineaţă de lucru.

Mâncă de prânz împreună cu Eddie Parmelee. Eddie lucra aici în vacanţe de câţiva ani; în toamnă mergea pe cont propriu la universitatea de stat. Clătină din cap cu îndoială când îl auzi pe Basil spunând că voia să muncească pentru a-şi putea plăti studiile la Yale.

— Uite ce-ar trebui să faci, spuse el: împrumută două mii de dolari de la mama ta şi cumpără douăzeci de acţiuni la Fabrica de Pluguri şi Tractoare. Apoi mergi la o bancă şi mai împrumută două mii punând gaj acţiunile alea şi cu cele două mii mai cumpără douăzeci de acţiuni. Apoi stai cuminte un an şi după aia n-o să mai trebuiască să te gândeşti să munceşti ca să-ţi poţi plăti studiile la Yale.

— Nu cred că mama mi-ar da două mii de dolari.

— Mă rog. Oricum, eu aşa aş face.

Dacă dimineaţa fusese calmă, după-amiaza a fost marcată de un incident oarecum neplăcut. Fusese avansat puţin, cerându-i-se să se urce într-un vagon de marfă şi să bată în cuie scândurile pe care le cărase dimineaţă. Descoperi că să bată scânduri în cuie era o operaţiune care necesita infinit mai multă îndemânare decât să înfigă piuneze în perete, dar se gândea că face progrese mulţumitoare când se auzi strigat de jos de o voce furioasă:

— Hei, tu! Ridică-te!

Basil se uită în jos şi văzu un maistru ameninţător de roşu la faţă.

— Da, tu, ăla în salopetă nouă. Ridică-te!

Basil se uită în jur să vadă dacă stătea vreunul întins, dar cei doi unguri posaci păreau afundaţi în muncă şi îşi dădu seama că, într-adevăr, el era cel căruia i se adresa.

— Îmi cer scuze, domnule.

— Ridică-te în genunchi sau cară-te! Ce mama naibii crezi că e aici?

Stătuse aşezat în timp ce dădea cu ciocanul şi, după toate aparenţele, maistrul crezuse că trândăvea. După ce îi mai aruncă o privire maistrului, se abţinu să-i explice că avea mai multă stabilitate stând aşezat şi hotărî s-o lase moartă. Probabil că la Yale nu existau ateliere feroviare; îşi aminti însă, cu o strângere de inimă, numele de rău augur Compania Căii Ferate New York – New Haven – Hartford.

A treia zi dimineaţă, tocmai când descoperise că salopeta lui nu mai era unde o atârnase în atelier, se anunţă că toţi cei care erau angajaţi de mai puţin de şase luni urmau să fie concediaţi. Basil primi patru dolari şi rămase fără salopetă. Să înveţe că trebuie să stai în genunchi când baţi cuie îl costase doar biletul de tramvai.

III

Într-o casă mare şi demodată din zona veche a oraşului locuia unchiul lui de-al doilea, Benjamin Reilly, şi acolo se duse Basil în seara aceea. Era ultima soluţie –

Benjamin Reilly şi bunicul lui Basil erau fraţi, însă nu-şi vorbeau de douăzeci de ani.

A fost primit în camera de zi de bătrânul scurt şi îndesat, al cărui chip de nepătruns era ascuns sub o barbă căruntă şi creaţă. În spatele lui stăteau o femeie de patruzeci de ani, cu care se însurase în urmă cu şase luni, şi fiica ei, o fată de cincisprezece ani. Aripa familiei din care făcea parte Basil nu fusese invitată la nuntă, aşa că nu le mai întâlnise niciodată pe noile rude.

— M-am gândit să trec să te văd, unchiule Ben, spuse el uşor stânjenit.

Urmă o tăcere lungă.

— Maică-ta e bine? întrebă bătrânul.

— O, da, mulţumesc.

Domnul Reilly aşteptă. Doamna Reilly schimbă câteva vorbe cu fiica ei, care îi aruncă o privire curioasă lui Basil şi părăsi încăperea cu părere de rău. Mama ei îl convinse pe bătrân să se aşeze.

De jenă, Basil trecu direct la subiect. Voia o slujbă pe perioada verii la Compania Farmaceutică Reilly.

Unchiul lui se foi neliniştit un minut, după care îi spuse că nu aveau posturi libere.

— Aa.

— Ar fi altceva dacă ai vrea o slujbă permanentă, dar zici că vrei să te duci la Yale.

A spus asta pe un ton ironic, apoi s-a uitat la nevastă-sa.

— Păi, da, spuse Basil. Ăsta e motivul pentru care am nevoie de-o slujbă.

— Maică-ta nu-şi permite să te trimită la şcoală, ha? (Tonul de satisfacţie din glasul lui era inconfundabil.) Şi-a cheltuit toţi banii?

— O, nu, se grăbi Basil să răspundă. O să mă ajute şi ea.

Spre surprinderea lui, ajutorul a venit dintr-o zonă neaşteptată. Doamna Reilly s-a aplecat brusc şi i-a şoptit ceva la ureche soţului ei, la care bătrânul a dat din cap şi a spus cu glas tare:

— O să mă gândesc, Basil. Tu intră acolo.

Iar soţia lui a repetat:

— O să ne gândim. Tu intră în bibliotecă cu Rhoda cât verifică domnul Reilly registrele.

Uşa bibliotecii s-a închis în urma lui, iar el s-a trezit singur cu Rhoda, o fată hotărâtă, cu bărbia colţuroasă, cu braţe albe cărnoase şi o rochie albă ce îi amintea lui Basil de pantalonaşii de dantelă care fluturau la uscat în curte. Intrigat de schimbarea de atitudine a unchiului său, o privi absent o clipă.

— Tu trebuie să fii vărul meu, spuse Rhoda închizând cartea.

Basil văzu că era *Micul colonel: domnişoara de onoare*[31].

[31] *The Little Colonel: Maid of Honor* (1906) – roman al autoarei americane de literatură pentru copii Annie Fellows Johnston (1863-

— Da, recunoscu el.

— Am auzit de la cineva despre tine.

Se subînţelegea că lucrurile care îi ajunseseră la urechi nu erau măgulitoare.

— De la cine?

— O fată pe nume Elaine Washmer.

— Elaine Washmer! concedie dispreţuitor numele Basil. Fata aia!

— E cea mai bună prietenă a mea. (Basil nu spuse nimic.) A zis că te crezi minunat.

Tinerii nu realizează imediat că cel care le provoacă rănile este duşmanul, iar bârfa purtată din gură în gură nu e decât săgeata. Inima îi mocnea de furie îndreptată împotriva lui Elaine Washmer.

— Nu ştiu mulţi copii pe-aici, spuse fata pe un ton mai puţin agresiv. Ne-am mutat abia de şase luni. N-am mai văzut aşa o adunătură de înfumuraţi.

— O, nu cred, protestă Basil. Unde ai locuit înainte?

— În Sioux City. Copiii se distrează mult mai bine acolo.

Doamna Reilly deschise uşa şi îl invită pe Basil înapoi în camera de zi. Bătrânul stătea din nou în picioare.

— Vino mâine-dimineaţă şi o să-ţi găsesc ceva de lucru, spuse el.

1931).

— Şi ce-ar fi să iei cina cu noi mâine-seară? adăugă doamna Reilly cu o amabilitate în spatele căreia un adult ar fi putut intui un scop ascuns.

— Vai, vă mulţumesc foarte mult.

Abia ce ieşise pe uşă cu inima plină de recunoştinţă, că doamna Reilly râse scurt şi o chemă pe fiică-sa.

— O să ne îngrijim să mai ieşi şi tu în lume, anunţă ea. Când ziceai că se ţin seratele alea dansante?

— Joia la Clubul Universitar şi sâmbăta la Clubul Lake, se grăbi Rhoda să răspundă.

— Ei, dacă tânărul ăsta vrea să-şi păstreze slujba pe care i-a dat-o tatăl tău, o să mergi la dans toată vara.

IV

Grupurile formate întâmplător, pe criterii băneşti sau geografice, se pot dovedi destul de certăreţe şi de anoste, dar când vine vorba de neplăcere pură, situaţia tinerilor care au fost adunaţi laolaltă de lipsa comună de popularitate nu se compară decât cu cea a deţinuţilor îngrămădiţi într-o celulă. În ochii lui Basil, oaspeţii de la cina care a urmat a doua zi erau o adunătură de infirmi. Lewis şi Hector Crum, veri neghiobi, pe care nu-i suporta nimeni în afară de ei înşişi; Sidney Rosen, bogat, dar îngrozitor; Mary Haupt cea urâtă, Elaine Washmer şi Betty Geer, ce îi amintea lui Basil de o parodie crudă pe care o cântaseră la un moment dat pe melodia „Jungle Town”:

Jos în vale

Stă o pastilă

Care îmi face silă,

Betty Geer pe nume.

Mai bine nu s-ar spune...

E-atât de grasă,

Arată întocmai ca o pisică

Şi e-a hapurilor prinţesică.

Mai mult, toţi îl detestau pe Basil, despre care se presupunea că e „cu nasul pe sus” şi, pe drumul către casă după aceea, s-a simţit posomorât şi folosit într-un mod nedesluşit. Bineînţeles, îi era recunoscător doamnei Reilly pentru amabilitatea ei, însă nu se putea abţine să se întrebe dacă un băiat mai isteţ n-ar fi reuşit să scape s-o scoată pe Rhoda la dans la Clubul Lake sâmbăta următoare. Propunerea îl luase pe nepregătite; dar când se trezi prins în aceeaşi capcană săptămâna următoare, apoi şi cealaltă, începu să înţeleagă adevărul. Era o sarcină de serviciu şi o acceptă înverşunat, nefiind însă în stare să înţeleagă de ce şi-ar dori cineva atât de nepriceput la dans şi atât de nesociabil să meargă într-un loc unde era – evident – o povară. „De ce nu stă pur şi simplu acasă să citească o carte”, îşi spuse el dezgustat, „sau de ce nu pleacă undeva... sau nu se-apucă de cusut?”

Într-o după-amiază de sâmbătă, în timp ce urmărea un turneu de tenis şi simţea cum începe să-l apese gândul obligaţiei care îl aştepta seara, se lăsă brusc vrăjit de chipul unei fete aflate la câţiva metri mai încolo. Inima i se urcă drept în gât şi sângele începu să-i gonească prin vene; apoi, când mulţimea se ridică să plece, descoperi cu uimire că se holbase la o fetiţă de zece ani. Îşi mută privirea, dezamăgit într-un fel ciudat; o clipă mai târziu, se uită din nou la ea. Chipul fermecător, sfios îi insufla o înlănţuire de gânduri şi senzaţii pe care nu le putea desluşi. Trecând mai departe, fără să dea curs intenţiei vagi de-a descoperi cine era copila, se simţi dintr-odată înconjurat de frumuseţe; îi auzea şoapta inconfundabilă, promisiunea fericirii întotdeauna bine-venită şi mereu încălcată pe care o ascundea în ea. „Mâine... zilele astea... toamna asta... poate diseară.” Simţind un impuls irezistibil să se exprime, se aşeză şi începu să-i scrie unei fete de la New York. Vorbele îi sunau preţios, iar fata părea rece şi îndepărtată. Adevărata imagine pe care o avea în minte, forţa ce îl împinsese în starea aceea de dorinţă arzătoare, era chipul fetiţei pe care o văzuse după-amiază.

Când a ajuns împreună cu Rhoda Sinclair la Clubul Lake în seara aceea, a aruncat imediat o privire în jur să vadă ce băieţi mai erau pe acolo care i-ar fi putut fi datori Rhodei sau care gravitau în propria lui sferă de influenţă. Asta se întâmpla cu puţin înainte de partea cu furatul

partenerei, datorită căreia, în mod normal, ar fi reuşit să scape de cel puţin şase dansuri în avans, însă în seara aceea cei prezenţi erau mai mari şi lucrurile nu arătau promiţător. Totuşi, când Rhoda ieşi din vestiar, Basil îl zări pe Bill Kampf şi se năpusti recunoscător asupra lui.

— Salutare, bătrâne, spuse el radiind de bune intenţii. Ce-ai zice să dansezi o dată cu Rhoda în seara asta?

— Nu pot, i-o reteză Bill. Avem musafiri. Nu ştiai?

— Păi, şi de ce n-am putea face un schimb de partenere?

Bill îl privi surprins.

— Credeam că ştii, exclamă el. A venit Erminie. A vorbit toată după-amiaza despre tine.

— Erminie Bibble!

— Da. Şi taică-su, şi maică-sa, şi soră-sa mai mică. Au ajuns azi-dimineaţă.

Acum, într-adevăr, emoţia din urmă cu două ceasuri îi inundă inima, dar de data asta ştia de ce. Chipul vag cunoscut al surorii mai mici a lui Erminie Gilberte Labouisse Bibble fusese cel care îl atrăsese în felul acela. Pe când mintea îi fugea la o după-amiază lungă, petrecută pe veranda casei familiei Kampf de lângă lac, cu o veşnicie în urmă, cu un an în urmă, în ureche îi răsună aievea un glas: „Basil!” şi o frumuseţe efervescentă de cincisprezece ani veni la el în goană, prinzându-l de mână ca şi cum ar fi păşit în cercul descris de braţul lui.

— Basil! Sunt atât de bucuroasă!

Avea glasul înecat de plăcere, deşi se afla la vârsta la care plăcerea se ascunde de obicei în spatele rânjetelor şi murmurelor. Basil era cel stingherit şi ruşinat, în ciuda a ceea ce-i dicta inima. Se simţi uşurat când Bill Kampf, mai conştient de frumuseţea verişoarei lui decât cu un an în urmă, o conduse pe ringul de dans.

— Cine era? întrebă Rhoda când Basil se întoarse ameţit. N-am mai văzut-o pe-aici.

— Doar o fată.

Nici nu-şi dădea seama ce spune.

— Ei, asta văd şi eu. Cum o cheamă?

— Minnie Bibble, din New Orleans.

— Pare foarte plină de ea. N-am mai văzut niciodată o persoană atât de afectată.

— Sssst! protestă Basil fără să vrea. Hai să dansăm.

Trecu o oră bună înainte ca Basil să fie înlocuit de Hector Crum, iar după aceea se mai scurseră câteva dansuri înainte să-i vină rândul să danseze cu Minnie, care acum era centrul unui vârtej mişcător. Dar fata s-a revanşat faţă de el apucându-l de mână şi trăgându-l pe o verandă care dădea către lacul cufundat în întuneric.

— Era vremea, şopti ea. (Ca din instinct, dibui cel mai întunecat colţ.) Ar fi trebuit să-mi dau seama că ai să te îndrăgosteşti de altcineva.

— Nu-i adevărat, insistă el îngrozit. Aia e un soi de verişoară de-a mea.

— Am ştiut întotdeauna că eşti nestatornic. Dar n-am crezut că ai să mă uiţi atât de repede.

Se foise până când ajunsese să-l atingă. Ochii ei, cufundaţi într-ai lui, spuneau: „Ce mai contează? Suntem singuri”.

Cuprins de o panică ciudată, Basil sări în picioare. Nu putea s-o sărute aşa... pe loc. Totul era atât de diferit faţă de cu un an în urmă, atât de matur. Era prea emoţionat ca să facă altceva decât să se plimbe încolo şi-ncoace spunând: „Doamne, ce mă bucur să te văd”, întărind această afirmaţie banală cu un râs artificial.

Cu o atitudine deja matură, fata încercă să-l liniştească:

— Basil, vino şi stai jos!

— O să-mi treacă, spuse el cu răsuflarea întretăiată, ca şi cum tocmai leşinase. Sunt puţin agitat, atât.

Scoase din nou un chicot, care – în urechile ce îi bubuiau – sună prostesc.

— Stau trei săptămâni. Nu-i aşa că o să fie distractiv? spuse fata, după care adăugă cu căldură: Îţi mai aduci aminte după-amiaza aia, pe verandă la Bill?

Singurul răspuns care îi veni în minte a fost:

— Acum lucrez după-amiaza.

— Poţi trece seara, Basil. Nu faci decât jumătate de ceas cu maşina.

— Nu am maşină.

— Vreau să zic, cu maşina alor tăi.

— E un automobil electric.

Ea aşteptă răbdătoare. Încă îl găsea romantic – chipeş, imprevizibil, un pic trist.

— Am văzut-o pe sora ta, izbucni el. (Poate că, începând astfel, ar fi putut depăşi adoraţia perversă şi insuportabilă pe care i-o insufla.) Hotărât lucru: seamănă cu tine.

— Găseşti?

— A fost minunat, a spus el. Minunat! Stai să-ţi zic…

— Te rog.

Fata îşi împreună mâinile în poală, aşteptând.

— Ei bine, azi după-amiază...

Muzica se oprise şi reîncepuse de câteva ori. Acum, într-o pauză, se auziră paşi hotărâţi pe verandă şi, când înălţă privirea, Basil dădu cu ochii de Rhoda şi de Hector Crum.

— Tre’ să plec acasă, chiţăi Hector cu vocea lui în schimbare. Am adus-o pe Rhoda.

„Du-o pe ponton şi fă-i vânt în lac.” Dar numai mintea lui Basil spuse asta; trupul lui se ridică politicos.

— Nu ştiam unde eşti, Basil, spuse Rhoda pe un ton jignit. De ce nu te-ai întors?

— Tocmai veneam.

Glasul îi tremură uşor când se întoarse spre Minnie:

— Să-ţi găsesc partenerul?

— O, nu-ţi bate capul, spuse Minnie.

Nu era furioasă, ci mai degrabă uluită. Nu avea de unde bănui că tânărul care se îndepărta de ea atât de spăsit muncea ca să-şi poată plăti studiile la Yale.

V

De la început, bunicul lui Basil, care fusese cândva membru în consiliul de conducere al universităţii de stat, încercase să-l facă să-şi ia gândul de la Yale, iar acum, maică-sa, care şi-l închipuia flămând şi zdrenţăros într-o mansardă, se alăturase eforturilor de a-l convinge să renunţe. Suma pe care putea conta din partea ei era cu mult sub minimul necesar şi, cu toate că refuza cu încăpăţânare să se dea bătut, consimţi, „pentru orice eventualitate”, să se înscrie la universitate în anul următor.

În clădirea administrativă dădu nas în nas cu Eddie Parmelee, care i-l prezentă pe însoţitorul lui, un japonez mic de statură şi exaltat.

— Măi să fie, spuse Eddie. Deci ai renunţat la Yale!

— Renunţat la Yale, interveni surprinzător domnul Utsonomia. O, da, renunţat Yale de mult. (Izbucni într-un râs entuziast.) O, sigur. O, da.

— Domnul Utsonomia e japonez, îi explică Eddie făcându-i cu ochiul. Şi el e tot în anul pregătitor.

— Da, renunţat şi la Harvard Princeton, continuă domnul Utsonomia. Acasă pus pe mine să aleg. Eu ales aici.

— Zău? spuse Basil aproape indignat.

— Sigur. Mai puternic aici. Vin mai mulţi ţărani, cu forţă şi miros de pământ.

Basil se uita la el cu ochii mari.

— Şi îţi place asta? îl întrebă el sceptic.

Utsonomia dădu din cap.

— Aici cunosc oameni american adevărat. Şi fete. La Yale numai băieţi.

— Dar aici nu au spirit universitar, îi explică Basil răbdător.

Utsonomia se uită nedumerit la Eddie.

— Ura! îl lămuri Eddie fluturând din mână. Ura! Ştii tu.

— În plus, fetele de-aici..., începu Basil şi se opri.

— Cunoşti fete aici? rânji Utsonomia.

— Nu. Nu le cunosc, spuse Basil hotărât. Dar ştiu că nu sunt ca fetele pe care le-ai întâlni la balurile de la Yale. Nici măcar nu cred că aici se organizează baluri. Nu zic că fetele nu sunt de treabă, dar pur şi simplu nu sunt ca cele de la Yale. Sunt doar nişte studente la o universitate mixtă.

— Am auzit că eşti îndrăgostit de Rhoda Sinclair, spuse Eddie.

— Aşa e! răspunse Basil ironic.

— Primăvara trecută obişnuiau să mă invite la cină, însă de când ai început tu s-o scoţi la toate seratele dansante...

— La revedere, spuse Basil în grabă.

Se înclină stângaci drept răspuns la reverenţa mai formală a domnului Utsonomia şi plecă.

Din momentul sosirii lui Minnie, problema pe care o reprezenta Rhoda prinse să capete proporţii uriaşe. La început, persoana ei îl lăsase indiferent şi doar hainele ei dantelate, care îi aminteau vag de ceva, îl făceau să se simtă puţin ruşinat, însă acum, când vedea cât de insistent îi erau solicitate serviciile, deja o ura. Când se plângea de câte o durere de cap, imaginaţia lui o transforma rapid într-o suferinţă lungă, din care fata nu avea să-şi revină înainte de plecarea la universitate. Însă cei opt dolari pe săptămână pe care îi primea de la unchiul lui aveau să-i plătească biletul până la New Haven şi ştia că, dacă îşi pierdea slujba, maică-sa avea să refuze să-l lase să plece.

Fără să bănuiască adevărul, lui Minnie Bibble i se părea de mirare că Basil dansa cu ea numai o dată sau de două ori la fiecare petrecere, după care se arăta ciudat de indispus şi de tăcut. Pe moment, cel puţin, era fascinată de indiferenţa lui şi un pic nefericită. Dar temperamentul ei sentimental precoce nu putea tolera să fie ignorat şi Basil privea cu groază cum se înfiinţează câţiva rivali. Erau momente când i se părea un preţ prea mare de plătit, chiar şi pentru Yale.

Toate speranţele lui se îndreptau spre un singur eveniment. Acesta era o petrecere de bun-rămas dată în cinstea ei, pentru care familia Kampf rezervase Clubul

Universitar şi la care Rhoda nu era invitată. Profitând de atmosferă şi de moment, poate avea să-i grăbească lui Minnie plecarea ştiind că lăsase o amprentă de neşters în inima ei.

Cu trei zile înainte de petrecere, la şase, când ajunse acasă de la muncă, găsi automobilul familiei Kampf în faţa uşii şi pe Minnie singură pe verandă.

— Basil, trebuia să te văd, spuse ea. Te-ai purtat atât de ciudat şi de distant cu mine în ultima vreme.

Îmbătat de prezenţa ei pe această verandă familiară, nu-şi găsi cuvintele.

— Mă întâlnesc cu familia în oraş să luăm masa şi am un ceas la dispoziţie. Putem merge undeva? Mi-a fost groaznic de frică să nu vină mama ta acasă şi să-şi imagineze cine ştie ce despre mine dacă mă găseşte aici. (Vorbea în şoaptă, deşi nu era nimeni destul de aproape încât să-i poată auzi.) Mi-aş dori să nu fi venit şoferul cel bătrân. Trage cu urechea.

— La ce? întrebă Basil cu o umbră de gelozie.

— Pur şi simplu trage cu urechea.

— Uite cum facem, propuse el. Îl punem să ne lase acasă la bunicul şi o să împrumut automobilul electric.

Vântul fierbinte îi răvăşea buclele castanii pe frunte în timp ce alunecau pe Crest Avenue.

Faptul că maşina era a lui îl făcea să se simtă mai stăpân pe situaţie. Era un loc pe care îl păstrase pentru o ocazie ca asta – un drumeag rămas în urma lucrărilor de

excavaţie de la Prospect Park, unde Crest Avenue se pierdea pe deasupra lor şi ultimele raze de soare se răsfrângeau în malurile Mississippiului un kilometru şi jumătate mai la vale.

În aerul după-amiezii se simţea sfârşitul verii; trecuse de miezul ei şi ce mai rămânea trebuia folosit cât încă mai era vreme.

Dintr-odată, Minnie şopti în braţele lui:

— Tu eşti primul, Basil… nimeni în afară de tine.

— Tocmai ai recunoscut că eşti o cochetă.

— Ştiu, dar asta a fost cu ani în urmă. Când aveam treisprezece sau paisprezece ani, îmi plăcea să mi se spună că sunt uşuratică, pentru că nu-mi păsa ce zic oamenii; însă acum vreun an am început să înţeleg că sunt lucruri mai bune în viaţă – vorbesc serios, Basil – şi am încercat să mă port cuviincios. Dar mă tem că n-am să fiu niciodată un înger.

Fluviul curgea ca o panglică îngustă şi argintie între băile publice şi liniile de cale ferată de pe partea cealaltă. De acolo, de jos, răzbăteau până la ei bubuiturile şi şuierăturile îndepărtate obişnuite în apropierea gărilor; deasupra răsunau slab glasurile copiilor care jucau tenis în Prospect Park.

— Chiar nu e aşa o coadă la uşa mea cum îşi închipuie toată lumea, Basil, pentru că de multe ori vorbesc foarte serios şi nimeni nu mă crede. Ştii cât de mult ne asemănăm şi la un băiat asta nu contează, dar o fată

trebuie să-şi înfrâneze emoţiile şi mie îmi e greu să fac asta, pentru că sunt sentimentală.

— Nu te-ai sărutat cu nimeni de când ai venit în St. Paul?

— Nu.

Îşi dădea seama că minţea, însă era o minciună minunată. Vorbeau din inimă – cu jumătăţile de adevăr şi eschivările tipice organului respectiv, care n-a fost considerat niciodată un instrument de precizie. Puseră laolaltă crâmpeiele de idei romantice pe care le aveau şi îşi croiră veşminte ce nu erau cu nimic mai puţin călduroase decât pasiunea lor copilărească, cu nimic mai puţin minunate decât puterea lor de-a se minuna.

Brusc, o îndepărtă de el, se uită la ea şi scoase un geamăt chinuit de încântare. Iat-o, în chipul ei mângâiat de soare – promisiunea aceea –, în arcuirea gurii ei, în umbra înclinată pe care nasul ei o arunca pe obraz, în focul mocnit din ochii ei – promisiunea că putea să-l conducă într-o lume unde avea să fie de-a pururi fericit.

— Spune-mi „te iubesc”, şopti el.

— Sunt îndrăgostită de tine.

— O, nu, nu e acelaşi lucru.

Ea şovăi.

— N-am mai spus nimănui până acum celălalt lucru.

— Te rog, spune-l.

Obrajii ei căpătară culoarea amurgului.

— La petrecerea mea, şopti ea. Ar fi mai uşor noaptea.

Când îl lăsă în faţa casei, îi spuse de la geamul automobilului:

— Dacă te întreabă cineva, de asta am venit să te văd: unchiul meu nu a reuşit să rezerve clubul joi, aşa că petrecerea se ţine la serata dansantă obişnuită de sâmbătă seara.

Basil intră gânditor în casă; şi Rhoda Sinclair dădea o cină la serata dansantă de la Clubul Universitar sâmbătă seara.

VI

Fusese confruntat de-a dreptul. Doamna Reilly ascultă în tăcere încercările lui de-a se scuza, după care spuse:

— Rhoda te-a invitat prima sâmbătă seara şi deja e o fată în plus. Sigur, dacă alegi să întorci pur şi simplu spatele obligaţiei pe care o ai şi să te duci la altă petrecere, nu ştiu cum se va simţi Rhoda, dar ştiu cum am să mă simt eu.

A doua zi, unchiul lui, în trecere prin magazie, se opri şi-l întrebă:

— Ce e toată tevatura asta cu petrecerile?

Basil dădu să-i explice, dar domnul Reilly i-o reteză scurt.

— Nu văd ce rost are să jigneşti o fată. Mai bine te-ai mai gândi.

Basil se gândise; sâmbătă după-amiază era în continuare aşteptat la ambele petreceri şi încă nu-i venise în minte nici o soluţie.

Nu mai era decât o lună până la începerea şcolii la Yale, dar peste patru zile Erminie Bibble avea să plece, fără obligaţii, fără garanţii, jignită de moarte, pierdută pentru vecie. Cum nu ieşise încă din adolescenţă, momentele de anticipare ale lui Basil alternau cu cele în care viitorul se măsura într-o singură zi. Strălucirea studiilor la Yale pălea lângă promisiunea acelui ceas fără seamăn.

De cealaltă parte se înălţa ameninţător spectrul trist al universităţii de stat, cu fantome care intrau şi ieşeau pe porţile ei ca imediat să se întrupeze în ţărani şi fete banale. La ora cinci, într-un puseu de dispreţ faţă de propria nevolnicie, se duse la telefon şi îi lăsă vorbă unei slujnice a familiei Kampf că era bolnav şi nu putea veni în seara aceea. Nu avea de gând nici să şadă la masă cu scursurile plicticoase ale generaţiei lui – era prea bolnav ca să meargă la vreuna dintre petreceri. Familia Reilly nu ar fi avut ce să-i reproşeze.

La telefon răspunse Rhoda, iar Basil îşi luă un glas stins:

— Rhoda, m-am îmbolnăvit. Acum sunt în pat, murmură el, apoi adăugă: Telefonul e chiar lângă pat, înţelegi, aşa că m-am gândit să te sun eu însumi.

— Vrei să spui că nu poţi veni?

În glasul ei se simţeau uluirea şi furia.

— Sunt bolnav la pat, repetă el stăruitor. Am frisoane şi dureri şi sunt răcit.

— Păi, nu poţi veni şi aşa? întrebă ea cu ceea ce bolnavului i se păru a fi o remarcabilă lipsă de grijă. Trebuie neapărat să vii. Altfel o să fie două fete în plus.

— O să trimit pe cineva în locul meu, zise el disperat. (Uitându-se înnebunit pe fereastră, privirea îi căzu pe o casă de vizavi.) O să-l trimit pe Eddie Parmelee.

Rhoda stătu să se gândească. Apoi întrebă pe un ton brusc suspicios:

— Nu cumva te duci la cealaltă petrecere?

— O, nu, şi lor le-am spus că sunt bolnav.

Rhoda reflectă din nou. Eddie Parmelee era supărat pe ea.

— Rezolv eu, promise Basil. Ştiu sigur că o să vină. Nu are nimic de făcut în seara asta.

Câteva minute mai târziu traversă strada în fugă. Îi deschise chiar Eddie, care îşi lega un papion la gât. Trecând unele lucruri sub tăcere, Basil îi înfăţişă grăbit situaţia. Voia Eddie să se ducă în locul lui?

— Nu pot, bătrâne, nici dac-aş vrea. În seara asta am întâlnire cu iubita mea adevărată.

— Eddie, m-aş revanşa, spuse el pe negândite. Ţi-aş plăti... să zicem, cinci dolari.

Eddie analiză oferta. În ochii lui se citea şovăirea, însă clătină din cap.

— Nu se merită, Basil. Ar trebui să vezi cu cine ies eu în seara asta.

— Te-ai putea vedea cu ea după aceea. Nu au nevoie de tine – adică, de mine – decât pentru că sunt mai multe fete decât băieţi la cină. Şi ascultă, Eddie, îţi dau zece dolari.

Eddie îl bătu pe umăr.

— În regulă, bătrâne. O fac pentru un prieten vechi. Unde-s banii?

Mai mult decât salariul pe-o săptămână se topi în palma lui Eddie, însă un alt soi de gol îl însoţi pe Basil înapoi peste drum – golul nopţii ce avea să vină. Într-un ceas limuzina familiei Kampf avea să tragă în faţă la Clubul Universitar şi... Închipuirea i se poticnea iar şi iar dinaintea acelei singure imagini, neputând să mai îndure.

Cuprins de disperare, se plimba prin casa învăluită în întuneric. Maică-sa îi dăduse liber slujnicei şi se dusese la bunicul lui la masă şi, pe moment, lui Basil îi trecu prin minte să caute vreun crai ca Elwood Leaming şi să meargă la Restaurantul lui Carling să bea whisky, vin şi bere. Poate pe drumul de întoarcere de la lac, după petrecere, Minnie avea să-i zărească în treacăt chipul printre cei mai dezlănţuiţi cheflii şi avea să înţeleagă.

„Mă duc la Chez Maxime”, fredonă disperat ca pentru sine, apoi adăugă nerăbdător: O, la naiba cu Chez Maxime!

Şedea în salon şi se uita la luna palidă care se înălţa peste gardul familiei Lindsay de pe McKubben Street. Câţiva tineri trecură în drum spre tramvaiul care ducea la Como Park. Tristeţea lor îngrozitoare îi provoca milă – nu aveau să danseze cu Minnie diseară la Clubul Universitar.

Opt treizeci – Minnie ajunsese deja acolo. Nouă – dansau între felurile de mâncare pe „Peg of My Heart" sau executau „Mersul Castle"[32] pe care Andy Lockheart îl adusese acasă de la Yale.

La ora zece a auzit-o pe maică-sa intrând şi, aproape în acelaşi moment, a sunat telefonul. O clipă i-a ascultat absent glasul; apoi, brusc, s-a îndreptat de spate pe fotoliu.

— Vai, sigur. Îmi pare bine, doamnă Reilly... O, înţeleg... O... Sunteţi sigură că nu cu Basil doriţi să vorbiţi? ...Ce să zic, doamnă Reilly, nu cred că este treaba mea.

Basil se ridică în picioare şi făcu un pas către uşă; glasul mamei lui suna tot mai ascuţit şi mai iritat:

— Nu eram acasă atunci şi nu ştiu pe cine a promis să trimită.

Se vede treaba că Eddie Parmelee nu se dusese la petrecere – ei bine, ăsta era sfârşitul.

---

[32] Dans cu elemente de tangou inventat de Vernon şi Irene Castle, în care bărbatul înaintează în vreme ce femeia merge doar cu spatele.

— ...Bineînţeles că nu. Trebuie să fie o greşeală. Nu cred că Basil ar putea face aşa ceva; nici măcar nu cred că ştie vreun japonez.

Gândurile i se învârteau în cap. O clipă fu pe punctul de-a fugi peste stradă, după Eddie Parmelee. Apoi distinse o notă vădit furioasă în glasul maică-sii:

— Prea bine, doamnă Reilly. O să-i spun fiului meu. Dar nici într-un caz nu am de gând să discut cu dumneavoastră problema mersului său la Yale. Şi oricum, nu mai are nevoie de ajutorul nimănui.

Îşi pierduse slujba, iar maică-sa încerca să braveze. Însă vocea ei continuă, inflamându-se puţin:

— Poate unchiul Ben ar dori să ştie că în după-amiaza asta am vândut Companiei Feroviare blocul de pe Third Street pentru suma de patru sute de mii de dolari.

VII

Domnul Utsonomia se distra foarte bine. În cele şase luni de când ajunsese în America, nu fusese niciodată atât de prins în viaţa ei intimă. La început îi fusese puţin greu să-i explice doamnei pe cine venise să înlocuiască, însă Eddie Parmelee îl asigurase că astfel de schimburi erau o tradiţie americană şi îşi petrecea seara strângând cât de multe informaţii putea despre tradiţiile americane.

Nu ştia să danseze, aşa că stătu cu doamna în vârstă până când ambele doamne plecară acasă, devreme şi – după toate aparenţele – un pic cam agitate, imediat după

cină. Dar domnul Utsonomia rămase. Privea şi hoinărea. Nu îi era urât; se obişnuise să fie singur.

Pe la unsprezece şedea pe verandă, prefăcându-se că suflă fumul unei ţigări – care îi făcea greaţă – peste oraş, dar în realitate trăgea cu urechea la o conversaţie care avea loc chiar în spatele lui. Dura de jumătate de ceas şi îl contraria, căci, după toate aparenţele, era o cerere în căsătorie şi nu era refuzată. Totuşi, dacă ochii nu-l înşelau, părţile contractante se aflau la o vârstă la care americanii nu se gândesc de obicei la lucruri atât de serioase. Un alt lucru îl contraria şi mai tare: dacă cineva îi ţine locul unui oaspete absent, cel absent n-ar trebui să se numere printre cei prezenţi, iar el era aproape sigur că tânărul care tocmai se logodise era domnul Basil Lee. Ar fi fost o dovadă de proastă creştere să-i întrerupă acum, dar avea să-l roage politicos să-i dezlege acest mister în toamnă, când avea să se deschidă universitatea de stat.

Basil şi Cleopatra

I

Oriunde se afla ea devenea un loc frumos şi magic pentru Basil, dar el nu vedea lucrurile astfel. Credea că fascinaţia era o trăsătură specifică locului şi, mult timp după aceea, o stradă banală sau simplul nume al unui oraş emana o strălucire aparte, un sunet prelung ce îi făcea inima să tresară de încântare. În prezenţa ei era

prea absorbit ca să bage în seamă împrejurimile; aşa încât, absenţa ei nu le făcea să pară pustii, ci – mai degrabă – îl împingea s-o caute prin încăperi bântuite şi prin grădini pe care nu le văzuse niciodată cu adevărat până atunci.

Ca de obicei, de data asta îi văzu doar expresia chipului, gura ce reda încântător fiecare emoţie pe care o simţea sau pe care se prefăcea că o simte – o, gură nepreţuită – şi restul fiinţei ei, proaspătă ca o piersică la doar şaisprezece ani. Aproape nu-şi dădea seama că stăteau într-o gară şi nici nu realiza că ea se uitase peste umărul lui şi se îndrăgostise de un alt tânăr. Întorcându-se să meargă alături de ceilalţi spre automobil, deja îi făcea avansuri străinului; asta deşi i se adresa lui Basil şi se lipea de el, strângându-l de braţ.

Dacă Basil l-ar fi remarcat pe tânărul acesta pe care îl adusese trenul, l-ar fi compătimit – aşa cum îi compătimise pe nenorociţii din satele ce se întindeau de-a lungul căii ferate şi pe tovarăşii lui de călătorie – ei nu aveau să meargă la Yale peste două săptămâni şi nici nu aveau să-şi petreacă trei zile în acelaşi oraş cu domnişoara Erminie Gilberte Labouisse Bibble. Aveau cu toţii un aer greu, deznădăjduit şi vrednic de dispreţ.

Basil venise în vizită aici pentru că Erminie Bibble se afla şi ea în vizită aici. Cu o lună în urmă, în ajunul trist al plecării ei din oraşului lui natal vestic, ea îi spusese, cu glasul grăbit încărcat de promisiuni:

— Dacă ştii vreun băiat din Mobile, de ce nu-l convingi să te invite când vin şi eu?

Dăduse curs sugestiei ei. Iar acum, în vreme ce oraşul sudic blând şi necunoscut îl învăluia aievea, exaltarea îl făcu să aibă impresia că maşina lui Gaspar Grasu' se înălţa în zbor de îndată ce se suiră în ea. O voce de pe marginea trotuarului îl luă prin surprindere:

— Bună, Bessie Belle. Bună, William. Ce mai faceţi?

Nou-venitul era înalt şi slab şi cam cu un an mai mare decât Basil. Purta un costum alb, din pânză de in, şi o pălărie panama, sub care ardeau nişte ochi de sudist sfredelitori, trufaşi.

— Măi să fie, Micuţu' Le Moyne! exclamă domnişoara Cheever. Când ai ajuns acasă?

— Tocmai ce-am ajuns, Bessie Belle. Te-am văzut aşa de elegantă şi de drăguţă, că a trebuit să vin să te văd mai de-aproape.

Le-a fost prezentat lui Minnie şi lui Basil.

— Te lăsăm undeva, Micuţule? întrebă Grasu' – cunoscut pe pământul natal drept „William".

— Păi..., şovăi Le Moyne. Eşti foarte amabil, dar ar fi trebuit să-mi vină şoferul.

— Urcă.

Le Moyne îşi azvârli geanta peste a lui Basil şi, cu mişcări curtenitoare, se urcă pe bancheta din spate, lângă ei. Basil surprinse privirea lui Minnie, iar ea îi

întoarse imediat zâmbetul, ca şi cum ar fi vrut să spună: „E păcat, dar nu durează mult”.

— Veniţi cumva de la New Orleans, domnişoară Bibble? întrebă Le Moyne.

— Cum te văd şi cum mă vezi.

— Pen’ că eu tocmai ce vin de-acolo şi mi s-a zis că una dintre cele mai faimoase cuceritoare ale lor se află în vizită aici şi ăstimp peţitorii ei îşi zboară creierii peste tot prin oraş. Ăsta e adevărul. Îi mai ajutam şi eu să-i strângă de pe stradă.

„Ăsta din stânga trebuie să fie golful Mobile”, îşi zise Basil. „Jos în Mobile” şi luna peste Dixie[33] şi docherii negri care cântau. Casele de-o parte şi de alta a străzii erau ascunse după lujeri mândri, protectori, de viţă-de-vie; pe balcoanele astea foşniseră cândva crinoline şi în grădinile astea părăginite răsunaseră cândva chitare.

Era atât de cald; glasurile erau atât de sigure că aveau timp să-şi spună totul – chiar şi glasul lui Minnie, care răspundea la tachinările tânărului cu porecla aceea ciudată, părea mai tărăgănat şi mai leneş – nu prea se gândise la ea ca la o fată din Sud până atunci. Se opriră dinaintea unei porţi mari. Printre coroanele bogate ale copacilor se zărea când şi când o casă galbenă. Le Moyne se dădu jos din maşină.

---

[33] Denumire generică dată statelor din Sud, folosită prima oară în cântecul „I Wish I Was in Dixie”.

— Sper din toată inima că amândoi vă veţi simţi bine aici. Dacă-mi daţi voie, o să trec să văd dacă pot să vă fac şederea şi mai plăcută. (Îşi scoase pălăria.) Vă urez o zi plăcută.

Când porniră, Bessie Belle se întoarse şi îi zâmbi lui Minnie.

— Ce ţi-am spus eu! exclamă ea.

— Am bănuit de când eram încă în gară, înainte să vină la maşină, zise Minnie. Ceva îmi spunea că el e.

— L-ai găsit chipeş?

— Absolut divin, spuse Minnie.

— Bineînţeles, mereu a ieşit cu lume mai în vârstă decât noi.

Lui Basil, această discuţie prelungită i se părea cam nelalocul ei. La urma urmei, tânărul nu era decât un sudist care locuia aici; dacă la asta se mai adăuga şi faptul că ieşea cu lume mai în vârstă, Basil avea impresia că se insista inutil de mult asupra existenţei tipului.

Însă Minnie se întoarse către el şi spuse: „Basil”, apoi se răsuci ademenitor şi îşi împreună mâinile în felul acela umil, răbdător, ce îl tulbura de fiecare dată.

— Mi-au plăcut enorm scrisorile tale, zise ea.

— Ai fi putut să răspunzi la ele.

— N-am avut nici o clipă liberă. Am fost în vizită la Chicago şi după aia la Nashville. Nici măcar n-am ajuns pe-acasă. (Coborî vocea.) Tata şi mama divorţează, Basil. Nu-i aşa că e îngrozitor?

Era luat prin surprindere; apoi asocie ideea cu ea şi Minnie deveni de două ori mai tulburătoare; datorită legăturii romantice cu ea, gândul divorţului nu avea să-l mai şocheze niciodată.

— De asta nu ţi-am scris. Dar m-am gândit atât de mult la tine. Tu eşti cel mai bun prieten al meu, Basil. Tu înţelegi întotdeauna.

Hotărât lucru, nu ăsta era tonul pe care se despărţiseră în St. Paul. O bârfă îngrozitoare, despre care nu avusese de gând să pomenească, îi veni pe buze.

— Cine e tipul ăsta, Bailey, pe care l-ai cunoscut la Lake Forest? întrebă el degajat.

— Buzz Bailey! (Fata făcu ochii mari de uimire.) E foarte atrăgător şi un dansator divin, dar suntem doar prieteni. (Se încruntă.) Pun pariu că Connie Davies a dus vorba prin St. Paul. Sincer, sunt sătulă până peste cap de fete care, din invidie sau pentru că n-au nimic mai bun de făcut, stau şi te critică dacă te distrezi.

Acum era convins că ceva se petrecuse la Lake Forest, dar ascunse de Minnie strângerea de inimă pe care o simţise pe moment.

— Oricum, uite cine vorbeşte. (Fata zâmbi brusc.) Cred că toată lumea ştie cât eşti de nestatornic, domnule Basil Duke Lee.

De obicei o astfel de insinuare este considerată măgulitoare, însă uşurătatea, aproape indiferenţa, din

tonul ei îi spori neliniştea – şi apoi, deodată, explodă bomba.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu Buzz Bailey. În momentul ăsta inima mea nu e dăruită nimănui şi nu sunt îndrăgostită de nimeni.

Înainte să apuce măcar să priceapă enormitatea vorbelor ei, se opriră în dreptul uşii lui Bessie Belle Cheever şi cele două fete urcară în fugă treptele, strigând în urmă:

— Ne vedem după-amiază.

Cu gesturi mecanice, Basil se sui pe scaunul din faţă, lângă gazda lui.

— Te înscrii în echipa de fotbal a studenţilor de anul întâi, Basil? întrebă William.

— Poftim? A, sigur. Dacă îndeplinesc cele două condiţii.

În inima lui nu exista nici un „dacă” – era cea mai mare ambiţie a vieţii lui.

— Probabil o să fii primit uşor în echipa bobocilor. Tipul ăla, Micuţu’ Le Moyne pe care tocmai l-ai cunoscut, merge la Princeton la toamnă. A jucat pe post de flancher la V.M.I[34].

— De unde-a căpătat numele ăla tâmpit?

[34] Virginia Military Institute – colegiu militar de stat din Lexington, înfiinţat în 1839.

— Păi, ai lui i-au zis întotdeauna aşa şi toată lumea l-a preluat. După o clipă adăugă: Le-a invitat să meargă cu el la serata dansantă de la clubul country diseară.

— Când asta?

— Chiar atunci. Despre asta vorbeau între ele. Voiam şi eu să le invit şi o luam pe departe, însă s-a băgat el înainte să apuc. (William suspină, învinovăţindu-se singur.) Mă rog, o să ne întâlnim cu ele acolo.

— Sigur, n-are importanţă, spuse Basil.

Dar fusese oare greşeala lui Grasu'? Oare Minnie n-ar fi putut să spună direct: „Basil a bătut atâta drum să vină să mă vadă şi ar trebui să ies cu el în prima lui seară aici"?

Ce se întâmplase? Cu o lună în urmă, în gara întunecată, zgomotoasă, din St. Paul, se pitiseră după un cărucior pentru bagaje şi el o sărutase, iar ochii ei spuseseră: „Mai vreau". Până în ultima clipă, când dispăruse într-un val de abur dincolo de geamul vagonului, fusese a lui – astea nu erau lucruri pe care ţi le închipuiai; erau lucruri pe care le ştiai. Era uluit. Aşa ceva nu-i stătea în fire lui Minnie, care – în ciuda popularităţii ei sclipitoare – era o fată bună. Încercă să se gândească dacă nu fusese ceva în scrisorile lui care ar fi putut-o jigni şi îşi căută alte defecte. Poate că nu-i plăcea de el aşa cum se prezenta dimineaţă. Dispoziţia veselă de la sosire dispărea în aer.

Când jucară tenis în după-amiaza aceea, Minnie se purtă aşa cum o ştia; îi admiră loviturile şi, o dată, când erau amândoi aproape de fileu, îl mângâie pe mână. Însă mai târziu, în timp ce beau limonadă pe veranda largă, umbroasă, a familiei Cheever, nu părea a reuşi să rămână singur cu ea nici măcar un minut. Fusese oare o întâmplare că, pe drumul de întoarcere de la teren, se aşezase în faţă cu Grasu'? Vara trecută crease ocazii să rămână singuri – le crea din nimic. Într-o stare de agitaţie pe care ţi-o dă o revelaţie îngrozitoare se îmbrăcă pentru serata de la clubul country.

Clubul se afla într-o mică vale, aproape acoperit de sălcii, iar printre siluetele lor întunecate, în stropi şi petice neregulate, picura lumina lunii pline. Pe când parcau, cântecul preferat al lui Basil, „Chinatown", pluti dinspre ferestre şi se dizolvă în note ce se îmbulzeau ca nişte spiriduşi prin luminiş. Inima începu să-i bată cu putere, sufocându-l; întunecimea tropicală ce palpita de viaţă ascundea promisiunea unei iubiri aşa cum visase; dar, pus în faţa ei, se simţea prea mărunt şi neputincios să-şi însuşească fericirea după care tânjea. Când dansă cu Minnie, se simţi ruşinat să-i impună prezenţa lui muritoare în acest tărâm feeric, ale cărui siluete necunoscute atingeau proporţii copleşitoare de măreţie şi frumuseţe. Ca să-l facă rege peste ţinutul acesta, nu trebuia decât să întindă mâna şi să-l tragă lângă ea cu vorbe blânde, însă ea nu spuse decât:

— Nu e minunat, Basil? Te-ai mai simţit vreodată atât de bine?

Stând de vorbă o clipă cu Le Moyne în colţul celor fără parteneră, Basil se simţea invidios într-un fel şovăitor şi ciudat de sfios. Ura silueta înaltă care se apleca atât de sălbatic asupra lui Minnie în timp ce dansau, dar îi era peste putinţă să nu-l placă sau să nu se amuze de tachinările pe care li le adresa fetelor aflate în trecere. El şi William Gaspar erau cei mai tineri băieţi de-aici, în vreme ce Bessie Belle şi Minnie erau cele mai mici fete şi, pentru prima dată în viaţa lui, îşi dorea din tot sufletul să fie mai mare, mai puţin impresionabil, mai puţin impresionat. Tremurând la fiecare miros, la fiecare privelişte sau melodie, îşi dorea să fie indiferent şi calm. Simţea îngrozit cum toată lumea de frumuseţe se revarsă asupra lui precum lumina lunii, apăsându-l, făcându-l o clipă să suspine şi în următoarea să i se taie respiraţia, în vreme ce înota într-o supraabundenţă de tinereţe pentru care suta de adulţi prezenţi şi-ar fi dat ani din viaţă.

A doua zi, întâlnind-o într-o lume care se întorsese la realitate, lucrurile decurseră mai firesc, însă ceva se pierduse şi Basil nu era în dispoziţia de-a fi amuzant sau jovial. Era ca şi cum s-ar fi arătat curajos după bătălie. Ar fi trebuit să se arate astfel în seara de dinainte. Merseră tuspatru în centru şi trecură pe la fotograf să ridice nişte poze de-ale lui Minnie. Lui Basil îi plăcu o fotografie care nu mai plăcu nimănui – cumva, îi amintea de ea aşa cum

fusese în St. Paul –, aşa încât comandă două: una pe care s-o păstreze ea şi una pe care să i-o trimită la Yale. Toată după-amiaza Minnie a fost distrată şi a fredonat, însă când au ajuns înapoi la familia Cheever, a ţâşnit în sus pe scări când a auzit ţârâitul telefonului. Zece minute mai târziu şi-a făcut apariţia bosumflată şi mohorâtă, iar Basil a surprins o mică discuţie între cele două fete:

— N-are cum să nu se ducă.

— ...ce păcat.

— ...se întoarce vineri.

Nu putea fi vorba decât despre Le Moyne, care plecase din oraş, iar pe Minnie asta o afecta. Deodată, neputând să mai îndure dezamăgirea ei, s-a ridicat cu un aer nefericit şi i-a sugerat lui William să meargă acasă. Spre surprinderea lui, Minnie l-a oprit punându-i mâna pe braţ.

— Nu pleca, Basil. Am senzaţia că nu te-am văzut nici măcar un minut de când ai venit.

Basil râse trist.

— De parcă ţi-ar păsa.

— Basil, nu fi ridicol. (Minnie îşi muşcă buza ca şi când vorbele lui ar fi jignit-o.) Hai să mergem la balansoar.

Dintr-odată Basil radia de speranţă şi fericire. Surâsul ei delicat – ce părea să vină din inima neruşinării – îl alina, iar el îi sorbea minciunile cu înghiţituri pline de recunoştinţă, de parcă ar fi fost apă rece. Ultimele raze ale soarelui îi învăluiau obrajii în aceeaşi strălucire nepământeană pe care o mai zărise şi altă dată, iar ea îi

spuse că nu avusese de gând să accepte invitaţia lui Le Moyne şi cât de surprinsă şi de jignită fusese când el nu voise să se apropie de ea seara trecută.

— Atunci fă un lucru, Minnie, se rugă el. Nu mă laşi să te sărut măcar o dată?

— Dar nu aici, exclamă ea. Prostuţule!

— Hai să intrăm în pavilionul de vară, numai un minut.

— Basil, nu pot. Bessie Belle şi William sunt pe verandă. Poate altă dată.

Basili o privi tulburat, neştiind dacă să se încreadă sau nu în ea, iar Minnie schimbă repede subiectul:

— Merg la Şcoala domnişoarei Beecher, Basil. Sunt doar câteva ore de la New Haven. Poţi să vii să mă vezi toamna asta. Singura chestie e că trebuie să stai în saloane cu pereţi de sticlă. Nu-i îngrozitor?

— Îngrozitor, încuviinţă Basil hotărât.

William şi Bessie Belle plecaseră de pe verandă şi stăteau de vorbă în faţa casei cu nişte oameni aflaţi într-o maşină.

— Minnie, hai acum în pavilion. Doar un minut. Uite ce departe sunt.

Chipul fetei căpătă o expresie îndărătnică.

— Nu pot, Basil. Nu vezi că nu pot?

— De ce nu? Mâine trebuie să plec.

— O, nu.

— Trebuie. Nu mai am decât patru zile să mă pregătesc pentru examene. Minnie...

Îi luă mâna. O vreme şi-o odihni calmă într-a lui, însă când încercă s-o facă să se ridice în picioare, şi-o smulse brusc. Balansoarul se legănă din pricina micii lupte, iar Basil întinse piciorul şi-l opri. Era groaznic să te legeni când te aflai într-o poziţie dezavantajoasă.

Minnie îşi puse mâna recuperată pe genunchiul lui.

— Nu mă mai sărut cu nimeni, Basil. Sunt prea mare – la anul, în mai, fac şaptesprezece ani.

— Pun pariu că te-ai sărutat cu Le Moyne, spuse el cu amărăciune.

— Ei bine, eşti cam obraznic...

Basil se dădu jos din balansoar.

— Cred că o să plec.

Ridicând privirea, Minnie îl judecă plină de calm, aşa cum n-o mai făcuse niciodată – silueta lui robustă, graţioasă, tonul cald al pielii lui bronzate, părul negru lucios, pe care cândva îl găsise atât de romantic. Şi ea simţea – aşa cum simţeau până şi cei care îl detestau – că pe chipul lui se mai citea ceva: un semn distinctiv, un indiciu al destinului, o încăpăţânare care nu ţinea atât de voinţă, cât de o nevoie de a-şi lăsa propria amprentă asupra lumii, de a face ce voia. Faptul că cel mai probabil avea să reuşească la Yale şi că ar fi fost drăguţ să meargă acolo anul ăsta ca iubita lui nu însemna nimic pentru ea. Nu avusese niciodată nevoie să fie calculată. Şovăind, în mintea ei acum îl chema la ea, ca în clipa următoare să-i dea drumul. Erau atâţia bărbaţi şi toţi o doreau atât de

mult. Dacă Le Moyne ar fi fost la îndemână, n-ar fi ezitat, căci nimic nu trebuia să se pună în calea misterioasei străluciri de început a acelei idile; însă el era plecat pentru trei zile, iar ea nu se putea hotărî încă să-l elibereze pe Basil.

— Mai rămâi până miercuri şi o să... o să fac ce vrei tu, spuse ea.

— Dar nu pot. Trebuie să învăţ pentru examene. Ar fi trebuit să plec de azi după-amiază.

— Poţi să înveţi pe tren.

Ea se foi, îşi lăsă mâinile să-i cadă în poală şi îi zâmbi. Apucând-o brusc de mână, o trase în picioare, apoi către pavilionul de vară şi către răcoarea umbroasă din spatele viţei-de-vie.

II

Vinerea următoare Basil ajunse la New Haven şi se apucă să înghesuie o muncă de cinci zile în două. Nu învăţase deloc pe tren; în schimb, stătuse ca în transă, concentrându-se asupra lui Minnie, întrebându-se ce se întâmpla acum, că Le Moyne se întorsese. Se ţinuse de promisiunea pe care i-o făcuse, însă doar literal – îl sărutase o dată în sala teatrului, o dată, în silă, în seara următoare; dar în ziua plecării lui sosise o telegramă de la Le Moyne şi, de faţă cu Bessie Belle, nici măcar nu îndrăznise să-l sărute de rămas-bun. Ca un soi de

revanşă, îi dăduse voie să vină s-o vadă în prima zi de vizite de la Şcoala domnişoarei Beecher.

Începutul anului universitar îl găsi împărţind un apartament cu două dormitoare şi un birou, în Clădirea Wright, împreună cu Brick Wales şi George Dorsey. Până când nu se afişa rezultatul examenului de trigonometrie, nu putea fi ales în echipa de fotbal, însă – urmărind antrenamentele studenţilor de anul întâi pe terenul de la Yale – văzu că poziţia de mijlocaş ofensiv se disputa între Cullum, căpitanul de anul trecut de la Andover, şi un tip pe nume Danziger de la un liceu din New Bedford. Circula un zvon potrivit căruia Cullum avea să fie mutat mijlocaş la deschidere. Ceilalţi mijlocaşi ofensivi nu păreau nemaipomeniţi, iar Basil abia aştepta să iasă pe teren cu o echipă la dispoziţie, pe care s-o conducă pe gazonul elastic. Era convins că aveau să-l bage pe teren măcar la o parte dintre partide.

Dincolo de toate, ca o lumină ce răzbate, era imaginea lui Minnie; avea s-o vadă peste o săptămână, trei zile, mâine. În ajunul întâlnirii, în rondul de lângă Clădirea Haughton dădu nas în nas cu Gaspar Grasu', care învăţa la Sheff. În primele săptămâni, ce fuseseră foarte pline, nu prea se întâlniseră; acum merseră împreună o bucată de drum.

— Am fost cu toţii în Nord împreună, spuse Grasu'. Ar fi trebuit să vii şi tu. Ne-am distrat destul de bine. Minnie a intrat într-o încurcătură cu Micuţu' Le Moyne.

Basil simţi cum îi îngheaţă sângele în vine.

— După aia a fost amuzant, dar ea a fost destul de speriată o vreme, continuă Grasu’. Avea o cuşetă cu Bessie Belle, dar ea şi Micuţu’ au vrut să fie singuri; aşa că după-amiaza Bessie Belle venea să joace cărţi la noi. Mă rog, după vreo două ceasuri, Bessie Belle şi cu mine ne-am dus înapoi şi i-am găsit pe Minnie şi pe Micuţu’ pe culoar, certându-se cu controlorul; Minnie era albă ca varul. Se pare că încuiaseră uşa şi trăseseră transperantele şi cred că se mângâiau. Când a venit controlorul după bilete şi a bătut la uşă, au crezut că le facem noi vreo poantă şi la început n-au vrut să-l lase să intre. Când au deschis, el se enervase. L-a întrebat pe Micuţu’ dacă ăla era compartimentul lui şi dacă el şi Minnie erau căsătoriţi ca să încuie uşa, iar lui Micuţu’ i-a sărit ţandăra încercând să-i explice că nu se întâmplase nimic. I-a zis că o jignise pe Minnie şi l-a provocat pe controlor la bătaie. Dar controlorul ăla ar fi putut face scandal şi, crede-mă, m-am chinuit îngrozitor să domolesc lucrurile.

Imaginându-şi fiecare detaliu, chinuit de cele mai rafinate torturi ale geloziei, printre care şi invidie la gândul micului lor grup de năpăstuiţi, cum stăteau acolo pe culoar, Basil merse a doua zi la Şcoala doamnei Beecher. Radioasă şi strălucitoare, mai apetisantă şi mai misterioasă ca oricând, etalându-şi păcatele ca pe nişte cicatrici, a coborât la el îmbrăcată în rochia albă şi simplă

de uniformă, iar sufletul i s-a înmuiat văzând blândeţea din ochii ei.

— E minunat din partea ta că ai venit, Basil. Sunt aşa de încântată că am deja un amorez. Toate fetele mă invidiază.

Uşile de sticlă se închideau ca nişte ferestre, izolându-i din toate părţile. Era foarte cald. Trei compartimente mai încolo, vedea un alt cuplu – o fată cu fratele ei, după cum îi spusese Minnie – şi, din când în când, se mişcau şi gesticulau neauzit, la fel de ireali în serele astea minuscule pentru oameni ca vaza cu flori de hârtie de pe o masă. Basil se plimba încoace şi-ncoace emoţionat.

— Minnie, într-o zi vreau să ajung un om important şi vreau să fac totul pentru tine. Înţeleg că acum te-ai săturat de mine. Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar a apărut altcineva – n-are importanţă. Nu e nici o grabă. Vreau doar să... să-ţi aminteşti de mine altfel... să încerci să te gândeşti la mine ca pe vremuri, nu ca şi cum aş fi doar un alt tip pe care l-ai părăsit. Aşteaptă până când o să fac ceva important şi o să pot veni să-ţi arăt şi să-ţi spun: pentru tine am făcut asta.

Era inutil, copilăresc şi trist. La un moment dat, copleşit de tragismul întregii scene, aproape că îi dădură lacrimile, dar se abţinu. Avea fruntea brobonită de sudoare. Stătea în celălalt capăt al încăperii, iar Minnie şedea pe canapea, privind ţintă podeaua. De câteva ori întrebă:

— Nu putem rămâne prieteni, Basil? Întotdeauna mă gândesc la tine ca la unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

Spre sfârşit s-a ridicat răbdătoare.

— Nu vrei să vezi capela?

Au urcat la etaj, iar el s-a uitat trist într-o încăpere mică şi întunecată, în vreme ce – la jumătate de metru de umărul lui – se afla prezenţa ei vie, frumos mirositoare. Aproape că se bucură când toată povestea asta funebră se termină şi ieşi din şcoală, păşind în aerul proaspăt de toamnă.

Întors la New Haven, găsi două scrisori pe birou. Una era o adresă de la registratură, în care era informat că picase examenul la trigonometrie şi că nu putea fi ales în echipa de fotbal. A doua era o fotografie de-a lui Minnie – cea care îi plăcuse şi din care comandase două exemplare când fusese la Mobile. La început, dedicaţia îl contrarie: „T. I. de la E.G.L.B. Trenurile nu fac bine la inimă”. Apoi, brusc, înţelese ce se întâmplase şi se aruncă pe pat, scuturându-se de râs.

III

Trei săptămâni mai târziu, după ce ceruse şi trecuse o reexaminare la trigonometrie, Basil începu să se uite posomorât în jur ca să vadă dacă mai avea ce aştepta de la viaţă. Nu mai trecuse printr-o perioadă atât de nefericită din primul an de şcoală; abia acum conştientiza

pentru prima dată că era la Yale. Fanteziile romantice i se redeşteptară şi, la început apatic, apoi din ce în ce mai decis, îşi propuse să se cufunde în spiritul universitar care îi hrănise visele atâta vreme.

„Vreau să ajung preşedinte la *News*[35] sau la *The Record”*[36], îşi spuse într-o dimineaţă de octombrie, „şi vreau să fiu foarte bun la fotbal şi să intru în Skull and Bones.”

Ori de câte ori i se înfăţişau dinaintea ochilor Minnie şi Le Moyne împreună în tren, îşi repeta fraza asta ca pe-o incantaţie. Deja regreta că rămăsese în Mobile atunci şi ceasurile în care nu se mai gândea aproape deloc la ea erau tot mai multe.

Ratase jumătate din sezonul de fotbal de la anul întâi şi, când se alătură echipei pe terenul de la Yale, nu nutrea cine ştie ce speranţe. Purtând tricoul alb-negru al Şcolii St. Regis, printre elevii de la patruzeci de şcoli amestecate, se uita cu invidie la cele două duzini de jucători mândri în albastrul de Yale. După patru zile, tocmai era pe punctul să se împace cu anonimatul până la sfârşitul sezonului, când vocea lui Carson, antrenorul secund, l-a ales brusc dintr-o mulţime de mijlocaşi de rezervă.

— Cine dădea pasele alea mai devreme?

---

[35] *Yale Daily News* – cotidian al Universităţii Yale, înfiinţat în 1878.

[36] *The Yale Record* – revistă de umor studenţească a Universităţii Yale, înfiinţată în 1872.

— Eu, domnule.

— Nu te-am mai văzut până acum, aşa-i?

— Abia am fost ales în echipă.

— Ştii semnalele?

— Da, domnule.

— Păi, condu echipa asta în adâncimea terenului. Flancheri – Krutch şi Bispam, taloneri...

O clipă mai târziu îşi auzi propria voce răsunând în aerul îngheţat:

— Treizeci şi doi, şaizeci şi cinci, şaizeci şi şapte, douăzeci şi doi...

Se auzi un val de râsete.

— Stai puţin! Unde-ai învăţat să strigi semnalele aşa? întrebă Carson.

— Păi, am avut un antrenor de la Harvard, domnule.

— Atunci renunţă la emfaza gen Haughton[37]. Îi înfierbânţi pe toţi.

După câteva minute îi chemă şi le spuse să-şi pună căştile.

— Unde-i Waite? întrebă Carson. Test, ha? Bine, tu atunci... cum te cheamă? Tu, ăla în jerseu alb cu negru?

— Lee.

— Tu strigi semnalele. Şi să te văd că pui ceva viaţă în echipamentul ăsta. Unii stâlpi şi taloneri dintre voi sunt

[37] Percy Duncan Haughton (1876-1924) – jucător şi antrenor de fotbal american; a fost antrenorul echipei Universităţii Harvard între anii 1908-1916, repurtând numeroase succese.

destul de masivi pentru universitate. Ţine-i sub presiune, tu... cum îţi zice?

— Lee.

Se aliniară la posesia balonului pe linia de douăzeci şi trei de yarzi a terenului bobocilor. Li se permiseră *down*-uri nelimitate, dar când – după o duzină de faze de joc – se aflau cam în acelaşi loc, li se dădu mingea celor din echipa întâi.

„Şi cu asta, basta!”, îşi zise Basil. „Asta m-a terminat.”

Însă un ceas mai târziu, când coborau din autobuz, Carson l-a întrebat:

— Te-ai cântărit azi după-amiază?

— Da. 71,67 de kilograme.

— Hai să-ţi dau un pont: joci tot fotbal de şcoală. Te mulţumeşti încă să-i opreşti. Aici ideea e că, dacă îi presezi destul de tare, îi epuizezi. Ştii să şutezi?

— Nu, domnule.

— Mă rog, păcat că n-ai intrat în echipă mai devreme.

O săptămână mai târziu îşi auzi numele printre ale celor care aveau să meargă la Andover. Doi mijlocaşi ofensivi se clasaseră înaintea lui, Danziger şi un tip îndesat ca o minge de cauciuc pe nume Appleton, iar Basil urmări meciul de pe tuşă, însă în marţea următoare, când Danziger îşi fractură mâna la antrenamente, lui Basil i se ordonă să se prezinte la cantina sportivilor.

În ajunul meciului cu echipa de studenţi de anul întâi de la Princeton, migraţia studenţilor într-acolo pentru

confruntarea universitară lăsase campusul aproape pustiu. Toamna venise de-a binelea, iar dinspre vest bătea un vânt aspru. Pe drumul către camera lui, după ultimul antrenament tactic, Basil simţi cum îl cuprinde vechea sete de glorie. Le Moyne juca pe post de flancher în echipa studenţilor de anul întâi de la Princeton şi erau şanse ca în tribune să fie şi Minnie, însă acum, când alerga de-a lungul gazonului elastic prin faţa lui Osborne[38], fentând taloneri imaginari, faptul respectiv părea mai puţin important decât meciul în sine. Ca majoritatea americanilor, rareori era cu adevărat în stare să trăiască momentul, să zică: „Aceasta este, pentru mine, marea ecuaţie după care se va măsura totul de-acum încolo; acesta este momentul de aur”, dar – pentru prima dată – era mulţumit cu prezentul. Avea să petreacă două ceasuri într-o ţară în care viaţa se desfăşura în ritmul dorit de el.

Era o zi frumoasă şi răcoroasă; un public calm, alcătuit în cea mai mare parte din localnici, era împrăştiat prin tribune. Bobocii de la Princeton păreau rezistenţi şi solizi în dungile lor oblice, iar Basil îl ochi pe Le Moyne, remarcând cu răceală că era grozav de rapid şi mai mare decât părea în hainele obişnuite. Dintr-un impuls, Basil se întoarse şi o căută pe Minnie din priviri prin mulţime, dar

---

[38] Charles Osborne – jucător şi antrenor de fotbal american; între anii 1904-1906, a jucat pe post de taloner pentru echipa Universităţii Harvard.

n-o găsi. Un minut mai târziu, se auzi fluierul de start; aşezat lângă antrenor, îşi concentră toată atenţia la joc.

Prima repriză s-a jucat între liniile de treizeci de yarzi. Lui Basil principiile de bază ale ofensivei celor de la Yale i se păreau prea simple; erau mai puţin eficiente decât fragmentele de tactică Haughton pe care le deprinsese în şcoală, în vreme ce strategia celor de la Princeton, care continua să evolueze în umbra lungă a lui Sam White[39], se axa pe un trăgător şi pe speranţa că se va ivi o ocazie. Când s-a ivit, ocazia a fost a celor de la Yale. La începutul celei de-a doua reprize, cei de la Princeton pierdură posesia mingii, iar Appleton degajă de pe linia de treizeci de yarzi.

A fost ultima lui execuţie în ziua aceea. La repunerea mingii în joc a fost accidentat şi a părăsit terenul în uralele studenţilor de anul întâi.

Cu inima gata să-i explodeze, Basil ţâşni pe teren. Se simţea cumplit de straniu şi parcă altcineva îi luase locul, strigând primele semnale şi trimiţând o pasă nereuşită prin linia apărării. Pe când mijea ochii, măsurând încet tot terenul, întâlni privirea lui Le Moyne şi acesta rânji. Basil ceru o pasă scurtă peste linia apărării, aruncând el însuşi mingea şi câştigând alţi şapte yarzi. Îl trimise pe Cullum dincolo de taloneri pentru alte trei pase şi un prim *down*.

---

[39] Sanford Brownell White (1888-1964) – jucător de fotbal american; între 1910-1911 a jucat pentru echipa universitară Princeton Tigers, marcând fiecare punct în partidele cu Harvard şi Yale şi conducându-şi echipa în campionatul universitar al Coastei de Est.

Ajungând la linia de patruzeci de yarzi, unde avea mai multă lărgime, mintea începu să-i funcţioneze brici. Pasele lui scurte îl îngrijorau pe mijlocaşul la închidere de la Princeton şi, drept urmare, avansurile ajungeau în medie la patru yarzi, în loc de doi.

La linia de patruzeci de yarzi a celor de la Princeton, pasă înapoi înspre formaţia defensivă şi încercă flancul lui Le Moyne, însă acesta se azvârli sub mijlocaşul la deschidere care se băgase între ei şi îl apucă pe Basil de picior. Basil se luptă sălbatic să se elibereze, dar era prea târziu – mijlocaşul îl culcă la pământ. Din nou Le Moyne rânji la el, iar Basil simţi că ia foc. Anunţă acelaşi flanc şi, având-l pe Cullum la posesie, îl împinseră pe Le Moyne şase yarzi, reducând avansul celor de la Princeton la treizeci şi doi. Îşi pierdea suflul, nu-i aşa? Păi, atunci alergaţi-l de să-i iasă ochii din cap! Tactica recomanda o centrare, însă Basil se auzi strigând din nou „flanc”. Fugi de-a lungul liniei, văzu cum talonerii se trag în lături şi pe Le Moyne, cu fălcile încleştate, îndreptându-se spre el. În loc să dribleze, Basil se răsuci cu totul şi încercă să schimbe terenul. Când îl încolţiră, pierduse cincisprezece yarzi.

Câteva minute mai târziu pierdură posesia balonului, iar el fugi înapoi în poziţia lui ferită, zicându-şi: „M-ar da afară dacă ar avea pe cine să bage în loc”.

Echipa celor de la Princeton s-a trezit dintr-odată. O pasă în adâncime le-a adus treizeci de yarzi. Un mijlocaş

ofensiv nou, foarte rapid, a străpuns uluitor linia apărării pentru încă un prim *down*. Yale juca în apărare, dar chiar înainte să-şi dea seama de asta, dezastrul se petrecuse. Basil a fost atras într-o fază de joc aparent dezvoltată; a zărit prea târziu mingea degajată de pe linia de bătaie către un flanc liber; în timp ce era blocat din toate părţile, le-a văzut pe rezervele de la Princeton ţopăind nebuneşte şi fluturându-şi păturile. Înscriseseră.

Basil s-a ridicat de jos cu inima grea, dar cu mintea limpede. Putea să-şi ia revanşa pentru greşeli – cu condiţia să nu-l scoată de pe teren. Se fluieră sfertul reprizei şi, stând trântit pe iarbă împreună cu restul echipei epuizate, se convinse singur că nu-i făcuse să-şi piardă încrederea în el. Avea faţa încordată şi îi privea pe toţi drept în ochi. Făcuse destule greşeli pentru o zi.

La reluarea jocului a fugit înapoi cu mingea până la linia de treizeci şi cinci de yarzi şi atunci au început să înainteze constant. Pasele scurte, un punct slab în talonaj, flancul lui Le Moyne. Acesta obosise. Avea chipul schimonosit de efort şi sumbru când se arunca orbeşte la obstrucţie; cel aflat la posesie – Basil sau altul – îi scăpa de fiecare dată.

Încă treizeci de yarzi... douăzeci... peste Le Moyne iarăşi. Desprinzându-se din grămadă, Basil întâlni privirea obosită a sudistului şi îl insultă pe un ton aspru:

— Eşti terminat, Micuţule. Mai bine te-ar scoate de pe teren.

Începu următoarea fază de joc în direcţia lui şi, când Le Moyne atacă furios, aruncă o pasă peste cap, marcând. Yale – Princeton: 10 – 7. Încă o traversare a terenului, în care Basil era tot mai energic pe minut ce trecea şi încă un punct se arăta la orizont, însă – brusc – meciul se sfârşi.

Târşâindu-şi picioarele către ieşire, Basil cercetă din priviri tribunele, dar n-o zări.

„Mă întreb dacă ştie că am jucat prost”, îşi zise el, apoi cu amărăciune: „Dacă nu-i spun eu, o să-i spună el”.

Şi-l imagina povestindu-i cu vorba aceea blândă a sudiştilor – aceeaşi cu care o curtase atât de convingător în după-amiaza aceea, în tren. Când ieşea de la vestiar, un ceas mai târziu, dădu nas în nas cu Le Moyne, care ieşea din vestiarul oaspeţilor, aflat alături. Îl privi pe Basil cu o expresie nesigură şi furioasă în acelaşi timp.

— Bună, Lee. După o clipă de şovăire, adăugă: Frumos jucat.

— Bună, Le Moyne, spuse Basil înghiţindu-şi vorbele.

Le Moyne a dat să-i întoarcă spatele, apoi s-a răsucit din nou către el.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat. Vrei să lămurim treaba asta?

Basil nu răspunse. Vederea feţei lui pline de lovituri şi a mâinii bandajate îi mai ostoia ura, dar tot nu găsea nimic de spus. Meciul se terminase, iar acum Le Moyne

urma să se întâlnească cu Minnie pe undeva şi înfrângerea avea să devină neglijabilă în triumful nopţii.

— Dacă e vorba de Minnie, îţi pierzi vremea purtându-mi pică, explodă Le Moyne. Am invitat-o la meci, dar n-a venit.

— Nu?

Basil era surprins.

— Despre asta era vorba, ha? Nu eram sigur. Credeam că vrei doar să mă scoţi din minţi. (Ochii i se îngustară.) Mi-a dat papucii acum vreo lună.

— Ţi-a dat papucii?

— M-a părăsit. Se cam săturase de mine. Se plictiseşte foarte repede de lucruri.

Basil îşi dădu seama că avea un aer nefericit.

— Cu cine e acum? întrebă el pe un ton mai politicos.

— Se pare că e cu un coleg al tău pe nume Jubal – o partidă cam jenantă, dacă mă întrebi pe mine. L-a cunoscut la New York, cu o zi înainte să înceapă ea şcoala, şi e foc mare, din câte aud. O să vină diseară la petrecerea de la Lawn Club.

IV

Basil luă cina la Taft cu Jobena Dorsey şi cu fratele ei George. Yale învinsese la Princeton şi toată universitatea jubila; când intrară, studenţii de anul întâi de la o masă îl aplaudară.

— Devii foarte important, spuse Jobena.

Cu un an în urmă, vreme de câteva săptămâni, Basil crezuse că era îndrăgostit de Jobena; când s-au întâlnit data următoare, a ştiut imediat că nu era.

— Cum s-a întâmplat asta? o întrebă acum, în timp ce dansau. De ce s-a terminat totul atât de repede?

— Chiar vrei să ştii?

— Da.

— Pentru că am renunţat eu.

— Ai renunţat tu? repetă el. Îmi place asta!

— Am hotărât că erai prea tânăr pentru mine.

— Eu n-am avut nimic de-a face?

Ea clătină din cap.

— Asta spune Bernard Shaw, recunoscu el gânditor. Dar am crezut că se referă numai la adulţi. Deci alergi după tipi mai în vârstă.

— Nici vorbă! (Trupul i se crispă de indignare în braţele lui.) Bărbaţii sunt de obicei acolo, iar fata clipeşte în direcţia lor sau ceva de genul ăsta. E pur şi simplu un instinct.

— Un bărbat nu poate face o fată să se îndrăgostească de el?

— Unii pot – cei cărora nu le pasă câtuşi de puţin.

Basil reflectă o clipă la acest fapt îngrozitor şi îl reţinu pentru o analiză viitoare. Pe drum către Lawn Club puse alte întrebări. Dacă o fată care fusese „înnebunită după un băiat” se îndrăgostea subit de altul, ce trebuia să facă primul băiat?

— S-o elibereze, spuse Jobena.

— Să zicem că n-ar fi dispus la aşa ceva. Ce-ar trebui să facă?

— Nu e nimic de făcut.

— Mă rog, care e cel mai bun lucru pe care l-ar putea face?

Râzând, Jobena îşi sprijini capul pe umărul lui.

— Bietul Basil, spuse ea. Eu o să fiu Laura Jean Libbey[40], iar tu o să-mi povesteşti totul.

Basil îi spuse totul pe scurt.

— Vezi tu, conchise el, dacă ar fi oricare altă fată, aş trece peste asta, oricât de mult aş iubi-o. Dar nu e... E cea mai populară, cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată. Vreau să zic, e ca Messalina şi Cleopatra şi Salomeea şi toate celelalte.

— Mai tare, îl rugă George de pe scaunul din faţă.

— E un soi de femeie nemuritoare, continuă Basil şoptit. Ştii, ca Madame du Barry şi restul. Nu e pur şi simplu...

— O fată ca mine.

— Nu. Adică, tu semeni cu ea... Toate fetele la care am ţinut seamănă între ele. O, Jobena, înţelegi ce vreau să spun.

Când se zăriră luminile de la Lawn Club din New Haven, ea îşi luă un aer serios:

---

[40] Laura Jean Libbey (1862-1924) – autoare populară de ficţiune, celebră pentru romanele de dragoste de serie.

— Nu e nimic de făcut. Văd bine. E mai sofisticată decât tine. A înscenat totul de la bun început, chiar şi atunci când credeai că pe tine te vrea. Nu ştiu de ce s-a plictisit, dar e clar că s-a săturat şi n-ar mai putea să se prefacă, nici măcar dacă ar vrea, iar tu n-ai putea pentru că eşti...

— Continuă. Cum sunt?

— Eşti prea îndrăgostit. Tot ce ţi-a mai rămas de făcut e să-i arăţi că nu-ţi pasă. Fetele urăsc să piardă un vechi amorez; s-ar putea chiar să-ţi zâmbească – dar să nu te întorci. S-a terminat.

În vestibul, Basil îşi peria gânditor părul. Se terminase totul. Vorbele Jobenei îi alungaseră până şi ultima fărâmă de speranţă şi, după efortul din după-amiaza aceea, înţelegerea realităţii îl făcu să-i dea lacrimile. Umplând în pripă lavoarul, se spălă pe faţă. Cineva intră şi îl bătu pe spate.

— Ai jucat un meci frumos, Lee.

— Mersi, dar am jucat ca naiba.

— Ai jucat minunat. Ultimul sfert...

Intră în sala de bal. O zări imediat şi în aceeaşi clipă simţi cum îl ia ameţeala. Emoţia îl năuci. Câţiva cavaleri o urmau peste tot, iar ea se uita la ei cu ochii strălucitori şi zâmbetul pasional pe care Basil le cunoştea atât de bine. Imediat îl localiză pe însoţitorul ei şi descoperi indignat că era un tip arogant şi obraznic de la Hill School, pe care îl remarcase deja şi despre care se convinsese că n-avea

cum să fie el. Ce însuşire se ascundea în spatele ochilor ălora apoşi care o atrăgea? Cum putea necioplitul ăla s-o aprecieze ca pe una dintre sirenele nemuritoare ale lumii?

După ce căutase cu disperare şi în van răspunsurile la aceste întrebări în persoana domnului Jubal, se băgă între ei şi dansă toţi cei douăzeci de paşi cu ea, zâmbind cu o nostalgie cinică atunci când ea îi spuse:

— Sunt atât de mândră că te cunosc, Basil. Toată lumea zice că ai jucat minunat azi după-amiază.

Însă vorbele ei îl unseseră la inimă şi acum stătea cu spatele la perete, repetându-le în sinea lui, desfăcându-le în părţi componente şi încercând să descopere orice înţeles ascuns. Dacă îl lăuda suficient de multă lume, poate asta avea s-o influenţeze. „Sunt atât de mândră că te cunosc, Basil. Toată lumea zice că ai jucat minunat azi după-amiază.”

Lângă uşă s-a produs îmbulzeală şi cineva a spus:

— Să fiu al naibii! Până la urmă au reuşit să intre!

— Cine? întrebă altcineva.

— Nişte boboci de la Princeton. Sezonul lor de fotbal s-a terminat şi trei sau patru dintre ei au fugit din cantonament de la Hofbrau.

Brusc, spectrul straniu al unui tânăr se desprinse din îngrămădeală, aşa cum un mijlocaş rupe linia apărării şi, ţinând la distanţă un membru al comitetului de bal, se repezi bălăbănindu-se pe ringul de dans. Nu purta guler la smoching, pieptarul cămăşii se desprinsese de mult din

capse, avea părul răvăşit şi o privire sălbatică. O clipă s-a uitat în jur ca orbit de lumină; apoi privirea i s-a oprit asupra lui Minnie Bibble şi chipul i s-a luminat într-un fel inconfundabil. Chiar înainte să ajungă la ea, a început să-i strige numele tare, cu un glas chinuit, tulburător, cu accent sudic.

Basil a ţâşnit din loc, însă alţii i-au luat-o înainte, iar Micuţu’ Le Moyne, luptându-se din răsputeri, a dispărut în garderobă, într-o învălmăşeală de picioare şi braţe, dintre care cele mai multe nu erau ale lui. Rămas în prag, Basil simţi cum dezgustul îi e domolit de un val de monstruoasă compasiune; căci, de fiecare dată când scotea capul de sub robinet, Le Moyne vorbea despre iubirea lui neîmpărtăşită.

Dar când Basil dansă din nou cu Minnie, o găsi înspăimântată şi furioasă; atât de tare, încât părea să-i ceară sprijinul şi îl făcu să ia loc.

— N-a fost o neghiobie din partea lui? strigă ea tulburată. Lucruri din astea le strică fetelor reputaţia. Ar fi trebuit să-l aresteze.

— Nu ştia ce face. A avut un meci greu şi şi-a pierdut cumpătul, asta-i tot.

Însă ochii ei se umplură de lacrimi.

— O, Basil, spuse ea rugător. Sunt atât de îngrozitoare? Nu vreau să fiu rea cu nimeni; pur şi simplu se întâmplă.

Basil voia s-o cuprindă cu braţul şi să-i spună că era cea mai romantică fată din lume, dar îşi dădu seama din privirea ei că nici nu era conştientă de prezenţa lui; nu era decât un manechin. La fel de bine ar fi putut vorbi cu o altă fată. Şi-a amintit ce îi spusese Jobena – nu-i mai rămânea nimic de făcut decât să se retragă cu mândria intactă.

— Tu eşti mai raţional. (Vocea ei blândă plutea în jurul lui ca un râu fermecat.) Tu ştii că, atunci când doi oameni nu mai sunt... nebuni unul după celălalt, trebuie să te comporţi raţional.

— Sigur, spuse el şi se forţă să adauge pe un ton degajat: Când s-a terminat, s-a terminat.

— O, Basil, eşti atât de plăcut. Tu înţelegi întotdeauna.

Şi acum, dintr-odată, pentru prima oară după luni de zile, se gândea chiar la el. Ar fi un companion nepreţuit în viaţa oricărei fete, se gândi ea, dacă şi-ar folosi mintea aia, care putea fi atât de enervantă uneori, să „înţeleagă cumva”.

Basil se uita la Jobena cum dansează, iar Minnie îi urmări privirea.

— Ai venit cu o fată, nu-i aşa? E foarte drăguţă.

— Nu atât de drăguţă ca tine.

— Basil.

Îşi impuse să nu se uite la ea, ghicind că se răsucise uşor şi îşi împreunase mâinile în poală. În timp ce aştepta rezervat, se întâmplă un lucru extraordinar: lumea din jur,

de dincolo de ea, se lumină puţin. Curând alţi studenţi veniră să-l felicite pentru meci, iar lui îi făcu plăcere – vorbele acelea şi recunoştinţa din ochii lor. Erau şanse mari să-l bage de la început în meciul contra celor de la Harvard de săptămâna viitoare.

— Basil!

Inima îi tresări ameţită. Cu coada ochiului îi observă privirea întrebătoare. Îi părea cu adevărat rău? Ar fi trebuit oare să profite de ocazie ca să se uite la ea şi să-i spună: „Minnie, zi-i nebunului ăstuia să se ducă să se-arunce în râu şi după aia întoarce-te la mine”. Şovăi, însă un gând care îl ajutase după-amiază îi reveni în minte: făcuse destule greşeli pentru moment. În adâncul inimii sale, chemarea ei se stinse încet.

Nesuferitul de Jubal apăru cu un aer de stăpân, iar inima lui porni legănându-se de-a lungul sălii de bal, îmbrăcată într-o rochie de mătase roz. Pierdut iarăşi într-o negură de nehotărâre, ieşi pe verandă. Începuse să cadă o ninsoare timpurie şi stelele păreau îngheţate. Uitându-se la ele, văzu că erau tot stelele lui dintotdeauna – simbolurile ambiţiei, ale luptei, ale gloriei. Vântul bătea printre ele, trâmbiţând nota aceea înaltă pe care o aştepta întotdeauna, iar norii subţiri, îmbrăcaţi de bătălie, defilau ca la paradă. Scena avea o strălucire şi o măreţie nemaiîntâlnite şi numai ochiul experimentat al comandantului observă că o stea dispăruse.

Partea a doua

Josephine

Prima victimă

I

— Îmi amintesc că ai venit disperată la mine când Josephine avea vreo trei ani! exclamă doamna Bray. George era furios pentru că nu se putea hotărî unde să muncească, aşa că obişnuia s-o plesnească pe micuţă.

— Îmi aduc aminte, spuse doamna Perry.

— Deci ea e Josephine.

Ea era, într-adevăr, Josephine. Se uită la doamna Bray şi zâmbi, iar ochii acesteia se umbriră imperceptibil. Fata continuă să zâmbească.

— Câţi ani, Josephine?

— Doar şaisprezece.

— Oo. Aş fi jurat că eşti mai mare.

Când se ivi ocazia, Josephine o întrebă pe doamna Perry:

— Pot să merg la film cu Lillian în după-amiaza asta?

— Nu, dragă, ai de învăţat.

Se întoarse către doamna Bray ca şi cum discuţia ar fi fost încheiată, însă...

— Proasto, bombăni Josephine destul de tare ca să se audă.

Doamna Bray zise repede ceva ca să mascheze situaţia, însă, bineînţeles, doamna Perry nu putea să lase aşa ceva nesancţionat.

— Cum i-ai spus mamei tale, Josephine?

— Nu înţeleg de ce nu pot să mă duc la film cu Lillian.

Maică-sa s-ar fi mulţumit să încheie subiectul.

— Pentru că ai de învăţat. În fiecare zi ieşi pe undeva şi tatăl tău vrea să încetezi.

— Ce nebunie! zise Josephine, apoi adăugă furioasă: E pur şi simplu o nebunie! Tata cred că e dus cu pluta. În curând o să înceapă să-şi smulgă părul din cap şi să se creadă Napoleon sau ceva de genul ăsta.

— Nu, interveni veselă doamna Bray în timp ce doamnei Perry i se sui sângele în obraji. Poate că are dreptate. Poate George chiar *este* nebun. Eu sunt convinsă că soţul meu e nebun. Războiul ăsta e de vină.

Dar nu era amuzată cu-adevărat; credea că Josephine ar fi trebuit bătută cu băţul.

Vorbeau despre Anthony Harker, un băiat de-o vârstă cu sora mai mare a lui Josephine.

— E divin, le întrerupse Josephine, nu într-un mod necuviincios, căci – în ciuda incidentului de mai devreme – nu era necuviincioasă; ba chiar se întâmpla rar să vorbească prea mult, deşi îşi ieşea din fire şi uneori înjura când oamenii nu erau de înţeles. E pur şi simplu...

— E foarte popular. Eu, una, nu găsesc că ar fi mare lucru de capul lui. Pare cam superficial.

— O, nu, mamă, spuse Josephine. Nici vorbă. Toată lumea zice că are foarte multă personalitate, ceea ce nu se prea poate spune despre proştii ăştia. Toate fetele şi-ar dori să pună mâna pe el. Eu m-aş mărita cu el într-o clipită.

Nu se mai gândise la asta până atunci; de fapt, fraza fusese inventată pentru a exprima sentimentele ei pentru Travis de Coppet. Când se servi ceaiul, Josephine se scuză şi se duse în camera ei.

Casa era nouă, însă cei din familia Perry nu erau nici pe departe oameni noi. Făceau parte din societatea bună a oraşului Chicago şi erau aproape foarte bogaţi şi destul de cultivaţi după standardele anului 1914. Dar Josephine era, fără s-o ştie, o pionieră dintr-o generaţie menită să „scape de sub control”.

La ea în cameră, se îmbrăca să se ducă la Lillian, gândindu-se la Travis de Coppet şi la drumul acasă cu maşina de la petrecerea familiei Davidson din seara trecută. Peste smoching, Travis îşi pusese o capă albastră largă, pe care o moştenise de la un unchi demodat. Era înalt şi slab, un dansator excelent, iar ochii lui fuseseră adesea descrişi de către admiratoare ca fiind foarte „întunecaţi” – unui adult i s-ar fi părut că avea ochii vineţi în sensul dureros şi că acea culoare era împrospătată seară de seară în mod justificat; pielea din jurul lor era atât de vineţie, de brună sau de stacojie, încât ochii erau primul lucru pe care îl remarcai la faţa lui şi ultimul şi

după dinţii albi. La fel ca Josephine, şi el era ceva nou. Erau multe lucruri noi la Chicago în vremurile alea, dar – dacă nu vrem ca subiectul acestei povestiri să fie împărţit – ar trebui să remarcăm că Josephine era cel mai nou dintre toate.

Odată îmbrăcată, coborî treptele şi, deschizând încetişor o uşă laterală, ieşi în stradă. Era octombrie şi un vânt tăios o purtă pe sub copacii desfrunziţi, pe lângă case cu colţurile reci, pe lângă capetele străzilor elegante, unde îşi făcea de cap vântul. De acum şi până în aprilie, în Chicago totul se mută înăuntru. Când intri pe o uşă e ca şi cum ai pătrunde într-o altă lume, căci frigul lacului e neprietenos şi nu seamănă cu frigul adevărat din Nord – nu face decât să accentueze lucrurile care se petrec înăuntru. Afară nu se aude muzică, nici nu se face dragoste şi, chiar în vremuri prospere, bogăţimea care merge cu limuzinele nu e neapărat strălucitoare, cât mai degrabă supărătoare pentru cei aflaţi pe trotuar. Dar în case e fie o linişte adâncă, plăcută, fie o larmă melodioasă, însufleţită, ca şi cum cei dinăuntru ar inventa dansuri noi. Despre asta vorbesc, printre altele, cei care spun că iubesc Chicagoul.

Josephine mergea să se întâlnească cu prietena ei Lillian Hammel, însă planul lor nu includea mersul la cinema. Dacă ar fi ştiut care era, mamele lor i-ar fi preferat până şi cel mai inacceptabil, cel mai sinistru film. Planul era – nici mai mult, nici mai puţin – să meargă într-

o plimbare lungă cu automobilul cu Travis de Coppet şi cu Howard Page, în timpul căreia aveau să se sărute, nu doar o dată, ci mult de tot. Cei patru plănuiau asta încă de sâmbăta trecută, când nişte împrejurări nefavorabile împiedicaseră punerea lui în aplicare.

Travis şi Howard ajunseseră deja. Nu stăteau jos şi rămăseseră cu paltoanele pe ei, ca nişte simboluri ale spiritului de iniţiativă care aveau să le poarte palpitând pe fete spre viitor. Travis purta un guler de blană peste palton şi un baston cu măciulie de aur; îi sărută mâna lui Josephine amuzat, dar respectuos, iar ea spuse „Buună, Travis!” pe tonul afectuos al unui politician care se întâlneşte cu un potenţial alegător. Preţ de un minut însă, cele două fete făcură schimb de noutăţi deoparte.

— L-am văzut, şopti Lillian. Chiar acum.

— Zău?

Privirile li se aprinseră în acelaşi timp.

— Nu-i aşa că e divin? întrebă Josephine.

Se refereau la domnul Anthony Harker, care avea douăzeci şi doi de ani şi nici nu ştia de existenţa lor, cu toate că uneori, când mergea la familia Perry, o recunoştea pe Josephine ca fiind sora mai mică a lui Constance.

— Are un nas atât de frumos, strigă Lillian râzând din senin. E...

Îi desenă conturul cu degetul în aer şi amândouă izbucniră în râs. Dar Josephine îşi luă un aer serios când

zări ochii lui Travis, vizibili de parcă fuseseră proaspăt învineţiţi seara trecută, iscodind din hol.

— Zău aşa, spuse el încordat.

Cei patru tineri ieşiră, străbătură douăzeci de metri de vânt aspru şi se suiră în maşina familiei Page. Erau toţi foarte încrezători şi ştiau exact ce voiau. Ambele fete încălcau cu bună ştiinţă cuvântul părinţilor, dar nu se simţeau cu nimic mai vinovate decât un soldat care evadează dintr-un lagăr inamic. Pe bancheta din spate, Josephine şi Travis se uitară unul la celălalt; ea aştepta în timp ce obrajii lui ardeau întunecat.

— Uite, îi spuse privindu-şi palma care tremura. Până azi dimineaţă la cinci. Fetele de la Follies.

— O, Travis! exclamă ea mecanic, însă pentru prima dată o astfel de informaţie o lăsa rece.

Îi luă mâna, întrebându-se ce se întâmpla cu ea.

Era destul de întuneric, iar Travis s-a aplecat brusc spre ea, însă în aceeaşi clipă ea şi-a întors faţa. Iritat, el a dat din cap cinic şi s-a lăsat pe spate într-un colţ al automobilului. Era preocupat să-şi cultive secretul întunecat – secretul acela care o făcuse mereu să tânjească după el. Josephine vedea cum îi învăluie privirea, de la pometţi până la sprâncene, dar nu se putea concentra asupra lui. Misterul romantic al lumii se mutase într-un alt bărbat.

Travis aşteptă zece minute ca ea să capituleze; apoi încercă din nou şi această nouă tentativă o făcu să-l vadă

limpede pentru prima dată. Era de-ajuns. Imaginaţia şi dorinţele lui Josephine erau uşor de manipulat până la un punct, însă după aceea tocmai impulsivitatea ei o proteja. Acum, brusc, găsi ceva concret să-i reproşeze, iar vocea ei era încărcată de o tristeţe umilă.

— Am auzit ce-ai făcut aseară. Am auzit foarte bine.

— Ce s-a întâmplat?

— I-ai spus lui Ed Bement că o să te distrezi nevoie mare pentru că urma să mă duci acasă cu maşina.

— Cine ţi-a zis asta? întrebă el pe un ton vinovat, dar dispreţuitor.

— Ed Bement, şi mi-a zis şi că i-a venit să te pocnească atunci când te-a auzit. Abia s-a abţinut.

Travis se retrase din nou în colţul lui. Acceptă lucrul ăsta ca pe-o explicaţie pentru răceala ei şi, într-un fel, chiar era. Dacă era adevărată teoria doctorului Jung potrivit căreia nenumărate voci masculine se contrazic în subconştientul femeii şi chiar vorbesc prin gura ei, atunci în momentul acela prin gura lui Josephine vorbea probabil Ed Bement.

— M-am hotărât să nu mă mai sărut cu nici un băiat, pentru că n-o să mai am ce să-i ofer bărbatului pe care o să-l iubesc cu adevărat.

— Aiurea! replică Travis.

— E adevărat. Se spun prea multe despre mine în Chicago. Cu siguranţă, un bărbat nu respectă o fată pe

care o poate săruta oricând are chef, iar eu vreau ca bărbatul cu care mă voi mărita într-o zi să mă respecte.

Ed Bement ar fi fost copleşit de înrâurirea pe care o avea asupra ei în după-amiaza aceea.

Mergând pe jos de la colţ, unde o lăsaseră discret tinerii, până acasă, Josephine simţi uşurarea aceea plăcută care vine la sfârşitul unei realizări. De acum avea să fie mereu o fată cuminte, n-avea să se mai întâlnească atâta cu băieţi, aşa cum doreau părinţii ei, şi avea să încerce să fie ceea ce Şcoala domnişoarei Benbower numea „O fată Benbower ideală”. Apoi, anul următor, la Breerly, ar fi putut deveni „O fată Breerly ideală”. Peste Lake Shore Drive răsăriseră primele stele şi peste tot în jurul ei simţea cum Chicagoul se învârte cu o sută cincizeci de kilometri la oră, iar Josephine ştiu că nu voia să nutrească astfel de dorinţe decât de dragul sufletului ei. De fapt, nu nutrea nici o dorinţă de realizare personală. Bunicul ei o avusese, părinţii ei avuseseră conştiinţa ei, însă Josephine accepta lumea minunată în care se născuse. Ăsta era un lucru uşor în Chicago, care – spre deosebire de New York – era un oraş-stat unde familiile vechi formau o castă. Intelectualitatea era reprezentată de profesori universitari şi nu existau complicaţii, în afara faptului că până şi cei din familia Perry trebuiau să se poarte amabil cu o jumătate de duzină de familii încă şi mai bogate şi mai importante decât ei. Josephine adora să danseze, dar de pe terenul

victoriei feminine – ringul de dans – plecai braţ la braţ cu un bărbat.

Când ajunse la poarta din fier forjat a casei sale, Josephine îşi văzu sora tremurând în capul scărilor cu un tânăr aflat pe picior de plecare. Apoi uşa de la intrare s-a închis şi bărbatul a pornit pe alee. Josephine ştia cine e.

Avea un aer distrat, dar a recunoscut-o o clipă în trecere.

— O, bună, a spus el.

Ea s-a răsucit cu totul, aşa încât el să-i poată vedea faţa în lumina felinarului; şi-a înălţat capul din gulerul de blană şi l-a întors către el, apoi i-a zâmbit.

— Bună, i-a răspuns sfioasă.

Trecură unul pe lângă celălalt, iar ea îşi îndesă capul la loc ca o ţeastoasă.

„Cel puţin acum ştie cum arăt”, îşi spuse încântată, intrând în casă.

II

Câteva zile mai târziu, Constance Perry vorbea cu mama ei pe un ton serios:

— Josephine e atât de înfumurată, încât chiar cred că e puţin cam nebună.

— E foarte înfumurată, recunoscu doamna Perry. Am vorbit cu tatăl tău şi am hotărât ca de la întâi ianuarie să meargă la şcoală pe Coasta de Est. Dar să nu sufli o vorbă până când nu ştim sigur.

— Doamne, mamă, era şi timpul! Ea şi nesuferitul ăla de Travis de Coppet se fâţâie peste tot cu pelerina aia a lui, de parcă ar avea o mie de ani. Săptămâna trecută au intrat la Blackstone şi m-au trecut *fiorii*, zău aşa. Arătau exact ca doi nebuni – Travis care îşi târşâia picioarele şi Josephine care se strâmba de zici că avea boala dansului. *Zău aşa*...

— Ce-ai început să zici despre Anthony Harker? o întrerupse doamna Perry.

— Că e îndrăgostită de el, iar el i-ar putea fi bunic.

— Nu e chiar aşa.

— Mamă, el are douăzeci şi doi de ani, iar ea – şaisprezece. De fiecare dată când trec pe lângă el, Jo şi Lillian chicotesc şi se holbează...

— Vino aici, Josephine, spuse doamna Perry.

Josephine intră agale în încăpere şi se sprijini cu spatele de cantul uşii deschise, legănându-se calm.

— Ce e, mamă?

— Draga mea, nu vrei să râdă lumea de tine, nu-i aşa?

Josephine s-a întors îmbufnată către soră-sa.

— Cine râde de mine? Tu, bănuiesc. Eşti singura care râde.

— Eşti atât de îngâmfată, că nici nu-ţi dai seama. Când ai intrat cu Travis de Coppet la Blackstone în după-amiaza aia, m-au trecut *fiorii*. Toată lumea de la masa noastră şi aproape toţi de la celelalte mese au râs – cei care n-au fost de-a dreptul şocaţi.

— Cred că au fost mai degrabă şocaţi, îşi dădu Josephine cu părerea plină de sine.

— Ce mai reputaţie o să ai când o să ieşi în lume.

— Hai, gura! spuse Josephine.

O clipă se lăsă tăcerea. Apoi doamna Perry şopti solemn:

— Va trebui să-i spun tatălui tău despre asta imediat ce ajunge acasă.

— Spune-i, n-ai decât! (Josephine începu să plângă din senin.) O, de ce nu mă lasă lumea în pace? Mi-aş dori să fiu moartă.

Maică-sa se ridică şi o cuprinse pe după umeri, liniştind-o:

— Gata, gata, Josephine.

Însă Josephine continua să plângă cu suspine care păreau să vină de undeva din adâncul inimii.

— Doar o grămadă de... de fete urâte şi invidioase, care se înfurie când cineva arată ca mi... mine şi inventează tot soiul de poveşti pur şi simplu neadevărate, numai pentru că pot să am pe oricine vreau. Bănuiesc că soră-mea e furioasă fiindcă am intrat şi am stat cinci minute cu Anthony Harker când aştepta aseară.

— Da, ce să spun, am fost îngrozitooor de geloasă! N-am dormit toată noaptea de plâns din cauza asta. Mai ales pentru că mie vine să-mi vorbească despre Marice Whaley. Zău aşa! L-ai înnebunit atât de tare în alea cinci

minute, că nu s-a oprit din râs tot drumul până la familia Warren.

Josephine suspină ultima oară şi se opri din plâns.

— Dacă vrei să ştii, m-am hotărât să renunţ la el.

— Ha-ha! izbucni Constance. Auzi la ea, mamă! O să renunţe la el – ca şi cum s-ar fi uitat la ea vreodată sau ar şti că există măcar! Înfumurata...

Dar doamna Perry nu mai suportă. O luă pe Josephine pe după umeri şi o împinse către camera ei, aflată la capătul holului.

— Sora ta nu a vrut să spună decât că nu-i place să vadă că lumea râde de tine, îi explică ea.

— Ei bine, am renunţat la el, zise Josephine pe un ton mohorât.

Renunţase într-adevăr la el – şi la cele o mie de sărutări pe care nu le primise niciodată, la cele o sută de dansuri lungi, încântătoare, în braţele lui, la cele o sută de seri ce nu aveau să mai vină. N-a pomenit de misiva pe care i-o scrisese seara trecută... şi pe care n-o trimisese, iar acum nu avea s-o mai trimită niciodată.

— Nu trebuie să te gândeşti la astfel de lucruri la vârsta ta, a spus doamna Perry. Eşti doar o copilă.

Josephine s-a ridicat şi s-a dus la oglindă.

— I-am promis lui Lillian că mă duc pe la ea. Acum o să întârzii.

În camera ei, doamna Perry îşi spuse: „Două luni până în februarie”. Era o femeie drăguţă, care îşi dorea să fie iubită de toţi cei din jur şi nu avea nici cea mai măruntă înclinaţie de a conduce. Şi-a legat laolaltă gândurile cu Josephine şi le-a pus la poştă ca pe un colet frumos împachetat, cu destinaţia Şcoala Breerly.

Un ceas mai târziu, în salonul de ceai de la hotelul Blackstone, Anthony Harker stătea la o masă împreună cu un alt tânăr. Anthony era un tip fericit, leneş, destul de bogat, mulţumit de popularitatea lui de moment. După o scurtă carieră într-o universitate de pe Coasta de Est, mersese la un colegiu celebru din Virginia şi, la adăpostul umbrei sale mai puţin exigente, îşi terminase studiile; acolo deprinsese unele maniere pe care fetele din Chicago le găseau fermecătoare.

— Uite-l pe tipul ăla, Travis de Coppet, tocmai remarcase însoţitorul lui. Ce şi-o fi imaginând că e?

Anthony se uită indiferent la tinerii aflaţi în celălalt capăt al încăperii, recunoscându-le pe mezina familiei Perry şi pe alte tinere pe care i se părea că le întâlnea tot mai des pe stradă în ultima vreme. Deşi era limpede că se simţeau ca la ele acasă, păreau ridicole şi gălăgioase; îşi mută privirea de la ele şi cercetă încăperea, căutând grupul de tineri cu care urma să danseze, însă era tot acolo când salonul – cufundat în semiîntuneric în ciuda luminilor aprinse şi a faptului că afară se întunecase de tot – s-a animat de ritmurile unei melodii încrezătoare şi

însufleţite. Prin faţa lui se perinda tot mai multă lume. Bărbaţii în costume sport, de parcă tocmai veniseră din cine ştie ce loc dubios, şi femeile, cu pălăriile lor ce păreau gata să-şi ia zborul, confereau întregii scene un soi de efemeritate. Sugestia că această adunare, o idee mai mult decât spontană şi nu tocmai clandestină, avea să se destrame curând în grupuri protocolare îl făcu nerăbdător să se bucure de ultimele ei minute şi începu să se uite tot mai atent în mulţime după feţe cunoscute.

Un chip îşi făcu brusc apariţia, înconjurat de braţul unui bărbat, la nici doi metri depărtare şi Anthony se pomeni ţinta celei mai triste şi mai disperate priviri care îi fusese aruncată vreodată. Era un surâs şi nu chiar – doi ochi mari, cenuşii, cu triunghiuri strălucitoare de culoare sub ei şi o gură ce exprima o compătimire universală, care părea să-i cuprindă şi pe el, şi pe posesoarea ei –, însă nu era expresia unei victime, ci mai degrabă a însuşi demonului melancoliei – şi, pentru prima dată, Anthony o văzu cu adevărat pe Josephine.

Primul lui impuls a fost să vadă cu cine dansa. Era un tânăr pe care îl ştia. Mânat de acest gând liniştitor, a sărit în picioare şi, netezindu-şi scurt sacoul, s-a îndreptat spre ring.

— Îmi dai voie, te rog?

Josephine se apropie de el când începură să se mişte, se uită în ochii lui o clipă, apoi îşi plecă privirea şi şi-o feri, fără să spună nimic. Dându-şi seama că nu putea avea

mai mult de şaisprezece ani, Anthony începu să spere că grupul căruia urma să i se alăture nu avea să sosească tocmai în mijlocul dansului.

Când melodia se termină, Josephine ridică din nou privirea către el; Anthony avu senzaţia că se înşelase şi că fata era mai mare decât crezuse la început. Chiar înainte să o lase la masă, simţi nevoia să-i spună:

— Mi-ai mai putea acorda unul mai târziu?

— O, sigur.

Privirea i se topi într-a lui. Fiecare licăr din ochii ei era un crampon – poate de la căile ferate pe care se întemeiase averea familiei ei şi de care depindea. Anthony se întoarse tulburat la masa lui.

Un ceas mai târziu au plecat împreună de la Blackstone cu maşina ei.

Se întâmplase simplu – afirmaţia lui Josephine de la sfârşitul celui de-al doilea dans cum că trebuie să plece, apoi rugămintea ei şi propria lui sfiiciune în timp ce traversau împreună ringul. Era o favoare pe care i-o făcea surorii ei să o conducă acasă, însă îl încerca o senzaţie inconfundabilă de aşteptare.

Totuşi, odată ajuns afară, unde frigul muşcător îl făcu să-şi limpezească gândurile, încercă din nou să aprecieze responsabilitatea ce îi revenea. Nu era uşor, cu tinereţea insistentă, brunetă şi ivorie, a lui Josephine lipită strâns de el. Când urcară în maşină, încercă să devină stăpân pe

situaţie cu o privire virilă, însă ochii ei, care străluceau febril, îi topiră falsa severitate într-o clipită.

Îi mângâia într-o doară mâna – apoi, dintr-odată, era în sfera parfumului ei şi o săruta pătimaş...

— Deci asta a fost, şopti ea o clipă mai târziu.

Speriat, Anthony se întrebă dacă uitase ceva – ceva ce-i spusese mai devreme.

— Ce remarcă cinică, zise el, tocmai acum, când deveneam interesat.

— N-am vrut să spun decât că fiecare minut petrecut cu tine poate fi ultimul, răspunse ea pe un ton nefericit. Ai mei au de gând să mă trimită departe la şcoală... îşi închipuie că n-am aflat încă.

— Păcat.

— ...iar astăzi s-au adunat şi au încercat să-mi spună că nici nu ştii că exist!

După o tăcere lungă, Anthony spuse stins:

— Sper că nu te-ai lăsat convinsă.

Ea râse scurt.

— Nu. Doar am râs şi am venit aici.

Îşi strecură mâna într-a lui; când i-o strânse, ochii ei, luminoşi acum, se înălţară până ajunseră în dreptul alor lui şi se apropiară de el. Un minut mai târziu, Anthony îşi spuse: „E o ticăloşie ce fac”.

Era convins că el face asta.

— Eşti atât de drăguţ, spuse ea.

— Tu eşti o copilă scumpă.

— Urăsc invidia mai mult decât orice pe lume, izbucni Josephine, şi tocmai eu trebuie să sufăr din pricina ei. Soră-mea e mai rea decât toate celelalte.

— O, nu, protestă el.

— Ce să fac dacă m-am îndrăgostit de tine? Am încercat să evit asta. Plecam de-acasă când ştiam că trebuie să vii tu.

Forţa minciunilor ei venea din sinceritatea şi din convingerea ei simplă şi superbă că pe oricine iubea trebuia s-o iubească la rândul său. Josephine nici nu se ruşina, nici nu îşi plângea de milă. Era într-o lume în care se găsea singură cu un bărbat, o lume prin care se mişcase sigură pe sine de când avea opt ani. Nu premedita nimic; pur şi simplu se lăsa în voia lucrurilor, iar viaţa care deborda în ea făcea restul. Abia când tinereţea s-a dus, iar experienţa ne dă un soi de fals curaj, îşi dau seama cei mai mulţi dintre noi cât de simple sunt lucrurile astea.

„Dar nu poţi fi îndrăgostită de mine”, vru Anthony să spună, însă nu putu. Se luptă cu dorinţa de-a o săruta din nou, chiar şi tandru, şi începu să-i spună că era nechibzuită, dar înainte să se avânte în această frumoasă iniţiativă, Josephine era din nou în braţele lui, şoptindu-i ceva ce el trebui să accepte, căci vorbele ei erau învăluite într-un sărut. În clipa următoare era singur şi se îndepărta de uşa ei în maşină.

La ce consimţise? Tot ce-şi spuseseră îi răsuna şi îi bubuia în urechi ca un val neaşteptat de febră: mâine, la ora patru, la colţ. „Doamne Dumnezeule!”, îşi spuse el neliniştit. „Toate chestiile alea cum că renunţă la mine. E nebună puştoaica, o să dea de necaz dacă vine cineva care o caută cu lumânarea. Vezi să *nu* ne întâlnim mâine!”

Dar nici la cină, nici la serata dansantă la care merse după aceea, Anthony nu-şi putu scoate episodul din minte; continua să se uite prin sala de bal cu părere de rău, ca şi cum n-ar fi găsit pe cineva care trebuia să fie acolo.

III

Două săptămâni mai târziu, în timp ce o aştepta pe Marice Whaley la parter, într-o cameră de zi sărăcăcioasă, indescriptibilă, Anthony a scos din buzunar nişte scrisori de care aproape uitase. A băgat la loc trei dintre ele; pe cealaltă – după ce-a ascultat atent un moment – a deschis-o repede şi a citit-o cu spatele întors către uşă. Era a treia dintr-un şir, căci primise câte una după fiecare întâlnire cu Josephine, şi era întocmai ca celelalte – o scrisoare de copilă. Oricâtă maturitate părea să pună în expresia pe care o afişa, în clipa în care punea peniţa pe hârtie era copleşită de prostie. Îi dădea întruna cu „ce simţi tu pentru mine” şi cu „ce simt eu pentru tine”, iar frazele începeau cu „Da, ştiu că sunt sentimentală” sau,

şi mai stângaci: „De când mă ştiu am fost cam pasională şi nu pot face nimic în privinţa asta”. Erau, inevitabil, o mulţime de citate de versuri din cântece la modă în momentul ăla, ca şi cum acestea ar fi reuşit să exprime starea de spirit a autoarei mai bine decât propriile ei eforturi.

Scrisoarea îl tulbură pe Anthony. Când ajunse la post-scriptumul în care îi dădea întâlnire pe un ton rece la ora cinci în după-amiaza respectivă, o auzi pe Marice coborând scările şi strecură scrisoarea înapoi în buzunar.

Marice fredona şi se plimba prin cameră. Anthony fuma.

— Te-am văzut marţi după-masă, a spus ea din senin. Păreai că te distrezi foarte bine.

— Marţi, repetă el, ca şi când ar fi stat să se gândească. A, da. M-am întâlnit cu nişte puşti şi am mers la un ceai dansant. A fost amuzant.

— Nu erai chiar singur când te-am văzut eu.

— Unde baţi cu asta?

Marice fredonă din nou.

— Hai să ieşim. Hai să mergem la matineu.

Pe drum, Anthony îi explică prin ce împrejurare ajunsese împreună cu sora mai mică a lui Connie; necesitatea unei explicaţii îl înfuria oarecum. Când termină, Marice spuse sec:

— Dacă voiai pe cineva de grădiniţă, de ce-a trebuit s-o alegi tocmai pe drăcoaica aia? Reputaţia ei e deja atât

de proastă, că doamna McRae n-a vrut s-o invite la cursul de dans anul ăsta – a făcut-o numai de dragul lui Constance.

— Ce e atât de îngrozitor la ea? întrebă Anthony tulburat.

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta.

Cât ţinu spectacolul nu se putu gândi decât la rendez-vous-ul de la ora cinci. Deşi remarcile lui Marice nu reuşiră decât să-l facă să-i pară periculos de rău pentru Josephine, era hotărât ca această întâlnire să fie şi ultima. Se simţea jenat că fusese văzut în compania ei, chiar dacă încercase sincer să evite asta. Chestiunea putea uşor degenera într-o complicaţie destul de periculoasă, care nu avea să le facă nici ei, nici lui vreun bine. Indignarea lui Marice îl lăsa indiferent; aşteptase la cheremul lui toată toamna, dar Anthony nu voia să se însoare; de fapt, nu voia să se lege la cap cu nimeni.

Când se eliberă – la 5:30 – se întunecase, iar el porni cu maşina către noua Clădire Filantropologică, aflată în mijlocul lucrărilor de reconstrucţie din Grant Park. Mohoreala locului şi a vremii îl deprima, făcând toată povestea şi mai apăsătoare. Se dădu jos din maşină, trecu pe lângă un tânăr care aştepta într-un automobil sport – un tânăr pe care i se păruse că-l recunoaşte – şi o găsi pe Josephine în penumbra micii încăperi pe care o formau uşile din sticlă de la intrare.

Când îl zări, Josephine scoase un sunet nedefinit şi i se aruncă în braţe, ridicând faţa spre el.

— Nu pot să stau decât un minut, protestă ea, ca şi cum Anthony ar fi implorat-o să vină. Sunt nevoită să merg la o nuntă cu soră-mea, dar trebuia neapărat să te văd.

Vorbele lui Anthony îngheţară într-o negură albă, ce se vedea pe întuneric. Îi spuse lucruri pe care i le mai spusese şi înainte, însă de data asta pe un ton ferm şi definitiv. I-a fost mai uşor, pentru că abia îi putea zări chipul şi pentru că, undeva în timpul discursului, fata îl enervase izbucnind în plâns.

— Ştiam că trebuie să fii nestatornic, şopti ea, însă nu mă aşteptam la asta. Oricum, am destulă mândrie ca să nu te mai deranjez. (Şovăi.) Dar mi-aş dori să ne mai întâlnim o singură dată ca să ajungem la un alt fel de înţelegere.

— Nu.

— Ţi-a vorbit vreo fată geloasă despre mine.

— Nu. (Apoi, cuprins de disperare, o lovi drept în inimă.) Nu sunt nestatornic. Nu te-am iubit niciodată şi nu ţi-am spus niciodată că te-aş iubi.

Întrebându-se ce se ascundea în spatele expresiei nenorocite care se aşternu pe chipul fetei, Anthony se răsuci pe călcâie şi o luă din loc, păşind fără ţintă; când se întoarse agitat, uşile din sticlă tocmai se închiseseră – fata dispăruse.

— Josephine! strigă el plin de milă, dar nu primi nici un răspuns.

Aşteptă cu inima cât un purice până când auzi o maşină demarând.

Ajungând acasă, Josephine îi mulţumi lui Ed Bement, de care se folosise nutrind încă o fărâmă de speranţă, intră pe o uşă laterală şi urcă la ea în cameră. Fereastra era deschisă şi, în timp ce se îmbrăca în grabă pentru nuntă, stătu aproape de ea ca să răcească şi să moară.

Zărindu-şi chipul în oglinda din baie, izbucni în plâns şi se aşeză pe marginea căzii, scoţând un sunet sugrumat, ca şi când s-ar fi chinuit să tuşească, şi curăţându-şi unghiile. Mai târziu, când dormea toată lumea, avea să plângă întreaga noapte în pat, dar acum era încă după-amiază.

Cele două surori şi mama lor au stat una lângă alta la nunta lui Mary Jackson cu Jackson Dillon. A fost o nuntă tristă şi sentimentală – sfârşitul tinereţii frumoase şi strălucitoare a unei fete admirate şi iubite de toată lumea. Poate pentru privitori detaliile ei nu erau reprezentative pentru sfârşitul unei perioade, însă din perspectiva unei decade, anumite lucruri care s-au întâmplat sunt deja presărate cu absurdul zilei de ieri şi chiar au prins nuanţa violacee a lui alaltăieri. Mireasa şi-a ridicat vălul, afişând zâmbetul acela grav şi delicat care o făcea „adorată”, însă lacrimile îi curgeau pe obraji când s-a întors către zecile de prieteni cu braţele întinse, ca şi

cum ar fi vrut să-i îmbrăţişeze pe toţi pentru ultima dată. Apoi s-a răsucit către soţul la fel de serios şi de pur ca ea şi l-a privit ca şi cum ar fi vrut să-i spună: „S-a terminat cu astea. Tot ce sunt e al tău de-a pururi”.

În strana ei, Constance, care fusese colegă de şcoală cu Mary Jackson, plângea sincer, din inima ce îi răsuna a pustiu ca o criptă. Însă chipul lui Josephine, aflată lângă ea, reprezenta un studiu mai complicat, ce trebuia cercetat cu atenţie. O dată sau de două ori, deşi ochii ei nu-şi pierdură nici o clipă intensitatea pătrunzătoare, îi scăpă câte o lacrimă răzleaţă şi, ca şi cum senzaţia ar fi luat-o prin surprindere, chipul îi împietri uşor, iar gura îi încremeni trufaş, ca a unui copil căruia i se interzisese să facă zgomot. Nu s-a mişcat decât o dată; auzind o voce în spatele ei cum spune: „Aia e fata cea mică a soţilor Perry. Nu-i aşa că e frumoasă?”, s-a întors imediat şi şi-a îndreptat privirea către un vitraliu, ca nu cumva admiratorii ei necunoscuţi să nu-i remarce şi profilul.

Familia lui Josephine a mers după aceea la recepţie, aşa că a cinat singură sau, mai bine zis, cu fratele ei mai mic şi cu doica lui, ceea ce era acelaşi lucru.

Se simţea goală pe dinăuntru. În seara aceea, Anthony Harker, „atât de adorabil, atât de dulce – atât de adorabil de dulce” făcea dragoste cu altineva, îi săruta faţa urâtă şi invidioasă; curând avea să dispară pentru totdeauna, împreună cu toţi bărbaţii din generaţia lui, într-un mariaj fără iubire, lăsând în urmă numai o lume plină de alde

Travis de Coppet şi Ed Bement – nişte oameni atât de simpli, încât nici nu meritau efortul de-a le arunca un zâmbet.

În camera ei, se simţi din nou mişcată de propria imagine în oglinda băii. O, ce-ar fi dacă ar muri în somn în noaptea asta?

— O, ce păcat, şopti ea.

Deschise fereastra şi, strângând la piept singura amintire rămasă de la Anthony, o batistă mare, din pânză, brodată cu iniţialele lui, se strecură amărâtă în pat. Când cearşafurile erau încă reci, se auzi o bătaie în uşă.

— O scrisoare recomandată, anunţă slujnica.

Aprinzând lumina, Josephine o deschise, se uită la semnătură şi apoi la antet, în timp ce pieptul îi sălta şi îi cobora cu repeziciune sub cămaşa de noapte.

Micuţa mea Josephine,

Nu are rost, nu pot face nimic, nu mă mai pot ascunde. Sunt îndrăgostit nebuneşte, cu disperare, de tine. Când ai plecat azi după-amiază, m-a copleşit totul şi am ştiut că nu pot renunţa la tine. Am condus până acasă şi n-am putut nici mânca, nici sta locului. Nu făceam decât să mă plimb ca un leu în cuşcă gândindu-mă la chipul tău iubit şi la lacrimile tale dragi acolo, în vestibul. Iar acum îţi scriu această scrisoare...

Avea patru pagini. Undeva concedia diferenţa de vârstă dintre ei ca fiind lipsită de importanţă, iar ultimele cuvinte erau:

Ştiu cât de nefericită trebuie să fii şi mi-aş da zece ani din viaţă să fiu acolo ca să-ţi sărut buzele dulci de noapte bună.

Când termină de citit, Josephine rămase nemişcată câteva minute bune; durerea dispăruse brusc şi, preţ de o clipă, se simţi copleşită la gândul că în locul ei venise bucuria. Pe chip îi stăruia o uşoară încruntare.

„Doamne!”, îşi spuse în sinea ei.

Reciti scrisoarea.

Întâi vru s-o sune pe Lillian, dar se răzgândi. I se ivi în minte imaginea miresei de la nuntă – mireasa fără cusur, neprihănită, adorată şi sfântă, cu aura ei delicată. O adolescenţă integră, o mulţime de prieteni, apoi apariţia iubitului perfect, Idealul. Cu un efort, reveni la momentul de faţă. Cu siguranţă, Mary Jackson n-ar fi păstrat niciodată o astfel de scrisoare. Dându-se jos din pat, Josephine o rupse în bucăţi mici şi, cu puţină dificultate din pricina cantităţii neaşteptate de fum, o arse pe o masă cu tăblia de sticlă. Nici o fată bine-crescută n-ar fi răspuns la o astfel de scrisoare; singurul lucru cuviincios pe care îl puteai face era s-o ignori pur şi simplu.

Şterse tăblia mesei cu batista bărbătească pe care o ţinea în mână, o aruncă distrată într-un coş de rufe şi se băgă la loc în pat. Brusc i se făcuse foarte somn.

IV

Pentru ceea ce a urmat, nimeni – nici măcar Constance – nu a dat vina pe Josephine. Dacă un bărbat de douăzeci şi doi de ani găsea de cuviinţă să se înjosească într-atât, încât să-i facă nebuneşte curte unei fete de şaisprezece, în ciuda dorinţelor părinţilor ei şi ale ei însăşi, nu exista decât un singur răspuns – era o persoană ce nu putea fi primită de oamenii cuviincioşi. Când Travis de Coppet a făcut o remarcă discutabilă despre întâmplarea asta la o serată dansantă, Ed Bement l-a bătut „măr” – cum se zice – în toaletă, iar reputaţia lui Josephine s-a redresat şi a rămas aşa. Relatările despre cum Anthony venise de nenumărate ori la ei acasă şi nu fusese primit, cum îl ameninţase pe domnul Perry, cum voise să mituiască o slujnică să-i livreze scrisorile, cum încercase s-o acosteze pe Josephine când se întorcea de la şcoală – toate lucrurile astea dovedeau că era puţin nebun. Chiar familia lui Anthony Harker insistă ca el să plece în Vest.

Toate astea erau un chin pentru Josephine. Înţelese cât de aproape fusese de dezastru şi, reflectând atent şi străduindu-se să nu le iasă din cuvânt, încercă să se revanşeze faţă de părinţii ei pentru necazurile pe care li le pricinuise fără să-şi dea seama. La început hotărî că nu

voia să meargă la nici o petrecere de Crăciun, dar se lăsă convinsă de mama ei, care spera că băieţii şi fetele veniţi acasă în vacanţă aveau s-o ajute să mai uite de gânduri. Doamna Perry urma s-o conducă pe Coasta de Est, la Şcoala Breerly la începutul lui ianuarie şi, cumpărând haine şi uniforme, mama şi fiica se apropiară mult una de cealaltă, iar doamna Perry era încântată de noua impresie de responsabilitate şi de maturitate dată de Josephine.

La drept vorbind, aceasta era una sinceră şi numai o dată Josephine făcu ceva ce n-ar fi putut spune lumii. A doua zi după Anul Nou se îmbrăcă cu costumul de voiaj cel nou, îşi puse haina de blană cea nouă şi se strecură pe ieşirea cunoscută, uşa laterală. Traversă cvartalul până la maşina lui Ed Bement. În centru îl lăsă pe Ed s-o aştepte şi intră într-o drogherie aflată vizavi de Union Station, pe LaSalle Street. Acolo o aştepta un bărbat cu un rictus nefericit şi cu ochi disperaţi, uluiţi.

— Îţi mulţumesc că ai venit, zise el pe un ton nenorocit.

Ea nu-i răspunse. Expresia îi era serioasă şi politicoasă.

— Uite ce vreau – un singur lucru, zise el dintr-o suflare. De ce te-ai schimbat? Cu ce-am greşit de te-a făcut să te schimbi atât de brusc? S-a întâmplat ceva? Am făcut eu ceva? E din cauza a ceea ce am spus în seara aia în vestibul?

Continuând să se uite la el, Josephine încercă să reflecteze, dar singurul lucru la care se putea gândi era

cât de neatrăgător şi de jalnic i se părea acum şi cum să facă în aşa fel încât el să nu-şi dea seama. N-ar fi avut nici un rost să-i spună simplul adevăr – că era peste puterile ei să împiedice în vreun fel ce făcuse, că marea frumuseţe simte nevoia, datoria chiar, să se verifice, că marea ei cupă de emoţie se revărsase fără voia sa şi fusese o întâmplare că îl nenorocise pe el şi nu pe ea. Poate că Anthony Harker avea să fie însoţit de priviri pline de compasiune pe drumul său către Vest, însă cu siguranţă destinul o urmări pe Josephine când traversă strada, prin ninsoare, până la maşina lui Ed Bement.

Un minut rămase tăcută în timp ce demarau, deopotrivă uşurată şi plină de uimire. Anthony Harker avea douăzeci şi doi de ani, era frumos, popular şi râvnit – şi cât de mult o iubise: atât de mult încât era nevoit să plece. Era impresionată de parcă ar fi fost vorba de alţi doi tineri.

Luând tăcerea ei drept tristeţe, Ed Bement spuse:

— Ei bine, măcar asta a pus capăt celeilalte poveşti care circula pe seama ta.

Josephine se întoarse repede către el.

— Ce poveste?

— O, o tâmpenie, zău.

— Despre ce era vorba? întrebă ea.

— O, nu mare lucru, spuse el şovăitor, dar anul trecut, în august, circula o poveste cum că tu şi Travis de Coppet v-aţi fi căsătorit.

— Asta-i bună, ce prostie! exclamă ea. Zău, n-am mai auzit o gogomănie mai mare. E...

Se opri înainte să spună adevărul – şi anume că, deşi ea şi Travis de Coppet se aventuraseră treizeci de kilometri în afara oraşului, până la New Ulm, nu reuşiseră să găsească un preot dispus să-i cunune. Parcă trecuseră secole de când lăsase în urmă întâmplarea aceea – o copilărie uitată.

— O, ce prostie! repetă ea. Ăsta e genul de bârfă lansată de fetele invidioase.

— Ştiu, aprobă Ed. Aş vrea să văd vreun băiat care îndrăzneşte să repete povestea asta în faţa mea. Oricum nimeni n-a crezut-o.

Era mâna fetelor urâte şi invidioase. Ed Bement, simţindu-i trupul lângă al lui şi chipul ce radia în semiîntuneric, ştia că cineva atât de frumos n-ar putea face niciodată ceva cu adevărat rău.

Un locşor liniştit

I

Toată săptămâna nu se putu hotărî dacă era o acadea sau un artificiu – visele ei, care promiteau somn neîntrerupt în multe dimineţi de vacanţă, erau străbătute de un zumzet continuu, în ton cu ra-ta-ta-ul schimburilor lor amoroase: „Te iubesc – te iubesc”, iar şi iar. Seara ea îi scria:

Dragă Ridge,

Când mă gândesc că nu voi putea veni cu tine la Balul bobocilor în iunie, îmi vine să mor, dar mama e cam mărginită în unele privinţe şi crede că la şaisprezece ani sunt prea mică să merg la un bal şcolar; şi mama lui Lil Hammel crede la fel. Când mi te închipui dansând cu vreo altă fată şi vrăjind-o, aşa cum faci cu toate fetele, îmi vine să ţip. O, ştiu că aşa e, pentru că o fată de la noi de la şcoală s-a întâlnit cu tine după ce-am plecat eu din Hot Springs de Paşti. În orice caz, dacă începi să te dai la alta când vii la petrecerea lui Ed Bement la vară, o să-i tai gâtul, sau o să mi-l tai eu, sau o să fac un gest disperat. Şi probabil nimănui n-o să-i pară rău după mine. Ha-ha...

Vară, vară, vară... soare blând şi ploaie prietenoasă. Lake Forest, cu mia lui de verande fermecate şi dansul pe terasa descoperită a clubului şi întotdeauna băieţii, ca nişte centauri, în automobile noi. Mama ei veni pe Coasta de Est s-o vadă şi, în timp ce ieşeau împreună din gara Grand Central, simfonia promisiunii deveni atât de puternică, încât Josephine se schimonosi ca atunci când ieşi brusc în soarele dogoritor.

— Avem nişte planuri minunate, spuse mama ei.

— O, care, mamă? Care?

— O schimbare adevărată. Îţi spun când ajungem la hotel.

Se auzi brusc un dezacord; lui Josephine i se strânse inima.

— Ce vrei să spui? Nu mai mergem la Lake Forest?

— Mergem altundeva mult mai frumos. (Tonul mamei sale era îngrijorător de vesel.) Nu-ţi zic până nu ajungem la hotel.

Înainte ca doamna Perry să plece din Chicago, ea şi tatăl lui Josephine hotărâseră, pe baza observaţiilor proprii, dar şi a unor dezvăluiri făcute de fiica lor mai mare, Constance, că Josephine se simţea prea în largul ei la Lake Forest. Locul se schimbase în cei douăzeci de ani de când era destinaţia întâlnirilor estivale ale societăţii distinse din Chicago; copiii mai puţin struniţi ai familiilor de *nouveaux-riches* ieşeau în evidenţă şi, ca majoritatea părinţilor, doamna Perry credea că fiica ei era uşor de împins la rele de alţii. Membrii mai imparţiali ai grupului o considerau de mult pe Josephine ca fiind ea însăşi principala corupătoare. Dar, fie că era o măsură de precauţie sau o pedeapsă, lui Josephine cel mai îngrozitor i se părea faptul că familia Perry avea să meargă într-un „locşor liniştit” în vara aceea.

— Mamă, nu pot în nici un caz să merg la Island Farms. Pur şi simplu nu…

— Tata e de părere…

— De ce nu mă trimiteţi la şcoala de corecţie dacă sunt atât de îngrozitoare? Sau la puşcărie? Pur şi simplu nu pot să merg la o fermă veche şi împuţită, unde nu sunt decât prostănaci şi n-ai ce să faci ca să te distrezi şi n-ai nici un prieten în afară de nişte ţărănoi?

— Dar, draga mea, nu e deloc aşa. Doar i se zice aşa. Adevărul e că locul unde stă mătuşa ta nu e o fermă; e o mică staţiune din Michigan unde îşi petrece vara o mulţime de lume. Se joacă tenis şi se înoată şi... se pescuieşte.

— Se pescuieşte? repetă Josephine neîncrezătoare. Şi tu numeşti *asta* ceva de făcut? (Clătină din cap, incapabilă să înţeleagă.) O să mă uite toţi, asta-i tot. Când o să-mi vină şi mie rândul să ies în societate, nimeni n-o să ştie cine sunt. Pur şi simplu o să zică: „Cine naiba mai e şi Josephine Perry asta? N-am mai văzut-o pe-aici”. „O, e doar o ţărancă de la o fermă mizerabilă din Michigan. Să n-o invităm.” Tocmai când toată lumea se distrează de minune...

— Nimeni n-o să te uite într-o vară, draga mea.

— Ba da. Toată lumea o să-şi facă prieteni noi şi o să înveţe dansuri noi, iar eu o să stau acolo în pădure, înconjurată de ţărănoi, şi o să uit tot ce ştiam. Dacă-i aşa de minunat, de ce nu vine şi Constance?

Stând trează în salonul lor din Twentieth Century[41], Josephine reflecta la îngrozitoarea nedreptate care i se făcuse. Ştia că maică-sa mergea din cauza ei, iar asta numai din pricina bârfelor câtorva fete urâte şi invidioase. Fetele astea urâte şi invidioase, duşmancele ei neînduplecate, nu erau întru totul rodul imaginaţiei lui Josephine. Senzualitatea făţişă a frumuseţii ei avea în ea ceva pe care femeile urâte îl găseau absolut de nesuportat; se holbau la ea cu priviri înspăimântate, reţinute.

Josephine începuse să-şi facă griji din pricina bârfelor de-abia de curând. Propria ei teorie era aceea că, deşi la treisprezece sau paisprezece ani fusese cam „neînfrânată” – un cuvânt convenabil, lipsit de conotaţia vulgară a lui „desfrânată” –, acum se străduia să facă tot ce îi stătea în puteri, iar asta era o treabă destul de anevoioasă, fără să i se mai impute şi trecutul; căci singurul lucru care o interesa pe lume era să fie îndrăgostită şi să fie cu cel pe care îl iubea în momentul ăla.

Către miezul nopţii maică-sa îi vorbi încetişor şi descoperi că dormea. Aprinse lumina din cuşetă şi se uită o clipă la chipul tânăr şi îmbujorat pe care, în locul dezamăgirii de mai devreme, înflorea un surâs plăpând, straniu. Se aplecă şi o sărută pe Josephine pe fruntea în

---

[41] 20th Century Limited – expres de lux care circula pe ruta New York – Chicago între anii 1902-1967.

spatele căreia sigur se treceau în revistă toate orgiile acelea delicate şi mult aşteptate de care avea să fie lipsită peste vară.

II

În Chicago, ce răsuna de larma ascuţită de iunie; spre Lake Forest, unde prietenele ei se mişcau deja într-un nimb de băieţi noi, de ritmuri noi, de baluri şi petreceri ce aveau să vină. I se făcuse o concesie – urma să se întoarcă de la Island Farms la timp pentru petrecerea de acasă de la Ed Bement, adică pentru vizita lui Ridgeway Saunders de pe întâi septembrie.

Apoi către nord, lăsând toată veselia în urmă, către locşorul liniştit, aşa cum se anunţa a fi încă din gara animată de agitaţia sosirilor sau plecărilor febrile: o aşteptau mătuşa şi vărul ei în vârstă de cincisprezece ani, Dick, care avea privirea goală şi înciudată a unui tânăr ce poartă ochelari. Trecură pe lângă câteva zeci de imobile în care dormeau oameni obosiţi. La vreo cinci kilometri mai încolo se întindea satul mohorât. Era chiar mai rău decât îşi închipuise Josephine; din punctul ei de vedere, zona era pur şi simplu nepopulată căci nu mai exista nici un alt reprezentant al generaţiei ei. În disperare de cauză, se lansa într-o corespondenţă febrilă cu lumea exterioară sau, pentru diversitate, juca tenis cu Dick şi purta cu el o ceartă indiferentă pe tema imaturităţii lui voite.

— O să te porţi mereu aşa? întrebă ea nemaisuportându-i prostia. Nu te poţi abţine? Te doare?

— Aşa cum?

Dick îşi târşâia picioarele prin jurul fileului într-un fel care o deranja îngrozitor de tare.

— Of, eşti un nesuferit! Ar trebui să te trimită la o şcoală bună.

— Aşa o să şi facă.

— Zău aşa, la vârsta ta majoritatea băieţilor din Chicago au propriul lor automobil.

— Prea multe, replică el.

— Ce vrei să spui? luă foc Josephine.

— Am auzit-o pe mătuşă-mea spunând că acolo erau prea multe chestii din astea. De aia te-au trimis aici. Nu-ţi mai face lumea faţă.

Josephine se îmbujoră.

— N-ai putea *să te abţii* să fii aşa de nesuferit, dacă te-ai strădui cu adevărat?

— Nu ştiu, recunoscu Dick. Nici măcar nu cred că *sunt*.

— O, ba da, eşti. Te asigur.

Lui Josephine îi trecu prin minte, nu cu cine ştie ce speranţe, că – sub îndrumarea cuvenită – s-ar fi putut alege ceva de capul lui. Poate l-ar fi putut învăţa să danseze sau l-ar fi putut pune să înveţe să conducă automobilul maică-sii. Merse până într-acolo încât încercă să-l facă să se aranjeze, să se spele pe mâini de două ori pe zi, să-şi umezească părul şi să poarte cărare pe mijloc.

Îi sugeră că era mai frumos fără ochelari, iar el orbecăi docil câteva după-amiezi fără ei. Însă când îl luă durerea de cap într-o seară şi îi mărturisi maică-sii de ce se purtase „de-a dreptul nebuneşte”, Josephine renunţă la el fără să clipească.

Dar ar fi putut face o pasiune pentru aproape oricine. Voia să audă cuvintele mistice ale iubirii, să simtă înariparea pe care i-o dăduse fiecare dintre zecile ei de idile. Îi scrisese, desigur, lui Ridgeway Saunders. El îi răspunse. Ea îi scrise din nou. El îi răspunse – dar după două săptămâni. Pe întâi august, când trecuse o lună şi îi mai rămânea una, sosi o scrisoare de la Lillian Hammel, cea mai bună prietenă a ei din Lake Forest.

Draga mea Jo,

Mi-ai zis să-ţi scriu şi cel mai mic amănunt, şi aşa am să fac – deşi unele lucruri o să fie ca o lovitură fatală pentru tine –, despre Ridgeway Saunders. Ed Bement s-a dus să-l vadă în Philadelphia şi zice că i s-au aprins atât de tare călcâiele după o fată de-acolo, încât vrea să renunţe la Yale şi să se însoare. O cheamă Evangeline Ticknor şi a fost dată afară de la Foxcroft[42] *anul trecut pentru că au prins-o fumând; e o uşuratică, dar se zice că e frumoasă şi că aduce puţin cu tine, din câte aud. Ed zicea că Ridgeway era atât de*

[42] Foxcroft School – colegiu de fete cu internat din apropiere de Middleburg, Virginia.

nebun după ea, că nici măcar nu voia să vină aici în septembrie dacă Ed n-o invita şi pe ea; aşa că Ed a invitat-o. Dar ce-ţi pasă ţie! Probabil ai avut o mulţime de aventuri acolo unde eşti sau nu e nici un băiat atrăgător...

Josephine se plimba încet prin încăpere. Părinţii ei obţinuseră ce-şi doreau; complotul împotriva ei era desăvârşit. Pentru prima dată în viaţă fusese părăsită, şi încă de cel mai atrăgător, cel mai râvnit băiat din câţi cunoscuse, dată la o parte pentru o fată care „semăna foarte mult cu ea”. Josephine îşi dori din toată inima să fi fost exmatriculată – atunci ai ei poate ar fi renunţat şi ar fi lăsat-o în pace.

Nu se simţea atât umilită, cât mai degrabă plină de furie deznădăjduită; dar, dacă ţinea la mândria ei, trebuia să scrie numaidecât o scrisoare. Ochii îi străluceau de lacrimi când începu:

Draga mea Lil,

Nu am fost surprinsă când am citit lucrurile alea despre R.S. Ştiam că e un fluşturatic şi, după ce s-a terminat şcoala în iunie, nici nu mi-am mai bătut capul cu el. De fapt, ştii bine cât de nestatornică sunt şi eu, draga mea, aşa că-ţi poţi închipui că n-am avut timp să las treaba asta să mă afecteze. Fiecare are dreptul să facă ce pofteşte, cum spun eu. Trăieşte şi lasă-i şi pe

alţii să trăiască e mottoul meu. Mi-aş fi dorit să fii şi tu aici în vara asta. Petreceri mai minunate...

Se opri, conştientă că trebuia să inventeze nişte detalii mai concrete ale distracţiei. Rămase cu stiloul în aer, privind către zidul compact al pădurilor din Nord. Fabulatul era o muncă delicată şi, cum trăise întotdeauna ancorată în realitate, nu era pregătită pentru această sarcină. Totuşi, după câteva minute, o figură nedesluşită începu să prindă contur în mintea ei. Josephine înmuie peniţa în călimară şi scrise: „Unul dintre cei mai adorabili...”, apoi ezită şi se întoarse din nou spre fereastră în căutarea inspiraţiei.

Brusc, tresări şi se aplecă în faţă, iar lacrimile i se uscară instantaneu pe obraji. Mergând pe drum, la nici cincisprezece metri de fereastra ei, era cel mai frumos, cel mai fascinant băiat din câţi văzuse vreodată.

III

Avea cam nouăsprezece ani şi era înalt, cu un cap blond de viking; rumeneala din obrajii lui, aproape supţi, era îndulcită de soare. Îi zări preţ de o clipă ochii – destul cât să remarce că erau „trişti” şi de un albastru extraordinar de strălucitor. Pantalonii de călărie ascundeau nişte picioare de manechin, iar în rest purta un sacou albastru din piele de şamoa. Plesnea cu cravaşa, din mers, frunzele care atârnau.

Viziunea dură preţ de o clipă; apoi cărarea se pierdu într-un pâlc de copaci, iar el dispăru fără urmă, în afară de trosnetul uşor al cizmelor pe acele de pin.

Josephine nu se clinti. Copacii întunecaţi, care până atunci nu păreau să ascundă nici o promisiune, erau dintr-odată ca un zid magic ce se deschisese, dezvăluind o scurtătură către un posibil deliciu; arborii scoaseră un foşnet tremurat. Aşteptă încă o clipă, apoi se aruncă asupra scrisorii neterminate:

> *...de obicei poartă un costum de călărie nemaipomenit. Are cei mai frumoşi ochi. În rest poartă de obicei o chestie din piele de şamoa albastră, care este pur şi simplu divină*.

IV

Când maică-sa intră în cameră, jumătate de oră mai târziu, o găsi pe Josephine îmbrăcându-se cu cea mai bună rochie de după-amiază şi cu o expresie care era în acelaşi timp însufleţită şi absentă.

— M-am gândit..., spuse ea. Bănuiesc că nu vrei să mergi cu mine să facem câteva vizite, aşa-i?

— Mi-ar plăcea la nebunie, răspunse Josephine pe neaşteptate.

Mama ei şovăi.

— A fost o lună cam proastă pentru tine. Nu mi-am dat seama că n-are să fie nimeni de vârsta ta aici. Dar s-a

întâmplat ceva drăguţ – nu pot să-ţi spun încă ce – şi poate că în curând am să-ţi pot da o veste.

Josephine nu părea să audă.

— La cine mergem? întrebă ea nerăbdătoare. Hai să trecem pe la toată lumea, chiar dacă o să dureze până diseară la zece. Hai să începem cu vecinii şi să o ţinem aşa până când i-am tăiat pe toţi de pe listă.

— Nu ştiu dacă putem face asta.

— Haide. (Josephine îşi punea pălăria.) Să mergem, mamă.

Poate, îşi zise doamna Perry, vara chiar o schimba pe fiica ei; poate o ajuta să-şi cultive o dispoziţie sociabilă mai blândă. La fiecare vizită radia pur şi simplu şi se arăta sincer dezamăgită când nu găseau pe nimeni acasă. Când maică-sa a decis că era destul pentru o zi, lumina din ochi i s-a stins.

— Mai putem încerca şi mâine, spuse ea nerăbdătoare. O să-i tăiem şi pe ceilalţi de pe listă. O să mergem din nou la casele unde nu am găsit pe nimeni astăzi.

Era aproape şapte – o oră încărcată de nostalgie, căci cu un an în urmă, la Lake Forest, fusese ceasul cel mai minunat dintre toate. Abia îmbăiată şi de-a dreptul radioasă, atunci se strecurase preţ de o clipă în ziua care se sfârşea şi, stând singură pe verandă, trecuse în revistă potenţialul romantic al serii, în vreme ce luminile se aprindeau pe faţadele estompate ale caselor şi prin faţă

treceau maşini ce duceau acasă oameni întârziaţi pe la ceaiuri.

Însă astă-seară amurgul zumzăitor, de vară târzie, al ţinutului de lângă lac ascundea o promisiune proprie şi, ieşind pe aleea ce trecea pe lângă casă, Josephine se trezi că merge într-un anumit fel, mai degrabă o stare de spirit exteriorizată, una care până atunci fusese rezervată pentru localităţi mai sofisticate. Ridicarea uşoară a picioarelor, o oarecare nelinişte a şoldurilor în mişcare, zâmbetul distrat şi, în sfârşit, privirea care bătea la douăzeci de paşi mai în faţă sugerau că fata era pe punctul de-a trece un prag concret, dincolo de care era aşteptată cu nerăbdare; că, de fapt, îl trecuse deja în imaginaţia ei şi lăsase împrejurimile în urmă. Tocmai în clipa aceea a auzit un fluierat limpede dinaintea ei şi şfichiuitul unui băţ care plesnea frunzele:

Bună, Frisco,
Frisco, bună!

Iubito, bine te-am găsit.
Să fii şi tu aici mi-aş fi dorit.

Inima lui Josephine palpită într-un ritm familiar; îşi dădu seama că aveau să treacă unul pe lângă celălalt chiar în locul unde soarele arunca un ultim petic de lumină printre pini.

Bună, Frisco,

Frisco, bună!

Iată-l, o siluetă frumoasă în prim-plan. Chipul elegant, trasat dintr-o singură linie energică, haina din piele de şamoa, aşa de albastră – era atât de aproape, încât l-ar fi putut atinge. Apoi şi-a dat seama şocată că trecuse pe lângă ea fără ca ochii lui nefericiţi să tresară măcar.

„Îngâmfatul!”, îşi zise ea indignată. „Aşa un îngâmfat...”

La cină n-a spus nimic; când au terminat de mâncat, i s-a adresat mătuşă-sii din senin:

— Azi am trecut pe lângă un tip care părea extraordinar de îngâmfat. Mă întreb cine-o fi fost.

— Poate era nepotul bătrânului Dorrance, a sugerat Dick, sau poate era tipul care stă la bătrânul Dorrance. Cineva a spus că e nepotul lui sau un soi de rudă.

Maică-sa a anunţat-o pe un ton răspicat:

— Nu ne vedem cu familia Dorrance. Domnul Charles Dorrance a considerat că soţul meu nu a fost corect în privinţa hotarului acum câţiva ani. Bătrânul domn Dorrance era un om foarte încăpăţânat.

Josephine se întrebă dacă acesta era motivul pentru care băiatul nu-i răspunsese în după-amiaza aceea. Era un motiv prostesc.

Însă a doua zi, în acelaşi loc, la aceeaşi oră, a tresărit de-a dreptul când ea i-a dat încetişor „Bună seara”; se holba la ea, iar pe chipul lui se citea uluirea. Apoi şi-a dus mâna la cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi scoată pălăria, n-a găsit nici una, s-a înclinat în schimb şi şi-a văzut de drum.

Dar Josephine s-a răsucit iute pe călcâie şi i s-a alăturat zâmbind.

— Ai putea fi mai sociabil. Chiar n-ar trebui să fii atât de arogant, de vreme ce suntem singurii doi oameni de-aici. Cred că e o prostie ca tinerii să se lase influenţaţi de adulţi.

Băiatul mergea atât de repede, încât de-abia reuşea să ţină pasul cu el.

— Zău, sunt o fată drăguţă, insistă ea continuând să zâmbească. Destul de multă lume se înghesuie să danseze cu mine la petreceri şi o dată am făcut un orb să se îndrăgostească de mine.

Aproape că ajunseseră în dreptul porţii mătuşii ei şi continuau să mărşăluiască furios.

— Aici stau eu, spuse ea.

— Atunci o să-ţi zic la revedere.

— Care e problema? întrebă ea. Cum poţi fi atât de grosolan?

Buzele lui formară cuvintele „Îmi pare rău”.

— Bănuiesc că te grăbeşti să ajungi acasă ca să te admiri în oglindă.

Ştia că nu era adevărat. Îşi purta frumuseţea aproape ruşinat. Însă remarca ei l-a atins, căci s-a oprit brusc, îndepărtându-se puţin în clipa următoare.

— Te rog să-mi ierţi grosolănia, spuse el dintr-o suflare, dar nu sunt obişnuit cu fetele.

Josephine rămăsese fără suflu şi nu-i putu răspunde. Pe când se liniştea, deveni conştientă de expresia stranie de plictiseală de pe chipul lui.

— Ai putea măcar să-mi vorbeşti un minut, dacă nu mă apropii de tine.

Şovăind o clipă, băiatul se cocoţă într-o doară pe grilajul unui gard.

— Dacă ţi-e atât de frică de fete, nu e vremea să faci ceva în privinţa asta? întrebă ea.

— E prea târziu.

— Niciodată, spuse ea pe ton hotărât. Pierzi jumătate din viaţă, zău aşa. Nu vrei să te însori şi să faci copii şi să fii o soţie bună pentru cineva… adică, un soţ bun?

El nu făcu decât să tremure drept răspuns.

— Şi eu eram îngrozitor de timidă, minţi ea plină de amabilitate. Dar mi-am dat seama că pierd jumătate din viaţă.

— Nu e o chestiune de voinţă. Doar că subiectul mă cam scoate din minţi. Acum un minut mi-a venit să arunc cu o piatră după tine. Ştiu că e îngrozitor, aşa că, dacă nu te superi...

Sări de pe gard, însă ea îi strigă repede:

— Stai! Hai să vorbim.

El se codi.

— Păi, în Chicago, zise ea, un bărbat atât de chipeş ca tine ar putea avea orice fată doreşte. Ar alerga toate după el.

Ideea părea să-l tulbure şi mai tare; chipul îi deveni atât de trist, încât – fără să-şi dea seama – Josephine se apropie de el, însă el îşi azvârli un picior peste gard.

— Bine. O să vorbim despre altceva, se învoi ea. Nu-i aşa că ăsta e cel mai îngrozitor loc pe care l-ai văzut vreodată? Se zice că eram o dezmăţată la Lake Forest, aşa că ai mei m-au condamnat să vin aici şi am petrecut cea mai monstruoasă lună stând şi bătând darabana. Apoi, ieri m-am uitat pe geam şi te-am văzut pe tine.

— Cum adică erai o dezmăţată? întrebă el.

— Mă rog, cam neînfrânată... Ştii tu, cam pasională.

El se ridică – de data asta cu un aer definitiv.

— Chiar te rog să mă scuzi. Ştiu că sunt un idiot când vine vorba de femei, dar nu-i nimic de făcut în privinţa asta.

— Vrei să ne vedem aici mâine?

— Dumnezeule, în nici un caz!

Josephine simţi brusc că-i sare ţandăra; se umilise destul pentru o după-amiază. Cu o înclinare rece din cap, o porni pe alee către casă.

— Aşteaptă!

Acum, că îi despărţeau treizeci de paşi, timiditatea îl părăsise. Josephine se simţi tentată să se întoarcă şi se înfrână cu greu.

— O să fiu aici mâine, spuse ea rece.

Mergând încet către casă, instinctul mai degrabă decât logica o făcu să-şi dea seama că era ceva acolo care îi scăpa. În general, lipsa de încredere în sine a unui bărbat era de-ajuns ca să-i atragă dezaprobarea ei; era păcatul de neiertat, steagul alb, refuzul de a lupta. Dar acum, că tânărul ieşise din câmpul ei vizual, îl văzu aşa cum i se înfăţişase în după-amiaza de dinainte: dezgheţat, probabil arogant, grozav de binedispus. Se întrebă iar dacă disputa dintre familiile lor ar putea fi de vină pentru atitudinea lui.

În ciuda discuţiei lor nemulţumitoare, se simţea fericită. În lumina dulce a apusului părea clar că a doua zi totul avea să fie bine. O părăsise deja sentimentul apăsător de inutilitate. Băiatul care trecuse pe lângă fereastra ei ieri după-amiază era în stare de orice – iubire, dramatism şi chiar de acea necugetare disperată care îi plăcea cel mai mult dintre toate.

Maică-sa aştepta pe verandă.

— Am vrut să-ţi vorbesc între patru ochi, spuse ea, pentru că m-am gândit că mătuşa Gladys s-ar putea simţi jignită dacă te-ai arăta prea încântată. Mâine plecăm înapoi la Lake Forest.

— Mamă!

— Constance îşi anunţă mâine logodna şi se mărită peste zece zile. Malcolm Libby lucrează la Departamentul de Stat şi e convocat în străinătate. Nu-i aşa că e minunat? Sora ta deschide casa de la Lake Forest azi.

— O să fie minunat. După o clipă Josephine repetă cu mai multă convingere: Absolut minunat.

Lake Forest – parcă simţea deja toată emoţia aceea. Totuşi parcă lipsea ceva, ca şi cum sunetul unei trompete esenţiale s-ar fi desprins de orchestră. Vreme de cinci săptămâni urâse Island Farms din toată inima, însă – uitându-se în jur în întunericul tot mai des, aproape că îi părea rău după locul acela şi se simţea un pic ruşinată că îl părăseşte.

Sentimentul straniu stărui de-a lungul cinei. O clipă se adâncea în gânduri încântătoare care începeau cu „Nu-i aşa că o să fie distraciv să...”, iar în clipa următoare strălucirea iminentă pălea şi în sufletul ei se aşternea o încremenire asemenea încremenirii serilor de-aici, din Michigan. Asta lipsea la Lake Forest – o încremenire în care să se întâmple lucruri, în care să se ivească oameni.

— O să avem o mulţime de lucruri de făcut, zise mama ei. Săptămâna viitoare în casă o să fie domnişoare de onoare, petreceri şi nunta în sine. Ar fi trebuit să plecăm din seara asta.

Josephine urcă imediat la ea în cameră. Şedea privind pe fereastră. Ce păcat; o vară pierdută, în ciuda eforturilor ei. Dacă ziua de ieri ar fi venit mai devreme, ar

fi avut totuşi sentimentul că trăise puţin. Prea târziu. „Dar acolo o să fie o mulţime de băieţi”, îşi spuse. „Ridgeway Saunders.”

Parcă le şi auzea replicile încrezătoare şi, cumva, îi răsunau stupid în urechi. Brusc îşi dădu seama că ceea ce regreta nu era trecutul pierdut, ci viitorul pierdut, nu ceea ce nu se întâmplase, ci ceea ce nu avea să se întâmple niciodată. Se ridică respirând precipitat.

Câteva minute mai târziu ieşi din casă pe-o uşă laterală şi traversă peluza către poarta grădinarului. Îl auzi pe Dick strigând-o într-o doară, însă nu răspunse. Era întuneric şi răcoare şi avea senzaţia că vara îi scăpa printre degete. Ca pentru a şi-o înăbuşi, iuţi pasul şi în zece minute intră pe poarta casei familiei Dorrance, ascunsă după siluetele zdrenţuite ale copacilor. De pe verandă cineva îi strigă când se apropie:

— Bună seara. Nu văd cine e.

— E fata care s-a purtat atât de obraznic azi după-amiază.

Auzi cum i se taie brusc răsuflarea.

— Pot să stau aici, pe trepte, o clipă? Vezi? Nu-ţi fac nimic şi stau suficient de departe. Am venit să-mi iau rămas-bun, pentru că mâine plecăm acasă.

— Zău? (Josephine nu-şi dădea seama dacă tonul lui ascundea îngrijorare sau uşurare.) O să fie foarte linişte pe-aici.

— Vreau să-ţi explic ce s-a întâmplat azi după-amiază, pentru că n-am poftă să crezi că eram obraznică. De obicei îmi plac băieţii cu mai multă experienţă, dar m-am gândit că, dacă tot suntem singuri pe-aici, am putea să ne simţim bine, şi nu mai aveam multe zile de pierdut.

— Înţeleg. După o clipă o întrebă: Ce-o să faci la Lake Forest? Ai să fii o... dezmăţată?

— Nu prea îmi pasă ce fac. Am irosit toate cele şase săptămâni.

L-a auzit cum râde.

— Deduc din tonul tău că va trebui să plătească cineva pentru asta, spuse el.

— Aşa sper, răspunse ea pe un ton cam mohorât.

Simţea cum îi dau lacrimile. Nimic nu era cum trebuia. Toate îi făceau în ciudă.

— Te rog, lasă-mă să vin să mă aşez acolo, pe balansoar, spuse ea brusc.

Acesta se opri din legănat cu un scârţâit.

— Te rog să n-o faci. Urăsc faptul că trebuie să-ţi cer aşa ceva, dar îţi jur că plec dacă vii. Hai să vorbim despre... Îţi plac caii?

Josephine se ridică cu mişcări agile, urcă treptele şi se îndreptă către colţul în care stătea el.

— Nu, răspunse ea. Cred că ce mi-ar plăcea ar fi să-ţi placă ţie de mine.

În lumina lunii care tocmai se înălţa deasupra pădurii băiatul avea o expresie de nebun. Sări în picioare; în clipa

următoare îi cuprinsese braţele cu palmele şi o trăgea încetişor spre el.

— Pur şi simplu vrei să fii sărutată, spunea printre buzele întredeschise. Am ştiut-o din prima clipă în care ţi-am văzut gura aia – expresia aia egoistă, trufaşă, pe care...

Brusc lăsă braţele să-i cadă şi se îndepărtă de ea cu un gest de groază.

— Nu te opri! ţipă ea. Fă ce vrei, spune-mi orice, chiar dacă nu e flatant. Nu-mi pasă.

Însă el sărise cu mişcări iuţi peste balustradă şi acum traversa peluza cu mâinile la ceafă. Într-un minut, Josephine îl ajunse din urmă şi acum îi aţinea rugător calea, în timp ce pieptul i se ridica şi îi cobora cu iuţeală.

— De ce crezi că sunt aici? întrebă el dintr-odată. Crezi că sunt singur?

— Ce...?

— Sunt cu soţia mea.

Josephine se cutremură.

— O, o... Atunci de ce nu ştie nimeni?

— Pentru că soţia mea e... Soţia mea e neagră.

Dacă n-ar fi fost atât de întuneric, Josephine ar fi văzut că, preţ de o clipă, el râse înfundat şi incontrolabil.

— O, repetă ea.

— N-am ştiut, continuă el.

În ciuda unui scepticism subconştient, Josephine simţi cum o încearcă o senzaţie stranie.

— Ce treabă aş putea avea cu o fată ca tine?

Josephine începu să plângă încetişor.

— O, îmi pare rău. Dacă măcar te-aş putea ajuta...

— Nu mă poţi ajuta.

Îi întoarse ţâfnos spatele.

— Vrei să plec.

El făcu semn că da.

— Bine. O să plec.

Plângând încă, Josephine o luă din loc, pe jumătate bătând în retragere, intimidată, dar continuând să spere că avea să strige după ea. Când l-a văzut pentru ultima oară, din dreptul porţii, el stătea unde îl lăsase, iar chipul frumos şi ascuţit i se vedea limpede în lumina bruscă a răsăritului de lună.

Mersese vreo jumătate de kilometru când îşi dădu seama că nişte paşi alergau în urma ei. Înainte de-a apuca să facă altceva decât să tresară şi să se întoarcă înspăimântată, o siluetă ţâşni spre ea. Era vărul ei, Dick.

— O! a strigat ea. M-ai speriat!

— Te-am urmărit până aici. N-aveai ce căuta singură noaptea pe-afară.

— Ce băgăreţ! spuse ea dispreţuitor.

Continuară să meargă unul lângă celălalt.

— Te-am auzit vorbind cu tipul ăla. Ai fost îndrăgostită de el, nu-i aşa?

— Vrei să-ţi ţii gura? Ce ştie o pacoste ca tine?

— Ştiu o mulţime de lucruri, spuse Dick mohorât. Ştiu că se întâmplă prea multe chestii din astea la Lake Forest.

Josephine nu găsi de cuviinţă să-i răspundă; străbătură drumul până la poarta casei mătuşii ei în tăcere.

— Uite ce zic, începu el nesigur. Pun pariu că n-ai vrea să afle maică-ta de treaba asta.

— Vrei să spui că te duci să mă spui maică-mii?

— Şezi binişor! Voiam să spun că n-o să suflu o vorbă despre treaba asta...

— Sper că nu!

— ...cu o condiţie.

— Ei bine?

— Condiţia e... (Se foi stingherit.) Mi-ai spus o dată că o mulţime de fete din Lake Forest s-au sărutat cu băieţi şi nu şi-au bătut capul cu asta.

— Aşa e.

Brusc, Josephine ghici ce urma şi scoase un chicot uluit.

— Păi, atunci ai vrea să... mă săruţi?

Josephine şi-o şi închipuia pe maică-sa târând-o înapoi la Lake Forest în lanţuri.

Luând o hotărâre rapidă, se aplecă înspre el. Nici un minut mai târziu era în camera ei, plângând şi râzând isteric. Acela fusese, aşadar, sărutul cu care destinul găsise de cuviinţă să-i încununeze vara.

V

Întoarcerea senzaţională a lui Josephine la Lake Forest în acel august marcă o revizuire a părerilor despre ea; aceasta putea fi comparată cu momentul în care banditul evolua prin pură forţă într-un senior feudal.

Celor trei luni de energie nervoasă acumulată de la Paşti sub uniforma ei de şcoală li se adăugară şase săptămâni de resentimente – în sensul în care ai putea spune că prafului de puşcă i se adaugă nişte chibrituri. Căci Josephine explodă cu un bum sonor şi vizibil; săptămâni întregi după aceea încă mai culegeau bucăţi din ea de pe peluzele impecabile din Lake Forest.

Totul începu pe tăcute, cu mult aşteptata petrecere, în a cărei primă seară se trezi aşezată la masă chiar lângă necredinciosul Ridgeway Saunders.

— Evident că m-am simţit prost când m-ai părăsit, zise Josephine pe un ton indiferent – ca să-i scoată din cap ideea că el ar fi părăsit-o.

Odată ce îl făcuse să se întrebe dacă, la urma urmei, el ieşise cel mai bine din toată povestea, ea se întoarse către bărbatul aflat în partea opusă. Până ajunseră la salată, Ridgeway se scuza dinaintea ei. Iar fata lui din Est, domnişoara Ticknor, îşi dădea seama tot mai clar ce persoană respingătoare era Josephine Perry. Făcu greşeala să-i împărtăşească părerea ei lui Ridgeway. Josephine nu făcu o astfel de greşeală; spre sfârşitul cinei

doar îl întrebă inocent cine era prietena aceea a lui cu botine înalte cu nasturi.

Pe la zece, Josephine şi Ridgeway se aflau în maşina cuiva – departe, acolo unde colonia se preschimbă în prerie. Pe minut ce trecea, ea se plictisea mai tare de moliciunea lui, iar el devenea tot mai agitat. Îl lăsă s-o sărute, doar ca să fie sigură; şi în seara aceea un tânăr disperat se întorcea la matcă.

A doua zi ochii lui o urmăreau nefericiţi peste tot; în după-amiaza următoare, domnişoara Ticknor a fost chemată pe neaşteptate înapoi pe Coasta de Est. Era jalnic, dar cu siguranţă cineva trebuia să plătească pentru vara lui Josephine. Odată egalat scorul, Josephine îşi concentră atenţia asupra nunţii surorii ei.

Imediat ce se întorsese, ceruse un trusou demn de strălucirea unei domnişoare de onoare şi, la adăpostul agitaţiei care pusese stăpânire pe întreaga familie, reuşise să se echipeze în aşa fel încât să pară mai mare cu un an. Fără îndoială, acest lucru a contribuit la schimbarea de atitudine faţă de ea, căci – deşi prin contrast cu uniforma de şcolăriţă, maturitatea ei emoţională nu părea tocmai cuviincioasă – în haine mai sofisticate era o frumuseţe de netăgăduit; şi era acceptată ca atare cel puţin de către jumătatea masculină a nuntaşilor.

Constance era vădit ostilă. Chiar în dimineaţa nunţii îşi descărcă sufletul dinaintea maică-sii.

— Chiar sper că ai să începi s-o struneşti după ce plec, mamă. E intolerabil cum se poartă. Nici una dintre domnişoarele de onoare nu s-a simţit bine.

— Să nu ne facem griji, o îndemnă doamna Perry. La urma urmei, a avut o vară foarte liniştită.

— Nu pentru *ea* îmi fac eu griji! spuse Constance indignată.

Nuntaşii luau masa la club, iar Josephine se trezi lângă un cavaler de onoare binedispus, care sosise ameţit de băutură şi rămăsese în aceeaşi stare de atunci. Totuşi era destul de devreme ca să se poată exprima articulat:

— Frumoasa oraşului Chicago, fata de aur a Vestului de aur. O, de ce n-am venit aici în vara asta?

— Eu n-am fost aici. Am fost undeva într-un loc numit Island Farms.

— Ah! exclamă el. A-ha! Asta explică multe lucruri – asta explică pelerinajul subit al lui Sonny Dorrance.

— Al cui?

— Celebrul Sonny Dorrance, ruşinea Harvardului şi visul fecioarelor. Acum, să nu-mi zici că nu ai schimbat câteva priviri fierbinţi cu Sonny Dorrance!

— Păi, parcă... era însurat, nu-i aşa? întrebă ea stins.

El se cutremură de râs.

— Însurat? Sigur! Însurat cu o mulatră! Doar n-ai pus botul la minciuna asta răsuflată, nu-i aşa? Întotdeauna o bagă pe asta când îşi revine după vreo idilă pătimaşă – asta ca să se protejeze până se pune pe picioare. Vezi tu,

toată viaţa a fost urmărit de blestemul frumuseţii ăleia mortale.

În câteva minute ştia întreaga poveste. Pe lângă toate celelalte, Sonny Dorrance era fabulos de bogat – femeile îl vânau încă de când avea cincisprezece ani – femei măritate, debutante, fete de cor. I se dusese buhul.

Ba chiar se puseseră la cale comploturi să-l prindă în mrejele însurătorii, în orice fel de mreje, de fapt. Era o fată care încercase să se omoare, mai era alta care încercase să-l omoare pe el. Apoi, în primăvară, fusese povestea cu mariajul anulat, care îl costase alegerea în Porcellian[43] la Harvard şi despre care umbla vorba că îl costase pe taică-su cincizeci de mii de dolari.

— Şi acum, întrebă Josephine încordată, spui că nu-i plac femeile?

— Lui Sonny? E cel mai influenţabil tip din America, îţi zic eu. Ultima chestie l-a speriat, aşa că ţine admiratoarele la distanţă spunându-le tot soiul de chestii. Dar luna viitoare pe vremea asta o să fie din nou cu vreuna.

În timp ce vorbea, salonul se estompă asemenea unei scene dintr-un film, iar Josephine se trezi din nou la Island Farms, privind pe fereastră tocmai când un tânăr se ivea de după pini.

---

[43] Porcellian Club – club exclusivist al studenţilor de la Universitatea Harvard, înfiinţat în 1791.

„I-a fost frică de mine”, îşi spuse cu inima bubuind ca o mitralieră. „Şi-o fi închipuit că sunt ca celelalte.”

Jumătate de ceas mai târziu o întrerupse pe maică-sa în mijlocul ultimei şi celei mai violente derute de dinaintea nunţii.

— Mamă, vreau să mă întorc la Island Farms pentru restul verii, spuse ea dintr-o suflare.

Doamna Perry o privi ca prin ceaţă, iar Josephine repetă afirmaţia.

— Păi, în mai puţin de-o lună începi şcoala.

— Vreau să mă duc oricum.

— Pur şi simplu nu te înţeleg. În primul rând, nu ai fost invitată, în al doilea rând, cred că nu-ţi strică puţină distracţie înainte să începi şcoala şi, în al treilea rând, vreau să stai aici cu mine.

— Mamă, se tângui Josephine, nu înţelegi? Vreau să merg! Mă trimiţi acolo toată vara când nu vreau să merg şi tocmai atunci când vreau şi eu, mă obligi să stau în locul ăsta îngrozitor. Dă-mi voie să-ţi zic că ăsta nu e un loc potrivit pentru o fată de şaisprezece ani, dacă ai şti tot ce se întâmplă.

— Cu ce prostii ţi-ai găsit să mă necăjeşti într-un moment ca ăsta!

Josephine îşi aruncă deznădăjduită braţele în aer; lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Locul ăsta mă distruge! ţipă ea. Toată lumea nu se gândeşte la altceva decât la băieţi şi la petreceri de

dimineaţă până seara. Merg cu maşinile şi se sărută de dimineaţa până seara.

— Ei bine, eu ştiu sigur că fetiţa mea nu face aşa ceva.

Josephine şovăi, luată uşor prin surprindere.

— Ei bine, am s-o fac, trâmbiţă ea. Sunt slabă. Mi-ai spus-o chiar tu. Întotdeauna fac ce-mi spun ceilalţi şi toţi băieţii ăştia sunt pur şi simplu imorali, asta-i tot. Nici n-o să-ţi dai seama când o să te trezeşti că reputaţia mea e complet distrusă şi o să-ţi pară rău că nu m-ai lăsat să merg la Island Farms. O să-ţi pară rău...

Se sforţa să devină isterică. Tulburată, maică-sa o prinse de umeri şi o obligă să se aşeze pe un scaun.

— N-am mai auzit în viaţa mea asemenea nerozii. Dacă n-ai fi atât de mare, ţi-aş trage o bătaie bună. Dacă o mai ţii aşa, ai să fii pedepsită.

Lacrimile i se uscară subit, iar Josephine se ridică şi ieşi mândră din cameră. Pedepsită! O pedepsiseră toată vara, iar acum refuzau să o pedepsească, refuzau să o trimită de-acasă. O, se săturase să încerce. Dacă s-ar fi putut gândi la un lucru cu adevărat îngrozitor pe care să-l facă, aşa încât ai ei s-o alunge de-acasă pentru totdeauna...

Domnul Malcolm Libby, viitorul ginere, dădu peste ea cincisprezece minute mai târziu, într-un colţ întunecat din grădină. Se plimba neliniştit încoace şi-ncolo, încercând să-şi calmeze nervii pentru repetiţia de la ora patru şi pentru ceremonia de două ore mai târziu.

— Ei, salutare! strigă el. Vai, ce s-a întâmplat? Ai plâns.

Se aşeză pe bancă, plin de compasiune pentru sora mai mică a lui Constance.

— Nu plâng, spuse ea printre sughiţuri. Sunt doar furioasă.

— Din cauză că pleacă sora ta? Nu crezi că o să am grijă de ea?

Aplecându-se, o mângâie pe mână. Dacă ar fi văzut expresia care îi trecu preţ de o clipă peste chip, s-ar fi speriat, căci aducea curios de mult cu cea atribuită îndeobşte unui celebru personaj din Faust.

Când vorbi, tonul lui Josephine era calm, aproape indiferent, însă încărcat de o tristeţe tandră:

— Nu, nu de asta. Era altceva.

— Povesteşte-mi. Poate te pot ajuta.

— Plângeam..., se codi ea delicat, plângeam pentru că sora mea e atât de norocoasă.

Jumătate de ceas mai târziu, când repetiţia întârziase douăzeci de minute şi viitoarea mireasă, care îl căuta înnebunită prin grădină, dădu brusc peste ei, braţul lui Malcolm Libby o cuprindea pe Josephine, care părea copleşită de o durere incontrolabilă, iar pe chip i se citea o tulburare pe care nu i-o mai văzuse niciodată. Constance a scos un ţipăt înăbuşit şi s-a prăvălit pe aleea pietruită.

Următoarea oră s-a scurs într-o agitaţie de nedescris. A venit un doctor; s-au auzit uşi trântite; domnul Malcolm Libby, agonizând, cu sudoarea prelingându-i-se pe frunte,

îi explica doamnei Perry iar şi iar că s-ar fi putut dezvinovăţi dacă i s-ar fi îngăduit s-o vadă pe Constance. În camera ei, Josephine asculta cu buzele strânse în timp ce diverşi membri ai familiei o mustrau cu răceală. Apoi zarva oaspeţilor care soseau; şi, în fine, ultimele minute agitate în care lucrurile se remediară, când Constance şi Malcolm stăteau îmbrăţişaţi, iar Josephine, neiertată, era îndesată cu forţa în rochia ei.

Apoi se aşternu o tăcere solemnă şi, înaintând pe muzică, domnişoara de onoare, cu capul plecat sfios, îşi urmă sora printre cele două şiruri de oameni care umpleau salonul. A fost o nuntă frumoasă, dar tristă: cele două surori, blondă şi brună, alcătuiau un contrast minunat; amândouă erau urmărite cu acelaşi interes. Josephine devenise o mare frumuseţe, iar profeţii nu mai conteneau; ea reprezenta viitorul strălucitor, acolo, de-a dreapta surorii ei.

Petrecerea se dovedi atât de reuşită, încât nu-i simţi nimeni lipsa lui Josephine până când nu se termină. Şi, cu mult înainte de ora nouă, înainte ca doamna Perry să aibă măcar răgazul să se neliniştească, sosi un bilet de la gară:

Draga mea mamă,

Ed Bement m-a adus aici cu maşina lui şi la ora şapte iau trenul care merge la Island Farms. I-am telegrafiat slujnicei să vină după mine, aşa că nu-ţi

face griji. Simt că m-am purtat îngrozitor, mi-e ruşine să dau ochii cu lumea şi mă pedepsesc singură, aşa cum merit, întorcându-mă la viaţa simplă. La urma urmei, e mai bine – simt eu – pentru o fată de şaisprezece ani şi, când o să stai să te gândeşti, ai să fii şi tu de acord.

Cu multă dragoste,

Josephine

La urma urmei, se gândi doamna Perry, poate că era mai bine. Soţul ei era foarte furios şi ea însăşi era epuizată şi deocamdată nu se mai simţea în stare să facă faţă încă unei probleme. Poate un locşor liniştit era cel mai bun lucru.

O femeie cu un trecut

I

În timp ce mergeau încet cu maşina prin New Haven, două dintre tinere deveniră brusc atente. Josephine şi Lillian aruncau priviri făţişe către grupurile de câte trei sau patru studenţi care se plimbau, către grupurile mai numeroase de pe la colţuri, care se răsuceau ca să se uite la capetele lor, ce se trăgeau înapoi în maşină. Părându-li-se că zăresc un cunoscut într-un trecător solitar, îi făcură înnebunite cu mâna, la care el rămase cu gura căscată şi,

tocmai când se pierdeau după colţul următor, schiţă un gest uluit. Fetele râseră.

— O să-i trimitem o carte poştală diseară, când ajungem la şcoală, să vedem dacă era într-adevăr el.

Adele Craw, aşezată pe unul dintre scaunele înguste, continua să vorbească cu domnişoara Chambers, însoţitoarea. Uitându-se pieziş la ea, Lillian îi făcu cu ochiul lui Josephine, care era însă pierdută în visare.

Acesta era New Haven – oraşul visurilor ei de adolescentă, oraşul balurilor de absolvire strălucitoare, la care avea să plutească printre bărbaţi la fel de intangibili precum melodiile pe care dansau. Un oraş sacru ca Mecca, sclipitor ca Parisul, tainic precum Timbuktu. De două ori pe an, seva Chicagoului, oraşul ei de baştină, se scurgea în el şi de două ori pe an se scurgea înapoi, aducând Crăciunul sau vara. Bingo, bingo, bingo, ăsta-i semnalul[44]; iubirea mea, mă prăpădesc după o privire de-a ta; drăguţul de-acolo din stânga; pe sub stele te aştept.

Văzându-l pentru prima dată, Josephine descoperi că e surprinzător de neimpresionată – bărbaţii pe lângă care treceau păreau tineri şi cam plictisiţi de oferta zilei, bucuroşi să aibă ceva la care să se holbeze, orice; păreau să se profileze încremeniţi şi fără rost pe fundalul cu ulmi desfrunziţi, băltoace de zăpadă murdară şi clădiri înghesuite una într-alta sub cerul de februarie. Un licăr de speranţă: un domn elegant cu melon, grăbindu-se – cu

---

[44] „Bingo” – marş al Universităţii Yale, compus de Cole Porter în 1913.

baston şi valiză – către gară, îi atrase atenţia, însă privirea pe care i-o întoarse era prea speriată, prea inocentă. Josephine se minuna singură de amploarea propriei dezamăgiri.

Avea exact şaptesprezece ani şi era blazată. Fusese deja o senzaţie şi un scandal; făcuse bărbaţi maturi să-şi piardă minţile; îşi omorâse, se zicea, bunicul, dar – cum el avea mai bine de optzeci de ani la momentul acela – poate că murise de moarte bună. Ici şi colo prin Vestul Mijlociu vedeai mici pete deznădăjduite care, dacă te uitai mai atent, se dovedeau a fi tinerii ce se uitaseră cândva în ochii ei verzi şi melancolici. Însă idila ei de vara trecută îi distrusese încrederea în atotsuficienţa bărbaţilor. Se plictisise de zilele de septembrie tot mai scurte – şi i se părea că asta se întâmplase mult prea des. Crăciunul, cu scurtimea lui provocatoare, cu corurile lui itinerante, nu adusese pe nimeni nou. Îi rămânea doar o speranţă stăruitoare, aproape fizică; o speranţă, pe care o simţea în stomac, că exista cineva pe care avea să-l iubească mai mult decât o iubea el pe ea.

S-au oprit la un magazin de articole sportive, iar Adele Craw, o fată drăguţă, cu ochi limpezi şi cinstiţi şi cu picioare ca de pian, cumpără echipamentul sportiv care era motivul excursiei lor – fetele făceau parte din comitetul de susţinere a echipei de hochei în primăvară. Adele era, pe lângă asta, preşedinta studenţilor din ultimul an şi fata ideală a şcolii. În ultima vreme

remarcase o schimbare în bine la Josephine Perry – aşa cum un cetăţean onorabil ar accepta cu inocenţă acţiunile unui delapidator retras din activitate. Pe de altă parte, Adele era pur şi simplu o enigmă pentru Josephine – admirabilă, fără îndoială, dar cu totul altă specie. Totuşi, cu acea adaptabilitate fermecătoare pe care până atunci le-o rezervase bărbaţilor, Josephine se străduia din răsputeri să n-o dezamăgească, chinuindu-se să se arate interesată de politica măruntă, ordonată, organizată, a şcolii.

Doi bărbaţi care stătuseră întorşi cu spatele la ele la o altă tejghea dădură să iasă din magazin, când le-au zărit pe domnişoara Chambers şi pe Adele. S-au apropiat imediat. Cel care vorbea cu domnişoara Chambers era slab şi avea trăsături dure. Josephine l-a recunoscut ca fiind nepotul domnişoarei Brereton, un student la New Haven care îşi petrecuse mai multe sfârşituri de săptămână cu mătuşa lui la şcoală. Pe celălalt nu-l mai văzuse până atunci. Era înalt şi spătos, avea păr blond cârlionţat şi o expresie deschisă, în care se amestecau plăcut voinţa şi respectul. Nu era genul de faţă care o atrăgea de obicei pe Josephine. În ochii lui nu se citeau nici un secret, nici o zburdălnicie piezişă, nici un licăr disperat care să arate că aveau o viaţă proprie dincolo de mişcarea gurii. Gura însăşi îi era mare şi virilă; zâmbetul pe care îl schiţa sugera amabilitate şi stăpânire de sine. Josephine continua să-l privească, mai degrabă mânată

de curiozitatea de-a vedea ce fel de bărbat se arăta interesat de Adele Craw, căci vocea lui, care evident nu era în stare să mintă, o salută pe Adele ca şi cum această întâlnire reprezenta surpriza plăcută a zilei.

După o clipă, Josephine şi Lillian au fost chemate şi prezentate:

— Acesta este domnul Waterbury – nepotul domnişoarei Brereton – şi acesta este domnul Dudley Knowleton.

Aruncându-i o privire lui Adele, Josephine văzu pe chipul ei o expresie de mândrie calmă, de posesiune chiar. Domnul Knowleton le vorbea politicos, însă era evident că, deşi se uita la cele două fete mai mici, nu le vedea cu adevărat. Dar, de vreme ce erau prietenele lui Adele, făcu remarci cuviincioase, aflând de la ele că amândouă aveau să vină la New Haven săptămâna viitoare, pentru primul lor bal şcolar. Cine avea să le găzduiască? Nişte studenţi din anul doi; îi ştia vag. Josephine găsi remarca lui arogantă. Ei, poftim! Erau membri fondatori ai Asociaţiei Fraţilor Iubitori – Ridgeway Saunders şi George Davey – şi, când călătoreau cu corul, fetele pe care le curtau în fiecare oraş se considerau un soi de elită, mai prejos doar faţă de fetele pe care le invitau la New Haven.

— Şi, o, am o veste proastă pentru tine, îi spuse Knowleton lui Adele. S-ar putea să deschizi balul. Jack Coe e internat cu apendicită şi m-am trezit că sunt preşedinte

interimar. (Părea că se scuză.) Fiind unul dintre dansatorii ăia din epoca de piatră, regele pasului de doi, nu pricep cum de m-au primit măcar în comitetul de dans.

Pe când maşina se întorcea către Şcoala domnişoarei Brereton, Josephine şi Lillian o bombardară pe Adele cu întrebări.

— E un prieten vechi din Cincinnati, le explică ea cu sfială. E căpitanul echipei de baseball şi a fost ultimul ales în Skull and Bones.

— Mergi la bal cu el?

— Da. Vedeţi, ne cunoaştem de-o viaţă.

Era oare o sugestie ascunsă în această remarcă cum că numai cei care o ştiau pe Adele de-o viaţă o cunoşteau cu adevărat?

— Sunteţi logodiţi? întrebă Lillian.

Adele râse.

— Dumnezeule! Nu mă gândesc la astfel de lucruri. Nu pare încă momentul pentru aşa ceva, nu credeţi? („Ba da”, o contrazise Josephine în gând.) Suntem doar prieteni buni. Cred că un bărbat şi o fată pot avea o relaţie cât se poate de sănătoasă fără prea multe...

— Sentimentalisme, sugeră Lillian îndatoritoare.

— Păi, da, dar nu-mi place cuvântul. Voiam să spun, fără o mulţime de chestiuni sentimentale romantice, care ar trebui să vină mai târziu.

— Bravo, Adele! spuse domnişoara Chambers cam neatentă.

Însă curiozitatea lui Josephine nu era satisfăcută.

— Nu-ţi spune că e îndrăgostit de tine şi lucruri de genul ăsta?

— Dumnezeule, nu! Nici Dud nu crede în lucruri din astea, aşa cum nu cred nici eu. Are destule pe cap la New Haven, cu comitetele şi cu echipa.

— O! exclamă Josephine.

Era ciudat de interesată. Că doi oameni care erau atraşi unul de celălalt nu puteau spune nimic despre asta, mulţumindu-se să „nu creadă în lucruri din astea”, era o experienţă nouă pentru ea. Cunoscuse fete care nu aveau amorezi, altele care nu păreau să aibă vreun fel de sentimente şi altele care minţeau în legătură cu ce gândeau şi făceau; dar iată o fată care vorbea de curtea pe care i-o făcea un băiat ales ultimul în Skull and Bones de parcă ar fi fost două dintre garguiele de calcar pe care domnişoara Chambers li le arătase în Clădirea Harkness terminată de curând. Cu toate astea, Adele părea fericită – mai fericită decât Josephine, care crezuse întotdeauna că băieţii şi fetele erau făcuţi doar unii pentru ceilalţi, iar asta cât mai repede cu putinţă.

În lumina popularităţii şi a reuşitelor sale, Knowleton părea mai atrăgător. Josephine se întrebă dacă avea să-şi amintească de ea şi să danseze cu ea la bal sau dacă asta depindea de cât de bine îl ştia pe însoţitorul ei, Ridgeway Saunders. Încercă să-şi aducă aminte dacă îi zâmbise când se uita la ea. Dacă îi zâmbise cu adevărat,

avea să şi-o amintească şi să danseze cu ea. Încă se mai chinuia să se convingă în seara aceea, în timp ce se lupta cu cele două verbe neregulate la franceză şi cu cele zece strofe ale „Baladei bătrânului marinar”[45]; însă, când adormi, tot nu era sigură.

II

Trei studenţi veseli din anul doi, fondatorii Asociaţiei Fraţilor Iubitori, închiriară împreună o casă pentru Josephine, Lillian şi o fată din Farmington şi pentru mamele lor. Pentru fete era primul bal şcolar şi sosiră la New Haven cu agitaţia unor condamnaţi; însă un ceai dat după-amiaza de o fraternitate din Sheffield a scos la iveală o mare abundeţă de băieţi de-acasă, de băieţi care se aflau în vizită şi de prieteni de-ai lor şi de băieţi noi, cu potenţial necunoscut, dar cu vădită nerăbdare, încât debordau de încredere în sine în timp ce se alăturau mulţimii sclipitoare care înţesa sala de arme la ora zece.

Era impresionant; pentru prima dată, Josephine se afla la o petrecere organizată de bărbaţi după standarde masculine – o proiecţie exterioară a lumii oraşului New Haven, din care femeile erau excluse şi care se desfăşura misterios în culise. Îşi dădu seama că cei trei însoţitori ai lor, care i se păruseră cândva întruparea sofisticării, erau lipsiţi de importanţă în acest microcosmos al împlinirii de

[45] „The Rime of the Ancient Mariner” – baladă scrisă de Samuel Taylor Coleridge şi publicată în 1798, în prima ediţie a volumului *Lyrical Ballads*.

sine şi al succesului. O lume a bărbaţilor! Uitându-se în jur în timpul concertului dat de corul universităţii, Josephine simţise o admiraţie plină de invidie pentru tovărăşia lor frustă, pentru atmosfera plăcută. O invidia pe Adele Craw, pe care abia o zărise în garderobă, pentru poziţia pe care o ocupa automat ca iubită a lui Dudley Knowleton în seara aceea. O invidie şi mai mult când o văzu păşind pe sub bolta de hortensii, în fruntea marelui marş, alături de steagul drapat, foarte sfioasă şi uşor nepudrată, într-o rochie albă simplă. Pe moment era centrul întregii atenţii şi, văzând-o, ceva care dormita de mult în Josephine se trezi – intuiţia unei probleme, o posibilitate nedesluşită.

— Josephine, începu Ridgeway Saunders, nu-ţi dai seama cât de fericit sunt acum, că s-a împlinit. Am aşteptat atât de mult clipa asta şi am visat la ea…

Îi surâse din obişnuiţă, însă mintea îi era în altă parte şi, pe măsură ce balul se desfăşura, ideea continuă s-o obsedeze. Fu curtată de la bun început; bărbaţilor de la ceaiul dansant li se adăugară o duzină de feţe noi, o duzină de voci încrezătoare sau timide până când, asemenea tuturor fetelor populare, ajunse să aibă propria trenă de bărbaţi care se ţineau după ea prin încăpere. Dar toate astea i se mai întâmplaseră şi înainte şi ceva lipsea. Poate că ea avea zece bărbaţi, în vreme ce Adele nu avea decât doi, însă Josephine îşi dădu seama brusc că o fată împrumuta din importanţa bărbatului care o invitase.

Se simţea deranjată de inechitatea întregii situaţii. O fată îşi câştiga popularitatea fiind frumoasă şi fermecătoare. Cu cât era mai frumoasă şi mai fermecătoare, cu atât îşi permitea mai mult să ignore opinia publică. I se părea absurd că Adele, doar pentru simplul motiv că reuşise să agaţe un căpitan de baseball, care se putea foarte bine să nu ştie absolut nimic despre fete sau să nu fie în stare să le judece farmecele, era ridicată în rang, în ciuda gleznelor ei groase şi a tenului cam prea rozaliu.

Josephine dansa cu Ed Bement din Chicago. Era primul ei amorez, un iubit de pe vremea şcolii de dans, când purta codiţe, ciorapi albi de bumbac, chiloţi de dantelă cu corsaj şi rochii cu volane, legate inevitabil cu un cordon.

— Ce se întâmplă cu mine? îl întrebă pe Ed, gândind cu glas tare. Luni întregi m-am simţit de parcă aş fi avut o sută de ani şi nu am decât şaptesprezece, iar petrecerea aia a fost doar cu şapte ani în urmă.

— Te-ai îndrăgostit de multe ori de atunci, spuse Ed.

— Ba nu, protestă ea vehement. S-au zvonit o mulţime de poveşti ridicole pe seama mea, fără nici un temei, de obicei de către fete care erau invidioase.

— Invidioase pe ce?

— Nu fi obraznic, spuse ea cu acreală. Hai să dansăm până la Lillian.

Dudley Knowleton tocmai se băgase între Lillian şi partenerul ei. Josephine vorbi cu prietena ei; apoi,

aşteptând până când dansul avea să-i aducă faţă în faţă preţ de câteva fracţiuni de secundă, îi zâmbi lui Knowleton. De data asta se asigură că zâmbetul îi este remarcat şi că privirile li se întâlnesc, că el intră în sfera farmecului ei înmiresmat. Dacă scenei i s-ar fi dat numele unui parfum dranţuzesc de mai târziu, i s-ar fi putut spune „Plăcere”. El se înclină şi îi întoarse zâmbetul; un minut mai târziu i-o fură partenerului ei de dans.

Asta se întâmpla în mijlocul unui vârtej, într-un colţ al încăperii, aşa că ea încetini până când el îşi potrivi paşii cu ai ei şi preţ de o clipă se învârtiră lent.

— Arătai atât de drăguţ acolo, în fruntea marşului, cu Adele, îi spuse ea. Păreai atât de serios şi de blând, de parcă ceilalţi ar fi fost toţi nişte copii. Şi Adele arăta drăguţ. Apoi adăugă, mânată de o inspiraţie: La şcoală am luat-o drept model.

— Zău? Josephine îl văzu chinuindu-se să-şi ascundă uluirea când spuse: Va trebui să-i zic asta.

Era mai chipeş decât crezuse şi purtarea lui afabilă ascundea un soi de autoritate. Fără să-şi abată atenţia de la ea, îl văzu plimbându-şi rapid privirea prin încăpere ca să se asigure că totul decurgea cum trebuie; vorbi încetişor, în trecere, cu şeful de orchestră, care veni respectuos până la marginea estradei. Ultimul ales în Skull and Bones. Josephine ştia ce însemna asta – tatăl ei făcuse parte din Bones. Ridgeway Saunders şi ceilalţi membri ai Asociaţiei Fraţilor Iubitori cu siguranţă nu

aveau să fie primiţi în Bones. Se întrebă dacă ea ar fi fost primită într-un club Bones pentru fete, dacă exista aşa ceva – sau ar fi ales-o pe Adele Craw, cu gleznele alea ale ei, simbolul stabilităţii.

Haide vino-ncoace,
Vreau să-mi fii aproape;
Hai să chefuim,
Cald să te primim.

— Mă întreb câţi băieţi te-au luat pe tine drept model, zise ea. Dacă aş fi băiat, tu ai fi exact cum mi-aş dori să fiu. Doar că m-ar plictisi îngrozitor să se îndrăgostească tot timpul fetele de mine.

— Nu se întâmplă asta, spuse el simplu. Nu s-a întâmplat niciodată.

— O, ba da, dar o ascund pentru că sunt atât de impresionate de tine şi se tem de Adele.

— Adele n-ar avea nimic de obiectat. Apoi adăugă grăbit: Dacă s-ar întâmpla vreodată. Adele nu crede în relaţii serioase.

— Eşti logodit cu ea?

El se crispă puţin.

— Nu cred în a te logodi înainte să vină vremea potrivită.

— Nici eu, zise Josephine cu însufleţire. Prefer să am un singur prieten bun decât o sută de oameni care să se ţină scai după mine cu tot soiul de dulcegării.

— Asta fac toţi băieţii ăia care se ţin după tine în seara asta?

— Care băieţi? întrebă ea inocent.

— Jumătate dintre studenţii de anul doi care te curtează.

— Nişte afemeiaţi, spuse ea nerecunoscătoare.

Josephine radia acum, în timp ce se învârtea elegant prin salonul vrăjit în braţele preşedintelui comitetului de bal. Chiar şi răgazul acesta mai lung alături de el îl datora veneraţiei pe care el îl inspira anturajului ei; însă un bărbat tot se băgă între ei în cele din urmă, iar Josephine îşi pierdu brusc buna dispoziţie. Bărbatul era impresionat că Dudley Knowleton dansase cu ea; era mai respectuos, iar admiraţia lui reţinută o plictisea. Peste puţin timp, spera ea, Dudley Knowleton avea să i-o fure din nou, însă – când miezul nopţii trecu, târând încă un ceas după el – se întrebă dacă totul nu fusese decât un gest de amabilitate faţă de o colegă de şcoală de-a lui Adele. Între timp, Adele probabil că îi creionase un portret foarte amănunţit lui Josephine, cu tot trecutul ei. Când se apropie de ea într-un târziu, Josephine deveni crispată şi atentă, o stare care o făcea foarte maleabilă, blândă şi tăcută. Dar în loc s-o invite la dans, o trase după el la marginea unui şir de loje.

— Adele a avut un accident pe treptele de la garderobă. Şi-a sucit puţin glezna şi şi-a agăţat dresul într-un cui. Ar vrea să împrumute o pereche de dresuri de la tine, pentru că tu locuieşti aproape şi noi stăm tocmai la Lawn Club.

— Desigur.

— Te duc eu până acolo. Am maşina afară.

— Dar tu eşti ocupat, nu trebuie să te deranjezi.

— Bineînţeles că merg cu tine.

În aer se simţea dezgheţul; o idee de primăvară, plăpândă şi luminoasă, plutea delicat printre ulmi şi peste cornişele clădirilor, a căror goliciune şi răceală o deprimaseră atât cu o săptămână în urmă. Noaptea avea ceva ascetic în ea, ca şi cum însăşi esenţa sforţării bărbăteşti se infiltra peste tot prin orăşelul în care, vreme de trei secole, bărbaţii îşi aduseseră energiile şi năzuinţele pentru le a fi cernute. Iar Dudley Knowleton, aşa cum stătea lângă ea, energic şi capabil, era emblematic pentru toate aceste lucruri. Josephine avea senzaţia că nu mai cunoscuse niciodată un bărbat până atunci.

— Intră, te rog, spuse ea în timp ce el o însoţea pe trepte până la intrarea în casă. Băieţii s-au îngrijit să fie foarte confortabilă.

În salonul cufundat în întuneric ardea focul. Când coborî de la etaj cu dresurile, Josephine intră şi preţ de o clipă rămase lângă el, complet nemişcată, uitându-se la

foc. Ridică privirea, continuând să tacă, apoi se uită în jos şi din nou la el.

— Ai luat dresurile? a întrebat el mişcându-se puţin.

— Da, a spus ea cu răsuflarea întretăiată. Sărută-mă drept răsplată pentru că am fost atât de iute.

El râse, ca şi când Josephine ar fi făcut o remarcă spirituală, apoi se îndreptă către uşă. Când se urcară în maşină, ea zâmbea, ascunzându-şi atent dezamăgirea.

— A fost minunat să te întâlnesc, îi mărturisi ea. Nu-ţi pot spune câte idei am desprins din ce-ai zis tu.

— Dar eu nu am nici o idee.

— Ba da. Toată discuţia aceea despre cum nu e bine să te logodeşti înainte să vină vremea potrivită. Nu prea am avut ocazia să vorbesc cu un bărbat ca tine. Altfel, bănuiesc că aş avea alte păreri. Tocmai mi-am dat seama că m-am înşelat într-o mulţime de privinţe. Pe vremuri îmi doream să fiu foarte interesantă. Acum vreau să ajut oamenii.

— Da, încuviinţă el, ăsta e un lucru foarte frumos.

El părea gata să mai spună ceva când ajunseră în sala de arme. În absenţa lor, lumea se aşezase la masă; şi, traversând ringul alături de el, conştientă de multele perechi de ochi care îi urmăreau, Josephine se întrebă dacă oamenii credeau că făcuseră ceva împreună.

— Am întârziat, spuse Knowleton când Adele plecă să-şi pună dresurile. Bărbatul cu care ai venit a renunţat

probabil de mult la tine. Mai bine m-ai lăsa să-ţi aduc ceva aici.

— Ar fi minunat.

Mai târziu, când se întoarse pe ringul de dans, Josephine plutea distrată. Pretendenţilor ei li se alăturară cei ai câtorva frumoase plecate între timp, până când nici o altă fată de pe ring nu mai era furată atât de des. Până şi nepotul domnişoarei Brereton, Ernest Waterbury, dansă cu ea într-un asentiment ţeapăn. Dansă? Schimbând nesigură ritmul, pur şi simplu se legăna de la un bărbat la altul, traversând ringul într-un soi de contradans. Simţi brusc nevoia să se relaxeze şi, parcă auzindu-i dorinţa, se prezentă un bărbat nou, un sudist înalt şi atrăgător, cu un discurs convingător:

— Fi'nţă minunată. Mi-am obosit ochii tot uitându-mă după chipul tău ca o camee. Te distingi de toate astelante ca un trandafir american printre margaretele de câmp.

Dansând cu el a doua oară, Josephine cedă rugăminţilor lui.

— Bine. Hai să mergem afară.

— Io nu mă gândeam la ieşit, îi explică el pe când părăseau ringul. Întâmplător am cheia de la un cuibuşor aflat chiar aci, în clădire.

— Bine.

Book Chaffee, din Alabama, o conduse prin garderobă şi apoi de-a lungul unui coridor până la o uşă aproape inobservabilă.

— E apartamentul privat al prietenului meu, sergentul Boone, instructor de artilerie. A vrut să fie sigur că avea să fie folosit pe post de cuibuşor şi nu drept sală de lectură sau ceva de genul ăsta.

Deschise uşa şi aprinse o lumină difuză; intră şi Josephine, iar el închise uşa în urma ei şi rămaseră faţă în faţă.

— Ce dulceaţă, şopti el.

Chipul lui alungit se aplecă asupra ei, braţele lui lungi o îmbrăţişară tandru şi, foarte încet, aşa încât privirile li se întâlniră vreme îndelungată, o trase spre el. Josephine se gândea că nu mai sărutase niciodată un băiat din Sud până atunci.

Se desprinseră speriaţi din îmbrăţişare când auziră cheia răsucindu-se în broască. Apoi se desluşi un râs înfundat, urmat de zgomot de paşi care se îndepărtau, iar Book ţâşni către uşă şi răsuci clanţa, tocmai când Josephine observa că acela nu era doar salonul de primire al sergentului Boone, ci şi dormitorul lui.

— Cine era? întrebă ea. De ce ne-au încuiat înăuntru?

— Vreun puşti pus pe glume. Mi-ar plăcea să pun mâna pe el.

— O să se întoarcă?

Book se aşeză pe pat ca să se gândească.

— N-am de unde să ştiu. Nici măcar nu ştiu cine-a fost. Dar, dacă ar veni cineva din comitet, nu ar da bine, nu-i aşa?

Văzând-o cum se schimbă la faţă, se apropie de ea şi o cuprinse cu braţul.

— Nu-ţi face griji, scumpo. Rezolvăm noi cumva.

Ea îi răspunse la sărut scurt, dar concentrată. Apoi se smulse din îmbrăţişare şi intră în apartamentul alăturat, care era tapetat cu bocanci, vestoane şi tot soiul de articole de echipament militar.

— E o fereastră aici sus, zise ea.

Era foarte sus şi nu mai fusese deschisă de mult. Book se căţără pe un scaun şi o deschise cu forţa.

— Sunt cam trei metri până jos, dădu el raportul o clipă mai târziu, dar e o grămadă mare de zăpadă chiar dedesubt. S-ar putea să te loveşti rău şi sigur ai să-ţi uzi pantofii şi dresurile.

— Trebuie să ieşim de-aici, spuse Josephine tăios.

— Mai bine am aştepta şi i-am da glumeţului o şansă să...

— Eu n-o să aştept. Vreau să ies. Uite ce zic eu: aruncă jos toate păturile de pe pat şi eu o să sar pe ele; sau sari tu primul şi le întinzi peste grămada de zăpadă.

După aceea totul deveni palpitant. Book Chaffee şterse cu grijă praful de pe pervaz ca ea să nu-şi murdărească rochia; apoi amândoi încremeniră la auzul unor paşi care se apropiau... trecând pe lângă uşa de la intrare. Book sări, iar ea îl auzi înjurând în timp ce îşi croia anevoie drum prin movila moale de dedesubt. Întinse păturile. În clipa în care Josephine scoase picioarele pe geam, se

auziră voci la uşă şi cheia se răsuci din nou în broască. Ea ateriză lin, întinzând mâna după a lui, şi – cutremurându-se amândoi de râs – o luară la fugă alunecând două străzi până la intersecţie. Când ajunseră la intrarea în sala armelor, se opriră să se odihnească, trăgând în piept aerul proaspăt de iarnă. Book nu voia să intre.

— De ce nu vrei să te conduc până unde stai? Am putea rămâne acolo puţin ca să ne revenim.

Ea şovăi, atrasă către el de camaraderia inspirată de păţania lor recentă; însă ceva o chema înăuntru, ca şi cum acolo o aştepta împlinirea fericirii ei.

— Nu, hotărî ea.

Când intrară, ea se izbi de un bărbat foarte grăbit. Ridică privirea şi îl recunoscu pe Dudley Knowleton.

— Te rog să mă ierţi, spuse el. O, bună…

— Nu vrei să dansăm împreună până la loja mea? îl rugă ea pe negândite. Mi-am rupt rochia.

Când începură să danseze, el zise pe un ton distrat:

— Chestia e că s-a petrecut o trăsnaie şi mi-au pasat mie răspunderea. Tocmai mă duceam să văd ce s-a întâmplat.

Inima lui Josephine începu să bată nebuneşte, iar ea simţi numaidecât nevoia să fie altfel.

— Nu-ţi pot spune cât de mult a însemnat să te întâlnesc. Ar fi minunat să pot avea un prieten cu care să am o relaţie serioasă, fără dulcegării şi sentimentalisme.

Te-ar deranja dacă ţi-aş scrie o scrisoare... Vreau să spun, ar deranja-o pe Adele?

— Doamne, nici vorbă.

Zâmbetul lui devenise absolut de nepătruns. Când ajunseră la loja ei, lui Josephine îi veni o ultimă idee:

— E adevărat că echipa de baseball se antrenează în Hot Springs de Paşte?

— Da. Mergi şi tu acolo?

— Da. Noapte bună, domnule Knowleton.

Dar îi era hărăzit să-l mai întâlnească o dată. Se întâmplă la ieşirea din garderoba bărbaţilor, unde Josephine aştepta printre o mulţime de alte supravieţuitoare palide, însoţite de mamele lor şi mai palide, ale căror riduri îşi dublaseră şi îşi triplaseră numărul de-a lungul nopţii. Dudley îi explica ceva lui Adele şi Josephine auzi fraza:

— Uşa era încuiată, iar fereastra deschisă...

Brusc, lui Josephine îi trecu prin minte că, văzând-o udă şi fără suflu, el ghicise probabil adevărul – iar Adele avea fără îndoială să-i adeverească bănuiala. Încă o dată, spectrul vechii ei duşmance, fata urâtă şi invidioasă, i se iţea dinainte. Muşcându-şi buzele, făcu stânga-mprejur.

Însă ei o zăriseră şi Adele o strigă veselă:

— Vino să ne spui noapte bună. Ai fost atât de drăguţă cu dresurile. Uite o fată pe care n-o s-o prinzi făcând prostii, Dudley. (Din impuls, se aplecă şi o sărută pe

Josephine pe obraz.) Ai să-mi dai dreptate, Dudley – la anul o să fie cea mai respectată fată din şcoală.

III

Aşa cum se întâmplă în zilele interminabile de la început de martie, ce s-a întâmplat după aceea s-a întâmplat foarte repede. Balul ultimului an de la Şcoala domnişoarei Brereton avu loc într-o noapte mustind de adierea primăverii şi toate boboacele stăteau treze, ascultând suspinele melodiilor ce răzbăteau dinspre sala de sport. Între dansuri, când băieţii veniţi de la New Haven şi de la Princeton se plimbau prin curte, din spatele ferestrelor deschise cufundate în întuneric, priviri ferite le urmăreau siluetele nedesluşite.

Nu şi Josephine, cu toate că şi ea era trează, la fel ca restul. Astfel de expediente nu-şi aveau locul în planul cumpătat la care lucra acum zi de zi; însă ar fi putut la fel de bine să se afle în fruntea celor care strigau la băieţi, le azvârleau bileţele şi intrau în vorbă cu ei, căci destinul se întorsese împotriva sa şi îşi ţesea propriul plan sumbru.

Donşoară, nu fi tristă şi-abătută
Că pân' la urmă, suntem amândoi
În aceeaşi bărcuţă...

Dudley Knowleton se afla în sala de sport, la cincizeci metri mai încolo, însă apropierea de un bărbat nu o mai emoţiona aşa cum ar fi făcut-o cu un an în urmă – cel

puţin, nu în acelaşi fel. Viaţa, înţelegea ea acum, era o chestiune serioasă şi, în întunericul domol îi venea în minte fără încetare o frază dintr-un roman: „El e bărbatul potrivit pentru a fi tatăl copiilor mei”. Ce însemnau farmecele seducătoare, replicile frivole a o sută de donjuani în comparaţie cu un astfel de adevăr? O fată nu putea să se sărute la nesfârşit cu tot soiul de seminecunoscuţi în spatele unor uşi pe jumătate închise.

Sub perna ei se aflau două scrisori – răspunsuri la scrisorile pe care le trimisese ea. Acestea îi povesteau, într-o caligrafie citeaţă, rotunjită, despre începutul antrenamentului la baseball; se bucurau că Josephine simţea astfel; iar autorul cu siguranţă de-abia aştepta să o vadă de Paşti. Dintre toate scrisorile pe care le primise în viaţa ei, din acestea îi era cel mai greu să prindă fie şi o fărâmă de emoţie – nici măcar nu puteai lua acel „Al dumitale” din semnătură drept un „Al tău” –, însă Josephine le învăţase pe de rost. Îi erau dragi pentru că el se obosise să le scrie; erau elocvente prin însuşi timbrul poştal, tocmai pentru că el folosea atât de puţine.

Se foia în pat – muzica reîncepuse în sala de sport:

O, iubire, te aştept de-atâta timp,
O, iubire, cântecul ăsta ţie ţi-l cânt...
Oo...

Din camera învecinată se auziră râsete şi apoi, de afară, un glas bărbătesc urmat de un schimb prelung de şoapte vesele. Josephine recunoscu râsul lui Lillian şi glasurile altor două fete. Şi le închipuia întinse pe pervaz, în cămăşile de noapte, în vreme ce capetele abia li se iţeau prin fereastra deschisă.

— Coborâţi, spunea întruna un băiat. Nu vă formalizaţi. Veniţi aşa cum sunteţi.

Urmă o tăcere bruscă, apoi se auziră un scârţâit de paşi grăbiţi pe prundiş, un chicot înfundat şi un tropăit. Câteva paturi din camera alăturată gemură ascuţit şi o uşă se trânti mai jos pe coridor. Cineva dăduse probabil de necaz. Câteva minute mai târziu uşa lui Josephine se întredeschise, iar ea apucă s-o zărească pe domnişoara Kwain în lumina slabă de pe hol înainte să se închidă la loc.

A doua zi după-amiază, Josephine şi alte patru fete, dintre care nici una nu se recunoscu vinovată de a fi scos măcar un cuvânt în noaptea trecută, fură puse sub supraveghere. Nu era nimic de făcut. Domnişoara Kwain le recunoscuse feţele la fereastră şi toate erau din două camere. I se făcea o nedreptate, însă nici nu se compara cu ceea ce urmă. Cu o săptămână înainte de vacanţa de Paşti, toată şcoala plecă într-o excursie de o zi la o fermă de lapte – mai puţin fetele puse sub supraveghere. Domnişoara Chambers, care o compătimea pe Josephine, o înscrise să se ocupe de domnul Ernest Waterbury, care

îşi petrecea sfârşitul de săptămână la mătuşa lui. Era doar puţin mai bine decât nimic, căci domnul Waterbury era un tânăr foarte mărginit şi încrezut. Atât de mărginit şi de încrezut, încât a doua zi Josephine se pomeni exmatriculată.

Se întâmplase în felul următor: se plimbaseră prin curtea şcolii, luaseră loc la o masă din grădină şi băuseră un ceai. Ernest Waterbury îşi exprimase dorinţa de a vedea ceva în capelă, cu doar câteva minute înainte ca automobilul mătuşii lui să tragă pe alee. La capelă se ajungea coborând o scară în spirală ce imita un model medieval; din pricina pantofilor uzi încă de la plimbarea prin grădină, Josephine alunecase pe trepte şi căzuse un metru şi jumătate, direct în braţele refractare ale domnului Waterbury, unde zăcea neajutorată, zguduindu-se de râs. În această poziţie îi găsiră domnişoara Brereton şi domnul din consiliul şcolii care se afla în vizită.

— Dar eu n-am avut nimic de-a face cu asta! declară necioplitul domn Waterbury. Confuz şi indignat, fu trimis pachet înapoi la New Haven, iar domnişoara Brereton, făcând legătura cu păcatul din săptămâna trecută, îşi pierdu cumpătul. Josephine, umilită şi furioasă, şi-l pierdu şi ea pe al ei, iar domnul Perry, care se afla întâmplător la New York, sosi la şcoală în aceeaşi seară. Indignarea lui pătimaşă o determină pe domnişoara Brereton să dea înapoi, însă răul fusese făcut şi Josephine îşi împachetă bagajul. Pe neaşteptate, cu totul monstruos, tocmai când

începuse să însemne ceva, viaţa ei de şcolăriţă se terminase.

Pe moment, toate sentimentele ei erau îndreptate împotriva domnişoarei Brereton şi singurele lacrimi pe care le vărsă la plecare erau de mânie şi de frustrare. Însoţindu-şi tatăl în maşină până la New York, descoperi că, deşi la început îi luase partea instinctiv şi din toată inima, într-o oarecare măsură necazul ei îl supăra.

— O să supravieţuim cu toţii, spuse el. Din păcate, chiar şi idioata aia bătrână de Brereton o să supravieţuiască. Ar trebui să conducă o casă de corecţie. (Cugetă un moment.) Oricum, maică-ta soseşte mâine şi o să puteţi merge împreună la Hot Springs, aşa cum v-aţi propus.

— Hot Springs! exclamă Josephine cu vocea gâtuită. Vai, nu!

— De ce nu? întrebă el surprins. Pare cel mai bun lucru pe care îl poţi face. Dă-i timp chestiei ăsteia să se răsufle înainte să te întorci la Chicago.

— Aş prefera să mă întorc la Chicago, spuse Josephine pe nerăsuflate. Tati, prefer din toată inima să mă întorc în Chicago.

— E absurd. Maică-ta s-a pornit spre Est şi s-au făcut toate aranjamentele. La Hot Springs poţi să ieşi, să călăreşti, să joci golf şi s-o uiţi pe diavoliţa aia bătrână…

— Nu mai e nici un alt loc pe Coasta de Est unde am putea merge? La Hot Springs o să vină lume cunoscută,

care o să afle de povestea asta, lume cu care nu vreau să mă văd – fete de la şcoală.

— Zău, Jo, fruntea sus. Ăsta e unul din momentele alea. Îmi pare rău că am zis să aşteptăm să se răsufle povestea în Chicago; dacă nu ne-am fi făcut alte planuri, ne-am întoarce şi am înfrunta numaidecât toate scorpiile şi bârfele din oraş. Când te ascunzi într-un colţ, toţi îşi închipuie că ai făcut ceva rău. Dacă-ţi zice cineva ceva, să spui adevărul – ce i-am zis eu domnişoarei Brereton. Să le spui tuturor că ea a zis că te poţi întoarce, dar eu am refuzat categoric să te las.

— N-o să creadă nimeni.

Aveau să fie, în orice caz, patru zile de respiro la Hot Springs înainte ca şcolile să ia vacanţă. Josephine şi le petrecu luând lecţii de golf de la un antrenor profesionist, care sosise de atât de puţină vreme din Scoţia, încât sigur nu ştia nimic de ghinionul ei; ba chiar, într-o după-amiază, făcu o plimbare călare împreună cu un tânăr, simţindu-se aproape în largul ei în preajma lui după ce îi dezvălui că în februarie fusese dat afară de la Princeton din cauza notelor proaste – fără ca asta s-o facă să-i întoarcă mărturisirea. Însă serile, în ciuda insistenţei tânărului, şi le petrecu cu mama ei, simţindu-se mai apropiată de ea ca oricând.

Dar într-o după-amiază, Josephine văzu în hol, lângă recepţie, două duzini de tineri chipeşi care aşteptau lângă o stivă de huse de bâte de baseball şi de saci de voiaj şi

ştiu pe dată că de ce se temuse nu scăpase. Fugi la etaj şi, pretextând o durere de cap, cină la ea în cameră, însă după masă se foia ca un leu în cuşcă prin apartamentul lor. Îi era ruşine nu doar de situaţia în care se afla, ci şi de felul cum reacţionase. Nu simţise niciodată vreo milă pentru fetele nepopulare care se ascundeau în garderobă pentru că nu le invita nimeni la dans sau pentru fetele din afara cercului lor de la Lake Forest, iar acum era una dintre ele – ascunzându-se patetic din calea vieţii. Speriată la gândul că schimbarea i se citea pe chip, se opri dinaintea oglinzii, fascinată ca întotdeauna de ce vedea acolo.

— Tâmpiţii! zise ea cu glas tare. Şi, în timp ce spunea asta, bărbia i se înălţă şi un văl subţire i se ridică de pe ochi. Pe dinainte îi trecură crâmpeie din miile de scrisori de amor pe care le primise la viaţa ei; o susţineau liniştitor o sută de chipuri pierdute şi rugătoare, nenumărate voci tandre şi rugătoare. Simţi cum o inundă mândria pierdută şi sângele cald îi năvăli în obraji.

Se auzi o bătaie în uşă – era băiatul de la Princeton.

— Ce-ar fi să cobori şi tu? îi propuse el. Se dă o petrecere. E plin de studenţi de la Yale, toată echipa lor de baseball. O să aleg unul să i te prezint şi o să te distrezi de minune. Ce zici?

— Bine, dar nu vreau să cunosc pe nimeni. Va trebui să dansezi cu mine toată seara.

— Ştii că *mie* îmi convine.

Îşi puse în grabă o rochie nouă, de primăvară, de un albastru diafan. Încântată să se vadă îmbrăcată cu ea, avu senzaţia că îşi lepădase pielea veche din iarnă şi renăscuse ca o crisalidă strălucitoare şi imaculată; şi, pe când cobora treptele, cadenţa delicată a paşilor ei urmărea ritmul muzicii ce răzbătea de jos. Era o melodie dintr-o piesă pe care o văzuse cu o săptămână în urmă la New York, un cântec pentru viitor – pregătit pentru distracţii încă nebănuite sau pentru iubiţi încă necunoscuţi. Dansând, era convinsă că viaţa e plină de începuturi. Nu făcuse nici zece paşi când Dudley Knowleton i-o fură partenerului ei.

— Măi să fie, Josephine! (Nu-i spusese niciodată pe nume. Acum se oprise în loc, ţinând-o de mână.) Ce bucuros sunt să te văd. Am sperat din tot sufletul c-o să te găsesc aici.

Simţi cum se înalţă până la cer, purtată de un val de uimire şi încântare. Chiar se bucura s-o vadă – expresia de pe chipul lui era cât se poate de sinceră. Se putea oare să nu fi auzit?

— Adele mi-a scris că s-ar putea să fii aici. Nu era sigură.

...Atunci însemna că ştie şi că nu-i pasă – o plăcea oricum.

— Mi-am pus cenuşă-n cap, spuse ea.

— Ei bine, te prinde minunat.

— Ştii ce s-a întâmplat..., îndrăzni ea.

— Ştiu. Nu aveam de gând să spun nimic, dar toată lumea e de părere că Waterbury s-a purtat ca un neghiob – şi asta n-o să-l prea ajute la alegerile de luna viitoare. Uite... vreau să dansezi cu nişte bărbaţi care tânjesc după un strop de frumuseţe.

Curând după aceea dansa – aşa avea impresia – cu întreaga echipă în acelaşi timp. Când şi când, Dudley Knowleton i-o fura partenerului din momentul respectiv, la fel ca şi tipul de la Princeton, pe care concurenţa neaşteptată îl cam enerva. În încăpere se aflau multe fete, de pe la tot soiul de şcoli, însă – făcând dovada unui spirit de echipă admirabil – studenţii de la Yale o preferau întru totul pe Josephine; deja era arătată cu degetul de pe băncile aşezate de-a lungul peretelui.

Dar în sinea ei aştepta ce avea să vină – clipa când ea şi Dudley Knowleton urmau să păşească împreună în noaptea blândă a Sudului. Se întâmplă firesc, la sfârşitul unui dans, şi se plimbară împreună de-a lungul unei alei străjuite de arbuşti de liliac înfloriţi timpuriu, cotind pe o stradă, apoi pe alta...

— Te-ai bucurat să mă vezi, nu-i aşa? spuse Josephine.

— Bineînţeles.

— La început mi-a fost frică. Cu gândul la tine mi-a părut rău cel mai tare de ce s-a întâmplat la şcoală. Mă străduisem atât de mult să mă schimb – cu gândul la tine.

— Nu trebuie să te mai gândeşti la treaba aia cu şcoala. Toată lumea care contează ştie că ai avut ghinion. Uită totul şi ia-o de la capăt.

— Aşa am să fac, consimţi ea calmă.

Era fericită. Adierea vântului şi parfumul liliacului – asta era ea, fermecătoare şi intangibilă; banca rustică pe care şedeau şi copacii – asta era el, robust şi puternic alături de ea, protejând-o.

— Mi-am dorit atât de mult să te întâlnesc aici, spuse ea după un minut. Ai fost atât de bun cu mine, încât m-am gândit că aş putea fi şi eu drăguţă cu tine, în alt fel – vreau să zic, ştiu fel de-a te distra pe care tu nu le ştii. De pildă, într-o noapte trebuie neapărat să facem o plimbare călare sub clar de lună. O să fie amuzant.

El nu răspunse.

— Pot fi foarte drăguţă când îmi place de cineva – şi asta nu se întâmplă foarte des, se grăbi ea să adauge, nu cu adevărat. Dar vreau să zic că, atunci când sunt prietenă cu adevărat cu un băiat, nu cred în a avea o mulţime de băieţi care să se ţină după mine şi să-mi mănânce din timp. Îmi place să fiu mereu cu el, toată ziua şi toată seara, tu nu?

El se foi uşor pe bancă; se aplecă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi şi privindu-şi mâinile puternice. Glasul ei, îndulcit cu grijă, coborî o notă mai jos:

— Când îmi place de cineva, nici măcar nu-mi place să dansez. E mai drăguţ să fim singuri.

O clipă de tăcere.

— Păi, ştii – şovăi el încruntat – ca să fiu sincer, sunt prins cu tot soiul de angajamente pe care le-am stabilit de mult cu nişte oameni. (Îşi găsea greu cuvintele.) De fapt, nici măcar n-o să mai fiu la hotel după ziua de mâine. O să stau la nişte oameni în vale – dau un soi de petrecere la ei acasă. De altfel, mâine soseşte şi Adele aici.

Absorbită de propriile gânduri, la început nici nu-l ascultă, însă auzul numelui îi tăie răsuflarea.

— Amândoi o să mergem la petrecerea de care ţi-am zis cât stăm pe-aici şi îmi închipui că programul e mai mult sau mai puţin stabilit. Sigur, ziua o să vin aici la antrenamente.

— Înţeleg. (Îi tremurau buzele.) N-o să fii... O să fii cu Adele.

— Cred că da... mai mult sau mai puţin... O să vrea şi ea să te vadă, bineînţeles.

Urmă un alt moment de tăcere, în care el îşi răsuci degetele groase, iar ea îi imită neajutorată gestul.

— Ţi-a fost doar milă de mine, spuse ea. Îţi place de Adele... mult mai mult.

— Adele şi cu mine ne înţelegem unul pe celălalt. A fost, mai mult sau mai puţin, idealul meu de când eram copii.

— Şi eu nu sunt genul tău de fată. (Lui Josephine îi tremura glasul parcă dintr-un soi de teamă.) Probabil din

cauză că m-am sărutat cu o grămadă de băieţi şi am reputaţie de destrăbălată şi că mi-am făcut de cap.

— Nu e asta.

— Ba da, zise ea înfierbântată. Pur şi simplu îmi plătesc păcatele. (Josephine se ridică.) Mai bine m-ai conduce înapoi înăuntru ca să pot dansa cu genul de băieţi care mă plac.

O porni cu paşi repezi pe alee, în vreme ce pe obraz îi curgeau lacrimi de deznădejde. O ajunse din urmă pe trepte, însă ea clătină doar din cap şi spuse:

— Te rog să mă ierţi că am fost atât de impertinentă. O să cresc. Am primit ce meritam. E în regulă.

Puţin mai târziu, când se uită de jur împrejurul ringului de dans după el, descoperi că dispăruse, iar Josephine îşi dădu seama şocată că, pentru prima dată în viaţă, îi făcuse avansuri unui bărbat şi nu-i mersese. Dar, când nu e vorba de cei foarte tineri, iubirea se naşte numai din iubire, aşa încât, din clipa în care Josephine îşi dădu seama că interesul pe care i-l purta era doar bunătate, înţelese că nu inima îi fusese rănită, ci orgoliul. Avea să-l uite repede, dar nu avea să uite niciodată ce învăţase de la el. Erau două feluri de bărbaţi, cei cu care te jucai şi cei cu care te-ai fi putut căsători. Şi, în timp ce se gândea la asta, privirea neliniştită i se plimba nonşalant pe deasupra unui grup de burlaci, întârziind o clipă asupra domnului Gordon Tinsley, actualmente cea mai râvnită partidă din Chicago, despre care se zicea că ar fi cel mai

bogat tânăr din Vestul Mijlociu. N-o mai băgase niciodată în seamă pe tânăra Josephine până în seara aceea. Cu zece minute în urmă o invitase a doua zi la o plimbare cu maşina.

Dar nu se simţea atrasă de el – aşa că se hotărî să refuze. O fată nu trebuia să schimbe bărbaţii ca pe haine şi, de dragul unei jumătăţi de ceas romantice, să rateze o posibilitate – serioasă – care s-ar fi putut ivi mai târziu. Nici nu bănuia că acesta era primul gând matur pe care îl nutrea în viaţa ei, însă aşa era.

Membrii orchestrei îşi strângeau instrumentele şi tipul de la Princeton continua să se ţină scai de ea, implorând-o să iasă cu el în noapte. Josephine ştia fără să stea pe gânduri ce fel de bărbat era – iar luna se reflecta strălucitoare până şi în ferestre. Aşadar, cu un soi de relaxare, îl luă de braţ şi porniră împreună la pas către chioşcul plăcut pe care îl părăsise cu atât de puţină vreme în urmă, iar chipurile li se întoarseră unul către celălalt, ca nişte luni mici sub cea mare şi palidă care plutea sus, peste munţii Blue Ridge; el îşi puse încetişor braţul pe umărul ei resemnat.

— Ei bine? şopti.

— Ei bine?

O poveste cam afectată

I

Tinerii suportă greu ruşinea. Tolerăm viciile, furtul în stil mare şi unele forme discrete de omucidere la semenii noştii pentru că ne simţim noi înşine puternici şi incoruptibili, însă prietenii copiilor noştri trebuie să prezinte un cazier fără pată. Când tânăra Josephine Perry a fost „îndepărtată” de la Şcoala Brereton, unde îmbrăţişase din greşeală un tânăr în capelă, unii dintre cei mai aleşi oameni din Chicago ar fi vrut s-o vadă trasă pe roată. Dar soţii Perry erau bogaţi şi puternici, aşa că prietenii strânseră rândurile întru apărarea reputaţiei fiicei lor – iar chipul frumos al lui Josephine, având expresia cuiva care tocmai salvase copiii dintr-un orfelinat în flăcări, făcu restul.

Cu siguranţă nu se citea nici urmă de ruşine pe chipul acela când Josephine intră în tribuna de la Lake Forest în prima zi a turneului de tenis. Aceeaşi lume, părea ea să spună, întorcându-se, fără curiozitate, când la stânga, când la dreapta – nu că m-ar deranja, dar nici nu te poţi aştepta să fiu încântată.

Era o zi luminoasă, cu un soare care scânteia peste public; siluetele albe de pe teren nu aruncau nici o umbră. În Europa, teroarea însângerată de pe Somme abia începea, însă războiul ajunsese o ştire de pagina a

doua, iar întrebarea care neliniştea mulţimea era cine avea să câştige turneul.

Josephine, întruchipând ea însăşi viitorul, nu era plictisită; pur şi simplu aştepta nerăbdătoare o schimbare. Se uită în jur până zări nişte prieteni; îi făcură cu mâna, iar ea li se alătură. Abia când se aşeză descoperi că şedea lângă o doamnă ale cărei buze, în efortul de-a ascunde nişte dinţi ieşiţi în afară, îi confereau o expresie înşelător de plăcută. Doamna McRae făcea parte dintre adepţii trasului pe roată. Ura tinerii şi cine ştie ce instinct pervers o făcea să vină în contact cu ei în calitate de organizatoare al vodevilului din miez de vară de la Lake Forest şi a unor cursuri de dans la Chicago pe timpul iernii. Alegea fete bogate, urâte, pe care le lua cu ea, obligând băieţii să le danseze şi comparându-le cu oaia neagră care le întrecea în popularitate – cea mai însemnată reprezentantă a acestei turme fiind Josephine.

Însă Josephine se crispă în după-amiaza aceea amintindu-şi cuvintele tatălui ei de cu o seară în urmă: „Dacă Jenny McRae ridică un singur deget asupra ta, Dumnezeu să-l aibă în pază pe Jim”. Asta se datora unui zvon potrivit căruia, în vara aceea, ca să dea un exemplu pentru binele public, doamna McRae avea de gând să scoată dansul tradiţional al lui Josephine cu Travis de Coppet din vodevil.

De fapt, doamna McRae, la îndemnul stăruitor al soţului ei, se răzgândise; acum era toată numai zâmbet

larg, neconvingător. După o consultare scurtă, dar evidentă în propria minte, spuse:

— Îl vezi pe tânărul de pe terenul al doilea, cel cu bentiţă? Şi, când Josephine întoarse privirea fără tragere de inimă, continuă: Acela e nepotul meu din Minneapolis. Lumea zice că are şanse mari să câştige aici. Mă întreb dacă n-ai vrea să fii drăguţă şi să te porţi frumos cu el, să-l prezinţi tinerilor. (Şovăi din nou.) Şi o să vreau să vorbim despre vodevil în curând. Ne aşteptăm ca tu şi Travis să interpretaţi *maxixe*-ul acela absolut minunat.

În sinea ei, Josephine îi răspunse cu un „Aş!” monosilabic.

Îşi dădu seama că nu voia să apară în vodevil, ci doar să fie invitată.

Şi o a doua privire spre nepotului doamnei McRae o convinse că preţul era prea mare.

— *Maxixe*-ul s-a demodat, răspunse ea, dar deja nu mai era atentă. Cineva o privea ţintă de undeva din apropiere, cineva ai cărui ochi ardeau tulburător, ca un far neştiut.

Întorcându-se să vorbească cu Travis de Coppet, zări partea de jos a unui chip palid aflat la două rânduri mai încolo şi, în timpul ropotului de aplauze de la sfârşitul partidei, se întoarse şi îl fotografie în minte pe individ, pe de-a întregul, pe când îşi plimba nonşalant privirea peste tribune.

Era un tânăr înalt, masiv chiar, cu un cap destul de mic aşezat pe nişte umeri imenşi şi rotunzi. Era palid la faţă; ochii îi erau aproape negri şi animaţi de o lumină intensă, pătimaşă; avea o gură bine conturată şi hotărâtă. Era îmbrăcat prost – costumul avea o patină verzuie, cravata îi era un şnur ponosit şi pe cap purta o şapcă de vagabond. Când s-a întors, s-a uitat la ea cu o foame cumplită şi a continuat să se uite şi după ce ea s-a răsucit cu spatele, ca şi cum privirea lui ar fi fost în stare să-i găurească ţesătura subţire a pălăriei.

Josephine îşi dădu seama ce plăcută era scena şi, destinzându-se, ascultă şuierul mingilor, bufnitura surdă a câte unei sărituri, strigătele arbitrului care punctau totul: „Fault”, „Out”, „Game şi set, 6-2, domnule Oberwalter”. Soarele aluneca încet către vest, departe de teren şi de bârfe. Partidele zilei luară sfârşit.

Ridicându-se, doamna McRae îi spuse lui Josephine:

— Atunci să-l aduc pe Donald la tine după ce se îmbracă? Nu ştie pe nimeni. Mă bazez pe tine. Unde ai să fii?

Josephine acceptă răbdătoare povara:

— O să aştept aici.

Se auzea deja muzică dinspre terasa de lângă club şi clinchet de tăvi pline în timp ce mulţimea ieşea din tribune. Josephine refuză să meargă să danseze, aşa că cei trei tineri, dintre care fiecare o iubise la un moment dat şi o pierduse, îşi căutară alte partide, iar Josephine îi

recunoscu pe sub un gard după picioarele bine cunoscute – picioarele agile, teatrale, ale lui Travis de Coppet; picioarele dure şi intransigente ale lui Ed Bement; gleznele strâmbe ale lui Elsie Kerr; pantofii cei noi ai lui Lillian; botinele înalte, cu nasturi, ale vreunei nesuferite. Mai erau şi alte picioare; tribunele erau aproape goale acum şi peste terenurile părăsite se întindeau prelate. Josephine auzi pe cineva apropiindu-se stângaci pe scândura din spatele ei şi aterizând cu o bufnitură pe băncuţa pe care şedea ea, lucru care o ridică brusc un centimetru în aer.

— Te-am zgâlţâit?

Era bărbatul pe care îl remarcase şi îl uitase. Era la fel de înalt.

— Nu intri să dansezi? întrebă el căutând pretexte. Eu te-am desemnat regina balului.

— Eşti cam impertinent, nu găseşti?

— Greşeala mea, spuse el. Ar fi trebuit să-mi dau seama că eşti prea importantă ca să se poată vorbi cu tine.

— Nu te-am mai văzut în viaţa mea.

— Nici eu nu te-am mai văzut, dar arătai atât de drăguţ cu pălăria aia şi m-am uitat cum le zâmbeai prietenilor tăi, aşa că m-am gândit să-mi încerc norocul.

— Aşa cum se face în Sud, ha? replică Josephine insolent.

— Care-i problema cu Sudul? Eu vin din oraşul lui Abe Lincoln, unde băieţii sunt mari şi geniali.

— Ce eşti tu – un fante de bal?

Era grozav de chipeş şi îi plăcea că era insensibil la insulte.

— Mersi. Sunt reporter – nu sportiv, nici monden. Am venit să surprind atmosfera – ştii tu, o zi frumoasă în care soarele arde pe cer şi toată lumea sportului, la fel şi cea mondenă, a luat cu asalt Lake Forest.

— N-ar fi mai bine să te duci să-ţi scrii articolul, atunci?

— E gata; a preluat alt tip subiectul. Pot să mă aşez aici un minut sau te murdăreşti uşor? O pală de vânt şi paf! Ascultă, domnişoară Potterfield-Swiftcormick[46] sau cum ţi-o fi zicând. Mă trag din oameni cumsecade şi într-o zi o să ajung un mare scriitor. (Se aşeză.) Dacă vine cineva poţi să zici că-ţi luam un interviu pentru ziar. Cum te cheamă?

— Perry.

— Herbert T. Perry?

Ea dădu din cap în semn că da, iar el o privi ţintă o clipă.

— Măi, măi, oftă el, cea mai frumoasă fată pe care o cunosc după luni de zile se dovedeşte a fi fiica lui Herbert

---

[46] Numele le combină în mod satiric pe cele ale unor prosperi oameni de afaceri din istoria oraşului Chicago: Potter Palmer (1826-1902), Marshall Field (1834-1906), Gustavus Franklin Swift (1839-1903) şi pe cel al politicianului Joseph Medill McCormick (1877-1925), proprietarul ziarului *Tribune*.

T. Perry. De obicei voi, nebunii din înalta societate, nu arătaţi cine ştie ce. Vreau să zic, dai peste mai multe fete drăguţe într-un ceas în Loop[47] decât am văzut aici toată după-amiaza, iar cele de-aici sunt bine îmbrăcate şi toate alea. Cum îţi zice pe numele mic?

Dădu să spună „domnişoara”, dar părea lipsit de sens, aşa că răspunse:

— Josephine.

— Numele meu e John Boynton Bailey. Îi întinse cartea lui de vizită, care avea titlul *Chicago Tribune* tipărit într-un colţ. Dă-mi voie să te anunţ că sunt cel mai bun reporter din oraş. Am scris o piesă care ar trebui să se pună în scenă în toamnă. Îţi spun asta ca să-ţi dovedesc că nu sunt vreun vagabond, aşa cum ţi-ai putea închipui judecând după hainele mele vechi. Am nişte haine mai acătării acasă, dar n-am ştiut c-o să ne întâlnim.

— Mi s-a părut doar că eşti cam impertinent să mi te adresezi fără să fi fost prezentaţi.

— Profit de orice ocazie, recunoscu el mohorât.

Văzând cum colţurile gurii i se lasă brusc în jos, într-o expresie gânditoare şi nefericită, Josephine ştiu că îl plăcea. O clipă îşi dori ca doamna McRae şi nepotul ei să n-o vadă cu el, însă în clipa următoare îşi dădu seama că nu-i păsa.

— Trebuie să fie minunat să poţi scrie.

---

[47] The Loop – principalul cartier comercial şi de afaceri al oraşului Chicago.

— Abia m-am apucat, dar într-o zi ai să fii mândră că mă cunoşti. (Schimbă subiectul.) Ai nişte trăsături minunate, ştii? Ştii ce sunt trăsăturile – ochii şi gura luate la un loc, nu separat – triunghiul pe care îl alcătuiesc. Aşa îşi dau oamenii seama din prima clipă că le place de alţi oameni. Nasul şi forma feţei sunt doar nişte lucruri cu care te naşti şi pe care nu le poţi schimba. Ele nu contează, domnişoară Bănet.

— Te rog să încetezi cu argoul din epoca de piatră.

— Bine; dar ai nişte trăsături frumoase. Tatăl tău e chipeş?

— Foarte, răspunse ea, apreciind complimentul.

Muzica reîncepu. Soarele înroşea podeaua de lemn de sub copaci. Josephine cântă încetişor:

Lisibeth A-a-ann

Sunt nebun după tine-e-e, după tine-e-e…

— E drăguţ aici, şopti el. Momentul ăsta al zilei şi muzica aia pe sub copaci… La Chicago e foarte cald!

Îi cânta lui; triunghiul pe care îl alcătuiau ochii şi gura ei şi pe care el îl remarcase era întors către el, zâmbind stins şi trist. Glasul ei îl curta degajat, dintr-un soi de necesitate impersonală proprie. Dându-şi seama de asta, se întrerupse spunând:

— Mâine trebuie să merg în oraş. Am tot amânat.

— Pun pariu că o mulţime de tipi îşi fac griji pentru tine.

— Pentru mine? Eu doar stau acasă toată ziua şi pierd vremea.

— Da. Aşa e.

— Toţi mă urăsc, iar eu le răspund cu aceeaşi monedă, aşa că o să mă retrag la mănăstire sau o să mă fac infirmieră şi-o să plec la război. Vrei să te înrolezi în armata franceză şi să mă laşi să te îngrijesc?

Cuvintele ei se stinseră în aer; urmărindu-i privirea, el îi văzu pe doamna McRae şi pe nepotul ei intrând pe poartă.

— Eu mă duc, spuse grăbit. N-ai vrea să iei masa cu mine dacă vii mâine la Chicago? O să te duc la un local nemţesc cu mâncare bună.

Ea se codi; expresia fals încântată a doamnei McRae se apropia tot mai mult.

— Bine.

Scrise ceva în grabă pe o bucată de hârtie pe care i-o întinse lui Josephine. Apoi, ridicându-şi cu greutate trupul masiv, porni boncănind de-a lungul şirului de scaune, pe lângă doamna McRae, care îi aruncă o privire scurtă, dar întrebătoare.

II

Era uşor de aranjat. Josephine îi telefonă mătuşii cu care trebuia să ia masa, îi dădu drumul şoferului şi, nu

fără ceva emoţii, se apropie de Hoftzer's Rathskeller Garten de pe North State Street. Purta o rochie din crep cu frunze maro închis, care aveau culoarea ochilor ei.

John Boynton Bailey aştepta în faţa restaurantului, cu o expresie tulburată, dar protectoare şi stinghereala lui Josephine se risipi.

El spuse:

— Nu vrem să mâncăm aici. Părea în regulă când mi-a venit în minte, însă tocmai am aruncat o privire înăuntru şi s-ar putea să te umpli de rumeguş. Mai bine am merge la un hotel.

Josephine se conformă, întorcându-se în direcţia unui hotel celebru pentru ceaiurile dansante, însă el clătină din cap.

— Acolo te-ai întâlni cu o mulţime dintre prietenii tăi. Hai să mergem la vechiul La Grange.

Vechiul hotel La Grange, cândva mândria Vestului Mijlociu, era acum un loc de întâlnire pentru oamenii din oraşele mici aflaţi în trecere şi pentru comis-voiajorii ambulanţi. Femeile din hol erau fie genul de tipe dispreţuitoare din Loop, fie mame nepudrate, asudate, din Mississippi Valley. Mai erau nişte scuipători care aşteptau răbdătoare să fie folosite şi o recepţie aglomerată, unde bărbaţi care molfăiau grotesc trabucuri aşteptau să fie chemaţi la telefon.

În restaurantul mare, John Bailey şi Josephine comandară grepfrut, sendvişuri cu pâine prăjită şi cartofi

pai. Josephine puse coatele pe masă şi se uită la el ca şi când ar fi vrut să spună: „Ei, sunt a ta pe moment, profită cât poţi”.

— Eşti cea mai frumoasă fată din câte am cunoscut vreodată, începu el. Sigur, eşti prinsă în toată abureala asta cu înalta societate, dar tu n-ai nici o vină. Probabil îţi închipui că e ca în proverbul ăla cu strugurii acri, dar îţi zic: când îi aud pe unii cum se laudă cu poziţia lor socială şi cu cine sunt şi toate alea, pur şi simplu mă las pe spate şi râd. Pentru că eu se întâmplă să mă trag direct din Charlemagne. Ce zici de asta?

Josephine roşi pentru el, aşa că lui i se făcu un pic ruşine de afirmaţia sa şi o nuanţă:

— Eu cred în oameni, nu în strămoşii lor. Vreau să ajung cel mai bun scriitor din lume, asta-i tot.

— Ador cărţile bune, îşi dădu cu părerea Josephine.

— Mă interesează teatrul. Acum am o piesă care cred că ar da lovitura dacă directorii s-ar sinchisi s-o citească. Am o mulţime de idei. Uneori mă plimb pe străzi şi sunt aşa de plin de idei, încât simt că aş putea să plutesc peste oraş ca un balon. (Colţurile gurii i se lăsară brusc în jos.) Vorbesc aşa pentru că n-am nimic de arătat încă.

— Domnul Bailey, marele dramaturg. O să-mi trimiţi bilete la piesele tale, nu-i aşa?

— Sigur, zise el absent, însă până atunci ai să fii măritată cu vreun băiat de la Yale sau de la Harvard, care

o să aibă câteva sute de cravate şi o maşină făţoasă, şi ai să fii o neroadă, ca toţi ceilalţi.

— Cred că sunt deja, dar pur şi simplu ador poezia. Ai citit vreodată „Moartea lui Arthur”[48]?

— Se scrie mai multă poezie acum în Chicago decât în tot secolul trecut la un loc. E un tip pe nume Carl Sandburg care e la fel de mare ca Shakespeare.

Josephine nu-l asculta, îl privea. Chipul lui încordat radia de aceeaşi lumină stranie ca atunci când îl văzuse prima oară.

— Îmi plac poezia şi muzica mai mult decât orice pe lume, spuse ea. Sunt minunate.

El o crezu, ştiind că de fapt vorbea despre cât îl plăcea pe el. Ea îl găsea distins şi prin asta avea în vedere ceva clar şi concret – o sete ciudată şi specială de viaţă. Ştia că şi ea le era superioară prin ceva fetelor care o criticau – deşi adesea confunda superioritatea cu respectul pe care îl insufla – şi era indiferentă la părerile mulţimii. Distincţia pe care o găsise la cincisprezece ani în ideile exaltate ale lui Travis de Coppet o descoperea acum la John Bailey, în ciuda asertivităţii şi a afectării lui. Voia să vadă lumea prin ochelarii lui, de vreme ce el o găsea atât de captivantă şi de palpitantă. Josephine se dezvoltase timpuriu şi trăise intens – dacă se poate spune aşa ceva

---

[48] „The Passing of Arthur” face parte dintr-un ciclu de douăsprezece poeme narative, intitulat *Idylls of the King*, aparţinându-i poetului englez Alfred Tennyson, ce au în centru legenda Regelui Arthur.

despre cineva al cărui chip se înrudea cu o roză proaspătă, înrourată – şi începuse să găsească bărbaţii mai puţin decât satisfăcători. Cei puternici erau proşti, cei deştepţi erau timizi şi mult prea curând îi răspundeau toţi lui Josephine cu o monotonie fatală, o lipsă de temperament care le umbrea personalităţile.

Sosiră sendvişurile, captându-le atenţia; se zărea agitaţie în estrada orchestrei, aşezată aproape de tavan, ca în urmă cu douăzeci de ani. Josephine, mestecând sfioasă, îşi plimbă privirea prin încăpere; chiar vizavi de ei, un bărbat şi o femeie se pregăteau să se ridice de la masă. Josephine tresări şi înghiţi cu noduri. Femeia era ceea ce se numeşte „o blondă platinată”, cu nişte ochi de păpuşă machiaţi îndrăzneţ şi un ten rozaliu ca de bebeluş. Hainele ei ţipătoare lăsară în urmă o dâră aproape palpabilă de parfum dulceag în timp ce se îndreptă spre uşă, urmată de însoţitorul ei.

— Nu-ţi mănânci cartofii? întrebă John Bailey după un minut.

— Cred că sunt foarte buni, spuse ea pe un ton încordat.

Tatăl ei, idealul ei drag – chipeşul, fermecătorul Herbert Perry. Iubitul mamei ei – îi văzuse în atâtea seri de vară pe balansoarul de pe verandă, el cu capul în poala ei în timp ce ea îi mângâia părul. Tocmai promisiunea fericirii din mariajul părinţilor ei dădea un oarecare sens căutărilor îndărătnice ale lui Josephine.

Ca acum să-l vadă luând masa departe de privirile prietenilor lui cu o femeie ca asta! Cu băieţii era altceva – le admira poveştile zgomotoase despre cucerirea lumii interlope, însă tocmai taică-su, un bărbat în toată firea, să se poarte astfel. Tremura; o lacrimă i se prelinse pe obraz şi căzu pe un cartof prăjit.

— Da, mi-ar plăcea foarte mult să merg, se auzi ea spunând.

— Bineînţeles, toţi sunt nişte oameni foarte serioşi, explică el pe un ton defensiv. Cred că s-au hotărât să-mi pună în scenă piesa la teatrul lor micuţ. Dacă nu-i aşa, o să le dau eu una ca, data viitoare când o să le cadă în mână nişte literatură, să ştie s-o recunoască.

În taxi, Josephine încercă să-şi ia gândul de la ce văzuse la hotel. Casa ei, raiul liniştit din care îşi pusese la cale campaniile de cucerire, părea de-a dreptul dărăpănată, iar Josephine se gândea cu teamă la momentul întoarcerii. Groaznic, groaznic, groaznic!

Cuprinsă de panică, se trase lângă John Bailey, simţind nevoia să stea lângă cineva puternic. Maşina opri în faţa unei clădiri noi, cu stucatură galbenă, din care ieşi un tânăr albastru la faţă, cu o expresie furioasă.

— Ei, ce s-a întâmplat? întrebă John.

— Trapa s-a deschis la 11:30.

— Da?

— I-am scris discursul de adio, cum mă rugase, dar i-a luat prea mult să-l citească şi n-au vrut să-l lase să termine.

— Ce renghi murdar ţi-au jucat.

— Nu-i aşa?... Cine e prietena ta?

Bărbatul făcu semn către Josephine.

— Marfă de Lake Forest, spuse John rânjind. Domnişoara Perry, domnul Blacht.

— A venit pentru triumful companiei Springfield cu Shake-speare? Aud că s-ar putea să joace *Coliba unchiului Tom* în loc. (Îi făcu cu ochiul lui Josephine.) Pe curând.

— Ce-a vrut să zică? întrebă ea când o luară din loc.

— Păi, e ziarist la *Tribune* şi azi-dimineaţă a trebuit să scrie despre o execuţie prin spânzurare. Ba mai mult, l-am prins chiar noi doi pe tip... Îţi închipui că poliţiştii prind vreodată pe cineva?

— Asta nu e o închisoare, nu-i aşa?

— Dumnezeule, nu – ăsta e atelierul teatrului.

— Ce-a vrut să zică cu discursul acela?

— I-a scris tipului un discurs de rămas-bun ca să revanşeze cumva pentru că l-a prins.

— Ce nebunie! exclamă Josephine uluită.

Se aflau într-o sală lungă, slab luminată, cu o scenă la capăt; pe ea, în întunecimea întreruptă doar de câteva reflectoare, se aflau doisprezece oameni. Aproape instantaneu Josephine îşi dădu seama că toată lumea de-acolo, cu excepţia ei, era nebună. O ştiu dincolo de orice

îndoială, deşi singura persoană vizibil excentrică era o femeie solidă, îmbrăcată în redingotă şi pantaloni gri de ocazie. Şi, în ciuda faptului că, dintre cei prezenţi, şapte urmau să ajungă celebri mai târziu, iar patru să capete o distincţie autentică, Josephine avea, pe moment, dreptate. Insuportabila lor neputinţă de a se adapta la mediu fusese cea care îi smulsese din şcolile normale singuratice, dintre graniţele oraşelor lor din Vestul Mijlociu şi din respectabilitatea suburbiilor sărace, aducându-i la Chicago în 1916 – neştiutori, debordând de energie, impresionabili, romantici incurabili, pribegi asemenea strămoşilor lor deschizători de drumuri.

— Ea e domnişoara..., spuse John Bailey, şi doamna... şi Caroline... şi domnul...

Ochii lor înspăimântaţi se ridicară către hainele elegante ale fetei, către chipul ei frumos, încrezător, şi toţi se întoarseră grosolan cu spatele la ea, într-un gest de autoapărare. Apoi, treptat, se apropiară de ea, vorbindu-i de idealurile lor artistice sau financiare, naivi ca nişte şcolari, direcţi ca nişte rotarieni[49]. Toţi în afară de unul, o fată frumoasă, cu gâtul murdar şi privire piezişă – privire care, de când intrase, nu se dezlipise o clipă de chipul lui Josephine. Aceasta asculta avalanşa de vorbe cu o expresie concentrată, însă nu le înţelegea decât pe jumătate şi se gândea des la tatăl ei, tresărind dureros. Mintea îi fugea la Lake Forest ca la un loc pe care îl

[49] Membri ai unui Club Rotary.

părăsise cu mult timp în urmă şi i se părea că aude pocnetul sacadat al mingilor de tenis în după-amiaza încremenită. Curând după aceea oamenii luară loc pe nişte scaune de bucătărie şi un poet cărunt luă cuvântul.

— Şedinţa de comitet din dimineaţa asta trebuia să decidă care urmează să fie prima noastră producţie. Au fost nişte discuţii. Drama domnişoarei Hammerton – se înclină spre doamna cu pantaloni – a fost luată serios în calcul, dar – dat fiind că unul dintre sponsorii noştri este împotriva reprezentărilor luptei de clasă – am amânat luarea în calcul a piesei puternice a domnişoarei Hammerton pe mai târziu.

În acest moment, Josephine tresări când domnişoara Hammerton strigă „Huo!” pe un ton furios şi scoase o serie de suspine, ca şi cum ar fi venit de la mai mulţi oameni, pentru ca apoi să-şi îndese pe cap o pălărie cenuşie şi să se năpustească furioasă afară din sală.

— Lui Elsie nu i-a picat bine, spuse preşedintele. Din nefericire, binefăcătorul de care vorbeam, a cărui identitate fără îndoială aţi ghicit-o, este cât se poate de ferm în privinţa asta – un reacţionar desăvârşit. Aşa încât comitetul vostru a votat unanim să punem în scenă *Răscoala etnică* de John Boynton Bailey.

Josephine îl felicită cu glasul gâtuit de emoţie. În zgomotul aplauzelor, fata cu privirea piezişă îşi trase scaunul şi se aşeză lângă ea.

— Stai în Lake Forest, spuse ea provocator.

— Vara.

— O ştii pe Emily Kohl?

— Nu, n-o ştiu.

— Credeam că eşti din Lake Forest.

— Locuiesc în Lake Forest, zise Josephine pe un ton încă amabil, dar n-o cunosc pe Emily Kohl.

Descurajată doar pe moment, fata continuă:

— Bănuiesc că toate astea nu-ţi spun mare lucru.

— E un soi de club de teatru, nu-i aşa? zise Josephine.

— Club de teatru! O, Doamne! exclamă fata. Aţi auzit-o? Crede că e un club de teatru, ca şcoala domnişoarei Pinkerton. Într-o clipă râsul ei necontagios se stinse, iar ea se întoarse către dramaturg: Cum rămâne? Te-ai hotărât asupra distribuţiei?

— Nu încă, spuse el sec, iritat de hărţuirea lui Josephine.

— Bănuiesc că o s-o aduci pe doamna Fiske[50] de la New York, continuă fata. Haide, stăm toţi ca pe ace. Cine-o să joace în ea?

— Ceva-ţi spun sigur, Evelyn. Tu nu.

Fata roşi de uluire şi de furie.

— O-ho! Când ai hotărât asta?

— Mai demult.

— O-ho! Atunci cum rămâne cu toate replicile pe care ţi le-am dat pentru Clare?

---

[50] Minnie Maddern Fiske (1865-1932) – una dintre cele mai importante actriţe americane de la începutul secolului XX.

— O să le scot în seara asta – nu erau decât trei. Prefer să nu se monteze chestia asta decât s-o joci tu pe Clare.

Acum ascultau şi ceilalţi.

— Departe de mine gândul, începu fata cu vocea tremurâd puţin, departe de mine gândul...

Josephine observă că John Bailey era chiar mai alb la faţă decât de obicei. Gura îi încremenise într-o expresie hotărâtă şi rece. Brusc, fata se ridică, îi strigă „Tâmpitule!” şi ieşi în fugă din sală.

După această a doua ieşire furtunoasă, pe cei rămaşi îi cuprinse un soi de tristeţe; curând întâlnirea s-a suspendă fiind convocată pentru a doua zi.

— Hai să facem o plimbare, îi spuse John lui Josephine când ieşiră.

Parcă era altă după-amiază; căldura fusese domolită de prima adiere dinspre lacul Michigan.

— Hai să facem o plimbare, sugeră John. Nu mi-a picat bine... felul în care ţi-a vorbit.

— Nu mi-a plăcut, însă acum îmi pare rău pentru ea. Cine e?

— O ziaristă, răspunse el într-o doară. Ascultă, ţi-ar plăcea să joci în piesa asta?

— O, n-aş putea. Trebuie să joc într-o piesă la Lake Forest.

— Chestii de aristocraţi, spuse el maimuţărindu-se: „Uită-le pe fetele vesele, fetele vesele care joacă golf.

Poate o să ne cânte un cântecel”. Dacă vrei să joci în piesa asta a mea poţi avea rolul principal.

— Dar de unde ştii că pot să joc teatru?

— Zău aşa! Cu o voce ca a ta? Ascultă, fata din piesă seamănă cu tine. Răscoala asta etnică e declanşată de doi bărbaţi, un negru şi un alb. Negrul s-a săturat de nevasta lui neagră şi e îndrăgostit de o mulatră, iar asta îl face să fie înverşunat, înţelegi? Iar albul s-a însurat prea de tânăr şi se află în aceeaşi situaţie. Când îşi rezolvă amândoi problemele domestice, răscoala etnică se stinge şi ea, înţelegi?

— E foarte originală, spuse Josephine emoţionată. Eu cine aş fi?

— Tu ai fi fata de care e îndrăgostit tipul însurat.

— Ăsta e rolul pe care urma să-l joace fata aia?

— Da. Se încruntă, apoi adăugă: E soţia mea.

— O, eşti căsătorit?

— M-am însurat de tânăr – ca bărbatul din piesa mea. Într-un fel nu e atât de rău, pentru că nici unul dintre noi nu credea în ideea învechită de căsnicie burgheză, cu traiul în acelaşi apartament şi tot restul. Ea şi-a păstrat numele. Dar tot am ajuns să ne urâm.

După ce îşi reveni din primul şoc, lui Josephine nu i se mai păru atât de ciudat că era însurat; fusese o zi, cu doi ani înainte, când numai conştiinciozitatea unui judecător de ţară o împiedicase pe Josephine să devină doamna Travis de Coppet.

— Cu toţii primim ce merităm, observă el.

Făcură dreapta pe bulevard, trecând pe lângă Blackstone, dinspre ferestrele căruia răzbăteau acorduri slabe de dans.

Pe stradă, apusul se reflecta în geamurile sutelor de maşini ce se îndreptau către zona rurală sau către suburbiile nordice, dinspre lac, însă oraşul avea să se descurce fără ele, iar imaginaţia lui Josephine rămase aici în loc să urmărească maşinile; se gândea la ventilatoarele electrice din micile restaurante cu homari la gheaţă în vitrine şi la firmele sidefii sclipind şi legănându-se pe cerul acoperit al oraşului, cerul acela încins, întunecat. Şi, umplând totul, misterul îngrozitor de straniu, apăsător, al acoperişurilor şi al apartamentelor goale, al rochiilor albe pe aleile parcurilor şi al degetelor pe post de stele şi al feţelor pe post de lună şi al oamenilor care abia îşi ştiau numele unul altuia.

Pe Josephine o străbătu un fior senzual şi înţelese cum faptul că John Bailey era căsătorit nu făcea decât să-i sporească atracţia pe care o simţea pentru el. Viaţa se însenină puţin; uşi zăvorâte şi interzise se dădură în lături, deschizând calea către coridoare vrăjite. Asta îl atrăgea oare pe tatăl ei, un soi de spirit de aventură pe care şi ea îl moştenise de la el?

— Mi-aş dori să putem merge undeva unde să fim singuri, spuse John Bailey şi apoi adăugă brusc: Mi-aş dori să fi avut o maşină.

Dar erau deja singuri, se gândi ea. Îl decupase dintr-un fundal care acum era numai al lui – străzile estivale ale oraşului. Aici erau singuri; când o s-o sărute în cele din urmă, o să fie mai puţin singuri. Acela o să fie timpul lui; acesta era al ei. Când se luară de braţ, se trezi lipită de trupul lui masiv.

Puţin mai târziu, când stăteau în ultimul rând al sălii de cinema, iar limbile ceasului galben din colţ se apropiau tot mai mult de şase, ea îşi afundă capul în scobitura umărului său rotunjit, iar el îşi lipi obrazul rece şi palid de-al ei.

— Mă supun la multe suferinţe, şopti el.

Îi văzu ochii negri adânciţi în gânduri pe întuneric şi îl privi liniştitor.

— Iau lucrurile foarte în tragic, continuă el. Şi ce dracu' am putea fi unul pentru celălalt?

Ea nu răspunse. În schimb lăsă înfiorarea aceea înălţătoare, fluidă, a iubirii să-i învăluie, trăgându-l din însingurarea în care se adâncea cu o strângere de mână.

— Ce-o să zică soţia ta dacă joc în piesă? şopti ea.

În acelaşi moment părintele rătăcitor al lui Josephine era întâmpinat de mama ei în gara din Lake Forest.

— E groaznic de cald în oraş, spuse el. Ce zi!

— Te-ai văzut cu ea?

— Da, şi după ce m-am uitat o dată la ea, am dus-o la La Grange să luăm prânzul. Voiam să-mi mai păstrez o fărâmă de reputaţie.

— S-a aranjat?

— Da. A acceptat să-l lase în pace pe Will şi să înceteze să se mai folosească de numele lui contra sumei de trei sute de dolari pe lună pentru tot restul vieţii. I-am telegrafiat fratelui tău foarte distins în Hawaii că se poate întoarce acasă.

— Bietul Will, oftă doamna Perry.

III

Trei zile mai târziu, în răcoarea serii, Josephine îl întrebă pe tatăl ei, care ieşise pe verandă.

— Tati, vrei să sponsorizezi o piesă?

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Mereu am crezut că mi-ar fi plăcut să scriu una. E vorba de vodevilul lui Jenny McRae de pe stânci?

Josephine plescăi nerăbdătoare.

— Nici măcar n-o să joc în vodevilul ăla. Vorbesc despre o încercare de-a face ceva bun. Ce vreau să te întreb e: ce obiecţii ai avea s-o sponsorizezi?

— Eu să am obiecţii?

— Care ar fi?

— Nu mi-ai dat timp să mă gândesc la vreuna.

— Îmi închipui că ai vrea să faci ceva bun cu banii tăi.

— Ce piesă e?

Se aşeză lângă ea, iar Josephine se trase puţin mai încolo.

— Mama le cunoaşte pe unele dintre membrele comitetului şi e absolut în regulă. Dar cel care urma să finanţeze producţia este foarte mărginit şi vrea să facă o mulţime de schimbări care ar strica totul, aşa că vor să găsească un alt sponsor.

— Despre ce e vorba?

— O, piesa e bună, nu-ţi face griji, îl linişti ea. Cel care a scris-o trăieşte, dar piesa face parte din literatură.

El cugetă.

— Păi, dacă o să joci tu în ea şi maică-ta crede că e în regulă, aş pune la bătaie vreo două sute.

— Două sute! exclamă ea. De la cineva care aruncă cu banii ca tine! Au nevoie de cel puţin o mie.

— Eu arunc cu banii? repetă el. Despre ce tot vorbeşti acolo?

— Ştii foarte bine despre ce vorbesc.

Lui Josephine i se păru că se crispează uşor şi că glasul îi tremură când zise:

— Dacă te referi la stilul nostru de viaţă, mi se pare cam lipsit de tact să-mi ţii lecţii pe tema asta.

— Nu la asta mă refer. Josephine şovăi; apoi, pe negândite, se aruncă brusc într-un şantaj: Nu-mi închipui că vrei să-mi murdăresc mâinile vorbind despre...

Pe hol răsunară paşii doamnei Perry, iar Josephine se ridică grăbită. Maşina trase pe alee.

— Sper că ai să te culci devreme, spuse mama ei.

— Vine Lillian pe la mine cu nişte puşti.

Josephine şi tatăl ei îşi aruncară o privire scurtă, ostilă, înainte ca maşina s-o ia din loc.

Era o noapte cu o lună plină atât de strălucitoare, că puteai citi la lumina ei. Josephine şedea pe treptele verandei, ascultând agitaţia păsărilor ce nu aveau somn, zdrăngănitul unei ultime farfurii în bucătărie, şuierul trist al trenului Chicago–Milwaukee. Calmă şi senină, aştepta un telefon; el n-o putea vedea aici, aşa că se văzu pe sine în locul lui – era aproape acelaşi lucru.

Se gândea la viitorul imediat, cu toate posibilităţile lui minunate – seara premierei, cu publicul care şuşotea: „Îţi dai seama că aia e fata soţilor Perry?”. Cu căderea cortinei, ropotele de aplauze şi ea, cu braţele încărcate de flori, conducând un bărbat înalt, timid, care avea să spună: „Ei îi datorez totul”. Şi chipul furios al domnişoarei McRae în public, şi cel plin de remuşcare al domnişoarei Brereton de la Şcoala Brereton care s-ar fi aflat din întâmplare în oraş. „Dacă mi-aş fi dat seama de talentul ei, m-aş fi purtat cu totul altfel.” Comentarii entuziaste şi însufleţite din toate părţile: „Cea mai bună tânără actriţă a scenei americane!”.

Apoi mutarea la un teatru mai mare; litere de neon imense: JOSEPHINE PERRY în *RĂSCOALA ETNICĂ*. „Nu, tată, nu mă mai întorc la şcoală. Asta e educaţia de care am nevoie şi debutul meu.” Şi răspunsul tatălui ei: „Ei

bine, fetiţo, trebuie să recunosc că a fost o speculaţie norocoasă să investesc banii ăia”.

Dacă figura lui John Bailey pălea puţin în ultima parte a acestei reverii asta era din cauză că reveria însăşi se deschidea către orizonturi din ce în ce mai nedesluşite, ca să revină mereu la seara premierei, de unde se relua de fiecare dată.

Lillian, Travis şi Ed veniră, însă abia îi băgă în seamă, atentă la telefon. Stăteau toţi, ca de obicei, înşiraţi pe trepte, înconjuraţi, înghiţiţi, învăluiţi de vară. Însă creşteau şi lucrurile se schimbau; fiecare era absorbit de propriul destin secret, oricât de prietenoase le-ar fi fost vocile şi oricât de familiar le-ar fi răsunat râsetele sfâşiind tăcerea. Plictiseala pe care i-o provocă lui Josephine o discuţie despre turneul de tenis se preschimbă în iritare; îi spuse lui Travis de Coppet că mirosea a ceapă.

— N-o să mănânc deloc ceapă când o să repetăm pentru vodevil.

— N-o să repeţi cu mine, pentru că eu nu joc în el. M-am cam săturat de „Uite-le pe fetele vesele care joacă golf. Ura!”.

Sună telefonul şi Josephine se scuză.

— Eşti singură?

— Sunt nişte oameni aici... pe care îi ştiu de o viaţă.

— Nu te săruta cu nimeni. N-am vrut să zic asta. Du-te şi sărută-te cu cine vrei.

— Nu vreau.

Îşi simţea fierbinţeala buzelor pe receptor.

— Vorbesc de la un telefon public. A venit la mine îngrozitor de indispusă şi am ieşit.

Josephine nu răspunse; ceva în ea se stinse când îl auzi vorbind despre soţia lui.

Când s-a întors pe verandă, oaspeţii ei – observându-i aerul absent – s-au ridicat.

— Nu. Vrem să plecăm. Ne plictiseşti şi pe noi.

Maşina părinţilor ei o urmă pe cea a lui Ed pe aleea circulară. Tatăl ei îi făcu semn că voia să-i vorbească între patru ochi.

— N-am prea înţeles treaba aia cu aruncatul banilor. E vorba de un grup de socialişti?

— Ţi-am spus că mama le ştie pe câteva dintre...

— Dar tu pe cine ştii? Pe tipul care a scris piesa?

— Da.

— Unde l-ai cunoscut?

— Pe-aici.

— Ţi-a cerut el să strângi bani?

— Nu.

— Mi-ar plăcea tare mult să schimb o vorbă cu el înainte să te implici mai tare în treaba asta. Îl inviţi la prânz sâmbătă?

— Bine, se învoi fără tragere de inimă. Cu condiţia să nu-l tachinezi pe tema sărăciei lui şi a hainelor ponosite.

— Ce idee să mă acuzi de aşa ceva!

Profund neliniştită, Josephine merse în sâmbăta următoare până la gară cu automobilul ei sport. Descoperi uşurată că el se tunsese. Când se dădu jos din tren, părea foarte puternic, impresionant şi distins în mulţimea adusă de turneul de tenis. Dar, văzându-l emoţionat, conduse vreme de jumătate de ceas fără ţintă prin Lake Forest.

— A cui e casa aia? întreba întruna. Cine sunt oamenii cu care vorbeai adineauri?

— O, nu ştiu; cineva. N-o să mai fie nimeni la prânz în afară de familie şi un băiat pe nume Howard Page, pe care îl ştiu de ani întregi.

— Băieţii ăştia pe care îi ştii de ani întregi…, suspină el. De ce n-am fost şi eu unul dintre ei?

— Dar tu nu vrei să fii ca ei. Tu vrei să ajungi cel mai bun scriitor din lume.

În camera de zi a familiei Perry, John Bailey s-a uitat lung la o fotografie cu domnişoarele de onoare de la nunta surorii ei din vara trecută. Apoi a sosit Howard Page, student în primul an la New Haven, şi au stat de vorbă despre tenis: nepotul doamnei McRae se descurcase minunat şi i se dădeau şanse mari în finalele din după-amiaza aceea. Când doamna Perry coborî cu puţin înainte de prânz, John Bailey nu se putu împiedica să se întoarcă brusc cu spatele la ea şi să se plimbe dintr-un colţ în altul al încăperii, prefăcându-se că se simte în

largul lui. În adâncul inimii ştia că era mai bun decât oamenii ăştia şi nu putea suporta ca ei să n-o ştie.

Slujnica l-a chemat la telefon, iar Josephine l-a auzit spunând: „Nu am ce face. Nu ai nici un drept să mă suni aici”. Existenţa soţiei lui fusese motivul pentru care nu-l lăsase să o sărute, însă imaginaţia lui Josephine îi rezervase un loc în reveria ei platonică, unde urma să rămână până când providenţa avea să-l elibereze.

La prânz se simţi uşurată să descopere că tatăl ei şi John Bailey începeau să se placă. John era elocvent şi explicit în privinţa răscoalelor etnice, iar Josephine văzu cât de slab şi neînsemnat părea Howard Page pe lângă el.

Din nou, John Bailey a fost chemat la telefon; de data asta a ieşit din încăpere protestând, a spus trei vorbe în receptor şi l-a trântit la loc în furcă.

Întors la masă, îi şopti lui Josephine:

— Vrei să rogi slujnica să-i spună că am plecat dacă mai sună?

Josephine se contrazicea cu maică-sa.

— Nu văd ce rost are să-mi fac debutul în societate când mă pot face actriţă.

— De ce-ar trebui să-şi facă debutul în societate? se arătă de acord tatăl ei. N-a fost curtată de-ajuns?

— Dar cu siguranţă trebuie să-şi termine şcoala. Au un curs de artă dramatică şi în fiecare an pun în scenă câte o piesă.

— Ce fel de piesă? întrebă Josephine dispreţuitor. Şeikspir sau ceva de genul ăsta? Vă daţi seama că în Chicago sunt cel puţin o duzină de poeţi mai buni decât Şeikspir?

John Bailey protestă râzând:

— O, nu. Unul singur, poate.

— Eu cred că-s o duzină, insistă înflăcărată convertita.

— La cursul lui Billy Phelps de la Yale..., începu Howard Page, dar Josephine îl întrerupse vehement:

— În orice caz, nu cred că trebuie să aştepţi să moară oamenii ca să le recunoşti valoarea. Aşa cum face mama.

— Nu fac aşa ceva, protestă doamna Perry. Am spus eu asta, Howard?

— La cursul lui Billy Phelps de la Yale..., reluă Howard, dar de data asta îl întrerupse domnul Perry:

— Ne abatem de la subiect. Tânărul acesta doreşte ca fiica mea să joace în piesa lui. Dacă piesa nu are nimic ruşinos, nu mă opun.

— La cursul lui Billy...

— Dar nu vreau ca Josephine să joace în nimic sordid.

— Sordid! (Josephine îl fulgeră cu privirea.) Nu crezi că se petrec o mulţime de lucruri sordide chiar aici, în Lake Forest, de pildă?

— Dar ele nu te afectează pe tine, spuse tatăl ei.

— Oare?

— Nu, zise el categoric. Chestiile sordide n-o să te afecteze niciodată pe tine. Dacă se întâmplă asta, atunci

e numai vina ta. (Se întoarse către John Bailey.) Înţeleg că aveţi nevoie de bani.

John se înroşi.

— Aşa este. Dar să nu vă închipuiţi...

— E în regulă. Noi susţinem de mulţi ani opera din localitate şi nu mi-e teamă de lucruri doar pentru că sunt noi. Ştim câteva femei în comitetul vostru şi îmi închipui că n-ar tolera vreo prostie. Cât vă trebuie?

— Vreo două mii de dolari.

— Bine, strângeţi voi jumătate şi eu o să pun cealaltă jumătate, cu două condiţii: unu la mână: să nu-mi apară numele pe nicăieri şi nici să se folosească cineva de numele fiică-mii în vreun fel; doi la mână: să am asigurarea ta că nu joacă vreun rol dubios şi că n-are nici o replică din cele care ar putea-o deranja pe maică-sa.

John Bailey reflectă.

— A doua condiţie e cam grea, zise el. Nu ştiu ce ar putea-o deranja pe mama ei. Nu trebuie să înjure deloc, de pildă. Nu e nici o înjurătură nicăieri în toată piesa.

Se îmbujoră uşor când îi auzi râzând.

— Nimic sordid n-are s-o atingă pe Josephine, asta dacă n-o caută cu lumânarea, spuse domnul Perry.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, spuse John Bailey.

Terminară de luat masa. De câteva minute doamna Perry se uita înspre hol, unde avea loc o dispută aprinsă:

— Mergem?

Abia trecuseră pragul camerei de zi când apăru slujnica, urmată de un personaj din partea locului, într-o uniformă bleumarin.

— Bună ziua, domnule Kelly. Ai venit să ne arestezi?

Kelly şovăi, stânjenit.

— E aici un domn Bailey?

John, care era cu mintea în altă parte, deveni brusc atent.

— Ce e?

— E un mesaj important pentru dumneavoastră. Au încercat să dea de dumneavoastră aici, dar n-au reuşit, aşa că au sunat la poliţie – adică la mine. Îi făcu semn cu mâna şi, în timp ce îi vorbea, încerca să-l convingă, prin mişcări ale capului, să-l însoţească afară; deşi vorbea în şoaptă, cei aflaţi în încăpere auziră totul:

— Spitalul St. Anthony... Soţia dumneavoastră şi-a tăiat venele de la amândouă mâinile şi a dat drumul la gaz... Vor să mergeţi numaidecât acolo.

Vocea răsună mai tare în timp ce ieşeau pe uşă:

— Nu ştiu încă... Dacă nu găsiţi nici un tren, puteţi lua o maşină...

Ieşiseră amândoi şi străbăteau grăbiţi aleea. Josephine îl văzu pe John cum se împiedică şi se prinde stângaci cu mâna de gardul viu care încadra poarta, ca apoi să se îndrepte cu paşi mari către rabla poliţistului. Poliţistul alerga, încercând să ţină pasul cu el.

IV

După câteva minute, când necazul lui John Bailey se pierduse în depărtare, îşi reveniră cu toţii din uluire şi începură să se poarte din nou ca nişte oameni. Domnul şi doamna Perry se arătau îngrijoraţi, neştiind cât de implicată era Josephine; apoi se înfuriară pe John Bailey pentru că venise acolo aducând dezastrul cu el.

Domnul Perry întrebă:

— Ştiai că e însurat?

Josephine plângea cu gura schimonosită; îşi mută privirea de la ea.

— Trăiau separat, şopti ea.

— Părea să ştie că îl găseşte aici.

— Mă rog, e ziarist, spuse maică-sa, aşa că probabil are să reuşească să împiedice povestea să ajungă în ziare. Sau crezi că ar trebui să faci ceva, Herbert?

— Tocmai mă întrebam.

Howard Page s-a ridicat stingherit, nedorind să spună că se ducea să vadă finala de tenis. Domnul Perry îl conduse până la uşă şi îi vorbi cu însufleţire câteva minute, iar Howard încuviinţă din cap.

Se scurse jumătate de oră. Câţiva vizitatori trecură cu maşina prin faţa casei, dar li se spuse că nu era nimeni acasă. Josephine simţi o înfrigurare în zăpuşeala după-amiezii de vară; la început se gândi că era milă, apoi remuşcare, însă în cele din urmă îşi dădu seama ce era. „Trebuie să mă detaşez de chestia asta”, îi spunea;

„chestia asta nu trebuie să mă atingă. Abia o ştiam pe soţia lui. El mi-a spus...”

Iar acum John Bailey începea să-i iasă din minte. Cine era, dacă nu o cunoştinţă întâmplătoare, cineva care îi vorbise cu o săptămână în urmă despre o piesă pe care o scrisese? Nu avea nici o legătură cu ea.

La ora patru domnul Perry se duse la telefon şi sună la spital; abia când ceru cu un funcţionar pe care îl ştia, obţinu nişte informaţii: convinsă că o să moară, doamna Bailey sunase la poliţie, iar acum se părea că ajunseseră la ea la timp. Pierduse sânge, dar – dacă nu apăreau complicaţii...

Uşuraţi, părinţii lui Josephine îşi îndreptară acum furia asupra ei, ca asupra unui copil care a umblat aiurea, nimerind sub copitele cailor.

— Ce nu pot eu să înţeleg e de ce trebuie să te încurci tu cu oameni de genul ăsta. Chiar e nevoie să baţi mahalalele din Chicago?

— Tânărul acela nu avea ce căuta aici, tună tatăl ei sumbru, şi ştia asta.

— Dar cine era? se văicări doamna Perry.

— Mi-a spus că e un urmaş al lui Charlemagne, zise Josephine.

Domnul Perry mormăi.

— Ei bine, nu mai vrem nici un urmaş de-al lui Charlemagne pe-aici. Tinerii ar trebui să stea printre ai lor

până când învaţă să deosebească oamenii între ei. Tu să laşi în pace oamenii însuraţi.

Dar Josephine era din nou ea însăşi. S-a ridicat cu ochii scăpărând.

— O, mă dezguşti, strigă ea... „Un bărbat însurat!” De parcă n-ar fi o mulţime de bărbaţi care se întâlnesc cu alte femei pe lângă nevestele lor.

Neputând să suporte o altă scenă, doamna Perry se retrase. De îndată ce nu-i mai putea auzi, Josephine dădu în sfârşit lucrurile pe faţă:

— S-a găsit cine să vorbească!

— Uite ce e, ai mai zis asta şi acum două seri şi nu-mi place, cum nu mi-a plăcut nici atunci. Ce vrei să spui?

— Bănuiesc că n-ai luat masa cu nimeni la hotelul La Grange.

— La Grange... (Începea să înţeleagă.) Măi să fie... (Izbucni în râs.) Apoi înjură din senin şi, mergând la baza scării, îşi strigă soţia.

— Tu ia loc, îi zise lui Josephine. O să-ţi spun o poveste.

Jumătate de oră mai târziu, domnişoara Josephine Perry ieşi din casă, îndreptându-se către terenul de tenis. Purta o rochie la modă în toamna aceea, dreaptă, dar înfoiată pe părţi şi cu manşete albe, pufoase. Nişte oameni cu care s-a întâlnit tocmai când se pregătea să urce în tribune îi spuseră că nepotul doamnei McRae pierdea în faţa campionului en titre, iar asta o făcu să se

gândească cu o undă de regret la doamna McRae şi la hotărârea ei privind vodevilul. Oamenilor avea să li se pară ciudat că nu juca şi ea în spectacol.

Tocmai când intra, izbucniră brusc aplauze entuziaste; turneul se încheiase. Mulţimea îl luă cu asalt pe învingător şi se năpusti către terenul central. Josephine se pomeni împinsă de valul de oameni până când ajunse chiar în fruntea lui şi se trezi nas în nas cu nepotul doamnei McRae. Dar se ridică la înălţimea ocaziei. Afişând cel mai trist şi mai delicat zâmbet, de parcă ar fi sperat de la o zi la alta ca el să câştige, întinse o mână şi îi spuse cu un glas limpede, răspicat:

— Tuturor ne pare îngrozitor de rău.

Preţ de o clipă se aşternu tăcerea, chiar şi în mijlocul mulţimii frenetice. Sfioasă, conştientă de personalitatea ei, Josephine se retrase, ştiind că el se uita după ea cu gura căscată prosteşte şi auzind cum în jur lumea izbucneşte în râs. Travis de Coppet îşi făcu apariţia lângă ea.

— Să fiu al naibii! exclamă el.

— Ce s-a întâmplat? Ce...

— Scuze! Păi, a câştigat! A fost cea mai mare revenire pe care am văzut-o vreodată.

Aşadar, la vodevil, Josephine a stat totuşi cu ai ei. Uitându-se în jur în timpul spectacolului, l-a zărit pe John Bailey în fundul sălii. Părea foarte trist, iar ei i s-a făcut

milă, dându-şi seama că venise în speranţa de-a o zări. Cel puţin avea să vadă că nu era acolo, pe scenă, înjosindu-se cu astfel de prostii.

Apoi simţi cum i se taie răsuflarea când luminile se stinseră, muzica se precipită şi în capul treptelor se ivi Travis de Coppet, în echipament de fotbal din satin alb, trăgând după el, în lumina reflectoarelor, o blondă strălucitoare într-o rochie din frunze de toamnă. Era Madelaine Danby, iar acela era rolul în care ar fi trebuit să joace Josephine. Învăluită în ploaia caldă de aplauze, Josephine luă o hotărâre: că tot ce avea mai de preţ se găsea în prezentul imediat, sclipitor – şi, spunându-şi asta, îşi legă de-a pururi soarta de a celor bogaţi şi puternici.

Faliment emoţional

I

— Uite-l iar pe nebunul ăla cu ocheanul, remarcă Josephine.

Lillian Hammel îşi desprinse o pernuţă din dantelă de sub mijloc şi veni la fereastră.

— Stă retras ca să nu-l vedem. Se uită la camera de deasupra.

Curiosul opera dintr-o casă aflată vizavi pe Sixty-eight Street, fără să ştie că activităţile lui erau cunoscute şi, în ultima vreme, ignorate, de elevele pensionului

domnişoarei Truby. Ba chiar l-au recunoscut în persoana tânărului banal, dar destul de arătos, care ieşea din casă în fiecare dimineaţă la opt cu o servietă, pasămite neinteresat de şcoala peste drum.

— Ce persoană îngrozitoare! zise Lillian.

— Toţi sunt la fel, spuse Josephine. Pun pariu că aproape toţi bărbaţii pe care-i cunoaştem ar face acelaşi lucru, dacă ar avea un telescop şi nici o treabă după-amiaza. Oricum, pun pariu că Louie Randall ar face-o.

— Josephine, chiar vine după tine la Princeton? întrebă Lillian.

— Da, drăguţa mea.

— Nu i se pare că are cam mult tupeu?

— N-o să păţească nimic, o asigură Josephine.

— Paul n-o să-şi iasă din minţi?

— Nu pot să-mi bat capul cu asta. Nu ştiu decât vreo şase băieţi la Princeton şi cu Louie ştiu c-o să am cel puţin un dansator bun pe care să pot conta. Paul e prea scund pentru mine şi oricum e un dansator de doi bani.

Nu că Josephine ar fi fost foarte înaltă; avea proporţii perfecte pentru şaptesprezece ani şi o frumuseţe care înflorea miraculos de la o zi la alta, transformându-se în ceva mai bogat şi mai cald. Azi oamenilor li se tăia răsuflarea, în vreme ce cu un an în urmă doar s-ar fi uitat lung, iar cu un an înainte abia dacă i-ar fi aruncat o privire. Hotărât lucru, avea să fie cea mai spectaculoasă debutantă la Chicago anul următor, în ciuda faptului că

era o individualistă şi n-o interesa popularitatea, ci nişte bărbaţi anume. Josephine îşi revenea întotdeauna, însă bărbaţii cel mai adesea nu – corespondenţa pe care o primea de la Chicago, de la New Haven sau din Garnizoana Yale aflată la graniţă, ajungând în medie la o duzină de scrisori pe zi.

Asta se întâmpla în toamna lui 1916, când bubuitul tunurilor începea să se audă tot mai tare în depărtare. Când cele două fete porniră către Princeton două zile mai târziu, duceau cu ele *Poemele* lui Alan Seeger[51], pe lângă exemplare din *Smart Set*[52] şi *Snappy Stories*[53] cumpărate pe furiş de la chioşcul de ziare din gară. Prin comparaţie cu o fată de şaptesprezece ani din zilele noastre, Lillian Hammel era o inocentă; Josephine Perry, însă, îşi depăşea epoca.

Pe drum n-au citit nimic în afară de câteva epigrame de dragoste care începeau cu: „O femeie de treizeci de ani este...” Trenul era aglomerat şi de pe coridoarele vagoanelor răzbătea o sporovăială continuă, însufleţită. Se aflau acolo fete foarte tinere care îşi ascundeau elegant groaza; fete plictisite de moarte în sinea lor care n-aveau să mai aibă niciodată douăzeci şi cinci de ani;

---

[51] Alan Seeger (1888-1916) – poet american mort în Bătălia de pe Somme, în timpul Primului Război Mondial.

[52] *The Smart Set* – revistă literară americană ce a apărut între anii 1900-1930.

[53] *Snappy Stories* – revistă americană de literatură de consum fondată în 1912.

fete neatrăgătoare, prietenoase, care nu-şi dădeau seama ce le aşteaptă; şi mai erau şi mici pâlcuri de fete încrezătoare care se simţeau de parcă ar fi mers acasă.

— Lumea zice că nu e ca la Yale, spuse Josephine. Aici nu fac lucrurile atât de atent. Nu te zoresc dintr-un loc într-altul, de la un ceai la altul, cum fac la New Haven.

— Nu-i aşa că n-ai să uiţi niciodată ce minunat ne-am simţit primăvara trecută? exclamă Lillian.

Oftară amândouă odată.

— Cel puţin o să fie Louie Randall, spuse Josephine.

Avea, într-adevăr, să fie Louie Randall, pe care Josephine găsise de cuviinţă să-l invite ea însăşi, fără a se obosi să-şi anunţe cavalerul de la Princeton că venea şi el. Cavalerul, care în momentul respectiv se plimba încolo şi-ncoace pe peronul gării, alături de o mulţime de alţi tineri, avea probabil impresia că era petrecerea lui. Dar se înşela; era petrecerea lui Josephine; chiar şi Lillian venea însoţită de un alt bărbat de la Princeton, pe nume Martin Munn, pe care i-l pusese la dispoziţie, prevăzătoare, Josephine. „Te rog s-o inviţi”, îi scrisese ea. „O să reuşim să ne tot vedem dacă faci asta, pentru că bărbatul cu care vin nu se prea dă în vânt după mine, aşa că n-o să se supere.”

Însă lui Paul Dempster îi păsa foarte mult; atât de mult că, atunci când trenul se ivi pufăind dinspre Gara Junction, trase adânc aer în piept, ceea ce era egal cu o formă uşoară de leşin. Îi fusese fidel lui Josephine un an

întreg – cu mult după ce interesul ei se stinsese – şi îşi pierduse de mult orice putere de-a o judeca obiectiv; devenise pur şi simplu o proiecţie a propriilor visuri, o masă strălucitoare, ceţoasă, de lumină.

Dar Josephine îl văzu destul de limpede pe Paul în clipa în care se dădură jos din tren. I se aruncă imediat în braţe, ca şi cum ar fi vrut să termine cu treaba asta odată ca să-şi poată vedea de alte lucruri, mult mai importante.

— Sunt atât de încântată! Atât de încântată! A fost atât de drăguţ din partea ta să mă inviţi!

Vorbe străvechi, ce încă îşi mai făceau treaba cincisprezece ani mai târziu.

Îl prinse strâns de braţ, potrivindu-l într-al ei din câteva mici mişcări, ca şi cum şi-ar fi dorit să stea cum trebuie, pentru avea să rămână acolo de-a pururi.

— Pun pariu că nu te bucuri deloc să mă vezi, şopti ea. Pun pariu că m-ai uitat. Te ştiu eu.

Chestii rudimentare, însă care pe Paul Dempster l-au împins într-o transă de fericire tulbure. Pe dinafară arăta ca un băiat de nouăsprezece ani, dar pe dinăuntru totul era într-o efervescenţă adolescentină.

N-a fost în stare decât să răspundă ţâfnos:

— Vezi să nu! Şi apoi: Martin a avut un laborator la chimie. Ne vedem cu el la club.

Treptat, mulţimea de tineri s-a risipit pe trepte şi pe sub arcada Blair, plutind într-un vis de toamnă şi împrăştiind cu picioarele frunzele îngălbenite. Înaintau

încet printre peluze, pe sub ulmi şi arcade, scoţând aburi în aerul rece al serii, urmărind speranţa care se întrezărea chiar în faţa lor, ţelul fericirii pe care mai aveau puţin până să-l atingă.

Se aşezară lângă un foc vârtos la Clubul Witherspoon, cea mai mare dintre vilele studenţeşti pentru care este celebru Princetonul. Martin Munn, însoţitorul lui Lillian, era un băiat tăcut, chipeş, pe care Josephine îl întâlnise de câteva ori, dar a cărui disponibilitate sentimentală n-o explorase încă. Acum, când gramofonul cânta „Down Among the Sheltering Palms” şi lumina portocalie blândă învăluia grupurile răzleţe ce păreau să fi adus atmosfera de promisiune nesfârşită de afară, Josephine îl privi admirativ. Simţi cum o încearcă un fior familiar de curiozitate; deja îi răspundea distrată lui Paul. Dar, aflat încă sub impresia plăcută a plimbării pe care o făcuseră de la gară, Paul nu băgă de seamă. Nici nu bănuia că îşi primise deja porţia de atenţie specială şi că alta nu avea să mai capete. Fusese distribuit în alt rol.

Chiar în clipa în care hotărâră să meargă să se schimbe pentru cină, le atrase atenţia un individ care tocmai intrase în club şi rămăsese în dreptul intrării, nearătând tocmai de-al casei, căci clipea des, rotindu-şi privirea prin încăpere fără să recunoască pe nimeni, cu toate acestea nepărând câtuşi de puţin stingher. Era înalt, cu picioare lungi, de dansator, şi o expresie de nevăstuică bătrână pentru care nu exista vreun cuibar de necucerit.

— Măi să fie, Louie Randall! exclamă Josephine pe un ton uimit.

A vorbit cu el o clipă, aparent fără nici un chef, apoi l-a prezentat tuturor celor prezenţi, şoptindu-i între timp lui Paul:

— E un băiat de la New Haven. Nici nu mi-a trecut prin gând c-ar putea veni după mine aici.

În câteva minute, Randall era unul de-ai lor. Era vesel şi plin de duh şi în mintea lui Paul nu încolţi nici o bănuială sumbră.

— O, apropo, spuse Louie Randall. Mă întrebam dacă aş găsi un loc unde să mă schimb. Am o valiză afară.

Se aşternu un moment de tăcere. Pe Josephine nu părea s-o intereseze problema. Tăcerea deveni stânjenitoare, iar Paul se auzi spunând:

— Poţi să te schimbi la mine în cameră dacă vrei.

— Nu vreau să te scot afară.

— Deloc.

Josephine ridică din sprâncene către Paul, detaşându-se de îndrăzneala tipului; o clipă mai târziu, Randall spuse:

— Stai aproape?

— Destul de aproape.

— Pentru că am un taxi şi te-aş putea duce până acolo dacă vrei să te schimbi, iar tu mi-ai putea arăta unde e. Nu vreau să te scot afară.

Repetarea acestei afirmaţii ambigue sugera că, altminteri, Paul ar fi riscat să se trezească cu lucrurile în stradă. Se ridică de la masă fără tragere de inimă; n-o auzi pe Josephine şoptindu-i lui Martin Munn:

— Te rog, nu pleca încă.

Însă Lillian o auzi şi nu se simţi deloc deranjată. Idilele ei nu intrau niciodată în conflict cu ale lui Josephine, fapt care explica de ce erau prietene la cataramă de atâta timp. Când Louie Randall şi gazda lui fără voie plecară, ea se scuză şi se duse sus să se schimbe.

— Mi-ar plăcea să fac turul clubului, sugeră Josephine. Simţea vechea exaltare accelerându-i pulsul şi obrajii dogorindu-i ca un radiator electric.

— Astea sunt sălile de mese private, îi explica Martin în timp ce se plimbau... Sala de biliard... Terenurile de squash... Biblioteca imită un model dintr-o mănăstire cesterciană[54] din... India sau de pe undeva... Asta... – deschise o uşă şi vârî capul înăuntru – este camera preşedintelui, dar nu ştiu unde e întrerupătorul.

Josephine intră chicotind.

— E foarte plăcut aici, spuse ea. Nu văd nimic. O, în ce m-am băgat? Vino şi salvează-mă!

Când au ieşit, câteva minute mai târziu, Martin îşi aranja grăbit părul.

— Draga de tine! spuse el.

Josephine scoase un mic plescăit ciudat.

---

[54] Intenţionat greşit în original, trimitere la ordinul călugăresc cistercian.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Ce e cu expresia asta ciudată pe faţa ta?

Josephine nu răspunse.

— Am făcut ceva? Te-ai supărat? Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie! spuse el.

— N-ai făcut nimic, răspunse ea şi se forţă să adauge: Ai fost... drăguţ. (Josephine se cutremură.) Arată-mi camera mea, te rog.

„Ce ciudat”, se gândea ea. „E atât de atrăgător, dar nu mi-a făcut nici o plăcere să-l sărut. Pentru prima dată în viaţa mea – chiar şi atunci când nu-mi plăcea cine ştie ce de bărbatul respectiv – nu simţeam nimic pentru el. Mi s-a întâmplat de multe ori să mă plictisesc după aceea, dar în momentul respectiv însemna întotdeauna ceva.”

Experienţa o mâhni mai tare decât ar fi crezut. Acesta era de-abia al doilea ei bal şcolar, însă nici înainte, nici după aceea, nu i se mai întâmplă să-i placă atât de puţin. Nu mai fusese niciodată curtată atât de asiduu, dar tot timpul avu senzaţia că plutea într-un vis îndepărtat. Bărbaţii nu erau personalităţi distincte, ci marionete; bărbaţi de la Princeton, bărbaţi de la New Haven, cunoştinţe noi, foşti iubiţi – toţi erau artificiali până la exasperare. Josephine se întreba dacă şi ea avea expresia aceea bovină pe care o remarcase adesea pe chipurile fetelor proaste şi apatice.

„E o toană”, îşi spuse ea. „Sunt pur şi simplu obosită.”

Însă a doua zi, la un prânz strălucitor şi animat, i se păru că nu e la fel de în vervă ca vreo zece alte fete care se lăudau într-o doară că nu dormiseră deloc toată noaptea. După meciul de fotbal merse cu Paul Dempster la gară, străduindu-se, chinuită de remuşcări, să-i ofere ultimele clipe ale sfârşitului de săptămână, aşa cum îi oferise începutul.

— Atunci de ce nu vrei să vii cu noi la teatru diseară? o ruga el. Asta fusese înţelegerea în scrisoarea mea. Urma să venim cu tine la New York şi să mergem toţi la teatru.

— Pentru că, îi explică ea răbdător, Lillian şi cu mine trebuie să fim înapoi la şcoală înainte de opt – asta a fost condiţia să fim lăsate să venim.

— O, la naiba! izbucni el. Pun pariu că ai planuri cu Randall în seara asta.

Ea negă dispreţuitor, dar Paul începea brusc să-şi dea seama că Randall luase masa cu ei, dormise la el pe canapea şi, cu toate că la meci stătuse în partea de tribune rezervată celor de la Yale, era cumva cu ei şi în clipa aceea.

Al lui era ultimul chip pe care îl văzuse Paul în timp ce trenul pleca din Gara Junction. Îi mulţumise foarte curtenitor şi îl invitase să vină să stea la el dacă trecea vreodată prin New Haven.

Totuşi, dacă nefericitul student la Princeton ar fi asistat la o scenă petrecută în Gara Pennsylvania un ceas mai

târziu, durerea i-ar fi fost îndulcită, căci acum Louie Randall pleda înverşunat:

— De ce să nu riscăm? Însoţitoarea nu ştie la ce oră trebuie să vă întoarcţi.

— Noi ştim.

Când acceptă în cele din urmă inevitabilul şi plecă, Josephine oftă şi se răsuci către Lillian.

— Unde ne întâlnim cu Wallie şi cu Joe? La Ritz?

— Da, şi am face bine să ne grăbim, spuse Lillian. Follies încep la nouă.

II

Aşa se petrecuseră lucrurile vreme de aproape un an – un joc jucat cu virtuozitate tehnică, dar fără pasiune sau entuziasm – şi Josephine mai avea încă o lună până când să împlinească optsprezece ani. Într-o seară, în timpul vacanţei de Ziua Recunoştinţei, pe când aşteptau răbdătoare să ia masa în biblioteca lui Christine Dicer din Gramercy Park, Josephine îi spuse lui Lillian:

— Mă tot gândesc cât de încântată aş fi fost acum un an. Un loc nou, o rochie nouă, să cunosc bărbaţi noi.

— Ai văzut prea multe, dragă, eşti blazată.

Josephine se enervă, pierzându-şi răbdarea:

— Urăsc cuvântul ăsta, şi nu-i adevărat. Nu mă interesează nimic pe lume în afară de bărbaţi şi tu ştii asta. Dar nu mai sunt cum erau... De ce râzi?

— Când aveai şase ani bărbaţii erau altfel?

— Da. Aveau mai mult entuziasm când jucam „Am pierdut o batistuţă” – chiar şi ăia micii ai soţilor Ikey, care intrau pe poarta din spate. Băieţii de la şcoala de dans erau atât de captivanţi; toţi erau atât de drăguţi. Mă întrebam întruna cum ar fi să mă sărut cu fiecare dintre ei, şi uneori era minunat. Apoi au apărut Travis şi Tony Harker şi Ridge Saunders şi Ralph şi John Bailey şi în sfârşit mi-am dat seama că totul era în mintea mea. Ei nu erau nimic, cei mai mulţi dintre ei – nu erau eroi sau oameni de lume sau nimic din ce-mi închipuiam eu. Erau pur şi simplu comozi. Ştiu că par încrezută, dar e adevărat.

Tăcu o clipă.

— Azi-noapte, în pat, mă gândeam care ar fi genul de bărbat pe care l-aş putea iubi cu adevărat, dar ar fi diferit de toţi cei pe care i-am cunoscut vreodată. Ar trebui să aibă anumite calităţi. Nu e musai să fie foarte frumos, doar să arate bine; să aibă un corp frumos şi să fie puternic. Apoi ar trebui să se bucure de o anumită poziţie în lume sau, în caz contrar, să nu-i pese că nu are una, dacă înţelegi ce vreau să spun. Ar trebui să fie un conducător, nu ca toţi ceilalţi. Şi să fie demn, dar foarte pasional şi să aibă experienţă cu carul, aşa încât să cred tot ce mi-ar spune sau ar crede că e bine. Şi de fiecare dată când m-aş uita la el, ar trebui să simt fiorul acela pe care-l simt câteodată cu un nou bărbat; numai că, atunci când aş fi cu el, l-aş simţi iar şi iar, toată viaţa mea.

— Şi ţi-ai dori să fie foarte îndrăgostit de tine. Eu asta mi-aş dori în primul rând.

— Bineînţeles, spuse Josephine absentă, dar în primul rând mi-aş dori să fiu mereu sigură că-l iubesc. E mult mai distractiv să iubeşti decât să fii iubit.

Se auziră paşi afară pe hol şi în încăpere intră un bărbat. Era un ofiţer îmbrăcat în uniforma aviaţiei franceze – un veston albastru siniliu, care îi venea ca turnat, cizme şi centură ce luceau ca oglinda în lumina lămpilor. Era tânăr, cu ochi cenuşii, o privire aparent pierdută şi o mustaţă cazonă roşcată. Pe piept în stânga îi atârna un şir de panglici colorate, iar pe braţe şi pe guler erau brodate galoane aurii.

— Bună seara, spuse el politicos. Am fost îndrumat încoace. Sper că nu deranjez.

Josephine nu se clinti; îl cercetă din cap până în picioare şi, în timp ce îl privea, părea să se apropie tot mai mult, umplându-i întreg câmpul vizual. A auzit glasul lui Lillian şi apoi pe al ofiţerului spunând:

— Mă numesc Dicer, sunt vărul lui Christine. Vă deranjează dacă fumez o ţigară?

Nu s-a aşezat. A început să se plimbe prin cameră şi a răsfoit o revistă, nu făcând abstracţie de prezenţa lor, ci ca şi cum le-ar fi respectat conversaţia. Dar când şi-a dat seama că se aşternuse tăcerea, s-a sprijinit de o masă de lângă ele, cu braţele încrucişate şi le-a zâmbit.

— Eşti în armata franceză, îşi dădu Lillian cu părerea.

— Da, tocmai m-am întors şi sunt foarte bucuros că mă aflu aici.

Nu părea bucuros, remarcă Josephine. Arăta de parcă ar fi vrut să fugă în clipa aia, dar nu avea unde să se ducă.

Pentru prima dată în viaţa ei, Josephine nu se simţea câtuşi de puţin stăpână pe sine. Nu găsea absolut nimic de spus. Nădăjduia că goliciunea pe care o simţise din clipa în care sufletul i se deschisese cu totul către imaginea lui frumoasă nu i se observa pe chip. Se chinui să zâmbească. Se tot gândea cum o dată, cu mult timp în urmă, Travis de Coppet se îmbrăcase cu mantia de seară a unchiului lui la şcoală şi brusc îi păruse un om de lume. Aşadar, războiul de peste ocean dura de atâta timp şi pe noi ne afectase atât de puţin altfel decât obligându-ne să rămânem pe propriile noastre ţărmuri, încât căpătase o aură legendară, iar bărbatul din faţa ei părea să fi descins dintr-un uriaş basm înroşit.

Se simţi uşurată când sosiră şi ceilalţi oaspeţi şi încăperea se umplu de lume, străini cu care putea vorbi sau râde sau faţă de care putea căsca, după cum merita fiecare. Le dispreţuia pe fetele care se agitau în jurul căpitanului Dicer, însă pe el îl admira pentru că nu arăta nici măcar printr-un tremur al pleoapei dacă asta îi făcea plăcere sau îl enerva îngrozitor. Îi displăcea în special o blondă înaltă, posesivă, care la un moment dat îşi trecuse

mâna peste braţul lui; el ar fi trebuit să se scuture cu batista de atingerea aceea care îi ştirbea neprihănirea.

Se aşezară la masă; stătea departe de ea, iar Josephine se bucura. Tot ce putea vedea din el era manşeta albastră când se întindea după câte un pahar, însă se simţea de parcă ar fi fost numai ei doi, cu atât mai mult cu cât el nu ştia.

Bărbatul de lângă ea i-a dat lămurirea de prisos că era un erou:

— E vărul lui Christine, crescut în Franţa, s-a înrolat de la începutul războiului. A fost împuşcat în spatele frontului german şi a scăpat aruncându-se dintr-un tren. S-a scris o grămadă despre asta în ziare. Cred că acum a venit să facă un soi de muncă de propagandă… E şi un călăreţ grozav. Toată lumea îl place.

După cină, Josephine şedea tăcută, în vreme ce doi bărbaţi conversau pe deasupra capului ei, dorindu-şi stăruitor ca el să se apropie. Vai, avea să fie atât de drăguţă, evitând să se arate curioasă sau sentimentală în legătură cu experienţele lui, evitând toate acele lucruri care probabil îl plictiseau şi îl stânjeneau de când se întorsese acasă. Auzea vocile din jurul lui:

„Căpitane Dicer… Nemţii îi răstignesc pe toţi soldaţii canadieni pe care îi iau prizonieri… Cât crezi că mai durează… să fii în spatele liniilor inamice… Ţi-a fost frică?” Şi apoi o voce groasă de bărbat spunându-i ce crede despre toată treaba asta: „După cum văd eu

lucrurile, căpitane Dicer, nici unii, nici alţii nu ajung nicăieri. Mie mi-e clar că se tem unii de alţii”.

Păru să dureze mult până când se apropie, dar o făcu exact la momentul potrivit, când lângă Josephine rămăsese un loc liber, iar el se putu strecura pe scaunul respectiv.

— Am vrut să vorbesc puţin cu cea mai drăguţă fată. Mi-am dorit asta toată seara; a fost destul de agitat pe-aici.

Josephine voia să-şi lipească obrazul de pielea lucioasă a curelei lui şi, mai mult, îşi dorea să-i aşeze capul la ea în poală. Toată viaţa ei se îndreptase către acest moment. Ştia ce îşi dorea el şi asta îi oferea; nu cuvinte, ci un zâmbet plin de căldură şi încântare – un zâmbet care spunea: „Sunt a ta; sunt cucerită”. Nu era un zâmbet care se subestima, pentru că prin frumuseţea lui vorbea în numele amândurora, dând glas acelei bucurii potenţiale ce exista între ei.

— Cine eşti tu? întrebă el.

— Sunt o fată.

— Eu credeam că eşti o floare. Chiar mă întrebam de ce te-au aşezat pe un scaun.

— *Vive la France*[55], răspunse Josephine sfioasă. (Ochii îi căzură pe pieptul lui.) Colecţionezi şi timbre sau numai monede?

El râse.

---

[55] Trăiască Franţa (în fr., în orig.).

— Mă bucur să cunosc din nou o americancă. Speram măcar să mă fi aşezat în faţa ta la masă, ca să-mi pot clăti ochii.

— Eu îţi vedeam manşeta.

— Eu îţi vedeam braţul. Cel puţin mi s-a părut că e brăţara ta verde.

Mai târziu el îi propuse:

— Ce zici să ieşi cu mine într-una din serile astea?

— Nu se face. Sunt încă elevă.

— Ei bine, într-o după-amiază, atunci. Mi-ar plăcea să merg într-un loc unde se dansează să mai aud nişte melodii noi. Cel mai nou cântec pe care îl ştiu e „Waiting for the Robert E. Lee”[56].

— Doica mea mi-l cânta la culcare.

— Când ai putea?

— Mă tem că va trebui să dai o petrecere. Mătuşa ta, doamna Dicer, e foarte strictă.

— Uit mereu, încuviinţă el. Câţi ani ai?

— Optsprezece, spuse ea anticipându-şi vârsta cu o lună.

În acest moment cineva îi întrerupse, iar seara se încheie pentru ea. Ceilalţi tineri în smoching păreau nişte ciocli alături de stindardul uniformei lui. Unii dintre ei îi dădeau târcoale insistent lui Josephine, dar ea plutea într-o visare azurie şi voia să fie lăsată în pace.

---

[56] Cântec american compus în 1912 şi foarte îndrăgit în epocă; Robert E. Lee era numele unui celebru vapor cu aburi.

„Ăsta e! În sfârşit!”, şopti ceva în inima ei.

Iar mai târziu în seara aceea şi a doua zi continuă să se mişte ca în transă. Încă o zi şi avea să-l vadă – patruzeci şi opt de ore, patruzeci, treizeci. Însuşi cuvântul „blazată” o făcea să râdă; nu mai cunoscuse niciodată o astfel de emoţie, atâta nerăbdare. Însăşi ziua fericită era o nebuloasă cu muzică vrăjită şi încăperi iernatice luminate blând, cu automobile în care genunchiul îi tremura lipit de şiretul cizmei lui. Era mândră de privirile care îi urmăreau când dansau; era mândră de el chiar şi atunci când dansa cu altă fată.

„Poate crede că sunt prea tânără”, îşi spuse neliniştită. „De asta nu-mi zice nimic. Dacă mi-ar cere-o, aş renunţa imediat la şcoală, aş fugi cu el la noapte.”

A doua zi începu şcoala, iar Josephine scrise acasă:

Dragă mamă,

Mă întrebam dacă nu mi-aş putea petrece o parte din vacanţă la New York. Christine Dicer vrea să stau o săptămână cu ea, ceea ce ar însemna că mi-ar mai rămâne încă zece zile întregi de petrecut la Chicago. Unul din motive e că la Metropolitan se pune în scenă Der Ring des Nibelungen *de Wagner şi, dacă vin acasă imediat, nu pot să văd decât* Rheingold*. Mai sunt şi două rochii de seară care nu sunt gata încă...*

Răspunsul sosi cu poşta următoare:

... pentru că, în primul rând, atunci cade aniversarea ta de optsprezece ani şi tatălui tău i-ar părea foarte rău, fiindcă ar fi prima zi de naştere pe care nu ţi-o petreci cu noi; în al doilea rând, nu i-am cunoscut niciodată pe soţii Dicer; în al treilea rând, am organizat o mică petrecere pentru tine şi am nevoie de ajutorul tău; şi, în fine, nu cred că motivele pe care mi le-ai înşirat sunt cele reale. În săptămâna de dinainte de Crăciun Opera din Chicago susţine...

Între timp, căpitanul Edward Dicer trimisese flori şi câteva bileţele politicoase, care lui Josephine îi sunau ca şi cum ar fi fost traduse din franceză. Se simţi stângace când veni momentul să-i răspundă, aşa că îi scrise în argou. Educaţia lui franceză şi anii petrecuţi în război în vreme ce America se arunca în vâltoarea Epocii Jazzului îl făceau – deşi nu avea decât douăzeci şi trei de ani – să pară că aparţinea unei generaţii mai protocolare, mai curtenitoare decât a ei. Se întreba ce-ar fi crezut despre nişte excentrici nătângi precum Travis de Coppet sau Book Chaffee, ori Louie Randall. Cu două zile înainte de vacanţă, i-a scris s-o întrebe când pleca trenul ei către vest. Asta însemna ceva şi, vreme de şaptezeci şi două de ore s-a hrănit cu gândul ăsta, nefiind în stare să-şi îndrepte atenţia către tonele de invitaţii de Crăciun şi scrisori rămase nedeschise, la care îşi propusese să

răspundă înainte de a pleca. Dar în ziua plecării, Lillian i-a adus un exemplar ştampilat din *Town Tattle*[57] care, după aspectul mototolit, circulase deja prin toată şcoala.

> *Se zvoneşte că un anumit tătic scrobit, care a fost cam scos din minţi de alegerea maritală a unei alte progenituri, priveşte cu nepăsare faptul că cealaltă fiică este văzută adesea în compania unui tânăr întors recent după isprăvile din armata franceză.*

Căpitanul Dicer nu veni la gară. Nu trimise flori. Lillian, care o iubea pe Josephine ca pe sine, plângea în compartimentul lor.

Josephine o consola spunând:

— Ascultă, draga mea, mie mi-e absolut indiferent. Nu aveam nici o şansă, fiind la şcoală, aşa cum suntem noi. E în regulă.

Dar, după ce Lillian adormi, rămase trează ceasuri întregi.

III

Optsprezece ani! Ar fi trebuit să însemne atâtea lucruri: când o să împlinesc optsprezece ani, o să pot... Până când nu împlineşte optsprezece ani o fată... Ai să vezi lucrurile altfel la optsprezece ani.

Partea asta, cel puţin, era adevărată. Josephine îşi văzu invitaţiile de vacanţă ca pe tot atâtea facturi

[57] Revistă americană de scandal.

scadente. Le numără distrată, aşa cum făcea întotdeauna – douăzeci şi opt de baluri, nouăsprezece invitaţii la cină şi la teatru, cincisprezece ceaiuri dansante şi recepţii, o duzină de invitaţii la prânz, câteva invitaţii diverse, variind între mic dejun pentru corul de la Yale şi o petrecere de fete la Lake Forest – şaptezeci şi opt cu totul şi, cu mica petrecere pe care o dădea chiar ea, şaptezeci şi nouă. Şaptezeci şi nouă de promisiuni de veselie, şaptezeci şi nouă de oferte de-a se distra alături de ea. Şedea răbdătoare, alegând şi cântărind, consultându-şi mama când avea îndoieli.

— Pari puţin palidă şi obosită, spuse mama ei.

— Mă topesc pe picioare. Am fost părăsită.

— Asta n-o să dureze foarte mult. O ştiu eu pe Josephine a mea. Diseară, la Balul Ligii Femeilor, o să cunoşti cei mai minunaţi bărbaţi.

— Ba nu, mamă. Singura mea speranţă e să mă mărit. O să învăţ să-l iubesc, o să-i fac copii şi o să-l scarpin pe spate...

— Josephine!

— Ştiu două fete care s-au măritat din dragoste şi care mi-au zis că trebuiau să-şi scarpine soţii pe spate şi să trimită rufele la curăţătorie. Dar eu o să mă supun şi, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Fiecare fată se simte aşa uneori, zise mama ei veselă. Înainte să mă mărit am avut trei sau patru amorezi şi toţi îmi plăceau la fel de mult. Fiecare avea

anumite calităţi care îmi plăceau şi m-am frământat pe tema asta atât de mult, încât nu credeam că merită; aş fi putut la fel de bine să aleg cu vreo numărătoare de genul „În Oceanul Pacific locuia un peşte mic”. Apoi, într-o zi, când mă simţeam singură, a venit tatăl tău să mă ia la o plimbare cu maşina şi din ziua aia n-am mai avut nici o îndoială. Iubirea nu e ca-n cărţi.

— Ba da, o contrazise Josephine mohorâtă. Cel puţin pentru mine aşa a fost mereu.

Pentru prima dată i se părea mai liniştitor să se afle în mijlocul unei mulţimi decât singură cu un bărbat. Până şi începutul unei replici de agăţat o plictisea. Câte auzise în trei ani? Îi erau arătaţi bărbaţi noi, socotiţi cât se poate de interesanţi, îi erau prezentaţi, iar ei îi făcea plăcere să le taie cheful cu răspunsuri apatice şi priviri pierdute. Vechii admiratori priveau aprobator metamorfoza ei, recunoscători că le acorda în sfârşit puţin timp. Josephine se bucură când vacanţa se apropie de sfârşit. Întorcându-se de la un prânz în după-amiaza cenuşie de după Anul Nou, se gândi că, măcar de data asta, era plăcut să ştie că nu avea nimic de făcut până la cină. Aruncându-şi galoşii în hol, se trezi că se holbează la un obiect de pe masă care la început îi păru o proiecţie a propriei imaginaţii. Era o carte de vizită nouă – dl. Edward Dicer.

În aceeaşi clipă lumea se trezi brusc şi începu să se învârtă ameţită, oprindu-se în cele din urmă pe o lume nouă. Holul unde trebuie să fi stat el palpita de viaţă;

Josephine îşi imagină silueta lui dreaptă în cadrul uşii şi şi-l închipui cu pălăria şi bastonul în mână. Afară, Chicagoul, umplut de prezenţa lui, pulsa animat de vechea încântare. Auzi telefonul sunând în salonul de la parter şi, cu haina de blană încă pe ea, fugi să răspundă:

— Alo!

— Cu domnişoara Josephine, vă rog.

— O, bună!

— Oo... La telefon e Edward Dicer.

— Am văzut cartea ta de vizită.

— Probabil că tocmai te-am ratat.

Ce mai contau cuvintele când fiecare vorbă era înaripată şi întretăiată?

— Nu stau decât o zi. Din păcate, am planuri pentru cină cu cei la care am venit în vizită.

— Poţi trece acum?

— Dacă doreşti.

— Vino îndată.

Josephine fugi la etaj să se schimbe, cântând pentru prima dată după săptămâni întregi. Cânta:

Unde oare-mi sunt pantofii?
Pantofii mei gri, ce nebunie!
Credeam că i-am pus aici
Îmi închipui că... ei drăcie!

Stătea în capul scărilor, deja îmbrăcată, când se auzi clopoţelul de la uşă.

— Lasă, îi strigă slujnicei. Răspund eu.

Deschise. La uşă se aflau domnul şi doamna Warren Dillon. Erau nişte prieteni vechi şi nu-i mai văzuse deloc Crăciunul ăsta.

— Josephine! Am venit s-o vedem pe Constance şi speram să te întâlnim şi pe tine; dar tu eşti aşa de zorită tot timpul...

Înfricoşată, Josephine îi conduse în bibliotecă.

— La ce oră vă întâlniţi cu sora mea? întrebă ea când se ivi ocazia.

— O, peste jumătate de ceas, dacă nu o reţine ceva.

Era exagerat de politicoasă, ca pentru a răscumpăra dinainte impoliteţile pe care ar fi putut fi nevoită să le comită mai târziu. După cinci minute, clopoţelul sună din nou; pe verandă stătea silueta îndrăgită, profilată limpede pe cerul mohorât; şi pe trepte, în urma sa, veneau Travis de Coppet şi Ed Bement.

— Rămâi! şopti ea în grabă. Toţi oamenii ăştia o să plece.

— Am doar două ore la dispoziţie, spuse el. Sigur că am să aştept dacă doreşti.

Josephine voia să se azvârle la gâtul lui chiar în clipa aceea, dar se stăpâni, ba chiar reuşi să-şi stăpânească şi mâinile. Făcu prezentările şi puse să se aducă ceaiul.

Bărbaţii îi puseră lui Edward Dicer întrebări legate de război, iar el le răspunse politicos, însă neliniştit.

După o jumătate de oră o întrebă pe Josephine:

— Cât e ceasul? Trebuie să ştiu cât mai am până la tren.

Ceilalţi ar fi putut să observe ceasul de pe încheietura lui şi să se prindă, însă îi fascina pe toţi, ca pe nişte oameni de ştiinţă care ar fi reuşit să izoleze un specimen rar şi erau hotărâţi să afle totul despre el. Chiar şi dacă şi-ar fi dat seama de starea de spirit a lui Josephine, li s-ar fi părut egoist din partea ei să ţină ceva de un interes atât de general doar pentru ea.

Sosirea lui Constance, sora măritată, nu rezolvă cu nimic lucrurile; Dicer se trezi din nou prins în fenomenul curiozităţii omeneşti. Când ceasul din hol bătu de şase, îi aruncă o privire disperată lui Josephine. Înţelegând în sfârşit situaţia, grupul se împrăştie. Constance îi conduse pe soţii Dillon la etaj, în celălalt salon, iar cei doi tineri plecară acasă.

Se aşternu tăcerea, în afara glasurilor ce răzbăteau stins dinspre trepte şi a scârţâitului zăpezii sub roţile automobilelor. Josephine sună ca s-o cheme pe slujnică şi, poruncindu-i să spună că nu era acasă, închise uşa dinspre hol. Apoi merse şi se aşeză pe canapea, lângă el, îşi împreună mâinile şi aşteptă:

— Slavă Domnului! spuse el. Mă gândeam că, dacă mai stăteau un minut...

— A fost îngrozitor, nu-i aşa?

— Am venit aici pentru tine. În seara în care ai plecat din New York am ajuns cu zece minute întârziere la gară, pentru că am fost reţinut la Biroul francez de propagandă. Nu mă prea pricep la scris scrisori. De atunci nu m-am putut gândi decât cum să scap şi să vin să te văd.

— Am fost tristă.

Dar acum nu era; acum se gândea că într-o clipă avea să fie în braţele lui, simţind apăsarea dureroasă a nasturilor de la vestonul lui, simţind centura diagonală ca pe ceva care îi lega unul de celălalt şi care o făcea parte din el. Nu mai avea nici un dubiu, nici o rezervă. El era tot ce îşi dorea.

— Mai stau pe-aici vreo şase luni – un an poate. După aia, dacă războiul ăsta nenorocit continuă, va trebui să mă întorc. Bănuiesc că nu am dreptul să...

— Stai! Stai! strigă ea. (Mai voia un minut să-şi savureze, să-şi simtă pe deplin fericirea.) Stai! repetă lipindu-şi mâna de a lui. (Simţea fiecare obiect din încăpere plin de viaţă; vedea secundele trecând şi ducând fiecare cu sine o încărcătură de încântare spre viitor.) Bine, acum spune-mi.

— Doar că te iubesc, şopti el. Era în braţele sale, cu părul lipit de obrazul lui. Nu ne ştim de mult şi tu nu ai decât optsprezece ani, însă am învăţat să mă tem să aştept.

Josephine îşi lăsă capul pe spate până ajunse să se uite în sus la el, sprijinită de braţul lui. Gâtul ei se arcuia delicat, rotund şi moale, şi îşi lipea capul de umărul lui aşa cum ştia, astfel încât buzele îi erau cu fiecare clipă tot mai aproape de ale lui.

„Acum”, îşi spuse ea. El scoase un suspin ciudat şi îi trase faţa către a lui.

— Draga mea dragă..., zise el.

Josephine se uita la el, îl privea cu ochii mari. O trase din nou încetişor spre el şi o sărută. De data asta, Josephine se ridică şi traversă încăperea. Desfăcu un bol cu migdale şi băgă câteva în gură. După aceea se întoarse şi se aşeză lângă el, uitându-se drept în faţă, ca apoi să-i arunce o privire bruscă.

— La ce te gândeşti, scumpă, scumpă Josephine? (Ea nu răspunse şi el îi cuprinse mâinile într-ale lui.) Ce simţi, atunci?

Josephine auzea fâşâitul slab al curelei de piele care i se freca de umăr la fiecare respiraţie; îi simţea ochii frumoşi, blânzi, puternici aţintiţi asupra ei; simţea cum mândria lui se hrănea cu glorie aşa cum alţii se hrăneau cu sentimentul de siguranţă; auzea zornăitul pintenilor în glasul lui răsunător, fascinant.

— Nu simt abolut nimic, zise ea.

— Ce vrei să spui? întrebă el speriat.

— O, ajută-mă! strigă ea. Ajută-mă!

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Sărută-mă din nou!

El o sărută. De data asta nu-i dădu drumul şi îi privi cu atenţie chipul.

— Ce vrei să spui? întrebă el. Vrei să spui că nu mă iubeşti?

— Nu simt nimic.

— Dar m-ai iubit.

— Nu ştiu.

El îi dădu drumul din braţe. Josephine se duse să se-aşeze în colţul celălalt al salonului.

— Nu înţeleg, spuse după un minut.

— Cred că eşti perfect, zise ea cu buzele tremurând.

— Dar nu te... emoţionez?

— O, ba da, foarte mult. Am avut emoţii toată după-amiaza.

— Atunci ce-i, scumpa mea?

— Nu ştiu. Când m-ai sărutat, mi-a venit să râd. (Ura să-i spună lucrurile astea, însă o împingea o onestitate deznădăjduită. Îl văzu cum se schimbă la faţă şi se îndepărtează puţin de ea.) Ajută-mă, repetă Josephine.

— În ce fel să te ajut? Va trebui să fii mai limpede. Te iubesc; am crezut că poate mă iubeşti şi tu. Asta-i tot. Dacă nu te mulţumesc...

— Ba mă mulţumeşti. Tu eşti totul... eşti tot ce mi-am dorit vreodată.

Restul gândului rămase nerostit: „Însă eu am avut totul”.

— Dar pur şi simplu nu mă iubeşti.

— Nu am nimic să-ţi ofer. Nu simt absolut nimic.

El se ridică brusc. Simţea cum apatia ei uriaşă, tragică umple încăperea, iar acum se molipsise şi el de acea indiferenţă – o grămadă de lucruri se topiră brusc înăuntrul lui.

— Adio.

— Nu vrei să mă ajuţi, murmură ea distrată.

— Cum naiba te-aş putea ajuta? îşi pierdu el răbdarea. Persoana mea nu-ţi spune nimic. Nu poţi schimba asta şi nici eu. Adio.

— Adio.

Se simţea foarte obosită şi stătea întinsă cu faţa în jos pe canapea, urmărită de revelaţia îngrozitoare că vechile zicale sunt adevărate. Nu se poate şi să cheltuieşti, şi să ai pus de-o parte. Iubirea vieţii ei venise şi, uitându-se în coşul ei gol, nu găsise nici o floare rămasă pentru el – nici măcar una. După o vreme începu să plângă.

„O, ce mi-am făcut?”, se tânguia ea. „Ce-am făcut? Ce-am făcut?”